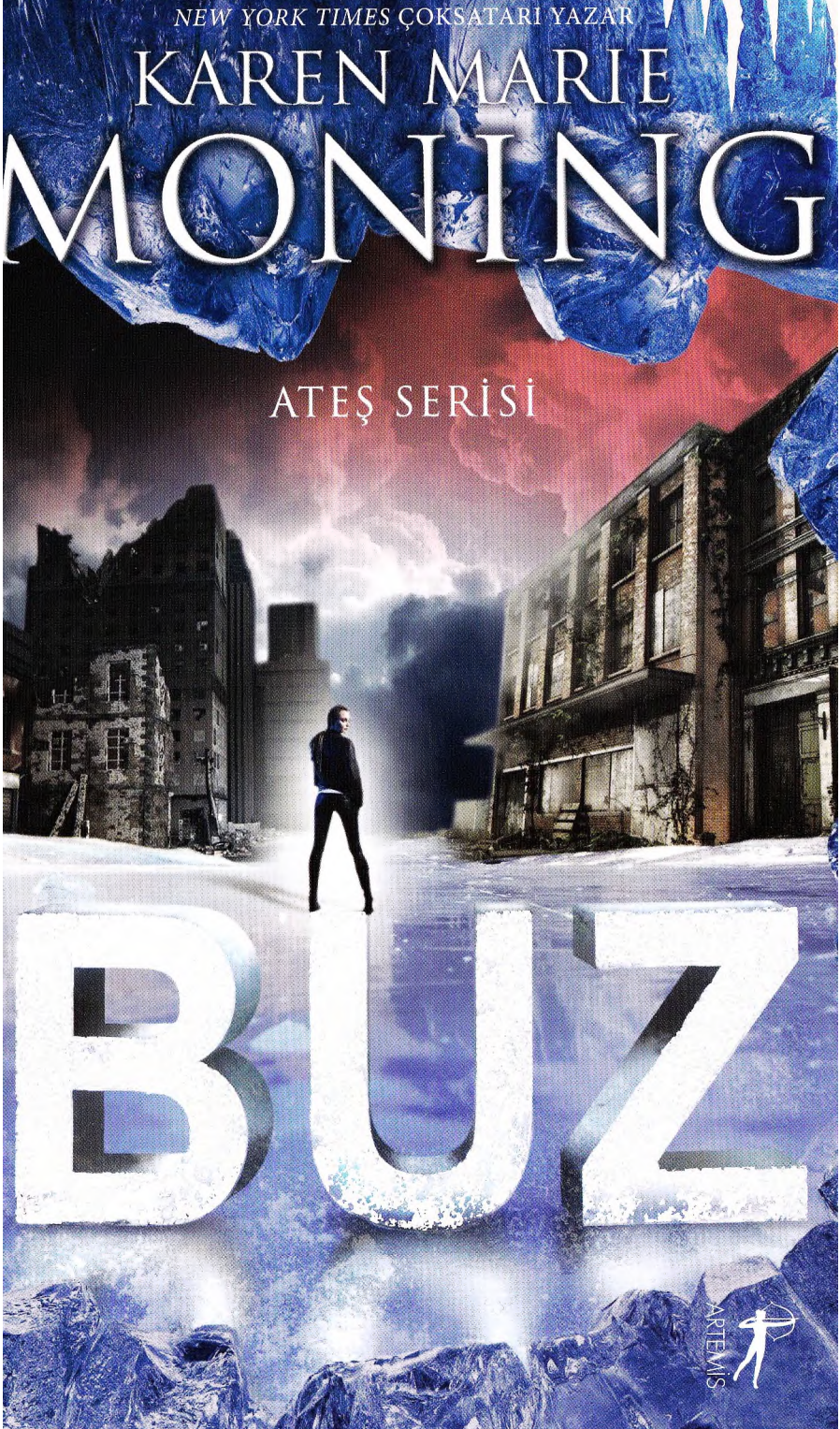
NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

KAREN MARIE

MONING

ATEŞ SERİSİ

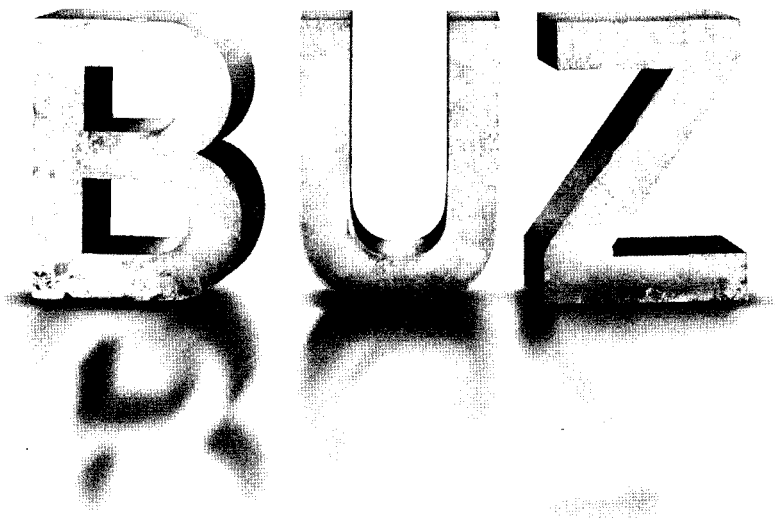

BUZ

ARTEMİS

ATEŞ SERİSİ
VI

KAREN MARIE
MONING

İngilizceden Çeviren: Can BESEN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/510
ABG/238
AÇ/518
A/55

ATEŞ SERİSİ VI
BUZ
Karen Marie Moning
Orijinal Adı: *Iced*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizceden Çeviren: Can Besen
Editör: Yeliz Üstü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Kasım 2015
ISBN: 978 - 605 - 142 - 725 - 6
Sertifika No: 10905

KAREN MARIE MONING, LLC © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ATEŞ SERİSİ
VI

KAREN MARIE
MONING

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Kahramanım Alex için...

I. Kısım

Müzik kâinatın bir parçasıdır.
İçinde hiçbir melodi olmayan bir dünya hayal edin.
Kuşlar şarkı söylemiyor.
Cırcır böcekleri ötmüyor.
Tektonik plakalar yer değiştirmiyor.
Her şey şişman kadının şarkı söylemesiyse ilgili.
Şarkı söylemeyi bırakırsa...

- Yağmur Kitabı

Giriş

DUBLİN'E MERHABA

Kendi kurallarını bilmeyen bir dünya hayal edin. Cep telefonu yok. İnternet yok. Borsa yok. Para yok. Hukuk sistemi yok. Dünya nüfusunun üçte biri bir gecede yok olmuş ve ölü sayısına her geçen gün milyonlar ekleniyor. İnsanlık, tükenmek üzere olan bir tür.

Fae çok uzun zaman önce kendi dünyasını yok etti ve bizimkini almaya karar verdi. Tarihçiler milattan önce 10.000 ila 6.000 arasında bize saldırdıklarını söyler ama tarihçilerin söylediği birçok şey doğru değildir. Jericho Barrons'a göre, dünya yaratıldığından beri buradalar. O, doğruyu bilir çünkü onun da dünya yaratıldığından beri bizimle olduğuna eminim.

Uzun süre dünyalarımız arasında bir duvar vardı. Birkaç çatlak dışında sağlam bir bariyerdi, özellikle Unseelie'yi hapseden kısmı.Şimdi bariyer yok ve hapishanenin duvarları toza dönüştü.

Bütün Fae özgür: Ölümcül Karanlık Saray ve en az onun kadar ölümcül ama sadece daha güzel olan görkemli

Aydınlık Saray. Fae, her yerde Fae'dir. Hiçbirine güven olmaz. Öldürülmesi imkânsız açgözlü yaratıklar tarafından avlanıyoruz. En sevdikleri yiyecek mi? Biz insanlar.

Bunca şey yetmezmiş gibi bir de ortalıkta gezinen ve karşısına çıkan her şeyi yutan Peri gerçekliğinden kopmuş parçalar var. Fark edilmeleri çok zor; dikkatli olmazsanız kendinizi birinin içinde bulabilirsiniz. Duvarların düştüğü gece, Peri Diyarı da parçalandı. Bazıları habis Tüm Günler Salonu'nun bile değiştiğini ve dünyamıza yeni boyut kapıları açıldığını söylüyor. Benim en çok ilgimi çeken, sürüklenme etkisi, akşam yatağınıza yatıp sabah tamamen farklı bir gerçeklikte uyanabilmeniz. Şansınız varsa gittiğiniz yerin iklimi sizi hemen öldürmez ve orada yaşayanlar tarafından mideye indirilmezsiniz. Eğer gerçekten şanslıysanız eve geri dönüş yolunu bulabilirsiniz. Eninde sonunda. Süper şanslıysanız, zaman siz oradayken normal hızında akar. Kimse bunların hepsini bir araya getirecek kadar şanslı olamaz. Her gün insanlar kayboluyor. Yok oluyorlar ve onları bir daha gören olmuyor.

Bir de karanlıkta sinsice dolaşan ve karşılarına çıkan tüm canlıları topraktaki besin maddelerine kadar indirgeyip yutan amorf Gölgeler var. İşlerini bitirdiklerinde, geriye kalan pislikte bir solucan bile yaşayamaz –zaten solucanları da mideye indiriyorlar. Adımlarınıza dikkat edin. Ailenizin kurallarını unutun. Karanlıktan korkun. Yatağınızın altında veya dolabınızda bir yaratık olduğunu düşünüyorsanız yerinizden kalkın ve kontrol edin.

Dünya Gezegeni'ne hoş geldiniz.

Dünyamız artık böyle –kendi kurallarını bile bilmeyen bir yer. Ve dünyanız kendi kurallarını bilmeyen bir yer

olunca, daha önce kontrol altında tutulanlar, saklandıkları yerden çıkıp her ne isterlerse onu yapabiliyor. Herkes için özgür bir dünya. Mağara adamlarının yaşadığı döneme geri döndük. Güç önemli. Bir şeye sahip olmak, kanunun onda dokuzu demek. Ne kadar büyük ve kötüyseniz, hayatta kalma şansınız o kadar fazla. Bir silah alın veya koşmayı öğrenin. Hızlı olun. İkisini birden yapmanız tercih sebebi.

Dublin, DYS (Duvar Yıkılması Sonrası) hepimiz elimizde kalanlara sahip çıkmak için savaşıyoruz.

Fae'nin bir kralı veya bir kraliçesi yok, başlarında kimse oturmuyor. İki psikopat ve ölümsüz Unseelie Prensi iki ırka hükmetmek için savaşıyor. İnsanların bir hükümeti yok. Olsaydı bile kimsenin onları dinleyeceğini sanmıyorum. Kusursuz bir kaos içindeyiz.

İsmim Dani *Mega* O'Malley.

On dört yaşındayım.

İçinde bulunduğumuz yıl, DYS 1. yılı ilan edildi ve Dublin sokakları benim evim. Dışarıda savaş var. Hiçbir gün diğerine benzemiyor.

Ve olmayı isteyeceğim başka bir yer de yok.

1

ROWENA CADISI ARTIK YOK

Val, "Bence Mac'in tavsiyesine uyalım ve odaya beton pompalayalım," dedi. Yüzümü buruşturdum. İsmini duymak bile mideme kramplar girmesine sebep oluyordu. Mac ile bir zamanlar aynı kabuk içindeki iki bezelye tanesi gibiydik, birbirimize kardeş kadar yakındık. Şimdi ise beni gördüğü yerde öldürürdü.

En azından deneyebilirdi.

Ben daha hızlıydım.

Kat, "Söyler misiniz, beton kamyonlarını manastırın altındaki mahzen mezarlara nasıl sokacağız?" diye sordu. "Bölmeyi mühürlemenin ne kadar uzun süreceğini söylemiyorum bile. Müfettiş Jayne'in spor salonunun üç katı büyüklükte ve tavanı bir katedral kadar yüksek!"

Pozisyon değiştirdim, dizlerimi karnıma çektim ve sessiz kalmaya çalıştım. Altıma alıp oturduğum bacaklarıma kramp girmeye başlamıştı. Manastırın kafeteryasında, kimsenin beni göremeyeceği bir yerde, çatı kirişlerinden birinin tepesindeydim. Elimde bir çikolata vardı ve aşağı-

da konuşulanları dinliyordum. Detayları öğrenmek için en sevdiğim tüneme yerlerinden biriydi. Tırmanmak konusunda iyiydim, hızlı ve çeviktim. Birçok insana göre hâlâ çocuk yaşta olduğum için, insanlar beni konuşmalara nadiren dâhil ediyorlardı. Sorun etmiyordum bunu. Aralarına sızmak konusunda yıllardır uzmandım.

Margery, "O zaman ne yapmamızı tavsiye edersin Kat?" diye sordu. "En güçlü Unseelie Prensi'ni evimizin altındaki küçük bir buz küpünün içinde mi bırakalım? Bu delilik!" Kafeterya, sidhe kâhinleriyle doluydu. Birçoğu mırıldanarak onayladı ama zaten hep böyleydiler. Genelde en yüksek sesle konuşanla aynı fikirde olurlardı. Koyunlar. Casusluk yaptığım zamanların yarısında, aşağıya atlayıp karşılarında kıçımı sallayarak hepsiyle dalga geçmek geliyordu içimden.

Gecenin büyük bir kısmını manastırda geçirmiş, insanların uyanıp kahvaltıya gelmelerini beklemiştim. Benim gibi geceyi uykusuz geçirenlerin gelip diğerlerini yaşananlardan haberdar etmesi ve konunun tartışılması için sabırsızlanıyordum. Uykuya diğer insanlar kadar bağımlı değildim ama bir yerden sonra ölü gibi uyurdum. Böyle ağır uyumak çok tehlikeliydi, bu yüzden nerede uyuduğuma çok dikkat ederdim –kapıların kapalı, bubi tuzaklarının hazır olması gerekiyordu. Kendi başımın çaresine nasıl bakacağımı iyi biliyordum. Sekiz yaşımdan beri böyleydim.

Kat, "Bir buz küpü olduğunu söyleyemeyiz," dedi. "Cruce'u hapseden, Unseelie Kralı'nın kendisi. Yerden çıkıp etrafını saran parmaklıkları siz de gördünüz."

Ailem yoktu. Annem öldürülünce Ro, diğer sidhe kâhinleriyle birlikte manastıra taşınmama izin vermişti.

Sidhe kâhinleri, Fae'yi duvarlar yıkılmadan önce bile görebilenlerdi. Bazılarımızın nadide yetenekleri de vardı. Öncesinde kendimizi insanlardan ve Fae'den ayrı bir yere koyuyorduk ama sonrasında Unseelie Kralı'nın geçmişte bize bir oyun oynadığını, kanını altı kadim İrlanda ailesinin kanıyla karıştırdığını öğrenmiştik. Bazıları bizim hastalıklı olduğumuzu, düşmanı içimizde taşıdığını iddia ediyordu. Bence, sizi güçlendiren bir şey, sizi yalnızca güçlendiriyordur.

Margery, "Alarm kurulmadı," diye karşılık verdi. "Hiçbirimiz insanların içeriye girmesine engel olan ızgaranın nasıl çalıştığını çözemedik. Daha da kötüsü, kapıları bile kapatamadık. Mac saatlerdir deniyor."

Az kalsın ağzımdan etrafa çikolata ve fıstık parçaları saçılacaktı. Mac ismi geçince, otomatik olarak tepki gösteriyordum. İsmi ne zaman duysam, hakkımdaki gerçeği öğrenince yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyordum.

Lanet olsun! Kardeşini öldürdüğümü öğrenirse neler olacağını biliyordum. Yapabileceğim bir şey yoktu. Bir şeyin olacağını biliyor ve onu durdurmak için bir şey yapmıyorsanız, pislik üzerinize saçıldığında şaşırmaya ve huysuzluk yapmaya da hakkınız olmazdı. Evrenin birinci kuralı: Pislik üzerinize her zaman saçılacaktır. Pisliğin tabiatı böyledir. Hiçbir işi tertemiz bitiremezsiniz.

Margery, "Mac kapının kendisine cevap vermediğini söylüyor," dedi. "Kralın bir şey yaptığından şüpheleniyor. Barrons ve adamları kapıyı zorla kapatmaya çalıştı ama işe yaramadı. Kapı sıkışıp kaldı."

Colleen, "Birisi içeriye girerse ne olacak?" diye sordu. "Bu sabah Meehan ikizlerini orada bulduk. Ellerini par-

maklıklara koymuş, bir melekmiş gibi hayran hayran prense bakıyorlardı."

Kat, "Bu sabah senin orada ne işin vardı?" diye sordu. Colleen bakışlarını kaçırdı.

Kanım lekelenmiş olsun veya olmasın, sidhe kâhini olmakla ilgili bir sorunum yoktu. En iyi yeteneklerden birine ben sahiptim. Diğer sidhe kâhinlerinin hiçbiri benimle nasıl başa çıkılacağını bilmiyordu. Süper hızlı, süper güçlüydüm. Duyma, koku alma ve görme duyularım çok gelişmişti. Tadımın daha iyi olup olmadığını bilmiyordum ve bir başkasının diliyle kendi tadıma bakamayacağım için bunu asla öğrenemeyecektim. En güzel kısım, süper hızlı olmaktı. Bir odadan hızla geçersem, içindeki insanlar beni göremeyebiliyorlardı. Sadece rüzgârımı hissediyor ama genelde suçu, açık bir pencereye atıyorlardı. Nereye gitsem pencereleri açardım. Benim kamuflajımdı bu. Size tavsiyem, açık pencereli bir odaya girerseniz, dışarıdakinden farklı bir esintiyi sezmeye çalışın.

Tara, "Belki de gerçekten bir melek gibi göründüğü içindir," dedi.

Kat, sert bir ses tonuyla, "Tara Lynn, aklından bile geçirme," diye azarladı. "Cruce, bir kazancı olacağını bilse hepimizi yok ederdi. Kitap'ı okuyup gücünü emdikten sonra daha da değişti. Şimdi, *Sinsar Dubh* oldu. Fae ırkının en karanlık ve en lanetli büyüsünden bahsediyoruz. Barb'a ne yaptığını unuttunuz mu? Bir vücudu yokken bile, Kitap'ın kaç kişiyi katlettiğini hatırlamıyor musunuz? Şimdi bir vücudu var. Bizim manastırımızın altında. Ve siz, onun bir meleğe benzediğini mi düşünüyorsunuz? Hoş göründüğünü mü? Aklınızı mı kaçırdınız?"

Dün akşam mahzen mezarların altında olmadığım için neler olduğunu kendi gözlerimle görmemiştim. İsmini söyleyemediğim kişiden uzak durmaya çalışıyordum. Fakat neler olduğunu duymuştum. Herkes bundan bahsediyordu.

Tanrım, V'lane aslında Cruce'du!

Seelie bile değildi. Tüm Unseelie Prensleri içinde en kötüsüydü.

Doğrusu buna inanmakta zorluk çekiyordum. Aslında ona karşı zaafım vardı! İyilerin, insanların yanında savaşarak hepimizi kurtaracağını düşünürdüm. Fakat aslında savaşın kendisiymiş –tıpkı Mahşerin Dört Atlısı'nda olduğu gibi, Unseelie Prensleri olan kardeşleri Ölüm, Kıtlık ve Salgın ile yan yana at biniyormuş. Efsaneler doğruymuş. Dünyamıza yeniden adım attıklarında ortalık cehenneme döndü. Kimse hayatta olduğunu bile bilmiyordu. Cruce'un yedi yüz elli bin sene önce ölmüş olması gerekiyordu. Fakat bunca zamandır cazibe büyüsüyle kendini V'lane olarak gizleyip Seelie Sarayı'na sızmış, olayları manipüle etmiş, en büyük arzusunu -tüm ırklara hükmetmeyi- gerçekleştirebilmek için uygun fırsatı beklemişti.

Fae bir sahildeki kum tanecikleri kadar sabırlıydı. Tabii ki sonsuza kadar yaşayabilecekseniz sabırlı olmak daha kolay olabilirdi.

Cruce'un, M'ye -ismini düşünmemeye çalıştığım kişiye- tecavüz eden dört kişiden biri olduğunu duymuştum. O gün Yüce Lord, prensleri M'nin üzerine salmıştı.

Ve ben bu adama, bir gün bekâretimi kendisine vereceğimi söylemiştim. Bana çikolatalar alır, benimle flört ederdi.

V'lane aslında Cruce'du. Tanrım. Bazen söylenecek bir şey kalmıyordu.

Tara, Kat'in sert bakışlarına cesurca meydan okudu. "Bu, onu serbest bırakmak istediğim anlamına gelmez. Ben sadece yakışıklı olduğunu söyledim. Buna kimse itiraz edemez. Bir melek gibi kanatları var."

Gerçekten de yakışıklıydı. Çok ama çok büyük sorunlarımız vardı. Dün akşam herkes dışarıya çıktıktan sonra mahzen mezarlara inmiştim. Yerin altındaki labirentlerde bir zamanlar *Sinsar Dubh*'un durduğu odaya kadar gitmiştim. Hâlâ aynı yerdeydi –sadece başka bir vücuda bürünmüştü.

V'lane artık V'lane gibi görünmüyordu. Orada bir buz kalıbının içine mühürlenmişti, etrafını parıldayan parmaklıklar çevreliyordu. Başını geriye atmıştı ve gözleri yanardöner bir alevle parıldıyordu. Sessizce kükrüyor gibiydi ve siyah kadifeye benzeyen devasa kanatlarını yanlara açmıştı. Derisinin altında, altın tozuna bulanmış gibi parıldayan dövmeler dans ediyordu. Ve çıplaktı. Filmlerde başka penisler görmemiş olsaydım, bekâretim konusunda endişe duyabilirdim.

Kat, "Siyah kanatlar Tara," dedi. "Kara büyüde olduğu gibi, ölümcül kanatlar. Eskisinden daha tehlikeli. Şimdi bin kat daha kötü. Kral, Kitap'ı okumasına asla izin vermemeliydi. Onu durdurmalıydı."

Colleen, "Mac, Kral'ın Sinsar Dubh'un bölünmesini istemediğini söyledi," dedi. "İki yerde kilitli olursa onu koruyamayacağımızı düşünüyormuş."

Her zaman sırtımda taşıdığım çantamın ceplerinden birine elimi soktum -ne zaman bir şeye ihtiyacım olacağı belli

olmazdı- ve bir çikolata daha çıkarttım. Yine aynı lanet olasıca isim geçmişti. Karnıma yediğim hayali yumruklardan sonra, bir şeyler yemek iyi geliyordu.

Kat, "Tek bir yerde olunca da onu kilitli tutamayabiliriz," dedi.

Val, "Çünkü Rowena onu serbest bıraktı," dedi.

Hikâyenin bu kısmını, sabah duş alan sidhe kâhinlerini dinlerken öğrenmiştim. Sinsar Dubh dün akşam Rowena'yı kontrol altına aldığında, ismini söylemediğim kişi onu öldürmüştü. Fakat Rowena, Sinsar Dubh'u nasıl özgür bıraktığı hakkında böbürlenmişti. Ve buna rağmen bazıları, yaşlı yarasa için tören düzenliyordu! Sidhe koyunlarınm Yüce Sahibesi ölmüştü. Bence harika bir haberdi! Aslında pasta kesip parti yapmak gerekiyordu!

Kat, "Rowena'yı güçsüzleştirdi," dedi.

Rowena güçsüz doğmuştu. Güç delisi cadı.

Kat, "Belki Cruce bizi de zayıflatacak," dedi.

Çikolatayı ısırırken iç geçirmemek için kendimi zor tuttum ve çiğnemeye başladım. Manastırın geçici yeni lideri ve dünya üzerindeki sidhe kâhinlerinin Yüce Sahibesi'nin stajyeri büyük bir hata yapmıştı. Birlikte takıldığımız süre içerisinde ismini söylemediğim kişiden çok şey öğrenmiştim. Sidhe koyunlarınm sıkı bir yönetim altında olması gerekti. Ro kadar despot olmak gerekmiyordu çünkü onun yaptığı, zorbalık, küçük görme ve zalimlikti ama sürünün kontrolden çıkmaması için biraz sert olmak gerekiyordu. En çok işe yarayan iki şey, korku ve şüpheydi. Kat'in, herkesin Rowena'dan daha güçlü olmasının iyi bir şey olduğunu söylemesi gerekiyordu. Bir çocuk bile aşağıdaki salonda olup bitenleri anlayabilirdi. Sidhe kâhinleri korkuyordu.

Rowena ölmüştü. Dublin, yaratıklarla dolu, isyanla kavrulmuş bir kargaşa ortamıydı. İyi adamlardan birinin, kötü adam olduğu ortaya çıkmıştı. Sidhe kâhinlerinin yaşamları bir anda birçok açıdan çok fazla değişmişti ve buna uyum sağlamakta zorlanıyorlardı. En ikna edici ve en güçlü olan tarafından hizaya sokulmaları gerekiyordu. Demek ki Kat'i acilen böyle biri yapmalıydık.

Daha yeteneksiz ve daha ılımlı biri başa geçmeden.

Şimdi gözlerini kısıp kalabalığı süzen Margery gibi biri uygun olmazdı. Şu hâliyle, kıçına soktuğu bir termometre ile ortamın sıcaklığını ölçer gibiydi. Kat'ten bir yaş daha büyüktü ve eski cadı hâlâ hayattayken Ro'nun ayrıcalıklılar grubundandı. İçinde yer almayacaksa yönetimin değişmesine rıza göstermezdi. Böyle bir şey olursa her fırsatta sorun çıkartırdı. Umarım Kat bu kadının ne kadar hain olduğunu biliyordur. Ro'ya bir saniyeden daha uzun süre katlanabilen herkesin ürkütücü bir yanı var. Biliyorum. Ona herkesten yakındım. Sidhe koyunlarının politik tartışmaları. Tanrım, hepsinden nefret ediyorum. Örümcek ağları gibi her yerinize bulaşıyorlar. Ben kendi başımın çaresine bakmayı çok seviyorum!

Yine de ara sıra manastırı özlüyorum. Özellikle kurabiye ve başka şeyler pişirmeyi düşündüğümde. Uyuklarken arka plandan sesler gelmesi çok güzel. Yanlış anlaşılsan bile, dünyada tamamen yalnız olmadığını bilmek çok kötü bir şey değil.

Kat haklıydı: Manastırın altına kilitleyip büyüyle etkisiz hâle getirdiğimiz *Sinsar Dubh*'un, şimdi altımızda olanla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Sorun, artık *Sinsar Dubh*'a benzememesiydi.

Fae ırkının en karanlık ve güçlü büyüleri artık bir kitabın kapağı içinde kapana kısılmış durumda değildi. Artık çıplak ve kanatlı bir Fae Prensi'nin vücudu içindeydi. Ve daha önce bir Fae Prensi görmediyseniz, böyle görkemli bir manzara karşısında gözleriniz yerinden fırlar, ağzınız açık kalırdı.

Birinin prensi ateşe vermesi an meselesiydi.

Kat en kritik sorunu henüz çözmüş değildi: Şimdi bir sürü insan aşağıda neyin olduğunu biliyordu ve bu şeyin içi, Fae ırkının ölümcül büyüleriyle doluydu.

İnsanları tanıyorum. Farklı büyüklüklerde ve boylarda insanlar tanıdım. Eninde sonunda, Prens'i kontrol edebileceğini düşünecek kadar aptal biri çıkacak ve buz duvarını kırmanın bir yolunu bulacak.

Jericho Barrons binlerce yıldır Sinsar Dubh'u arayanlardan sadece biriydi. Hiçbiri kitabın nerede olduğunu bilmiyordu. Bilseler bile, manastırın altına karanlık çağlarda girmek çok zordu. O dönemde yer altı şehrine girişi gizleyen yuvarlak taştan bir kule vardı. İnsanlar Sinsar Dubh'un yerini bilseler, istediklerini alana kadar kulenin taşlarını teker teker sökerlerdi.

Şimdi bir sürü insan ve Fae, yaratılmış en güçlü silahın nerede olduğunu biliyordu.

İnsanlar bunu sır olarak saklayamazlardı.

Yakında bütün dünya burada neyin olduğunu öğrenecekti.

Ellerinde silahlarla üzerimize çullanacak kitleleri hayal edince yüzümü buruşturdum. Geri zekâlı sidhe kâhinleri karşı koymanın en iyi yolunu arayacaktı. İç geçirdim.

Kat kafasını kaldırdı.

Nefesimi tuttum, dizlerimi göğsüme çektim ve hareketsiz kaldım.

Kat bir süre sonra başını iki yana salladı ve sohbete geri döndü.

Tekrar iç geçirdim ama bu sefer daha sessizdim.

Kat ikinci hatasını yaptı.

Açıklayamadığı bir şeyle karşılaşınca, ortada bir sorun yokmuş gibi davranmıştı. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Ah, evet. Her şey sadece an meselesiydi.

Tartışmanın hararetlenmesi için birkaç dakika bekledim ve bu durumdan faydalanıp zamanı dondurarak dışarıya çıktım.

Doğrusu bu şekilde hareket etmeyi seviyorum.

Kendime başka türlü bir hayat hayal edemiyorum.

Bir şey sinirimi bozduğunda tek yapmam gereken şey şehre odaklanmak ve ağır çekimdeymiş gibi hareket eden insanları seyretmek. Böyle yaptığım anda kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Dünyanın en havalı yeteneğine sahibim.

Bir süper kahramanım.

Yakın zamana kadar da tanıdığım tek süper kahramandım.

Anneme göre, diğer çocuklar gibi önce emekleyip sonra yürümemişim. Annem altımı değiştirirken sırtüstü yatıp ayaklarımı havada sallayarak kıkırdamaktan (birisi altınızı temizlerken ağlamak için hiçbir sebep olduğunu düşünmüyorum) ışınlanma safhasına geçmişim. Bir saniye önce oturma odasındayken, bir saniye sonra ortadan kaybolmu-

şum. Annem, Fae'nin beni kaçırmasından korkmuş -yerlerini öğrendikleri sidhe kâhinlerine bunu yapıyorlardı- fakat sonra kilerde bir mama kavanozunu açmaya çalışırken kıkırdadığımı duymuş. Kremalı mısır maması olduğunu hatırlıyorum. Hâlâ çok severim. Gerçi çok enerji verdiğini söyleyemem. Şekerin sağladığı enerjiyi çok kısa sürede tüketiyorum.

Okula hiç gitmedim.

Evden dışarıya çıkmama nasıl engel olduğunu bilmiyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolacak kadar hızlı bir çocuğunuz varsa çok fazla seçeneğiniz kalmaz. Ve geriye kalan seçenekler de çok hoş değildir.

Artık Dublin'deki tek süper kahraman değilim ve bu durum beni sinir ediyor ama yavaş yavaş bunun iyi bir şey olabileceğini görmeye başladım.

Kendini beğenmiş birine dönüşmeye başlamıştım. Böylesi bir durum, dikkat etmezseniz tehlikeli olabilir. Ayrıca sıkılmıştım. Her zaman en iyi ve en hızlı olmak çok eğlenceli değil. Biraz rekabet, tetikte olmanızı, daha iyisini yapmanızı, daha uzun yaşamanızı sağlar.

Ben böyle biriyim. Keyfime düşkünüm.

Hâlâ gençken, hayata görkemli bir sonla veda etmek istiyorum. Yeteneklerimin teker teker körelmesini, aklımı kaybetmeyi, kırışıklıklar içinde yaşlanarak ölmeyi istemiyorum. Dünyanın mevcut durumuna bakacak olursak, bu konuda çok endişelenmeme gerek yok.

Yenmem gerekenler listesinin başında, Jericho Barrons ve adamları var. Benim gibi süper hızlı ve süper güçlüler. İtiraf etmek hoş olmasa da aslında benden daha hızlılar. O konunun üzerinde hâlâ çalışıyorum.

Barrons, zamanı dondurduğumda bile beni ince havanın içinden çekip alabiliyor (Tanrım, neden kalın hava değil? İnsanlar çok garip!) ve ben ortalıkta dolaşmak için bu yeteneğime güveniyorum. A noktasında etrafımdaki her şeyin resmini çekip zihnimde saklarım ve gaza basınca B noktasında ortaya çıkarım. Sadece birkaç tane dezavantajı var. Birincisi, zihinsel haritamda bazı şeyler sabit olmadığı için, yüksek hızda, sürekli bir şeylere -insanlar, hayvanlar ve Fae- çarpıp kendimi yaralıyorum. İkincisi, zamanı dondurucasına hızlı hareket etmek çok fazla yakıt gerektiriyor. Sürekli bir şeyler yemek zorundayım. Yiyecek bulmak ve yanımda taşımak ayrı bir dert. Yeteri kadar yemezsem, sallanmaya ve aksamaya başlıyorum. Acınası bir durum, içi boş veya dolu olan bir yakıt tankı gibiyim. Depomun yarısının dolu olması diye bir şey yok. Filmlerde insanlar yanlarında yedek şarjörler ve mermiler taşırlar ya, ben de yanımda *Snickers* ve protein çubukları taşıyorum.

Her gece bir kez Dublinde, parti yapmak, fantezilerinizi gerçekleştirmek ve ölümsüzlüğe aday olmak için en uygun yerlerden biri olan Chester's isimli yere gidiyorum. Buranın sahibi ve yöneticisi Barrons'ın eski dostu Ryodan. Dışarıda takılan Fae'yi öldürmeye başlıyorum ve Ryodan'ın adamları genelde beş saniye içinde dışarıya çıkıyor ama ben beş saniye içinde çok şey yapabilen biriyim.

Chester's güvenli bölge. Orada, ne yaparlarsa yapsınlar, Fae öldürmek yasak. Ve mide bulandırıcı şeyler yapıyorlar.

Fakat orada insan öldürmek yasak değil. Ben de bunu sorun ettiğim için Ryodan'ın başına bela olmaya devam ediyorum ve durmaya niyetim yok.

Bir gün onlardan, hepsinden daha hızlı olacağım.

O zaman, oradaki bütün Fae'leri öldüreceğim.

Listemde ikinci sırada avlayabileceğim Fae var. Onlardan bazıları ışınlanabiliyor. Buna *ayıklamak* diyorlar. Fiziksel olarak nasıl çalıştığını bilmiyorum ama donmuş zaman çerçevelerinin içinden geçmekten daha hızlı. Yanımda Işık Kılıcı olmasa bu durum beni endişelendirebilir ama bu silah ölümsüz kıçlarını tekmeleyebilecek iki silahtan biri, bu yüzden çoğunlukla bana bulaşmıyorlar. İsmini söylemediğim kimsede ise, diğeri olan Mızrak var.

Yine midem kasılmaya başladı. Bir protein çubuğunu açarken, aklımda adını MK olarak kısalttığım *malum kişi*'yi düşünmeye başladım. Belki MK olarak isimlendirirsem karnıma yumruk yemiş gibi olmadan onu düşünebilirim.

Listemin sonunda Unseelie Prensleri var. Eskiden dört taneydiler. Cruce şimdi oyunun dışında kaldı. İki tanesi, artık Yüce Lord'un emrinde olmadığı için Dublin'de dolaşıyor. Yüce Lord'un kontrolünden çıktıkları için eskisinden daha tehlikeliler. Birbirleri ile savaşmaya başladılar ve kendi başlarına buyruklar. O ikisi çok fazla sorun çıkartıyor. Sadece ışınlanma gücüne sahip değiller, bir bakışla kanınızı akıtabiliyorlar. Ve onlarla seks yaparsanız... Yapmayın daha iyi! Şimdilik bu kadarı yeterli olsun. Şimdiden etraflarına müritler topladılar. Koyunlar, arazi engebeli hâle gelince kendilerine yeni bir çoban arar.

Prenslere karşı kendimi test etmedim. Onlardan uzak duruyorum. Elimde kılıcımla uyuyorum. Kılıcımla duş alıyorum. Kılıcıma kimsenin dokunmasına izin vermiyorum. Kılıcımı seviyorum. O benim en iyi dostum.

Diğer Unseelie Prensi'ni ise ben öldürdüm. Böyle bir şeyi başaran tek kişiyim. Dani Mega O'Malley bir

Unseelie Prensi'ni öldürdü! Kulağa hoş geliyor. Tek sorun, diğer ikisinin artık benden nefret etmesi. Umarım birbirleriyle uğraşmaktan benim peşime düşecek zamanı bulamazlar.

Hayatımın büyük bir kısmı şehrime göz kulak olarak geçiyor. Nelerin değiştiğini takip ediyorum. Detayları bilmeyi, önemli haberleri yaymayı seviyorum. Dublin bensiz ne yapardı, bilmiyorum.

Haftada üç kez çıkarttığım, *Dani Daily* isminde bir gazetem var. Bazen büyük bir olay olunca özel baskı yapıyorum. Postaneden gelen mesajlara bakıyorum, genelde öldürülmesi zor Fae ile sorun yaşayanlar iletişime geçiyor. Ben de gidip günü kurtarıyorum! İşimi ciddiye alıyorum, geceleri sokaklarda devriye gezen Müfettiş Jayne ve Muhafızları gibiyim. Dublin'in bana ihtiyacı var. Şehri yüzüstü bırakamam.

İlk kitabım olan, *Dani ile Dublin: DYS'nin ABC'si* isimli eserimi yayınladım. Dancer baskıya ve dağıtıma yardımcı oldu. Tek sorun, yeni şeyler öğrendikçe, ki sürekli öğreniyorum, yeni baskı yapmak zorunda kalmam. Şimdiden beş baskı yaptık.

Yardım ettiğim insanlardan bazıları kendi gölgelerinden bile korkan tipler. Yüzlerine bakınca bile, uzun süre hayatta kalmayacaklarını anlıyorum. Doğrusu bu durum beni üzüyor ama yapabileceğim başka bir şey yok.

Şimdi de postaneye gitmeye ve benim için bırakılmış bir not olup olmadığına bakmaya karar verdim.

Protein çubuğumu iki ısırıkta mideye indirdim ve kâğıdını cebime attım. Dublin düştükten sonra etrafın nasıl bir enkaz yığınına dönüştüğü düşünülecek olursa, so-

kaklara neden çöp atmadığımı bilmiyorum. Yine de çöp atmak bana yanlış geliyor.

Gözlerimi kıstım, sokağa göz gezdirdim, zihinsel haritamda her şey yerli yerine oturana kadar engellere odaklandım. Terk edilmiş arabalar, yolumdan bir santimetre şaşsam beni yere serer. Yerinden sökülmüş ve içinden demirler fırlayan beton tabanları açığa çıkmış sokak lambaları, dikkatli olmazsam bacaklarımı keser. Bar pencerelerinden kaldırıma fırlatılmış masalar da sorun olabilir. Ne demek istediğimi anlamış olmalısınız.

Derin bir nefes alıp verdim. Kafamın içindeki sidhe kâhinini serbest bıraktım ve farklı bir varlığa dönüştüm. Ro beni bu deneyimimi anlatmaya zorlardı, belki de yeterince denerse kendisinin de yapabileceğini düşünüyordu. Yapabildiğim en iyi açıklama şuydu: Tüm varlığınızı alıp silkeliyordunuz ve birden... Farklı bir şeye dönüşüyordunuz. Sanırım Dani-vitesini değiştiriyorum. Çok yoğun bir his ve... Pekâlâ... Hayatımın onsuz nasıl olacağını hayal edemiyorum. Çünkü onsuz hayat olamaz.

Şimdi de sert ve hızlı bir biçimde vites değiştirdim, artık bütünlenmiş, özgür ve kusursuzdum. Saçlarım rüzgârda dalgalandı! Zamanı dondurmuş gibiydim! Ayaklarımı hissedemiyordum çünkü sanki kanatlarım vardı! Odaklanıp yüzümü buruşturdum ve daha da hızlandım, diğerlerini yenmek istiyorsam, her milisaniyenin önemi...

Bir duvara çarptım.

Şimdi bu da nereden çıkmıştı?

Haritamda bunu nasıl gözden kaçırmıştım?

Yüzüm uyuştu ve önümü göremedim. Çarpmanın etkisiyle süper hızdan çıktım ve kör kör tökezledim. Sonunda

dengemi sağladığımda, bakışlarımı hâlâ odaklayamıyordum. Duvara o kadar sert çarpmıştım ki geçici körlük yaşıyordum. Yüzüm günlerce kararacak ve mor kalacak, gözlerim şişerek kapanacaktı. Ne kadar utanç verici! Bütün hatalarımı herkesin görebileceği şekilde yüzümde taşıyıp dolaşmaktan nefret ediyorum!

Kendime gelmek için çok değerli saniyelerimi harcadım ve tek düşünebildiğim şey, bunun bir düşman değil de duvar olmasının iyi bir şey olduğuydu. Şimdi savunmasızdım ve benim hatamdı. Zamanı dondurduğumda kendime bu kadar güvenmemeliydim. Bir gün bu yüzden ölebilirdim. Vücudum yüzümden çok daha fazlasını kaldırabilirdi ama dikkatli olmazsam burnumu beynime geçirebilirdim.

"Dikkatsiz, Mega," diye mırıldandım. Burnumdan akan kanı koluma sildim ve neye çarptığımı anlamak için elimi öne uzattım.

Ryodan, "O benim aletim," dedi.

Elimi hemen çektim. "Öğk!" Yüzümü tekrar hissediyordum çünkü alev alev yanıyordu. Bir duvara çarptığımı düşünüp bir penise elimi uzatıyorsam bu nasıl bir evrendi?

Sonra Ryodan olduğunu hatırladım ve kaşlarımı çattım. "Bunu kasıtlı olarak yaptın!" diye suçladım. "Elimi uzattığımı gördün ve bana doğru adım attın!"

"Bunu neden yapayım çocuk?"

Ryodan'ın, tekdüze bir ses tonuyla sinir bozucu sorular sormak gibi bir huyu vardı. Ses tonu değişmezdi. Beni neden bu kadar sinir ettiğini bilmiyordum ama ediyordu. "Beni utandırmak için, aptal yerine koymak için! Her zaman durumdan faydalanmaya çalışıyorsun, değil mi?" Ryodan beni delirtiyordu. Ona katlanamıyordum!

Ryodan, "Dikkatsiz kelimesi yetersiz kalır," dedi. "Seni öldürebilirdim. Kafam kıçından çıkart evlat. Nereye gittiğine bak."

Görüşüm berraklaşmaya başladı. "Ben bakıyordum," dedim. "Sen önüme çıktın."

Kafamı kaldırdım. Adam gerçekten uzundu. Tek çalışan sokak lambası hemen arkasındaydı ve Ryodan'ı gölgeliyordu, belki de bundan hoşlanıyordu. Nereye gitse, bir sebepten dolayı ışığı arkasına aldığına yemin edebilirdim. Her zamanki gibi, biz sıradan ölümlüleri komik buluyormuşçasına, yüzünde yarım yamalak bir gülümseme vardı.

Sinirle, "Ben sıradan bir ölümlü değilim," dedim.

"Öyle olduğunu söylemedim. Aslında, radarımda olma sebebin de öyle olmaman."

"Tamam, beni radarından çıkart."

"Yapamam."

İçimde kötü bir his vardı. Kısa süre önce Ryodan izimi sürüp en sevdiğim su kulesinin tepesinde beni bulmuş ve bana uygun bir işi olduğunu söylemişti. Tabii ki teklifini reddetmiştim. O günden beri, işi başkasına verdiğine kendimi inandırıyordum.

Ryodan ve adamlarıyla takılmak istemiyordum. Girersem çıkabileceğimi sanmıyordum. Beni batağa çekeceklerine inanıyordum.

Tabii ki bütün bunlar, Chester's civarında takılmama engel olmamıştı. Rakiplerimi tanımalı, neyin peşinde olduklarını bilmeliydim. Adam benden bir şey istiyordu ve ne olduğunu merak ediyordum. Geçen hafta kulüp için, sadece benim ve korumaların bildiğini düşündüğüm bir giriş daha bulmuştum. Bence çok iyi gizledikleri için ko-

rumaya gerek görmedikleri bir yerdi. Neden hiç akıllanmıyordum? Yüzüm, bunu hatırlayınca yeniden kızardı.

"İş konusunda bana rapor vermeni bekliyordum Dani. Benim bilmediğim bir sorunla karşılaşmış olmalısın."

İş konusunda rapor vermekmiş, kıçımın kenarı. Ben kimseye rapor vermem. Konuşma tarzı bile beni takip ettiğini, sahip olduğum ve olmadığım bütün problemleri bildiğini gösteriyordu. "Bunu bir kez daha söyleyeceğim. Asla olmayacak."

"Anlamıyorsun. Sana seçim şansı vermiyorum."

"Anlamıyorsun. Ben kararlıyım. Sen benim patronum değilsin."

"Patronun olsam daha iyi evlat, çünkü sen şehrim için bir risksin. Kontrol edemediğim değişkenlerle uğraşmanın iki yolunu bilirim. Birincisi, onlara iş teklifi yapmaktır."

Bakışından, ikinci seçeneği bilmek istemeyeceğimi anladım. Burnumdan akan kanları tekrar sildim ve sırtımı dikleştirdim. "Ben buranın, Barrons'ın şehri olduğunu sanıyordum," dedim.

Esprimi umursamadı. "Sen başıboş bırakamayacağım bir risksin. Fazla hızlısın, fazla güçlüsün ve fazla aptalsın."

"Ben aptal değilim. Fakat hızlı ve güçlü olduğum doğru," diye sızlandım. "En iyinin iyisiyim. Dani Mega O'Malley. Bana böyle diyorlar. Mega. Kimsenin bana öğretebileceği bir şey yok."

"Tabii ki var. Bilgelik. Sağduyu. Dövüşmeye değer bir savaş ile ergenlik hormonlarıyla kasım kasım kasılmak arasındaki farkı anlayabilmek."

Hah! Kasılmak! Benim öyle bir şeye ihtiyacım yok! Ben gerçeğiyim, yüzde yüz süper kahramanım! Ryodan

beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi bilse de ona bu zevki vermeyeceğim. "Hormonlarım düşüncelerimi etkilemiyor," dedim. "Sanki senin ergenlik hormonların benimkinden farklıydı. Söyleyene bak." Geçen haftaki gizli saklı ziyaretimden sonra, Ryodan hakkında birkaç şey öğrenmiştim.

"Sen insansın. Hormonların her daim seni etkiliyor. Sen benim hakkımda bir şeyler bilmek için fazla gençsin."

"Hiçbir şey için fazla genç değilim. Senin ve diğerlerinin her zaman seks yaptığınızı biliyorum. Yanında tuttuğun kadınları..." Elimi ağzıma götürdüm.

"Gördün."

"Hiçbir şey görmedim." Ağzımdan bu şekilde hiç laf kaçırmazdım. En azından, alışkanlığım değildi. Ama son zamanlarda garip şeyler oluyordu. Ruh hâlim, bir kaleydoskopun renkleri gibi sürekli değişiyordu. Bazen hassaslaşıyor ve söylememem gereken şeyler söylüyordum. Özellikle de birisi bana evlat deyip emir vermeye kalktığında.

"Dördüncü kattaydın." Gözleri ürkütücüydü. Fakat bu Ryodan'dı, gözleri hep ürkütücüydü.

Masum bir ses tonuyla, "Dördüncü kat ne?" diye sordum. Fakat bunu yemeyecekti. Dördüncü kat, bir porno filmden çıkmış gibiydi, biliyordum. Yakın zamana kadar çok porno izlerdim, ta ki bana hiç değer vermeyen biri, dikkatimi dağıtana kadar. Biri size bağırıyorsa, bu durum sizin nasıl büyüdüğünüz ve neye dönüştüğünüzle ilgilendiği anlamına gelmezdi.

Gülümsedi. Gülümsemesinden nefret ediyordum. "Çocuk, sen ölüm ile flört ediyorsun."

"Önce beni yakalaman lazım."

İkimiz de bunun boş bir cümle olduğunu biliyorduk. İstediği zaman beni yakalayabilirdi.

Bakışlarını üzerime kilitledi. Retinal kayıtlarımı inceliyormuş gibi görünse de bakışlarımı kaçırmadım. Saniyeler geçti. Çenemi dikleştirdim, bir elimi cebime attım ve kalçamı dışarı çıkarttım. Kaygısız, uçarı, sıkkın bir hâlim vardı. Yüz ifademden belli olmuyorsa, duruşumdan anlardı.

Sonunda, "Dün akşam kulübün özel kısmında hafif bir esinti hissettim," dedi. "Sanki biri hızla yanımızdan geçmiş gibi. Bir sebepten dolayı bize görünmek istemeyen Fade olduğunu düşündüm ama değilmiş. Senmişsin. Bu hiç güzel bir şey değil Dani. Hiç havalı değil. Ve ben, senin dilini, intihara meyilli, ergen, taş kafanın içinden geçenleri okuyabilecek kadar iyi konuşuyorum."

Gözlerimi devirdim. "Tanrım, yapma moruk, benimle böyle konuşma. Kulaklarım düşecek!" Ukala, yüz megavatlık bir gülümseme ile karşılık verdim. "Yanından geçerken bana odaklanamaman senin hatan değil. Onca şeyin arasında bana nasıl odaklanasın? Ben kaç yaşında olduğumu biliyorum. Sana ise birinin hatırlatması gerek. Bu yüzden mi sürekli yaşımla dalga geçiyorsun? On dört yaşında birinin dünyanın en iyisi olması sık rastlanılan bir şey değil."

Tek bildiğim şey, cümlem bittiği anda benim alanıma girdiğiydi. Bana hiç yer bırakmadı ama buna izin verecek değildim.

Zamanı dondururcasına yanından geçtim.

Ya da en azından denedim.

Bodoslama göğsüne çarptım, alnım da çenesinde patladı. Çok sert değildi. Aslında yüksek hızda Ryodan'a çar-

pınca kafamın patlaması gerekirdi, tökezlemek gibi olmamalıydı.

Mega geri vitese taktım.

Bir metre kadar uzaklaşmayı başardım ama uzanamayacağı bir yerde değildim.

Lanet olsun, neler oluyor?

Başarısızlığım o kadar şaşırtıcıydı ki geri zekâlı gibi karşısında dikiliyordum. O ana kadar büyük B ile yazılan o kelimeye ihtiyacım olmamıştı. Başarısızlık, hem de büyük B ile. Ben ve başarısızlık?

Beni omuzlarımdan tuttu ve kendine çekti. Ne yapacağını bilmiyordum ama Ryodan'a yaklaşmak gibi bir niyetim yoktu. Dani-bombasına dönüştüm, yumruklarımı ve dişlerimi kullandım, *beni-tutmak-istemezsin* mesajını verdim.

Ya da en azından vermeye çalıştım.

Gelişigüzel bir yumruğun ardından kendime hâkim oldum çünkü hiçbir hatamı gözden kaçırmayan ve zayıflıklarımı bana karşı kullanan birinin eline daha fazla koz vermek istemiyordum.

Benim neyim vardı?

Ryodan'a çarpmak, bana bir şey mi yapmıştı? Bozulmuş muydum?

Süper hızım gitmişti.

Süper gücüm gitmişti.

Bir Joe kadar güçsüzdüm ve... Öğk! Ryodan'ın kollarındaydım. Çok yakındım. Sanki dans edecek veya öpüşecektik.

"Ahbap, benden hoşlanıyor musun? Bırak beni!"

Bana tepeden baktı. Gözlerinin ardında çarkların döndüğünü hayal edebiliyordum. Bana bakarken bile bir şeyler düşünüyordu.

"Dövüş çocuk."

Burnumu meydan okurcasına havaya kaldırdım, bir nevi, *canın cehenneme,* diyordum. "Belki de dövüşesim yoktur. Anlamı olmadığını söyleyen sendin. Ne kadar güçlü olduğunu, her şeyin kontrolünde olduğunu söyleyip durdun."

"Bunlar daha önce seni durdurmamıştı."

"Belki de tırnağımın kırılmasını istemiyorum," dedim. Az önce dövüşmeyi denediğimi gizlemek için kayıtsız bir tavır takındım. Kaçmaya çalışmış ama onu bile becerememiştim. Ve hayatımda ilk kez... normal...

Kelime bir diken gibi gırtlağıma takıldı. Ne öksürüp çıkartabiliyor, ne yutabiliyordum.

Daha önce, *normal* gibi bir kelimem olmamıştı. Benim gerçekliğimin parçası değildi bu kelime. Muhtemelen bir şeyler yemeyi unutmuştum. Son birkaç saat içerisinde neler yediğimi gözden geçirdim. On bir protein çubuğu, üç kutu ton balığı, beş kutu fasulye, yedi *Snickers.* Pekâlâ, menüm çok zengin olmayabilirdi ama yakıt tankımın boşalmasına sebep olamazdı. Tekrar, zamanı dondurma pedalıma bastım.

Hâlâ hareket edemiyordum. Hareketsizdim. Ve bu durum beni çok ürkütüyordu.

Elimi tutmuş, benim hakkımda gerçeği öğrendiği akşam MK'nin boyadığı kısa tırnaklarıma bakıyordu. Ojeyi hâlâ neden çıkartmadığımı bilmiyordum. Yapılacak onca iş varken saçma gelmiş olmalıydı.

"Tırnakların, kırılacak kadar uzun değil. Tekrar dene."

"Bırak elimi."

"Saldır."

Zekice ve küstah bir cevap veremeden başım geriye düştü ve omurgam yay çizdi. Ryodan'ın yüzü boynumdaydı.

Beni ısırdı.

Lanet olasıca, beni ısırdı!

Hem de boynumdan!

Dişleri damarımdaydı. Keskin ve derindeydiler, içime giriyorlardı. Canım yandı.

Ryodan'ın dişleri vardı! Geçen akşam çatıda benim için bir görevi olduğunu söylerken gördüğümü sandığım şeyi gerçekten görmüştüm!

"Sen ne yapıyorsun? Vampir veya öyle bir şey misin? Beni dönüştürüyor musun?" Korkuyordum. Ama neler olacağını merak da ediyordum. Daha da güçlenecek miydim? Vampirler gerçek miydi? Periler gerçekti. Sanırım yepyeni bir şeyle yüzleşiyordum. Bundan sonrası daha farklı olacaktı. MK bunu biliyor muydu? Barrons vampir miydi? Burada neler oluyordu? Tanrım, dünyam çok ilgi çekici bir yere dönüşmüştü!

Ayakta durmakta zorlanıyor, karşı koymuyor ve sarhoş bir adam gibi sallanıyordum. Ryodan'ın karşısında bu duruma düşmek beni çok sinirlendirdi. Boynumdaki kanı sildim ve elime baktım. En son ne zaman biri kanımı dökmüştü? Hiçbir zaman. Kendi kendimi yaralıyordum ama başka biri bunu yapmamıştı.

Kan dökmek? Beceriksizlik? Yavaşlık? Ben kimdim?

"Artık senin tadını biliyorum evlat. Kokunu kendi kokum gibi tanıyorum. Artık yanımdan geçip gitmeye kalktığında sen olduğunu bileceğim. Seni bir daha Chester's kulübünün alt katlarında... Veya başka bir yerinde yakalarsam..."

Bakışlarımı elimden alıp yüzüne odakladım.

Bana gülümsüyordu. Dişlerinde kan vardı.

Dişlerinde kanım olan birinin bana gülümsemesi hiç normal değildi. Büyük bir hakaretti. Sivri dişleri neredeydi? Gerçekten vampir dişleri var mıydı? Doğal mıydı yoksa ameliyatla falan mı eklemişti? Artık bu adamların ne olduğu kolay kolay anlaşılmıyordu. Dişleri televizyon dizilerindeki gibi ses efektiyle geri çekilmemişti, öyle olsa sesini duyardım. Duyma yetim de çok gelişmişti. En azından, bazen işe yarıyordu. Süper hıza ve süper güce sahip olduğum zamanlarda. Eskiden bunlara her daim sahiptim. Birkaç dakika öncesine kadar.

"Sakın beni..."

Bakışları, bazen olduğu gibi huzursuz edici bir biçimde titredi. Bazen beni tepeden tırnağa o kadar hızlı süzüyordu ki gözlerinin yön değiştirmesine odaklanmakta güçlük çekiyor, sadece oküler bir titreşim yakalıyordum. Süper hızlı olduğum için bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyordum, belki de parmaklarımla da çok hızlı tempo tutabilirdim. Pratik yapmam gerekti. Tabii eğer süper hızımı geri kazanırsam. Benim neyim vardı? Neden duraksıyordum? Nasıl böyle bir şey olabilirdi? Ben hiç böyle olmazdım!

"Tabii eğer benim için çalışıyorsan ve benim kılavuzluk etmeme izin veriyorsan işler değişir. Anlaşma bu." Soğuktu. Buz gibiydi. İkinci seçeneğin ne olduğunu söylemesine gerek yoktu, ölmekti. Benim için çalış ya da öl. İçinde kaldığım durum beni sinir etti.

"Bana ültimatom mu veriyorsun? Çünkü bu hiç hoş değil." Adamdan tiksinmiyordum. Tiksintinin kendisine dönüşmüştüm. Adama otuz beş Ölümcül Bakış'ımdan on

yedincisini attım. Yetişkinler! Neler yapabileceğini tahmin edemedikleri bir genç gördüklerinde onu kontrol altına almaya, bir yerde hapsetmeye, sadece farklı diye ona kendisini kötü hissettirmeye çalışırdı. Gerçi yapabileceğim bir şey yoktu. Dancer haklıydı, yetişkinler büyüttükleri gençlerden korkuyorlardı.

"Büyüyünce senin gibi olacaksam bunu hiç yapmayayım daha iyi," dedim. "Kim olduğumu biliyorum ve hâlimden memnunum. Kimse için değişecek değilim."

"Bir gün çocuk, birine sikik ruhunu satmayı çok isteyeceksin."

"Benim yanında öyle kelimeler kullanma. Unuttuysan hatırlatayım, on dört yaşındayım. Ve büyük sürpriz, benim ruhum yok. O konuyla ilgilenen bankalar da yok. Ruh satın alan bir para birimi de yok. Asla-öyle-bir şey-olmayacak."

"Kendinden daha emin olabilirsin misin, bilmiyorum."

Ukala bir bakış attım. "Denemeye niyetliyim."

Ryodan bir kahkaha attı. O anda geçen gece dördüncü katta gördüklerim aklıma geldi. O zaman da kahkaha atıyordu. Ryodan'ın birlikte olduğu kadının yüzündeki ifadeyi ve çıkarttığı sesleri hatırladım. Öğk! Yaşlı erkekler! İğrenç! Benim sorunum ne?

Şimdi bakışları üzerimdeydi.

İçimden ortadan kaybolmak geldi.

Ryodan'ın insanlara bakışı, tanıdığım diğer insanlarınkinden farklıydı. Sanki kafalarının içinden ne geçtiğini anlamak için röntgen ışınları veya başka bir şey kullanıyordu.

"Ortada büyük bir gizem yok evlat. Yeterince uzun yaşarsan ne düşündüklerini anlarsın," dedi. "İnsanların ne

yapacağını önceden tahmin edebilirsin, bir modele göre biçilmiş gibi. Çok azı bunun ötesine geçer."

Ne? Aklımdan geçenlere cevap mı vermişti? Mümkün değildi bu.

"Sırrını biliyorum Dani."

"Sırrım yok."

"Ne kadar kendini beğenmiş olursan ol, kimsenin seni görmesini istemiyorsun. Gerçekten görmesini. Görünmez kız. Böyle olmak istiyorsun. Ben ise sebebini merak ediyorum."

Ryodan'ı iki elimle ittim ve sahip olduğum her şeyi kullanarak zamanı dondurmayı denedim.

Ve bu sefer işe yaradı! Yeniden kendime gelmiştim! Rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyordu! Mega harekete geçmişti! Tek sıçrayışta binaları aşabiliyordum!

Pekâlâ, son kısım biraz abartılı olabilir ama yine de...

Dublin sokaklarından süper hızla uçtum. Bir sonraki duvara çarptığımda kendimden geçtim.

2

BUZ GİBİ

Ölü gibi uyuduğum için kendime gelmekte zorlandım. Nerede uyuyakaldığım veya kendimi kaybettiğim önemli değildi. Uyandığımda çok huysuz olurdum çünkü diğerleri gibi hemen kendime gelemezdim. Rüyalarım gerçek dünyayla iç içe geçerdi. Ve sabahın ilk ışıklarına maruz kalan buz saçaklarına benzeyen rüyalarımı eritmek biraz zaman alırdı.

Ama bu sefer öyle değildi.

Elektrik akımına kapılmış gibi yerimden fırladım. Bir saniye önce sırtüstü yerde yatıyordum, bir saniye sonra dört ayak üzerindeydim. Sonra, kılıcımı Ryodan'ın gırtlağına dayadım.

Kılıcımı kenara itti. Silahım elimden fırladı ve ofisinin duvarına çarptı.

Peşinden gittim ve aynı duvara ben de çarptım ama kimin umurundaydı? Kılıcım yeniden elimdeydi. Duvardan destek alıp kılıcımı öne uzattım ve bakışlarımı üzerinden hiç ayırmadım. Silahımı almak için yeni bir hamle yap-

masını bekledim. Bir dahakinde, kılıç kalbine saplanacaktı.

"Bunu bütün gün yapabiliriz," dedi.

Dişlerimi sıkarak "Beni bayılttın," dedim. Tükürükler saçıyordum. Yüzüm zonkluyor ve dişlerim acıyordu. Zaten ağzımda diş kalması bile bir mucizeydi.

"Düzelteyim. Önüne çıktım. Sen kendi kendini bayılttın. Sana önüne bakmanı söylemiştim."

"Benden daha hızlısın. Önümden çekilebilirdin."

"Sanki arabayız. Çok güzel. Ben geri çekilmem. Asla." Bir sandalyeyi tekmeleyip bana doğru fırlattı. "Otur."

"Canın cehenneme."

"Senden daha güçlüyüm, daha hızlıyım, başına bela olan insan duygularına da sahip değilim. Bu yüzden senin en büyük kâbusunum. Otur, yoksa seni ben oturturum."

"Senden daha kötü birkaç kişi daha biliyorum," diye mırıldandım.

"Oyun oynamak mı istiyorsun? Benim oyunlarımı seveceğini sanmıyorum."

Bir kez daha düşündüm. Daha önceki güçsüzleştiğim zamanı hatırladım. Ya bir daha olursa ve Ryodan bunu anlarsa? Süper hızda giderken beni bayılttığı için zaten endişelerim ikiye katlanmıştı. Ryodan istemediği sürece hiçbir yere kaçamazdım. Şimdi onun sahasında, Chester's kulübündeydim. Adamları da yakınlarda bir yerde olmalıydılar. Barrons burada olsa bile bana yardım etmezdi. MK'nin onunla konuşup benden nefret ettirdiğine emindim.

Odaya göz gezdirdim. Daha önce bu ofise hiç girmemiştim. LED ekranlar duvarlarda yan yana duruyor ve odayı baştan başa kuşatıyordu. Ekranlardaki görüntüler

sürekli değişiyordu. Ryodan buradan her şeyi gözetliyordu. Kulübün kalbindeydim.

"Buraya nasıl geldim?" Tek bir cevap olabilirdi. Sadece kendime gelmek için zaman kazanmaya çalışıyordum. Nazikçe burnuma dokundum ve ucunu hissetmeye çalıştım. Şişmişti ve yumuşaktı.

"Seni ben taşıdım."

O kadar öfkelendim ki nefes alamadım. Beni bayıltmış, sonra da bir patates çuvalı gibi taşımıştı. Dublin sokaklarında yürümüş, bu hâlimi bütün insanlar ve Chester's civarında takılan periler görmüştü. Muhtemelen herkes bana bakıp sırıtmıştı. Uzun zamandır bu kadar çaresiz bir durumda kalmamıştım.

Gerçek, isterse bunu tekrar yapabilecek olmasıydı. Defalarca kez. Karşımda dikilen adam bana, annem veya Ro'dan çok daha kötü şeyler yapabilirdi.

Gitmeme izin verene kadar adamın dediklerini yapmanın en akıllıca şey olduğunu düşündüm. Sonra bulabildiğim her şeyi yiyecek, kendimi test edecek, güçlerimin çalıştığından emin olacak, güvenli bir yere gidip bir süre dinlenecektim. Daha güçlü ve daha hızlı olmak üzerinde çalışırken gizlenecek, başıma bir daha böyle bir şey gelmeyeceğinden emin olacaktım. Bütün bu günleri geride bırakmak istiyordum.

Oturdum.

Ben olsam, yüzümde kendini beğenmiş bir ifade açığa çıkardı ama Ryodan bana takdir edercesine veya başka bir duyguyla baktı.

"Senin takdirini kazanmaya ihtiyacım yok, kimseninkinin yok."

"Öyle kal."

Kaşlarımı çattım. Ryodan'ı anlamakta zorlanıyordum. "Neden buradayım? Beni buraya kadar neden getirdin? Konuya girelim. Yapacak işlerim var. Bilirsin, çok yoğunum. Talep çok fazla."

Etrafıma bakındım. Ofis, sağlam camlar, duvarlar, tavan ve zeminden oluşuyordu. Kimse içeriyi göremez ama içerideki dışarıda neler olup bittiğini görebilirdi. Cam bir zeminde yürümek ürkütücüydü. Her adımınızda aşağıya düşmekten korkuyordunuz. Oturunca bile başınız dönüyordu.

Aşağıya baktım. Altımda dans pisti vardı. Kulüp çok katlıydı. Farklı katlarda, yüze yakın alt kulüp olduğunu söyleyebilirdim. Her birinin kendi teması vardı. Seelie, Unseelie ve insanlar burada kim bilir nasıl anlaşmalara imza atıyordu. Duvar yıkıldıktan sonraki Dublin'de bedelini öderseniz Chester's size istediğiniz her şeyi verebilirdi. Bir an için yanımda olduğunu unuttum, her şeye ayakkabılarımın arasından bakabilmenin büyüsüne kapıldım. Burada günlerce oturup her şeyi inceleyebilir ve daha zeki olabilirdim. Fae'nin her bir kastını tanımlayabilir, şehre haber salabilir, ne olduklarını ve nasıl yenilebileceklerini ya da ben gelene kadar nasıl etkisiz hâle getirilebileceklerini söyleyebilirdim. Chester's kulübünün içine girmek konusunda takıntımın en büyük sebebi de buydu. Herkesi tehlikeler hakkında bilgilendiremeyeceksem şehrimi nasıl korurdum? Yapacak bir işim vardı. Her tür bilgiye ihtiyaç duyuyordum.

Dans pistinde bir erkek Seelie vardı. Sarışındı ve V'lane'i andırıyordu. Fakat cazibe büyüsünü kapatınca bir Unseelie

olduğunu anladım. Bir sonraki bölmede, karanlık Fae'nin daha önce hiç görmediğim alt kastlarından birinin üyesini gördüm. Vücudu ıslak, parlak ve bölüm bölümdü –öğk! Bölümler ayrılıyor ve bir hamam böceği gibi farklı yönlere uzanıyordu! Hamam böceklerinden nefret ederdim. İnsanların bacaklarından içeriye girebilirlerdi. Ayaklarımı yerden kaldırdım ve bacaklarımı altıma aldım.

"Her şeye dikkat ediyorsun."

Cevap vermem gerekmeyen bir soruydu. Yüzüne baktım, kollarımı göğsümde birleştirdim ve bekledim.

Yine o gülümsemesini gösterdi.

Meydan okurcasına, alt dudağımı dışarı çıkarttım. "Ben neyim? Senin için bir espri miyim? Neden hep bana bakarken gülümsüyorsun?"

"Yakında öğrenirsin." Masasının yanına gitti, çekmeceyi açtı, bir kâğıt çıkarttı ve bana uzattı. "Bunu doldur ve imzala."

Kâğıdı aldım ve inceledim. Bir iş başvurusu formuydu. Yüzüne baktım. "Tanrım. Felaket sonrası bir dünyada yaşıyoruz. Artık kim iş başvurusu alıyor?"

"Ben."

Gözlerimi kıstım. "Bana ne kadar ödeyeceksin?"

"Tanrım. Felaket sonrası bir dünyada yaşıyoruz. Artık kim çalışanına para ödüyor?"

Sırıttım. Espri anlayışına sahip olduğunun ilk göstergesiydi. Sonra nerede ve neden olduğumu hatırladım. Kâğıdı buruşturdum ve Ryodan'a fırlattım. Buruşuk form, göğsünden sekti.

"Zamanımı boşa harcıyorsun evlat. Sana söylediklerimi ne kadar çabuk yaparsan, buradan o kadar çabuk çıkarsın."

Masasına gitti, bir form daha aldı ve bir kalemle birlikte bana uzattı.

Rahatladım. Gitmeme izin verecekti. Belki de beni kulüpte çok fazla tutmayacaktı.

Başvuruya baktım. Her zamanki alanlara sahipti: İsim, adres, doğum tarihi, eğitim seviyesi, önceki çalıştığın yerler. İmza ve tarih için ise ayrı bir alan. Gördüğüm en süslü başvurulardan biriydi, sayfayı çevreleyen kenar çizgilerinin üzerinde CHESTER's yazıyordu.

Dünya düzeni bozulunca herkes bir şeylere tutunmuştu. Sanırım Ryodan işini çok ciddiye alanlardandı ve dışarıda ne olursa olsun kendi düzenini bozmamıştı. Aptal formu doldurmak, ne istiyorsa yapmayı kabul etmek ve sonrasında buradan siktirip gitmek, bir yerlere gizlenmek beni öldürmezdi. İç geçirdim. Gizlenmek ve ben? Çok uzun süredir şehrin tek süper kahramanı olduğumu düşünüyordum.

"Bunu doldurursam gitmeme izin verecek misin?"

Başıyla onayladı.

"Ama senin için bir iş yapmam gerekecek."

Yine başıyla onayladı.

"İşi bitirdiğimde ödeşmiş mi olacağız? Sadece bir iş, değil mi?" İnandırıcı olmam gerekiyordu yoksa ortadan kaybolmayı düşündüğümü anlayabilirdi.

Bir kez daha vakur bir biçimde başıyla onayladı, sanki varlığıma katlanmaya çalışıyordu.

İşin ne olduğunu sormadım çünkü yapmaya niyetim yoktu. Bir daha asla başkalarının sorunlarını çözmeyecektim. Ro için sınırları ihlal etmiştim. Derin çizgileri, büyük çizgileri hiçe saymıştım. Ro ölmüştü ve artık özgürdüm. Yaşam yeni başlıyordu. Yüzünü inceledim. Kusursuz bir

sakinliğe sahipti, her zamanki gibi ışığı arkasına almıştı ve yüz hatları gölgedeydi.

Ancak kediler bu kadar sabit durabilirdi. Bir şeyin üzerine atlamadan önce.

Benim gördüğümden çok daha fazlası yaşanıyordu burada.

Yüzüm acıyordu. Gözlerim şişmişti ve soldaki kapanmak üzereydi. "Buzun var mı?" Neler olduğunu anlamak için zamana ihtiyacım vardı. Ayrıca, buz getirmek için dışarıya çıkarsa ofisi inceleyebilirdim.

Bana daha önce erkeklerde gördüğüm bir bakış attı. Genelde kadınlara atılan bir bakıştı: Çenesi aşağıya bakıyor, kaşlarının altından gözleri bana odaklanıyordu. Yüzünde, hafif alaycı bir gülümseme vardı. O bakışta anlayamadığım bir şey vardı ama meydan okuduğu kesindi. "Gel buraya," dedi. "Seni iyileştireyim." Masasının arkasında oturmuş, beni seyrediyordu. Çok ama çok sabitti. Sanki nefes bile almıyordu.

Yüzüne baktım. Ne anlam çıkartacağımı bilemedim. Bir yandan da kalkıp yanına gitmek ve neden bahsettiğini öğrenmek istiyordum. "Bunu yapabilir misin? Morlukları ve çizikleri yok edebilir misin?" Her daim kendimi zorladığım için kaslarım aşırı kullanımdan çok gergin oluyordu. Bazen ayakkabı tabanımı yakıyor ve derimi kaldırıyordum. Tabanlarım nasırlaşmıştı.

"Kendini, hayatında hissetmediğin kadar iyi hissetmeni sağlayabilirim."

"Nasıl?"

"Bazı sırlar var Dani O'Malley, bunları ancak katılarak öğrenebilirsin."

Durup düşündüm.

"Pekâlâ. Buzun var mı?"

Bir kahkaha attı ve masasındaki düğmeye bastı. "Fade. Buz. Şimdi."

"Hemen patron."

Birkaç dakika sonra, yüzümün yarısına bir buz torbası bastırıp Ryodan'ın aptal başvurusunu doldurmaya başladım. Neredeyse bitmişti ve imzalamaya hazırdım fakat sonra, elimde kâğıdı tutarken garip bir şey hissettim.

Sol elimdi: Kılıç tutan ve bir süre önce bir Avcı'nın kalbine silahımı sapladığımda kararan elimdi. O akşam Avcı'yı öldürmüş ya da öldürdüğümü düşünmüştüm. Aslında, öldürdüğümden emin değildim ama bunu herkese yaymaya niyetim yoktu. Halkın belirli şeylere inanması gerekiyordu. İnsanlara ortadan kalktığını ispatlamak için olay yerinde resim çekmeye gittiğimde, hiçbir iz bulamamıştım. Tek bir damla siyah kan bile yoktu. Barrons onların öldürülemeyeceğini söylemişti. Olaydan sonra elimi kaybedeceğimi düşünmüştüm. Damarlarım siyahlaşmış ve bütün elim bir buz kalıbı gibi soğumuştu. Günlerce eldiven takmış, sidhe kâhinlerine zehirli sumağa maruz kaldığımı söylemiştim. Bizim şehrimizde nadir görülürdü ama eskiden biraz vardı. Gölgelerin hepsini yiyip yemediğini bilmiyordum. Yediyseler midelerinin ağrıyıp ağrımadığını merak ediyordum.

Şimdi aynı elim karıncalanıyor ve garip bir şey hissediyordum. Elime bakıp sorunun ne olabileceğini merak ettim. Belki de Avcı'yı yaralamak beni değiştirmişti. Belki de bu yüzden duraksıyordum. Belki de ufukta daha kötü şeyler vardı.

Ben değildim bu! Ben iyimser biriydim. Yarın benimdi. Bir sonraki köşeyi döndüğümde beni nelerin beklediğini asla bilemezdim!

"Evlat, gün boyunca hayallere mi dalacaksın yoksa lanet olasıca şeyi imzalayacak mısın?"

Sonra sorunun ne olduğunu fark ettim. Ağzım o kadar uzun süre açık kaldı ki etrafta sinekler olsa içine üşüşebilirdi.

Formu neredeyse imzalıyordum!

Ryodan içinden kahkahalar atıp kendi kendini tebrik ediyor olmalıydı.

Kafamı kaldırdım. "Bunun kenarındaki büyü tam olarak ne yapıyor?" Böyle bir şeyi daha önce görmemiştim. Birçok büyü biliyordum, Ro bu gibi konularda uzmandı ve çok kötü büyüler de yapardı. Şimdi gördüğüm şeyi gözden kaçırdığıma inanamadım. Siyah kenar çizgisinin üzerinde parıldayan şekiller ve semboller sürekli hareket hâlindeydi. Bir tanesi sayfadan çıkıp kucağıma atlamaya hazırlanıyor gibiydi.

Kâğıdı buruşturdum ve Ryodan'a fırlattım. "Güzel denemeydi."

"Ah, tamam. Belki kanarsın diye düşündüm. En basit çözüm buydu."

Hiç rahatsız olmuş gibi bir hâli yoktu. Herhangi bir konuda soğukkanlılığını kaybedip kaybetmediğini, öfkelenip öfkelenmediğini merak ettim. Şaşırdığı veya kızgınlıktan bağırıp çağırdığı oluyor muydu? Bence Ryodan hayatın içinde hep bu soğukkanlılığa sahipti. "İmzalasaydım bana ne yapacaktı?" diye sordum. Merakıma engel olamadım. Annem, bunun sonum olacağını söylerdi. Öyle

veya böyle, bir şey sonum olacaktı, her şeyin daha kötüsü vardı.

"Bazı sırlar..."

"Evet, evet, ancak katılarak öğrenilebilir. Anladım."

"Güzel."

"Zaten bilmek istemiyorum."

"Evet, istiyorsun. Bir şeyleri bilmemek seni deli ediyor."

"Pekâlâ, şimdi ne olacak?"

Skor dengedeydi. İş başvurusunun, aslında bir kontrat olduğundan şüpheleniyordum. Bir bağlama kontratıydı, ruhunuzu paketleyip bir başkasının cebine koyan cinsten. Bunları duymuş ama gerçek olduğunu hiç düşünmemiştim. Bir iş anlaşmasında birinin ruhunu ele geçirebilecek biri varsa, o da Ryodan'dı. Jerricho Barrons bir hayvandı. Saf, kanunsuz bir yaratıktı. Ryodan gibi değildi. Adam bir makineydi.

"Tebrikler çocuk," dedi. "İlk testini geçtin. Belki de işi alabilirsin."

İç geçirdim. "Çok uzun bir gün olacak, değil mi? Siz burada yemek servisi yapıyor musunuz? Ayrıca biraz daha buza ihtiyacım olacak."

Ofisin cam duvarında daha önce fark etmediğim bir kapı açıldı ve ardındaki asansör ortaya çıktı.

Chester's, düşündüğümden büyük bir yerdi. Asansöre binerken yine manzaranın keyfini çıkarttım.

Ve biraz endişelendim.

Bana bu kadar çok şeyi gösterdiğine göre, başvuruyu imzalasam da imzalamasam da beni elde ettiğini düşünüyordu.

Ryodan'ın cam ofisi, bir şeyler gözetleyebildiği tek yer değildi. Aslında buz dağının görünen kısmı gibiydi, yüzeyin altında tonlarca ağırlık daha vardı. Chester's kulübünün merkezi -iç kısmın yarısı ve halkın gördüğü bir düzine platform- mekânın sadece onda biriydi. Herkesin takılıp dans ettiği ve şeytanla anlaşma yaptığı yerse, daha büyük bir binanın içindeydi. Ryodan ve adamları, kulübün duvarları ardında, devasa bir yer altı şehrine benzeyen bir yerde yaşıyordu ve ben de şimdi oradaydım. Bütün duvarlar çift taraflı camdı. Asansörle veya yürüyüş yollarıyla hangi kata çıkarsanız çıkın, olan biteni görebiliyordunuz. Buranın tasarımına çok ciddi kafa patlatmışlardı. Geçen Cadılar Bayramı duvarlar düştükten sonra bunun hepsini inşa etmeleri mümkün değildi. Görkemli, parıltılı ve şatafatlı kulübün ne kadar zamandır burada olduğunu merak ettim. Burası film yıldızlarının, modellerin ve zenginlerin popüler mekânıydı. Yerin altındaki kısmın, manastırımız gibi, binlerce yıldır değişime uğrayıp uğramadığını merak ettim.

Kulüp beni çok etkiledi. Kıskançlığa kapılmam normaldi. Burada züppelik, yeni bir tekno-devrimci seviyeye ulaşıyordu.

"Gördüklerini beğendin mi evlat?"

Tırnaklarımın etrafındaki ölü deriyi temizlerken, sıkılmış gibi görünmeye çalıştım.

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Dublin'in sekiz yüz metre altında olmalıydık.

İlk dikkatimi çeken, soğuk oldu. Ceketime biraz daha sarındım ama faydası olmadı. Derinin görünümü güzeldi ama ısıtmamasından nefret ediyordum.

İkinci dikkatimi çeken şey ise sessizlik oldu. Chester's kulübünün büyük bir kısmında, uzaktan gelen müzik veya konuşma seslerini 7/24 duymak mümkündü. En azından bir beyaz gürültü olurdu. Buraya ise ölüm sessizliği hâkimdi.

Üçüncü dikkatimi çeken şey ise karanlık oldu.

Ryodan beni asansörün dışında bekliyordu.

"Orada etrafını görebiliyor musun?" Yine üzerimde süper gücünü mü kullanmıştı? Karanlıkta iyi görürdüm ama zifiri karanlık bana göre değildi.

Başıyla onayladı.

Ryodan'dan nefret ediyordum. "Ama ben göremiyorum. Bu yüzden ışıkları açarsan sevinirim. Ayrıca, Gölgeler bu gibi yerleri çok sever."

"Beni rahatsız etmiyorlar."

Gölgeler, adamı rahatsız etmiyor muydu? Gölgeler her şeyi yerdi. Kimseyi ayırt etmezdi. "Ne güzel. Beni ediyorlar. Işıklar. Lütfen."

"Işıklar burada çalışmıyor."

Cebinden fenerini çıkarttı ve bana uzattı. Bir mermi şeklinde, gördüğüm en havalı fenerdi. Küçük, zarif ve gümüştendi. Düğmesine bastığımda, asansörün dışındaki koridor, güneş doğmuş gibi aydınlandı.

"Tanrım," dedim. "En iyi oyuncaklara sahipsin."

"Asansörden in evlat. Yapacak işimiz var."

Nefesim havada donarak onu izledim.

Chester's kulübünde altı kat olduğunu düşünürdüm. Şimdi en az yirmi olduğunu biliyordum; aşağıya inerken saymıştım. Bulunduğumuz katta üç farklı alt kulüp vardı. Açık ka-

pılardan, on dört yaşında birinin görmemesi gereken sahnelere tanıklık ettim. Fakat benim hayatım hep böyleydi.

Koridorda ilerledikçe soğuk daha çok rahatsızlık verdi, bir çift kapıya doğru ilerlemeye devam ettik. Uzun ceketime rağmen, soğuk içime işliyordu. Titredim ve dişlerim takırdamaya başladı.

Ryodan bana baktı. "Ölmeden ne kadar soğuğa dayanabilirsin?"

Her zamanki gibi açık sözlüydü. Ryodan böyleydi. "Bilmiyorum. Sınırları zorlamaya başlarsam söylerim."

"Ama birçok insandan daha fazlasına dayanabilirsin."

Her zamanki gibi bir soru değildi ama başımla onayladım. Birçok konuda, sıradan insanlardan fazlasını yapabiliyordum.

Yine de koridorun sonundaki kapıların önünde durduğumuzda canım yanmaya başladı. Elli metredir ayaklarımı yere vura vura yürüyordum. Kanımın donmaması için, sabit durmak yerine ortalıkta gezinmeye başladım. Her nefes alıp verişimde gırtlağım ve ciğerlerim yanıyordu. Kapıların diğer tarafında soğuğun hissedilir bir varlık olduğunu seziyordum. Ryodan'a baktım. Yüzü donmuştu. Bir kaşını havaya kaldırsa, yere bir buz parçası düşerdi.

Başımı iki yana salladım. "Yapamam." İçeriye girmem mümkün değildi.

"Bence yapabilirsin."

"Bak moruk, ben harika biriyim, çoğu zaman hiçbir şey sorun olmaz ama benim bile sınırlarım var. Sanırım kalbim sıkışmaya başladı."

Bir saniye sonra, beni yokluyormuş gibi elini göğsüme koydu.

"Bana dokunma!" dedim. Fakat diğer eliyle bileğimi tutuyordu. Başımı iki yana salladım ve yüzüne bakamıyormuş gibi kafamı yana çevirdim. Ryodan'ı durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Sözlerim veya eylemlerim işe yaramazdı. Ne yapacaksa yapmasına izin vermek, en iyisiydi.

"Yeterince güçlüsün." Elini indirdi.

"Değilim." Zor bir gün geçiriyordum. Bazen kendimi test etmek hoşuma giderdi ama o günlerden biri değildi. Sabahki güç dalgalanmasından sonra, yeni şeyler denemek için çok hevesli değildim.

"Başarabilirsin."

Yüzüne baktım. Garip olan, beni ne kadar sinir etse de ve ne yapacağı önceden hiç belli olmasa da adama güvenmemdi. Ryodan başaracağımı düşünüyorsa itiraz etmeye hakkım yoktu. Sanki hiç yanılmayan biriydi. Galiba şeytana, diğer bütün tanrılardan daha çok güveniyordum.

"Ama bunu süper hızlı yapmak zorundasın."

"Neyi?"

"Göreceksin." Kapılar yüksekti ve oymalarla süslenmişti. Ağır gibi duruyorlardı. Ryodan elini tokmağa atıp itince kapılar açıldı ama parmaklarının üstü buz kesti. Elini geriye çekince, tokmağın üzerinde derisinden parçalar kaldığını gördüm. "İçeriye girince sakın durma. Bir saniyeliğine bile. Kalbin sen hareket ettiğin sürece atar. Durursan ölürsün."

Bütün bunları elini göğsüme koyarak mı anlamıştı? "Ve ben, içeriye neden gireyim?" Böyle bir riski almak için hiçbir sebep göremiyordum. Yaşamayı seviyordum. Hem de çok.

"Evlat, Batman'in Robin'e ihtiyacı var."

Tanrım. İçimde bir şeyler eridi ve iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Batman'in Robin'i olmak! Süper kahraman ortaklar. Robin bir sürü konuda daha güçlüydü. Doğrusu Ryodan bunu önce söylese beni çok daha çabuk yumuşatırdı. "Senin için çalışmamı istemiyorsun. Sen kendine bir süper kahraman ortak arıyorsun. Bu çok farklı bir hikâye. Neden en baştan söylemedin?"

Odaya adım attı ve itiraf etmesi sinir bozucu olsa da bunu yapabilmesi beni çok şaşırttı. Ben yapamazdım ve bunu biliyordum. Kapılardan gelen öldürücü soğuğun sebep olduğu acı yüzünden oturup ağlamak veya arkama bile bakmadan koşarak kaçmak istiyordum. Fakat Ryodan cesurca ilerliyordu. Her zamanki gibi akışkan hareket etmiyordu. Sanki görünmez bir bariyerle mücadele hâlindeydi ve irade gücüyle ilerliyordu. Neden bana tavsiye ettiği gibi süper hızda ilerlemediğini merak ettim.

Ryodan'ın bunu yapabilmesi beni kışkırttı. Korkup kaçacak mıydım? Benden daha iyi olmasına izin mi verecektim? Karşımdaki Ryodan'dı. Bir gün onu yenmek istiyorsam riskleri göze almalıydım.

Dişlerim takırdarken, "Ne arıyoruz?" diye sordum. Süper hıza geçmeye hazırlandım. Aslında içeriye girmeyi hiç istemiyordum.

"Hiçbir şey ve her şey. Bütün detaylara dikkat et. Bir ipucu ara. Kulübün patronlarına bunu kimin yaptığını bilmem gerekiyordu. Ben gelenlere güvenlik vadediyorum ve bunu sağlamakla yükümlüyüm. Böyle bir sorunla karşı karşıya olduğum duyulursa..."

Cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Böyle bir şey duyulmamalıydı. Chester's ne olursa olsun güvenli bir

yer olmalıydı yoksa işini kaybederdi. Ve Ryodan, sebebi ne olursa olsun, böyle bir kayba tahammül edemeyecek bir adamdı. "Senin için dedektiflik yapmamı istiyorsun."

Bana baktı. Yüzü bir buz tabakasıyla kaplıydı. Konuştuğunda, dudaklarının üzerindeki buzlar çatladı. "Evet."

Sormadan yapamadım. "Neden ben?"

"Çünkü her şeyi görüyorsun. Korkmadan, ne yapılması gerekiyorsa yapıyorsun ve sır saklamayı biliyorsun."

"Beni tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Senin her şeyini biliyorum."

O cümleyi duyunca içime işleyen soğuk, bulunduğumuz ortamınkinden daha kötüydü. İnsanları tanıyordum. Ryodan atıp tutan biri değildi. Blöf yapmaz veya yalan söylemezdi. Her şeyi biliyor olamazdı. Mümkün değildi bu. "Konuşmaya bir son ver. Süper vücudum ile süper beynimi aynı anda kullanmamı istiyorsan, odaklanmam gerek. Bu Mega seviyeye çıkmak çok kolay değil."

Sanırım bir kahkaha attı. Tekdüze bir sesti ve sanki gırtlağında buz parçaları çıngırdadı.

Fenerimi karanlık kulübe tuttum. Yüz kadar insan, yürürken, seks yaparken veya ölürken donup kalmıştı. Aralarında Unseelie'nin bir veya iki kez gördüğüm kastından üyeler vardı: Bu kast, Yüce Lord'un korumalığını yapıyordu. Oda, rütbelerine uygun bir biçimde, kırmızılar ve siyahlar ile dekore edilmişti. Kırmızı kadifeden perdeler, siyah kadifeden koltuklar, kırmızı deri kanepeler, minderli tezgâhlar ve mobilyaların büyük bir kısmına bağlı zincirler buzlanmıştı. Deri kayışlar ve keskin bıçaklar gördüm. Yerde siyah buz birikintileri gözüme çarptı. İnsan kanı olmalıydı.

İşkence. Cinayet. Katledilen insanlar.

Gördüklerimi özümsemeye çalıştım. Birkaç saniye daha baktıktan sonra öfkemi kontrol etmekte zorlandım. "Bunun olmasına sen izin verdin. Bu yaratıkların insanları öldürmesine bir şey demedin."

"Buraya kendi istekleriyle geliyorlar. Dün akşam, kulübün önünde iki blokluk bir kuyruk vardı."

"Kafaları karışık! Bütün dünyaları gözleri önünde yok oluyor!"

"Mac gibi konuşuyorsun. Bu, yeni bir şey değil evlat. Zayıflar her zaman güçlülerin yiyeceği olmuştur."

Mac ismini duymak, mideme bir tekme yemek gibiydi. "Evet, annem bana, mideye indirmeden önce yiyeceklerle oynamamam gerektiğini öğretti. Tanrım, sen lanet olasıca bir psikopatsın."

"Dikkat et Dani. Sen de cam sarayda yaşıyorsun."

"Chester's gibi bir yerim yok."

"Meşhur bir sözdür."

"Ben bilmiyorsam değildir."

"Cam sarayda yaşayan, komşusunun evine taş atmaz. Belki de annenden bahsetmek istersin."

Bakışlarımı kaçırdım. Bir süre taşlarım cebimde kalsa daha iyiydi. En azından benim hakkımda neler bildiğinden emin olana kadar.

Dikkatimi yeniden odaya odakladım ve gerginliğim azaldı, yerini heyecanlı bir beklenti aldı. Gizemleri severdim. Beynimi test etmek için harika bir yöntemdi! Dancer ile bulmacalar çözerdik. Bazen beni yenerdi. Dancer, karşıma çıkan insanlar arasında, benden zeki olabilecek tek kişiydi. Burası neydi? Ne olmuştu?

"Burada kameraların var mı?"

"Her şey normalken bozulmuşlar."

Sanki bu işkence odasında bir şeyler normal olabilirdi. Şimdi görüntü çok daha garipti.

Odadaki bütün insanlar ve Fae, donmuş, sessiz, beyaz, buzlu figürlerden ibaretti. Birçoğunun burnundan aşağıya, ikiz buzdan kristaller sarkıyordu. Bir buz bloğunun içinde hapsolan Cruce'un aksine, bu insanlar oldukları yerde donmuş gibiydiler. Dokunsam, kırılıp kırılmayacaklarını merak ettim.

"Sence bunu yapan Unseelie Kralı mı?"

Ryodan, "Böyle bir şey yapması için bir sebep göremiyorum," dedi. "Bu gibi ufak tefek şeylerle uğraşan biri değildir. Acele et evlat. Burada piknik yapmıyoruz."

"Bunu neden yapıyoruz?"

"Hiçbir şeyi sorgulamadan kabullenmem."

Demek ki buradan birilerinin tamamen donmamış olabileceğini düşünüyordu.

"Arkamı kolluyorsun."

"Tüm çalışanlarımın arkasını kollarım."

"Ortak," diye düzelttim. Gerçi bu bile hoşuma gitmiyordu. Beni Batman'ın Robin'i olarak görmesi hoşuma gitmiş ama bu iltifatının çekiciliği tükenmeye başlamıştı. Ryodan buydu: İnsanların, Fae'ye eğlence olsun diye öldürüldüğü bir yerin sahibiydi.

Ben insanları kurtarıyordum, Ryodan ise lanetliyordu. Aramızdaki uçurumun kapanması mümkün değildi. Etrafıma bakındım ama bunu Ryodan için yapmadım. Benim için önemli olan, insanlardı. Hangi safta olduğumdu. Safımı bilen biriydim.

Dublin'de hayatta kalmak için kaç insanın yardımıma ihtiyacı olduğunu düşününce sakinleştim. Şimdi kusursuz ve özgürdüm, gücüm alev alev yanıyordu. Bir rüyaya adım atar gibi süper hıza geçtim.

Böyle hareket edince bir şeyleri görmek zorlaşıyordu. Zaten kapının dibinden içeriyi gözlememin sebebi de buydu. Süper hızda ilerlerken bile, soğuk, vücudumdaki bütün kemikleri sızlatıyordu. Ryodan'ın yanından geçerken, "Buranın sıcaklığı nedir?" diye sordum. Uzaklaşırken cevabı bekledim.

Kulağıma, "Hiçbir termometre ölçemiyor," dedi. Demek ki Ryodan da süper hıza geçmişti. Tam arkamdaydı. "Hiçbir şeye dokunma. Riske edilemeyecek kadar soğuklar."

Yüksek hızda, bir Fae korumanın etrafında döndüm. Dönerken ipuçları aradım. Tüm bunları Unseelie Kralı yaptıysa neden burayı seçmişti? Neden kendi korumalarını dondurmuştu?

Soğuktan titrerken, "Kulüpte dondurulan tek yer burası mı?" diye sordum.

"Evet."

"N-ne zaman?" Süper hızda ayağımı yere vurdum, kekelemek beni sinirlendirmişti. Soğuk yüzünden olması bir şeyi değiştirmezdi, çok aptalcaydı. Birazdan peltek peltek konuşmaya başlayacaktım.

"Sekiz gün önce."

Ryodan su kulesinde beni köşeye sıkıştırmadan birkaç gün önceydi. Başımı yana çevirdim. Tamamen donmuş odada bir ses duydum. Sesi duyduğum yere geri döndüm ve daireler çizmeye başladım, kulak kabarttım.

Sessizlik.

"A-az önce sesi d-duydun mu?" diyebildim. Yüzüm uyuşmuştu ve dudaklarımı hareket ettirmekte zorlanıyordum. Cinsel ilişki sırasında donup kalmış devasa bir kadının etrafında dönüyordum. Kadını beyazlaştıran, buz değildi. Üzeri sert bir kırağı tabakasıyla kaplıydı, sisli, soğuk gecelerde rastlanılan bir şeydi.

"Evet." Ryodan yanımdan geçti. Dikkatlice odanın farklı taraflarını döndük ve her şeyi dikkatle inceledik.

Böylesine hızlı hareket ederken rüzgâr kulaklarınıza ıslık çaldığı için, her şeyi duymak çok zordu. Ryodan ile içeride birbirimize bağırarak konuşuyorduk.

"Tiz bir inilti gibiydi," dedim. Bu odada daha fazla kalamazdım. İşte sesi tekrar duymuştum! Ses nereden geliyordu? İçeride daha hızlı dönmeye başladım. Donmuş figürlerin arasında sekizler çizip sesi izole etmeye çalıştık.

"H-hissediyor musun?" diye sordum. Bir şey oluyordu... Bir titreşim gibiydi, sanki yer sarsılıyor ve her şey... Değişiyordu.

Ryodan, "Siktir!" diye patladı.

Sonra elini bileğime attı ve beni yine bir patates çuvalı gibi sırtına vurdu. Benim hayatım boyunca çıkamadığım bir hıza çıktı.

Tam bu sırada fişek patlamasına benzer sesler duydum. Fae ve insanlar patladı. Etrafa buzlu ve et renginde şarapneller saçıldı.

Teker teker, vahşice patladılar. Her yeni patlamanın ardından, bir sonraki daha şiddetli patlıyordu. Şimdi mobilyalar da parçalanıyordu. Kanepelerin tahtaları ve dolguları etrafa taş kadar sert parçalar saçtı. Tezgâhlardan geriye, me-

tal şarapneller kaldı. Sanki bin makineli tüfek aynı anda ateşlenmişti.

Yanımdan bir çift bıçak geçti, arkasından birkaç buz kıracağı geldi.

Burnumu Ryodan'ın sırtına gömdüm. Yüzüm bugün yeterince hasar almıştı. Keskin bir şeylerin yüzüme saplanmasını istemiyordum. Kafamın arkasına bir şey çarptı ve kollarımla başımı korumaya çalıştım. Ryodan'ın sırtında olmak hoş değildi ama benden çok daha hızlıydı. Tepemize buz parçaları yağarken, bıçaklardan veya keskin buzlardan birinin vücuduma girmesini bekledim.

Koridoru yarılamış, asansöre doğru ilerliyorduk. Diğer iki kulüp odası da patlamaya başladı. Derinden gelen bir gümbürtü duydum ve altımızdaki zeminin çatladığını fark ettim.

Tavan da ufalanıyordu.

Asansörde Ryodan çevik bir hareketle beni omzundan yere indirdi.

Hemen tepki gösterdim. "Lanet olasıca yer patlayacaktı ve sen beni içeriye mi soktun?"

"Seni dışarıya çıkartabileceğim kadar yavaş patlayacağını biliyordum."

"Lanet olsun! Hayatta kalma şansımız yüzde elliydi!"

"Riski göze aldım."

Ayaklarım yerden kesildi ve omzunun üzerinden asansörün duvarına çarptım. Şimdi koridorun bütün tavanı çöküyor, yukarıdan taş ve demir parçaları yağıyordu. Ryodan asansörün dışındaydı ve ezilecekti. Gerçi umurumda değildi.

"Sen ne yapacaksın?"

Gülümseyince keskin dişlerini gördüm. Doğrusu bu görüntü çok sinir bozucuydu. "Bunu gerçekten umursuyor musun evlat?"

Asansörün kapısını çıplak elleriyle kapattı. Ve ardından, asansörü yukarıya fırlattığına yemin edebilirdim.

Hızla Chester's kulübüne doğru yükseldim.

3

DÖRT AYAK ÜZERİNE DÜŞEN KEDİ

Normal şartlar altında Ryodan'ın ofisini karıştırırdım ama günüm berbat geçmişti ve sinirim bozuktu. Aklıma iki şey geldi: Hâlâ meşgulken Ryodan'dan mümkün olduğunca uzaklaş ve dışarı çıkarken Chester's kulübünde mümkün olduğunca çok Fae öldür.

Kulüp şimdi savunmasızdı. Yaşasın.

Adamları hızla yanımdan geçerken saçlarım beş, altı, yedi kez dalgalandı. Barrons, MK'nin yanından ayrılmadığı için kulüpte değildi. Herkesin, patronlarını kurtarmak için buzlu kata indiğine emindim. Ryodan'ı kurtarmak istiyorlardı. Şansım varsa bütün kulüp çöker ve hepsi enkazın altında kalırdı.

Gerçi bunun olacağını sanmıyordum.

Muhtemelen onların hepsi Barrons gibiydi. Doğrusu öldürülebileceklerinden emin değildim. Belki de görünmez bir gezegende, görünmez bir kutunun içinde, bunları öldürebilecek tek silah gizliydi. Öyle olsa bile, atmosferin canlıları anında kavurduğuna ve gezegenin birkaç milyon

ışık yılı uzakta olduğuna emindim. Ama öldürülebilecek birilerini biliyordum.

Ve kılıcım her daim kana açtı.

Unseelie'yi öldürmek bana süper hıza geçmek kadar zevk veriyordu. Tek eksiğim, MK'nin arkamı kollamamasıydı. Ama MK bir daha arkama geçerse mızrağını sırtıma saplayacağına emindim.

Adrenalin ve öfke ile doluyken kulübün beni en çok rahatsız eden yerine daldım. Burada garsonlar liseli kızlar gibi plili etekler ve beyaz çoraplar giyiyordu. Beyaz bluzlarının kolalı yakaları vardı.

Çocuklar. Kurbanlar içerisinde beni en çok rahatsız edenlerdi. Sokaklarda nasıl hayatta kalacağını bilmeden gizlenen bir sürü çocuk yaşıyordu.

Chester's kulübünde çocuk gibi giyinen yetişkin kadınlar, pazarın en yeni uyuşturucusu olan Unseelie etinin tadına bakmak istiyordu. Etin iyileştirici güçleri olduğunu ve insanlara geçici olarak, süper güç ile süper dayanıklılık kazandırdığını duymuştum. Ayrıca, seksten alınan zevki de arttırıyordu. İnsanlar bu şekilde kafayı bulmak için düşmanlarının etini yiyorlardı! İçimden kafalarını birbirine tokuşturmak geliyordu.

Ve öyle yaptım.

Birkaç garson kıza da yanından geçerken dirsek attım. Kızların yarısı *Peri-Diyarı'nda-Görüşürüz* gibi aptal cümleleri sürekli kullanırdı. Sanki Peri Diyarı'na gitmek, vebadan on misli kötü bir şey değil de özenilecek bir şeydi.

İnsanların sokaklarda olması, savaşmamıza ve dünyamızı yeniden kurmamıza yardım etmesi gerekti. Fakat bura-

da düşmanla oynaşıyor, ölümsüzlüğün tadına bakabilmek için kendilerini satıyorlardı. Ben bu vaatlere kanacak biri değildim. Vaatler, Unseelie sayesinde açığa çıkmıştı –yeterince Unseelie eti yerseniz eninde sonunda ölümsüz olur ve Perilerle birlikte sonsuza kadar yaşayabilirdiniz.

Ciyak ciyak çığlık atan garson kızları umursamadan çocuk kulübündeki bütün Fae'yi öldürdüm. Bazı insanlar kendileri için neyin iyi olduğunu bilmiyordu.

Ellerimde siyah kan, saçlarımda et parçaları vardı. Daha önceki çarpışmalarım yüzünden gözlerim hâlâ şişti ve etrafımı görmekte güçlük çekiyordum ama çok fazla şey görmeye ihtiyacım yoktu. Fae söz konusu ise nerede olduklarını seziyordum. Unseelie'yi böyle buluyor ve öldürüyordum.

Arkamda büyük bir el hissettim, şimdiye kadar öldürdüklerimden çok daha kötü ve güçlü birine aitti. Öldürücü vuruşu indirmeye hazırlanarak arkama döndüm ve kılıcımı düşmanımın kafasına...

Iskaladım!

Unseelie eğildi ve yuvarlandı, birkaç düzine masa ötede ayağa kalktı. Uzun siyah saçlarını kaslı ve dövmeli omzunun üzerinden geriye attı, bana tısladı.

Hiç düşünmeden saldırıya geçtim ama üstüne yürürken karşımdakinin ne olduğunu fark ettim.

Yarı yolda yön değiştirdim ve hemen hızla geri çekildim. Lanet olsun, Unseelie Prenslerden biri beni bulmuştu!

Bugün bu savaşa hazır değildim! Böyle bir şeyi beklemiyordum çünkü daha önce prenslerin Chester's kulübüne girdiğini duymamıştım.

Bir masaya çarptım, geriye düştüm, dört ayak üzerinde birkaç saniye kaldıktan sonra ayağa fırladım. Prensin

ışınlanabildiğinden daha hızlı hareket edebilir miydim, öğrenmek üzereydim. Bir çikolatanın kâğıdını açıp yarısını ağzıma tıktım ve süper vitese geçmeye hazırlandım. Tam bu sırada prensin sesini duydum. "Evlat, sen ne yaptığını sanıyorsun? Etrafına hiç bakmıyor musun?"

Gözlerim şiştiği için kısık göz kapaklarımın arasından çok fazla şey göremiyordum ve görüşüm hâlâ bulanıktı ama yine de etrafıma göz gezdirdim. Kulüpte bütün aktiviteler durmuştu. Her katta bana tepeden bakan insanlar ve Fae vardı.

Söylediklerine odaklandım.

"Deli. Bu çocuk delirmiş."

"Birinin bu kaltağa haddini bildirmesi gerek."

"Ben yanına bile gitmem. Nasıl hareket ettiğini gördünüz mü? Elinde ne tuttuğunun farkında mısınız?"

Bir Fae, "Işık Kılıcı," dedi. "Bizim kılıcımız."

"Ondan alalım!"

"Buna nasıl cesaret eder?"

"Onu şimdi öldürelim."

Birisi, "Ben ondan daha hızlı ışınlanabileceğime dair bahse girerim," diye kükredi.

Gözlerimin önüne düşen saç tellerini geriye attım, şimdi dört ayak üzerindeydim. Bütün kaslarım gergindi ve bekliyordum. Neler olacağını hepimiz merak ediyorduk.

"Bu... mide bulandırıcı... insanı... içeriye kim aldı? Ev sahibimiz nerede? Burası tarafsız bölge."

"Bizi korumak için yemin etmişti. Sözünde durmadı!"

Sırıtmadan edemedim. Ryodan patlamalardan sağ çıksa bile çok öfkelenecekti. Bunun olmaması için beni kiralamaya çalışıyordu ama şimdi yaşanıyordu. Namına leke sür-

müştüm. Herkes Ryodan'ın kulüpte güvenliği sağlayamadığını biliyordu. Dublin'de işi bitmişti. *Dani Daily*'ye özel bir baskı yapıp bunu duyurmalıydım. Güzel, Chester's kulübüne ne kadar az insan gelirse, o kadar az insan ölürdü.

Başlangıçta bir Unseelie Prensi olduğunu düşündüğüm periye baktım. Konuştuğu anda rahatlamıştım. Şimdi her şey ağır çekimde hareket ettiği için aradaki farkı görebiliyordum.

Neredeyse bir insanı öldürüyordum. Başka bir şey olma sürecinden geçen bir insandı. Konuşmasaydı ne olduğunu anlayamazdım ama daha önce bir Fae'nin birine evlat dediğini duymamıştım. Başka biri gibi görünmek isteseler bile bunu yapacaklarını sanmıyordum.

Ryodan ile birlikte su kulesi partimi berbat eden İskoç'tu.

Karşı karşıya gelmişler ve tüyleri diken diken olmuştu, ben de kargaşadan faydalanıp kaçmayı başarmıştım. O akşam bana yardım etmek için mi yoksa Ryodan ile hesaplaşmak için mi oradaydı bilmiyordum. Her halükârda, benim işime yaramıştı.

Adamın benimkiler kadar büyük sorunları vardı. Ryodan'ı sevmediği belliydi ve çok ciddi güçlere sahipti. Etrafındaki havanın ışıldadığını görebiliyordum. Benim için değerli bir müttefik olabilirdi. Tabii eğer güvenilir biri ise.

"Sen MacKeltar'sın, değil mi?"

"Christian," dedi.

"Amcaların büyücü veya öyle bir şey değil miydi? Sinsar Dubh'u avlamıyorlar mıydı?"

"Amcalarım Druid'di evlat. Büyücü değillerdi."

"Dövüşebilir misin?"

Alaycı bir gülümseme ile karşılık verdi. "Buna gerek yok. Parmağımı bile kıpırdatmadan seni buradan çıkartabilirim."

Büyük konuşmayı seven biriydi. Şansını denemesine izin vermeyi uygun gördüm.

4

ZEHİR GİBİ ZEKİ BİR KIZ İSTİYORUM

Ona ilgim var. On dört yaşında. Ondan hoşlanıyorum. Ondan sekiz yaş daha büyüğüm. Fae diyarındaki Gümüşlerden kaçmaya çalışırken geçirdiğim üç yılı da sayarsanız aradaki fark on bir. Sekiz veya on bir: Ne fark eder? Her halükârda hayatı berbat olmuş bir İskoçyalıyım.

Ya da her neysem...

Aslında perişan bir hâldeydi. Tepeden tırnağa kan ve et parçalarına bulanmıştı, burnunun üzeri kurumuş kanla kaplıydı ve yaraları vardı. Hava kararmadan iki gözü de kararacak ve belki kapanacaktı. Artık buz torbası koymak için bile çok geçti.

Ve alev alev yanıyordu.

Zarif ve perişan hâldeki yüzünün ışığı, yeşil gözlerini parıldatıyordu. Sırtının yarısına kadar inen, dalgalı kızıl saçları vardı. Her şeyi çok yoğun ve ilgi çekiciydi. Birçok şeyin farkındaydı ve dünyaya bakış açısı, bir sürü yetişkinden farklıydı. Biliyordum. Bir zamanlar ben de öyleydim.

Eskiden en büyük sorunum, herkesin doğrularındaki yalanları fark etmemdi. Her şeyi, kendini yüzde yüz on vererek, kalpten yapıyordu.

Benim ilgimi çeken şey de buydu.

Kıza olan ilgim, cinsel bir şey değildi. Bazen iki kişi arasındaki çekim, çok daha zarif ve çok daha güçlü olurdu.

Dövüşürken kızı izlemiştim.

Ve içimde öyle kıpırdanma olmuştu ki öldüğümü düşünmüştüm.

Fakat aletim ölü değildi. Harika çalışıyordu. Her zamankinden iyi durumdaydı. Her daim sert ve hazırdı.

Beni harekete geçiren şey, sıcak bir yaz gününde yağan hafif bir yağmur gibiydi. Tatlıydı. Narindi. Eskiden olduğum gibiydi. Klanımla. Yeğenlerim ve kuzenlerim ile bir arada.

Bana bir daha dönemeyeceğim o yeri, İskoçya'nın dağlık kesimini hatırlatıyordu.

Kızın bir gün nasıl biri olacağını biliyordum. Lanet olsun. Beklemeye değer biriydi.

Artık buralarda olamayacak olmam kötüydü.

Onu şimdi al.

"On dört yaşında," diye kükredim. Kafamın içindeki sesle tartışmaya alışkındım. O konuda deneyimim çok fazlaydı. Bir Unseelie Prens, kızın yaşını hiç düşünmezdi. Bir Unseelie Prens, doğru parçalara sahip olduğunu düşünür ve öfkesini çekici bulurdu. Dövüş ne kadar şiddetliyse, ziyafet de o kadar güzel olurdu.

"Neden herkes bunu bir hakaretmiş gibi dile getirip duruyor? Sanki ben farkında değilmişim gibi?" diye sordu. "Tanrım! Yaşımı takıntı hâline getirmiş bu kadar çok insanı hiç bir arada görmemiştim!"

Tüyleri diken diken olmuş Dani, görülmesi gereken bir şeydi. Gülümsedim.

İhtiyatla bir adım geriledi. "Ahbap, beni yemeyi falan mı düşünüyorsun?"

Gülümsemem yüzümden silindi. Bakışlarımı kaçırdım.

Bir maske takıyordum. Benim yüzüm değildi bu.

Eskiden kadınlar bana öldürücü bir gülümsemem olduğunu söylerdi.

Artık öldürücü bir gülümsemem vardı.

"Çünkü bugün Ryodan tarafından bir kez ısırıldım ve artık yakınımda daha fazla diş görmek istemiyorum."

Ryodan kızı ısırmış mıydı? Adamı öldürmek için bir sebep daha çıkmıştı. Dani'ye bakarken, yüzüm duygudan yoksundu. Rahatlatıcı görünmeye çalışmak boş bir çabaydı. Bu yüzü suratımdan çekip atamazdım. "Isırmak yok. Söz veriyorum."

Gözlerini kısıp şüpheyle bana baktı. "Tanrım, sen nesin? Unseelie misin yoksa insan mı? Sana ne oldu?"

"Bana Mac oldu," dedim. İsmi duyunca irkildi ve sebebini merak ettim. Jerricho Barrons'ı da suçluyordum. Dönüştüğüm şey beni öldürmezse ben ikisini de öldürecektim. Yoğun, karanlık ve boğucu bir öfke içimde dalgalandı. Mac ve Jerricho olmasaydı hâlâ eskisi gibi olacaktım. Fakat Mac yaptığını yapmasa burada olmayacaktım. Ayrıca, Barrons yaptığını veya yapmayı beceremediğini yapmasa, Mac'in yaptığı şey beni bu hâle getirmeyecekti. Tehlikeli bir Druid ayini yapmadan önce Barrons'ın dövmelerimi kontrol etmesi gerekirdi, sonrasında beni Gümüşlerde ölmeye terk etmişti. Mac beni bulduğunda, beni hayatta tutmak için bana Unseelie eti yedirmişti. Artık en çok han-

gisini suçlayacağımı bilemiyordum. O yüzden ikisini de suçluyordum ve bu durum beni mutlu ediyordu.

Mac'i birkaç gece önce Chester's kulübünün karşısında görmüştüm. Sarışın kadın güzel ve mutlu görünüyordu. Bu gösterişli ve mutlu sarışının gırtlağını sıkıp öldürmek istiyordum. Hayatta kalmak için yalvarsa bile onu öldürecek ve bunu yaparken geçen her saniyenin keyfini çıkartacaktım.

Aynı akşam, uzun süre aynada kendime bakmıştım. Kolumu geriye atmıştım, bir bıçakla sırtımı kaşıyor -artık sürekli kaşınıyordu- ve aşağıya akan sıcak kan ile rahatlıyordum. Eskiden kandan nefret ederdim. Şimdi ise kan ile banyo yapabilirdim. Kan artık annemin sütü gibiydi.

Dani iç geçirerek "Evet, Mac öyledir," dedi. "Bana da oldu."

"Sana ne yaptı?"

"Sorun, beni yakalarsa ne yapacağı," dedi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sen?"

"Ben de konuşmak istemiyorum."

"Konuşulacak daha güzel şeyler var. Pekâlâ, senin Chester's kulübünde ne işin vardı?"

Güzel soruydu. Hiçbir fikrim yoktu. Sanırım Unseelie sayısının çokluğu, kanımda bir şeyleri harekete geçiriyordu. Artık gittiğim yerlerin yarısına neden gittiğimi bilmiyordum. Bazen saatlerce, ne yaptığımı bile hatırlamıyordum. Bazen kendime geldiğimde nasıl veya neden gittiğimi bilmediğim yeni bir yerde oluyordum. "Canım bira istedi. Dublin'de artık çok fazla seçenek yok."

"Beni kandıramazsın," dedi. "Sadece bira için gitmiş olamazsın. Sen hangi taraftasın? İnsan mı Fae mi?"

Güzel soruydu. Hâlâ bir cevabım yoktu.

Arada bir fark gözetmediğimi söyleyemezdim. Herkesten tiksiniyordum. Pekâlâ, neredeyse herkesten. Bu on dört yaşındaki zehir gibi zeki kız hariç. "Arkanı kollayıp kollamayacağımı soruyorsan evlat, korurum."

Gözlerini kısıp bana baktı. Chester's kulübünün dışında, aydınlık bir yerdeydik. Gökyüzü o kadar kasvetliydi ki öğleden sonra üçte gün batımı gibiydi. Birden, yukarıdan bakınca nasıl göründüğümüzü hayal ettim: Uzun, siyah bir deri ceket giymiş ve ellerini kalçasına koymuş narin bir kız, karşısında duran Unseelie Prensi'ne dönüşme sürecindeki İskoçyalıya bakıyordu. Sahne çok hoş değildi. Benim, yirmi iki yaşında, karizmatik bir gülüşü ve parlak bir geleceği olan bir üniversite öğrencisi olmam gerekiyordu. Birlikte planlar yapıp iyiler için savaşabilirdik. O versiyonum kıza göz kulak olurdu. Kafamın içindeki sesin, onu kılıçsız yakalayacak ilk Unseelie'nin kıza yapacaklarına dair söylediklerini aklından bile geçirmezdi. Bir yanım bunları yapmak istiyordu. Öfkelendim, hem Unseelie'ye hem kendime hem de her şeye. "O kılıcı yanından hiç ayırmıyorsun, değil mi?"

Bir adım geriledi, ellerini kulaklarına attı. "Tanrım, kulaklarım güzel işitiyor. Bağırmana gerek yok."

Bağırdığımın farkında değildim. Fakat artık birçok şeyim eskisinden çok farklıydı. "Özür dilerim, söylemek istediğim, bir Unseelie seni savunmasız yakalarsa, sana neler yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Ukalaca, "Asla öyle bir şey olmayacak," dedi.

"Kendine bu kadar güvenirsen, eninde sonunda olacak. Korku iyidir. Korku sağlıklıdır. Seni tetikte tutar."

"Gerçekten mi? Çünkü ben vakit kaybı olduğunu düşünüyorum. Bahse girerim sen hiçbir şeyden korkmazsın," dedi.

Ne zaman aynaya baksam korkuyordum. "Tabii ki korkuyorum. Kendine çok güvenir ve bir açık verirsen biri seni yakalar. Hayatını karartır."

Başını yana yatırdı, gözlerini kısıp bana baktı. Artık yüzüme bakabilenlerin sayısı azdı. En azından bunu uzun süre yapabilenlerin. "Belki de henüz bir Unseelie Prensi değilsin. Belki seninle bir tür anlaşma yapabiliriz."

"Aklında ne var?"

"Chester's kulübünü kapatmak, yakmak, yok etmek istiyorum."

"Neden?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Oradakileri gördün! Onlar lanet olasıca yaratıklar! İnsanları yiyorlar. Onları kullanıyor, yiyor ve öldürüyorlar. Ve Ryodan ile adamları buna izin veriyor!"

"Varsayalım orayı kapattık ve yaktık. Gidecek yeni bir yer bulurlar."

"Bulamazlar," diye ısrar etti. "Kafalarını kumdan çıkartırlar. Kahvenin kokusunu alınca onları kurtardığımızı anlarlar!"

İçime cenaze leylakları kadar tatlı ve boğucu bir duygu seli doldu. Dilimin ucunda hem tanıdık hem de mide bulandırıcı bir tat vardı. Kız sert, zeki, yetenekli ve gerekirse soğukkanlı bir katildi.

Ve biraz da saftı.

"Chester's kulübündeler çünkü orada olmak istiyorlar. Bunu aklından çıkartma evlat."

"Mümkün değil."

"Evet, mümkün."

"Kafaları karışık!"

"Ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar."

"Senin farklı olduğunu sanıyordum ama değilmişsin! Ryodan gibisin! Herkes gibisin. Hepsini silmeye hazırsın. Kurtarılması gereken insanlar olduğunu göremiyorsun."

"Bazılarının kurtarılamayacak durumda olduğunu göremiyorsun."

"Kimse kurtarılamayacak durumda değildir! Hiç kimse! Hiçbir zaman!"

"Dani." İsmini nazikçe söyledim, bunu yapmanın bana verdiği acının keyfini çıkarttım.

Arkama döndüm ve uzaklaştım. Burada benim için bir şey yoktu.

"Ne yani, hepsi bu kadar mı?" diye bağırdı. "Dövüşmeme de yardım etmeyecek misin? Hah! Pislik! Büyük kıçları yalayan büyük kıçlı bir pisliksin!"

Çok gençti. Çok masumdu.

Fazla insandı. En azından, dönüştüğüm şey için.

5

EVİM, GÜZEL EVİM

Dancer, "Aç mısın?" diye sordu. Kapıdan içeriye girip çantamı ve MacHalo'mu kanepenin üzerine fırlattım.

"Açlıktan ölüyorum."

"Güzel. Bugün alışverişe gittim."

Dancer ve benim için alışverişe gitmek, bir yerleri yağmalamak demekti. Çocukken, kapandıktan sonra bir alışveriş merkezinin içine girmeyi ve istediğim her şeyi almayı hayal ederdim.

Şimdi ise dünya böyle bir yerdi. Sokaklarda dolaşacak kadar cesursanız ve karanlık mağazalara girecek kadar t.şaklıysanız, istediğiniz her şey sizin olabilirdi. Duvarlar yıkıldıktan sonra ilk işim bir spor mağazasına girmek ve bir çantanın içini kaliteli spor ayakkabılarla doldurmak olmuştu. Ayakkabıları çok çabuk eskitiyordum.

"Biraz konserve meyve buldum," dedi.

"Tanrım!" Meyve bulmak gittikçe zorlaşıyordu. Raflarda genelde mide bulandırıcı şeyler olurdu. Ümitle, "Şeftali?" diye sordum.

"O garip küçük portakallardan."

"Mandalina." En sevdiğim değildi ama hiç yoktan iyiydi.

"Biraz da dondurma sosu buldum."

Ağzım hemen sulandı.

En çok özlediğim şeylerden biri, süt ve süt ürünleriydi. Yakın zamana kadar batıda bir ülkede, Gölgelerin yemediği üç inek olduğu söyleniyordu. Fakat bazı insanlar onları kaçırmak istemiş ve birbirlerini vurmuştu. Ve inekleri de. Açıkçası bu kısmı hiç anlamamıştım. İnekleri neden vurmuşlardı? Süt, tereyağı ve dondurma, dünya üzerinden sonsuza kadar silinmişti! Kendime hâkim olamayıp kıs kıs güldüm. Sonra masayı ve üzerindeki yiyecekleri görünce biraz daha kıkırdadım. "Bir ordu mu bekliyorsun?"

"Tek kişilik bir ordu. Nasıl yediğini biliyorum."

Ve benim yemek yememe hayrandı. Bazen oturup beni seyrederdi. Eskiden çok sinirimi bozan bir şeydi ama artık kanıksamıştım.

Ziyafet çektikten sonra kanepeye uzandık ve film izledik. Dancer'ın elinde her şeye yetecek kadar elektrik gücü vardı, gördüğüm en sessiz jeneratörlere sahipti. Zekiydi. Tek bir süper gücü, ailesi veya dostu olmadan felaketten sağ çıkmıştı. Pekâlâ, teknik olarak bir ailesi vardı ama Avusturya'da bir yerdeydiler. Fakat Peri gerçekliği her şeyi yutarken, uçaklar veya gemiler işe yaramadığı için, ölü sayılırlardı.

Tabii hâlâ hayattaysalar.

Dünyanın neredeyse yarısı ölmüştü. Sanırım Dancer da ailesinin öldüğünü düşünüyordu. O konuda pek konuşmazdık. Anlatmadığı şeylerden, bu konuda sıkıntısı olduğunu anlamıştım.

Dancer duvarlar yıkıldığında, nerede yüksek lisans okuyacağına karar vermek için Dublin'deki Trinity Üniversitesi Fizik Bölümü'ne bakmaya gelmişti. O yüzden, bilmediği bir ülkede her şeyle bağı kesilmiş ve yalnız kalmıştı. Birkaç hoca tarafından evde eğitilen ve tanıdığım herkesten zeki olan Dancer, üniversiteyi altı ay önce bitirmişti. Dört dili akıcı bir biçimde konuşabiliyor ve üç veya dört dili daha okuyup anlayabiliyordu. Ailesi köklü, zengin ve yardımseverdi. Babası bir tür elçiydi, annesi ise üçüncü dünya ülkeleri için parasız sağlık hizmetleri organize etmekle uğraşan bir doktordu. Dancer dünyanın dört bir yanında büyümüştü. Ben ailesini anlamakta zorlanıyordum. Her şeye bu kadar kolay uyum sağlamasına inanamıyordum. Beni etkilemeye devam ediyordu.

Bazen bana bakmadığı zamanlarda onu inceliyordum. Şimdi beni yakaladı.

"Ne kadar ateşli olduğumu mu düşünüyorsun Mega?"

Gözlerimi devirdim. Aramızda öyle bir ilişki yoktu. Sadece birlikte takılıyorduk.

"Ateşli demişken..."

Gözlerimi biraz daha devirdim çünkü Gri Kadın benim dış görünüşümle ilgilendiğinden beri ne kadar çekici göründüğümü söyleyecekse, ben bu muhabbete girmezdim. Şimdiye kadar bu konuya girmeyecek kadar ince fikirliydi. Böyle kalmasını tercih ederdim. Dancer... Dancer'dı. Benim güvenli bölgemdi. Burada üzerimde hiçbir konuda baskı yoktu. Lanetlenmiş bir dünyada bir araya gelmiş iki çocuktuk.

"Biraz da sıcak suyu dene Mega, perişan görünüyorsun. Duş yine çalışıyor. Gidip yıkan."

"Sadece biraz kan..."

"Kafandan aşağıya bir kova kan boca etmiş gibisin. Belki de iki."

"Ve birkaç çizik."

"Üzerinden kamyon geçmiş gibisin. Ve kokuyorsun."

Meydan okuyarak "Kokmuyorum," dedim. "Koksam bilirim. Koku alma duyum süperdir."

Bana sert bir bakış attı. "Mega, sanırım saçlarında et parçaları var."

Hayal kırıklığıyla elimi saçlarıma uzattım. Başımdan aşağıya et parçaları saçılmış gibiydi. Buklelerin arasına elimi soktum ve uzun, kaygan bir parçayı çıkarttım.

Tiksinerek et parçasına baktım, belki de saçlarımı kısa kesmeli veya her zaman bir beyzbol şapkası takmalıydım. Ardından kafamı kaldırdım ve Dancer'ın elindeki kurabiyeyi fırlatacakmış gibi bana baktığını gördüm, ikimiz birden kahkahayı bastık.

O kadar çok güldük ki nefesimiz kesildi. Karnımızı tutup yerde gülmeye devam ettik.

Saçımda bağırsak parçaları vardı. Nasıl bir dünyada yaşıyorduk? Ben her zaman farklıydım ve her şeye değişik bir gözle bakardım ama yerin altında güvenlik kameraları ve bubi tuzaklarıyla dolu bir sığınakta, on yedi yaşında bir dahi (ateşli!) ile aynı kanepede oturacağım hiç aklıma gelmezdi. Üstelik bu dahi, yeterince protein ve şeker (kemiklerimin sağlıklı büyümesi için yeterince vitamin ve mineral almadığımı söylerdi) aldığımdan emin oluyor, duvar yıkıldıktan sonraki Dublin'de sıcak suyla duşun nasıl yapılacağını biliyordu.

Çok da iyi satranç oynardı.

Ben duşa giderken filmi durdurdu. Yanıma temiz kıyafetler aldım.

Burası Dancer'ın mekânıydı, benim değildi. Fakat ihtiyacım olur diye her şeyi hazır tutuyordu. Benim gibi bir sürü işi vardı. Hayatta kalma şansınızı artırmak istiyorsanız, bu şehirde sürekli yer değiştirmeniz gerekliydi. Ve bir yeri terk ederken çok dikkatli olmalıydınız. Ayrıca, gittiğiniz yeni yerde bir başkasının bölgesini işgal etmemeliydiniz. Köpeklerin köpekleri yediği bir dünyada yaşıyorduk. İnsanlar bir şişe süt için birbirlerini öldürüyorlardı.

Sıcak su, dört görkemli dakika boyunca aktı. Saçlarımı yıkadım, bir havluyla sardım ve buharlanmış aynada yüzüme baktım. Yine morluklar içindeydim. Neler olacağını biliyordum: Siyah mora, mor yeşile dönecek, ardından bir süre sarılık geçirmiş gibi dolaşacaktım. Yaralarımın ardını görmeye çalıştım. Bakışlarımı yansımama odakladım ve gözlerimi kaçırmadım. Kendime bakamadığım gün, kendimi kaybettiğim gün olacaktı. Böyle bir şey asla olmayacaktı. İnsan ya kendini kabullenirdi ya da değişirdi.

Havluyu bir kenara fırlattım, saçlarımı parmaklarımla taradım, kot pantolonumu giydim. Bir tişört ve postallar ile kıyafetimi tamamladım. Postalları bulan Dancer'dı. Onların tabanlarını spor ayakkabılar kadar çabuk yakamayacağını söylemişti. Postallara bir şans vermeye kararlıydım.

Kanepeye giderken dilimlenmiş mandalinalardan bir kâse daha aldım, üzerine bir kavanoz krema boca ettim, hepsinin üzerini de kaya gibi sert çikolata parçaları ile süsledim.

Dancer ile işe koyulduk. O filmi başlatırken ben de oyun tahtasını getirdim. En son oynadığımızda saatlerce kıçımı tekmelemişti ama bu akşam kendimi şanslı hissediyordum. Açılışı kötü yapmama rağmen, sonunda oyunu kazanmayı başardım.

Çok uzun süredir yapmadığım bir şeyi yaptım. Gardımı indirdim. Kremalı meyveleri mideye indirip oyunun keyfini çıkarttım. Dün akşam, sabaha kadar ayaktaydım ve günüm çok olaylı geçmişti.

Ayrıca, Dancer'ın öldürücü bubi tuzakları en az benim kadar etkiliydi.

Çantamı bir kenara ittim ve kanepenin üzerinde, elimde kılıcımla uykuya daldım.

Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şey beni uyandırdı ve kafamı kaldırıp gözlerimi araladım, etrafıma bakındım.

Etrafımda iri yarı, ürkütücü adamlar vardı.

Görüşümü berraklaştırmak için gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerim ben uyurken daha da şiştiği için işim çok daha zordu.

Loş ışıkta, makineli tüfeklerin üzerime doğrultulduğunu gördüm.

Oturur pozisyona geçtim ve süper hıza geçmeye hazırlandım fakat bir el beni kanepeye o kadar sert oturttu ki koltuktan çatırtılar geldi.

Ayağa kalkmak istedim ama tekrar yerime oturtuldum.

Adamlardan biri kahkaha attı. "Çocuk ne zaman oturacağını bilmiyor."

"Öğrenecek."

"Hiç sanmıyorum. Eğer yaşamasına izin verirse."

"Son yaptıklarından sonra hiç sanmıyorum."

"Dani, Dani, Dani."

İrkildim. İsmimin bu kadar nazikçe söylenişini hiç duymamıştım. Tüylerim diken diken oldu.

Tepemde, kollarını göğsünde birleştirmiş, dikiliyordu. Yanık kolları, dirseğine kadar sıvadığı beyaz gömleği ile tam bir tezat oluşturuyordu. İki bileğinde ağır gümüş bileklikler vardı. Işığı her zamanki gibi arkasına almıştı.

Ryodan, "Yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşünmedin, değil mi?" diye sordu.

6

ZİNCİRLERİMİ KIRACAĞIM

Ryodan, "Acı, gülünç bir şey," dedi.

Bir şey söylemedim. Beni tutan zincirlere rağmen, ayakta durmak bütün enerjimi tüketiyordu. Chester's kulübünde bir yerde, taştan duvarları olan bir odadaydım. Arkamdan bir yerden ritmik bas sesler geliyor, ayak tabanlarımı titretiyordu. Süper duyularım olmasaydı bunları fark edemezdim. Belirli belirsiz bir müzik olduğu için kulübün ana kısmının altında, muhtemelen en altında olduğumu biliyordum. Demek ki alt katlar dünkü patlamada ümit ettiğim kadar hasar görmemişti.

Beni getirirken başıma çuval geçirmişlerdi. Her neredeysem, çıkış yolunu bulmamı istemiyorlardı. Yaşamama izin verecekleri sonucuna ulaşmam çok mantıklıydı. Dışarıyı bir daha göremeyecek birinin başına çuval geçirmezdiniz. Odayı Ryodan'ın arkasındaki düşük voltlu bir lamba aydınlatıyordu.

Loş ortamda, birkaç metre ötemde duran Ryodan'ı bile görmekte zorlanıyordum.

"Bazıları acı çekince kırılır," dedi. "Duyarsızlaşır ve ümitsizliğe kapılırlar, bir daha kendilerine gelemezler. Hayatları boyunca birinin gelip kendilerini kurtarmasını beklerler." Garip bir akışkanlıkla hareket ediyordu –benim zamanı durdurmam gibi değildi ama herhangi bir Joe gibi de değildi. Kasları dalgalanıyor ve rüzgârı hissediliyordu. Birden önümde dikildi. "Ama diğerleri... incinmekten acıya geçiş yapmazlar. Travmadan öfkeye geçerler. Karşılarına çıkan her şeyi yok ederler, genelde de kendilerine acı veren şeyi yok etmeyi başarırlar. Fakat ikincil zararlar kaçınılmazdır."

Gözlerimdeki ateşi görmemesi için başımı öne eğdim. "Ahbap, sıkıldım. Yaralansam bile umurumda değil ve yaralanmadım."

Saçlarımı iki eliyle yüzümden geriye attı, avuçlarını yanaklarıma koydu. Ürpermemek için kendimi zor tuttum. Çenemi havaya kaldırdı. Yüz vatlık gülümsememi takınmaya çalıştım.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bakışlarını ilk kaçıran ben olmayacaktım.

"Annen seni bir köpek gibi kafeste bırakıp ardı arkası kesilmeyen erkek arkadaşlarıyla vakit geçirirken seni aklına bile getirmeyince, bu durum sana acı vermedi."

"Hayal gücün çok geniş."

Saçlarımı avuçlayıp beni sabitledi ve bakışlarımı kaçırmama engel oldu. Ceketimin ceplerinden birine elini atıp bir çikolata çıkartınca ağzım sulandı. Dancer'ın evinde Ryodan ve adamlarıyla dövüştüğüm için tükenmiştim. Omurgamı bir süpürge gibi kullanıyor ve kendimi, duvarda beni tutan zincirlere bırakmıyordum. Rol yapmak konusunda iyiydim.

Çikolatanın kâğıdını dişleriyle açtı. Çikolata kokusunu alınca midem guruldadı.

"Kaç kez boynunda bir tasma ile kafesin içine kıvrılıp bu sefer seni hatırlayıp hatırlamayacağını düşündün? Seni önce açlığın mı yoksa susuzluğun mu öldüreceğini merak ettin, değil mi? Bazı günler beş gün ortadan kayboluyordu. Yiyecek veya suyun olmuyordu. Kendi pisliğin içinde uyuyordun."

"Sesini hemen kessen iyi olur."

"Sen sekiz yaşındayken, bağlı olduğun bir gün öldü. Rowena seni bir hafta sonra buldu."

Hikâye buydu. Bir şey söylemedim. Söyleyecek bir şey yoktu. Kafeste her şey çok basitti. Sadece iki şey önemliydi: Özgür müyüm, değil miyim? Özgürsem endişelenecek bir şey yoktu. Değilsem, özgür olana kadar herkesin kıçını tekmeleyebilirdim.

"Bazen erkek arkadaşları seninle oynardı."

Düşündüğü gibi değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Hâlâ bakireydim ve bunu önemsiyordum. Bir gün hazır olduğumda, çok epik bir biçimde bekâretimi kaybedecektim. Şimdilik, çocukken sahip olduğum iğrenç deneyimlerin yerine daha güzellerini koymakla meşguldüm. Zaten büyüdüğümde bekâretimi V'lane veya Barrons'a vermek istememin sebebi de buydu. Kayda değer biri olmalıydı. Hatırlanacak bir gece olmasını arzuluyordum.

"Felsefe mi yapacaksın Ryodan? Eğer öyleyse, sana benimkini söyleyeyim. Siktir git. Geçmiş geçmiştir."

"Seni şekillendirir."

"Yok olur, bir anlamı yoktur," dedim.

"Ondan asla kaçamazsın."

"Rüzgârdan bile kaçabilirim."

"Üzerini kapatmak istemediğin yara, aslında hiç iyileşmeyecek olandır. İnsanların canını yakıyorsun ve sebebini bile bilmiyorsun. Bu yüzden, bir gün, güçlü olman gereken çok kritik bir anda zayıf düşeceksin."

"Anladım, tamam mı? Bana konuşarak işkence edecek ve öldüreceksin. Ya da beni hemen öldürebilir, bu işi bitirebilirsin. Ama çabuk ve temiz olsun. Elektrikli testere gibi. Belki de bir el bombası."

Yanağıma dokundu. "Dani."

"Bana acıyor musun Ryodan? Çünkü buna ihtiyacım yok. Senin çok daha sert olduğunu sanıyordum."

Başparmağını dudaklarıma değdirdi ve bana anlamadığım bir bakış attı. Eline kafa atmak istedim.

"Gerçekten beni bir duvara zincirleyip ardından da karşıma geçerek neden böyle olduğum hakkında konuşmanın anlamlı olacağını mı düşünüyorsun? Çocukken yaşadığım bütün boktan şeyler yüzünden şimdi böyle olmam normal mi? Ahbap, ne olduğumla ilgili bir sorunum yok. Kendimi seviyorum."

"Rowena, dokuz yaşındayken sana bir insanı öldürttü."

Lanet olsun, bunu nereden biliyordu? Rowenna bunu bir oyun gibi göstermişti. Maggie'nin yanına hızla gidip beni görmeden mısır gevreğine süt döküp dökemeyeceğimi merak ettiğini söylemişti. Tabii ki başarmıştım ama Maggie kahvaltı masasında ölmüştü. Ro bana bunun bir tesadüf olduğunu, Maggie'nin yaşlı olduğunu ve kalp krizi geçirdiğini söylemişti. On bir yaşındayken gerçeği öğrenmiştim. Ro, diğer sidhe kâhinlerini yeni bir Yüce Sahibe seçmeleri için örgütleyen Maggie'den nefret ediyordu. Yaşlı cadının

günlüklerini bulmuştum. Her şeyi kayda geçiriyordu, bir gün ölümsüz olacağını ve insanların anılarını okumak isteyeceğini düşünüyordu. Günlükleri şimdi bende, güvenli bir yerdeydi. O gün kâsesine eklediğim süt ile Maggie'yi zehirlemiştim. Ve bundan başka, ne olduğunu anlamadığım bir sürü şey yapmıştım.

"Kelime seçimin dikkatimi çekti, Rowena'nın suçu olduğunu biliyorsun. Ben bunu uzun zaman önce unuttum."

"Konuşma şeklinin değişmesi çok komik. Yetişkin gibi konuşmaya başladın."

"Ahbap," dedim.

"Sen kırılması zor bir ceviz olacaksın."

"Sana bir tavsiye; zor kelimesini imkânsız ile değiştir."

Çikolatanın kâğıdını açtı ve ısırmam için bana uzattı.

Başımı çevirdim. *Zincirli bir hayvan gibi yemek yiyemezdim.*

"Küçük erkek arkadaşını bulduğumuzda fikrini değiştireceksin."

Mideme sancılar girdi ve az kalsın kendimi zincirlere bırakıyordum ama dizlerimi kilitleyip buna engel oldum. Demek ki Dancer'ı daha bulmamışlardı.

Kendimi kaybetmediğim sürece bir açık vermezdim. Dancer'ın ellerinde olmasından korkuyordum. Ben uyurken dışarıya çıkmış olmalıydı. Garip saatlerde dışarıya çıkan, kafasına estiği zaman eve dönen biriydi. Ben bile onu istediğim zaman bulamıyordum. Bazen günlerce görmediğim oluyordu. Bir yerlerde güvende olduğunu bilmek güzeldi.

Dancer ellerinde değildi. Sadece ben vardım. Katlanabilirdim. Durumu idare edebilirdim. Dancer'ın,

duvarlar düşene kadar, görkemli bir hayatı olmuştu ve bu adamlarla tanışmasını hiç istemiyordum.

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Seni ne kadar burada tutmak zorunda kalacağım Dani?"

"Bir işe yaramayacağını anlayana kadar."

Hafifçe gülümsedi ve arkasına döndü. Kapıda duraksadı ve bana bir seçenek sunar gibi, parmağını lamba düğmesinin üzerine koydu. Sanki tek yapmam gereken, "Beni karanlıkta bırakma," diye yalvarmaktı.

İki elim kafamın üzerinde zincirli olmasına rağmen, meydan okurcasına bir bakış attım.

Bir şey söylemeden, beni kılıcım olmadan karanlıkta bıraktı.

Endişeli değildim.

Ryodan'ı tanıyordum. Beni öldürebilecek biri varsa o da Ryodan'dı. Demek ki burayı Gölgeler veya Fae'den koruyordu, yoksa beni yalnız bırakmazdı.

Aç ve yorgundum. Gözlerimi kapattım ve kendi kendime, çocukken öğrendiğim bir oyunu oynadım.

Karnımda devasa, yumuşak bir yastık olduğunu hayal ettim, yavaş yavaş şişiyor ve açlığın getirdiği asidi emiyordu. Kendimi, kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yerde, yumuşak bir yatakta uyurken hayal ettim.

Duvara kelepçeliyken uykuya daldım.

Mac, "Ne olacağını sanıyordun Dani?" diye sordu.

Gözlerimi aralayıp inledim. MK yanımdaydı, tam karşımda duruyordu.

Etrafıma göz gezdirdim. Herhangi bir yerde bir mızrak görmedim. Hiçbir yere silahı olmadan gitmezdi.

"Hiç adil değil," dedim. "Beni zincirliyken öldüremezsin. En azından bana dövüşme şansı vermelisin. Zincirlerimi çöz."

Mac ile savaşacak değildim ama kaçabilirdim. MK'den günlerce kaçabilirdim.

"Anlamıyorum Dani," dedi. "Binlerce şahidin önünde o kadar Fae'yi öldürürsen, bu şehirde güç sahibi her insanın ve Fae'nin, öncelikle de Ryodan'la adamlarının kara listesine gireceğini biliyordun. Dublin'in en çok aranılan suçlusu mu olmaya çalışıyordun?"

"Sanki sen bir süre öyle değildin. Sen hayatta kalmayı başardın."

"Barrons arkamdaydı. Sen, kendi Barrons'ın olma potansiyeline sahip kişiyi kızdırdın."

Yüzümü buruşturdum. "Christian MacKeltar mı? Bana kızgın değil."

"Ryodan."

"Ryodan, Barrons değil ve asla olamayacak."

"Kabul. Ama izin verseydin arkanı kollayabilirdi. Ama bunu yapmak yerine açıkça ona meydan okudun ve seni cezalandırmak zorunda kaldı. Bütün şehrin önünde onu küçük düşürdün. Dani, Dani."

"Sen hangi taraftasın? Neden beni öldürmeye çalışmıyorsun?"

"Buna gerek yok Dani. Zaten bütün şehir bunun için sıraya girdi. Dani! Dani!"

"Önce beni yakalamaları gerek. Neden ismimi tekrarlayıp duruyorsun?"

MK, "Uyan, seni zaten yakaladılar," dedi. "Aptal olmadığını biliyorum. Ne yapıyorsun? Dani! Dani!"

"Senin yaptığını yapıyorum. Yerimi bırakmıyorum. Geri çekilmiyorum. Bütün cevaplar elimde olmasa da bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemesem de başaracağımı biliyorum."

Hâlâ bir mızrağın karnıma saplanmasını bekliyordum. Fakat MK gülümseyerek "Bu düşünceye tutun," dedi.

"Uyan Dani!"

Yüzüm, biri tokat atmış gibi acıdı. Zaten açık olduğunu düşündüğüm gözlerimi açtım.

Karşımda Jo dikiliyordu. Yanağım yanıyordu. Zincirli olmasam ovalardım.

"MK nereye gitti?" diye sordum.

Jo, "Ne?" diye sordu.

Dudaklarımı yaladım. Ya da yalamaya çalıştım. Ağzım çok kuru olduğu için, başarsam da bir işe yaramazdı. Alt dudağım çatlamıştı ve üzerinde kurumuş bir kan tabakası vardı.

Kafatasım ağrıyordu. Kendimden geçmeden önce başımı bir yere vurmuş olmalıydım. Ya da Ryodan'ın adamlarından biri kafama sağlam bir darbe indirmişti.

"Sana vurduğum için özür dilerim ama senin... Ah, Dani! Sana ne yaptı? Seni dövmüş! Ve ben de sana vurdum!" Ağlayacak gibi duruyordu. Nazikçe yüzüme dokundu ve irkildim.

"Çek ellerini!"

"Onu öldüreceğim," diye fısıldadı. Doğrusu bunu duymak beni çok şaşırttı. Benim gibi kana susamış birine dönüştüğüne inanmak zordu.

MK mi yoksa Jo mu hayaldi bilmiyordum, ikisi de olabilirdi. Bazen çok garip rüyalar görürdüm. Sanki yanıma

gelen MK olsa, bana tavsiye vermekle uğraşırdı. Sadece beni öldürmemiş olması bile rüya olduğunun kanıtıydı.

"Ona çarptım," dedim. "Çarpıştık. İki kez. Yüzüm bu yüzden berbat durumda." Yüzümün bu hâlde olmasının en büyük sebebi buydu.

"Ryodan'ı mı koruyorsun? Bak, sana ne yapmış? Dani, beynini mi yıkadı? Stockholm sendromuna mı tutuldun?"

"Lanet olasıca Stockholm'ün bununla ne ilgisi var? İsveç'te bir şehir değil miydi o?"

Kollarını bana doladı ve sıkı sıkı sarıldı. Ellerim başımın üzerinde zincirliyken ve ayaklarım yere bağlıyken çok garip bir durumdu. Bana sarılıyordu ama ben hiçbir şey yapamıyordum.

"Ahbap!" Vücudumu silkeledim ve kurtulmaya çalıştım. Üzerime yapışmıştı. "Sen ne yapıyorsun?"

Geri çekilince ağladığını gördüm. Gerçekten çok kötü görünüyor olmalıydım.

"Bunu neden yaptın?" Burnunu çekti ve elinin tersiyle sildi. "Konuştuk ve konuştuk ama bir türlü çözemedik. Sen boğanın önünde kırmızı bayrak salladın. Yanma gittin ve yüzüne bir yumruk attın, sonra da boynuzları üzerinde dans etmeye çalıştın. Dani, aklından ne geçiyordu?"

İç geçirdim. İnsanlar çok aptalca sorular soruyordu. Bazen düşünmez, sadece yapardınız. Bazı fırsatlar, kaçırılmayacak kadar büyük olurdu. Yapmanız gerekeni yapardınız. Benim bununla hiçbir zaman sorunum olmamıştı.

Şüpheyle yüzüne baktım. Jo yanımda olamazdı. Chester's kulübünün içinde olamazdı. "Sen gerçek değilsin," dedim.

Alnıma dokundu. "Ateşin var."

Biliyordum. Terliyordum ve üşümeye başlamıştım. Çok acıkınca hep böyle olurdu. Zayıflıklarımdan biriydi. Çok sayıda süper güce sahiptim ama bunların da bir sınırı vardı. İnsanların bunu bilmesine izin veremezdim. "Üşütmüş olmalıyım," dedim. Bütün ceplerimde yiyecekler vardı ama ellerim böyle zincirliyken hiçbirine uzanamıyordum.

"Cebimden bir protein çubuğu al ve bana yedir." Gördüğüm rüya değilse, yeniden güçlenebilir ve vücut sıcaklığımı normale çekebilirdim. Eğer bir rüyaysa, en azından yiyecek tadı aldığımı hayal edebilirdim. Kaybedecek bir şeyim yoktu ve her şeyi geri kazanabilirdim. "Yakınlarda bir yerde bu zincirlerin anahtarlarını görmüş olabilir misin?" Hiç ümidim yoktu çünkü Ryodan dikkatli biriydi.

Dört protein çubuğu sonra, rüya görmediğimi anladım. Başım hâlâ zonkluyordu ama düşüncelerim berraklaştı. MK gerçek değildi.

Ama Jo gerçekti.

Tek başıma Chester's barında bir sürü Fae'yi öldürdüğüm, ardından da bir Unseelie Prensi ile kulübü terk ettiğim her yerde duyulmuştu. Margery, Unseelie Prensi'nin beni öldürdüğünü iddia edip birçok sidhe koyunundan ümidi kesmelerini istemişti. Rowena'nın bıraktığı yerden devam ediyor, ismimi lekeliyordu.

Kat ise olaya farklı bir açıdan bakmıştı. Karar vermeden önce biraz araştırma yapmıştı. Olaya şahit olanlara göre, benimle dışarıya çıkan prensin bir torku yoktu. Unseelie Prenslerin boyunlarında, radyoaktifmiş gibi parıldayan torklar olurdu. Kolye onların bir parçasıydı. Dövmeleri ve kanatları gibi onlardan ayrılmazdı. Kat bu sayede neler ol-

duğunu anlamıştı. Dışarıya çıkan prensin bir torku yoksa, yanımdaki Christian olmalıydı.

Açıkçası bu sonuca nasıl bu kadar kolay vardığını bilmiyordum ama şikâyetçi değildim. Birkaç kızı beni aramaları için Chester's kulübüne göndermiş, Ryodan'ın beni yakaladığını düşünmüştü.

Böylesine çabuk harekete geçmelerine şaşırmıştım. Belki de Kat işleri idare etmekte zorlanmayacaktı. "Kaybolduğumu bu kadar çabuk nasıl anladı?"

"Dani, üç gündür ortalıkta yoksun."

Şaşırdım. Üç gündür mü zincirliydim? Karnımın kazınmasına şaşırmamak gerekti.

"Sen beni nasıl buldun? Chester's kulübünün altında bir yerlerde, bir mahzende olmalıyım."

"Öyle. Ryodan'ı retro kulübünün dışında duvara gizli bir asansörden inerken gördüm. Kapı hemen kapanmadı ve kimse bakmıyorken asansöre bindim."

Gözlerimi kapattım ve iç geçirdim.

Bu cümlede üç yanlış vardı. 1) Ryodan görülmek istemiyorsa görünmezdi. 2) Buranın kapıları çok fazla açık kalmazdı. 3) Kimse fark edilmeden içeriye giremezdi.

Jo, Ryodan'ı asansörden inerken gördüyse, bunu isteyen Ryodan'dı.

Demek ki üç gündür erkek arkadaşımı bulamamıştı. O yüzden, bana karşı kullanmak için başka birini bulmaya karar vermişti.

Gözlerimi kapatınca, Jo'yu zincirlenmiş ve dövülmüş olarak gördüm.

Ryodan'm kulüpten bile ayrılmasına gerek yoktu. Sadece bekleyip beni aramaya ilk kimin geleceğini görmüştü.

Gözlerimi açtım. "Git buradan Jo," dedim. "Hemen."

Gölgelerin içinden çıkan Ryodan, "İkiniz de bir yere gitmiyorsunuz," dedi.

7

PARAMPARÇA

Doğru düğmelerime basarsanız beni kırmak çok kolaydır.

Çizgi roman okuduysanız, süper kahramanların hayati bir zaafı olduğunu bilirsiniz: Korudukları toplum.

Jo, benim birlikte yaşadığım insanlardan biri. Aslında, canımı acıtmak için yanımda zincire bağlanmış olanın sidhe kâhini olması yeterli. Belki sadece Margery istisnadır.

Aslında, o bile işkence görse, buna dayanamam.

Benim için zor olan herkesten fazlasına katlanabileceğimi bilmek. Reklamlarda çıkan aptal tavşan gibiyim, enerjim hiç tükenmiyor. Diğerleri durduğunda bile yoluma devam ediyorum.

Diğerleri için ise bu durum çok geçerli değil. Çok kolay ölüyorlar.

Ayrıca, sonsuz uykudan korkmuyorum. Benim için bu durum başka bir macera.

Ryodan'ı, Jo'yu zincirlememeye ikna etmek için uğraştım.

Beni dinlemedi.

Jo, Ryodan kolunu tutunca çılgına döndü. Çığlık attı, bağırdı ve tekmeler savurdu. Aslında bu kadar sert karşı koyması beni şaşırttı.

Galiba Cadılar Bayramı'nda Dublin'in yok oluşunu seyretmek, arkadaşımız Barb'ın Sinsar Dubh tarafından ele geçirilip elinde bir makineli tüfekle hepimizi öldürmeye gelişine şahit olmak, bir Gölge tarafından yenmemek için ayakkabılarınızı giymeden önce yere vurup içinin boş olduğundan emin olmak, Jo'yu bu hâle getirmişti.

Eskiden Kat gibiydi, soğukkanlı ve karar verirken çok dikkatliydi, kimseye ters bir laf etmezdi.

Şimdi, "Seni öldüreceğim piç! Bu yanma kalmayacak," diye bağırıyordu. "Bırak beni! Çek ellerini orospu çocuğu!"

Ryodan kızı yanıma zincirledi. Jo mücadele etti ama bir sineğin dışarı çıkmak için camla mücadelesi gibiydi. İşe yaramayacağı belliydi.

Jo'ya bir bakış attım. "Parlak bir fikrin var mı Jo? Bir dahaki sefere, yanında işkence etmesi için birkaç bebek getir."

Zincirlerine asıldı ama taştan bir duvara zincirliydik.

"Bol şans dilerim," dedim. Ben süper gücümle zincirlerden kurtulamıyorsam, Jo'nun hiç şansı yoktu. Bence zincirler büyülüydü. Ryodan bu büyüleri nereden öğrendiyse oraya ben de yazılmak istiyordum. Ben üç gündür buradaysam, düşündüğümden daha kötü durumdaydım. Üç gün beni baygın mı tutmuştu? Beni komaya mı sokmuştu? Çok çişim geldiğini fark ettim.

"Yardım etmeye çalışıyordum," dedi.

"Kafama bir beyzbol sopasıyla vursan daha iyiydi. Beni bu sıkıntıdan kurtarmış olurdun." Jo gelip kendini

Ryodan'a koz olarak sunana kadar, burada sonsuza kadar kalabileceğimi düşünüyordum.

Ryodan şimdi karşımızda dikilmiş, kollarını göğsünde birleştirmişti. İri yarı bir adamdı. Sivri dişlerini Jo'nun bilip bilmediğini merak ettim. Ryodan'ın ne olduğunu merak ediyordum. Jo neden Ryodan'a böyle bakıyordu? Adamdan nefret ediyor olmalıydı.

Gereksiz düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve sadede geldim. İşleri sürüncemede bırakmak, Aptalca Şeyler Listemde üçüncü sıradaydı. Ne kadar düşünürseniz düşünün, hâlâ olmak istemediğiniz yerde, yapmak istemediğiniz bir şeyi yapıyor olurdunuz. Aradaki tek fark, bunca zaman boyunca düşünmek yerine, keyif alabileceğiniz bir şey yapacak olmanızdı. Daha da kötüsü, sadece düşünmeyerek bile, moralinizi bozmayabilir, stres yapmayabilirdiniz. Bir şeyin kaçınılmaz olduğunu biliyorsanız, onunla yüzleşmek en iyisiydi. Devam etmek, en güzeliydi. Hayat kısaydı.

Jo'ya işkence ederse pes edecektim.

Biliyordum.

Ryodan da biliyordu.

Jo'ya işkence edilmesi zaman kaybı olurdu. Hepimiz için.

"Benden ne istiyorsun Ryodan?" diye sordum.

"Karar verme zamanı Dani."

"Sağır mısın? Benden ne istiyorsun dedim."

"Bana borçlusun."

"Ahbap, ben hazırım. Hâlâ neden debeleniyorsun?"

"Çok uzun bir hayat yaşadım evlat ama bu dile senin gibi işkence eden birini görmedim."

Jo, "Ne kadar uzun bir hayat?" diye sordu.

Esnedim, dramatik bir esnemeydi. "Hâlâ aynısını yapıyorsun." Bıkkın bir bakış attım.

Düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Belki de benden ne istediğine henüz karar vermemişti ve bu durum beni endişelendirdi.

Aslında çok basit olmalıydı. Onun için çalışmamı istiyordu. Benim kadar zeki olmadığını bildiğim için, yardım etmeye karar verdim.

"Buz gizemine bakacağım Ryodan. Öncelikler sıramda birinci sıraya alacağım. Şimdi zincirlerimizi çöz."

"Artık o kadar basit değil. Herkesin önünde bana meydan okuyarak işleri zorlaştırdın. Kimse beni sikip hayatta kalamaz."

"Hâlâ nefes alıyorum," dedim.

Jo, "Onun yanında küfretmek zorunda mısın? Daha on üç yaşında," dedi.

"On dört," diye düzelttim.

"Adamlarım ölmeni istiyor. Dramatik bir idam istiyorlar, kulübün içinde. Chester's üyelerini memnun etmenin tek yolunun bu olduğunu söylüyorlar."

"Hep görkemli bir veda istemişimdir," dedim. "Belki havai fişek de patlatırız. O'Clare'deki eski petrol istasyonunda birkaç tane kalmış olabilir."

Jo, "Kimse kimseyi idam etmeyecek," dedi. "O bir çocuk."

"Ben çocuk değilim. Hiçbir zaman öyle olduğumu da düşünmüyorum."

Ryodan, "Adamlarıma senin faydalı olabileceğini söyledim," dedi. "Seni kontrol edebileceğimi."

Tüylerim diken diken oldu ve zincirlerimi salladım. Kimse beni kontrol edemezdi. Artık buna izin veremezdim.

"Senin kimseye itaat etmeyeceğini söylüyorlar. Barrons bile senin safında değil."

Çünkü MK gidip Barrons'dan Ryodan'ın beni öldürmesini istemiştir. Ya da bunu kendisi yapmak istiyordur.

"Sekize karşı birdi," dedi.

Jo, "Aslında ikiydi," dedi. "Sidhe kâhini kardeşlerini de sayarsan ve saysan daha iyi olur, sekize karşı binler."

Ryodan, "Sayınız çok azaldı," dedi.

"Dünya üzerinde yirmi binden fazlayız."

Jo'ya, "Bunu bilmiyordum," dedim. "Ben bunu neden bilmiyorum?" Ryodan'a döndüm. "Ahbap, beni ya öldür ya serbest bırak."

Jo, "Onu öldürürsen dünyanın dört bir yanında sidhe kâhinlerinin gazabına uğrarsın," dedi. "Senin peşine düşerler. Dani bizim kahramanımız. Onu kaybedemeyiz."

Ryodan, "Sizi öldürmeye karar verirsem, kimse size ne olduğunu bilmez," dedim.

Gözlerimi kırpıştırdım, Jo'nun dediklerini yeniden hatırlamaya çalıştım ama tam duyamamıştım. "Gerçekten mi? Ben *sizin efsaneniz miyim? Bütün dünya beni tanıyor mu?* Tekrar söylesene!" Sırıttım. Hiçbir fikrim yoktu. Belki de hâlâ böbürlenmeye hâlim vardı. Kalçamı dışarıya çıkarttım.

Jo, "Gitmesine izin ver," dedi. "Yerine beni al."

"Bunu yapamazsın!" diye patladım.

"Kendi isteğinle burada mı kalacaksın? Zincirli bir hâlde, benimle. Ona karşılık." Ryodan'ın dudaklarında hafif bir gülümseme gezindi.

"Beni rehine olarak tuttuğun sürece hareketlerine dikkat edecektir."

"Bunu yapamazsın!" diye tekrarladım. Çünkü kimse beni dikkate almıyor gibiydi. Söylediklerimi umursamıyorlardı.

Ryodan, "Cep telefonuma ne yaptığını unutmadım sidhe kâhini," dedi.

Jo, "Mülkümüzün resimlerini çekiyordun, orası bize ait," dedi.

"Sen de benim mülkümdesin. Burası da bana ait."

"Ben resim çekmiyorum. Bize ait olanı almaya geldim. Almaya hakkın olmayanı."

"Ben bir nesne veya çocuk değilim," dedim.

"Kulübümün müşterilerini öldürmeye hakkı yoktu. Onu uyarmıştım. Defalarca."

"Ve onun laf dinlemediğini biliyorsun. Onu kulübüne getirip kılıcıyla yalnız bırakmamalıydın. Bu kadar aptal olabilir misin?"

"Tanrım, ben yokmuşum gibi konuşmaktan vazgeçin."

Ryodan, "Sidhe kâhini, laflarına dikkat et," dedi. Sesi yumuşadı. Ryodan'dan bu sesi duymak, hayra alamet değildi.

"Onun yerine beni al. O sadece bir çocuk."

"Ben çocuk değilim ve Jo burada kalmayacak. Kimse burada kalmayacak! Belki sadece ben!"

Ryodan, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi. Sanki duvarla ve zincirlerle mücadele eden ben, odada değildim. "Yanlış bir adım atarsa ölürsün."

Kan yüzümden çekildi. Ben hep yanlış adım atardım. Hata benim göbek adımdı, Mega'dan hemen sonra geliyordu. Yanlış adım atmamak? Nasıl olacaktı bu?

"Biliyorum."

"Öyle demek istemedi!" diye bağırdım. "Neden bahsettiğini bile bilmiyor! Sizin nasıl adamlar olduğunuz konusunda hiçbir fikri yok. Ayrıca, ben ona hiç değer vermiyorum. Onu öldürebilirsin. Ya da gitmesine izin verebilirsin."

Jo, "Kes sesini Dani," dedi.

Ryodan, "Bir iş başvurusu formu doldurman gerekli," dedi.

"Sakın imzalama Jo! Üzerine büyü yapmış."

Jo, "Rehin mi tutulacağım, iş başvurusu mu yapacağım?" diye sordu.

"Garson açığım var. Bazıları..." Ryodan bana bir bakış attı. "Dünkü kargaşada zarar gördü."

"Ben insan öldürmedim."

Ryodan, "İki tanesinin içinde yeterince Unseelie olduğu için, aradaki farkı anlamamışsın," dedi.

İnsan mı öldürmüştüm? Ne kadar Unseelie yemişlerdi ki?

Jo korkarak "Garsonluk yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu. Sanki ölümden daha kötü bir kaderdi. "Lisede masalarla ilgileniyordum. Beceremedim. Tabaklar elimden düşerdi, içecekleri dökerdim. Ben bir araştırmacıyım. Dilbilimciyim. Kafamla çalışırım. Masalara bakmam."

Ryodan cebinden katlı kâğıtlar çıkarttı. "Neyse ki iki açığımız var."

"Neden iki tane? Ben masalara bakmam," dedim.

"Fae'ye mi hizmet edeceğim? Siparişlerini alıp onlarla mı ilgileneceğim? Masalarına servis mi yapacağım?" Jo bunu anlamakta zorlanıyor gibiydi. Sanki masalarla ilgilenmektense duvara zincirli olmayı yeğlerdi.

"Ve benim adamlarımla ilgileneceksin. Ara sıra da sanırım benimle. Gülümseyerek." Jo'yu baştan aşağıya süzdü. "Üniforma sana yakışacak. Anlaştık mı?" Tipik Ryodan'dı, cümlenin sonunda ses tonu yükselmiyordu. Anlaşmanın olduğunu biliyordu. Jo'yu açık bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Var gücümle zorlayınca zincirler şıngırdadı. Jo'yu çocuk alt kulübünde çalıştıramazdı. Jo bu narin ve güzel yüzüyle, saçları da kısa olduğu için, çok ateşli görünecekti. Okurken taktığı aptal gözlükler bile yakışabilirdi. Çünkü gözlüklüyken yüz kemikleri daha belli oluyordu. Farklı bir havası vardı. Plili etek, dar beyaz bluz, çorap ve yüksek topuklu giyemezdi. Ryodan ve adamlarıyla ilgilenemezdi! Chester's, Jo'yu bütün olarak yutar ve geriye sadece kemikleri kalırdı.

"Hayır Jo," dedim. "Sakın."

Jo, "Anlaştık," dedi.

Ryodan, Jo'yu çözdü, formu ve kalemi uzattı.

Jo formu duvara koydu ve hiç okumadan imzaladı.

Ryodan kâğıdı katladı ve Jo'ya verdi. "Geldiğin asansörle yukarı çık. Lor seni bekliyor. Sana bir üniforma bulacak. Bu akşam başlıyorsun. Tek bir önceliğin var –müşterileri memnun et."

Jo, "Lor beni bekliyor," dedi. Eliyle kısa siyah saçlarını düzeltti ve Ryodan'a öyle bir bakış attı ki ben bile şaşırdım. Çok taşaklı bir bakıştı. "Adamlarının bizi öldürmeyi beklediğini söylemiştin."

"Ona imzalı formu vermezsen öldürecek. Asansörden çıkar çıkmaz versen iyi olur."

"Ya Dani?"

"Birazdan yukarıda olur."

Jo, "Benimle gelecek," dedi.

Ryodan, "Bana-ne-yapmam-gerektiğini-söyleme," dedi. Sesi yine yumuşadı. Jo'yu bilmiyordum ama bu konuşma şekli benim tüylerimi diken diken ediyordu.

"Git buradan lanet olasıca aptal sidhe kâhini!" dedim. "Ben iyiyim. Sen gelmeseydin çok daha iyi olacaktım!" Şimdi Ryodan'ındı. Artık büyü altındaydı ve bu durum beni çok sinirlendirdi.

Jo gittikten sonra Ryodan süzülür gibi yanıma geldi. Jo'nun yanında böyle hareket etmiyordu. Jo yanımızdayken sanki ağır çekimde hareket etmişti.

Elindeki gümüş bıçağın parıltısı dikkatimi çekti.

"Ahbap, beni kesmene gerek yok. Formu imzalarım. Sadece bana bir kalem ver."

Dışarı çıkmam gerekiyordu. Jo'yu kurtarmalıydım. Benim için kendini feda etmişti. Böyle bir şeye izin veremezdim.

"Çocuk, ne zaman öğreneceksin?"

"Neler bildiğimi bilsen şaşırırsın."

"Örümcek ağından çırpınarak kurtulabilirsin ama bataklıkta işe yaramaz. Ne kadar çok mücadele edersen o kadar çok batarsın. Sadece kaçınılmaz yenilgiyi yaklaştırırsın."

"Ben hiç yenilmedim ve hiç yenilemeyeceğim."

"Rowena'nın bir örümcek ağı vardı." Bıçağı tutan eliyle yanağıma dokundu. Gümüş, gözüme çok yakındı. "Benim ne olduğumu biliyor musun?"

"Başımın derdisin."

"Bataklığım. Ve sen, üzerimde dans ediyorsun."

"Ahbap, o bıçağın olayı nedir?"

"Artık mürekkep ile ilgilenmiyorum. Kontratımı kanınla imzalayacaksın."

"İş başvurusu olduğunu söylememiş miydin?" diye sordum.

"Öyle ama çok özel bir kulüp için. Bana ait olanlar kulübü."

"Ben kimsenin değilim."

"İmzala."

"Beni buna zorlayamazsın."

"Yoksa Jo ölür. Yavaş yavaş ve acı çekerek."

"Ahbap, neden hâlâ konuşuyoruz? Zincirlerimi çöz ve şu kontratı bana uzat."

Boynumun üzerinde bir giyotin vardı. İnerken çıkarttığı sesi hayal edebiliyordum. Bıçağın üzerinde, JO, yazıyordu. Her adımımda bunu düşünüyordum. Sanırım delirecektim.

Lanet olasıca kontratı imzaladıktan sonra -avucum çok kanadığı için önce bir havlu istemiştim- gitmeme izin vermişti. Hepsi bu kadardı. Zincirlerimi çözdükten sonra beni iyileştirmeyi teklif etmiş, ben kendini becermesini söylemiştim. Asansöre kadar bana eşlik edip şimdiki evim neresiyse oraya gitmemi söylemişti.

Barrons'ın MK'ye yaptığı gibi her hareketimi izleyebilmek için Chester's kulübüne taşınmamı isteyeceğini düşünmüştüm.

Tam bir kontrol manyağı olacağını sanıyordum.

Sırtımda kılıcımla beni dışarıya çıkartıp saat sekizde işe gelmemi söylemesini beklemiyordum. Sanki benden istediği başka bir şeyler daha vardı.

Ve bundan nefret ediyordum.

Beklediğim gibi binbir Ryodan emri vermemişti.

Bana kendimi asmam için türlü türlü ipler veriyordu. Ben iplerle düğümler atıyordum. Ve bu konuda çok hızlıydım. Eninde sonunda iplere dolanacaktım ve birkaç düğüm boynuma geçecekti.

Jo'yu bu işten nasıl kurtaracaktım?

Asansörden indiğimde, dört iri yarı adamı beni bekliyordu. Kontratımı adamlara doğru sallarken etrafıma bakındım ve gözlerim Barrons ile MK'yi aradı. Adamlar kontratı benden aldılar ve Ryodan her nerede saklayacaksa oraya götürdüler. Kontratı eninde sonunda çalmak zorunda kalacaktım. Protein çubuklarım bitmişti ve sidik yarıştıracak durumda değildim. Neyse ki, MK ortalıkta görünmüyordu.

Sıkı koruma altında tuvalete gittim. Ne yapacağımı düşünüyorlardı? Mekânı havaya mı uçuracaktım? Sırt çantam yanımda değildi. MacHalo'm yanımda değildi. Dancer'ın yerinden beni alırken çantamı almamışlardı. Bir pencere olsa dışarıya bakacaktım. Kemiklerim bana gece olduğunu söylüyordu. Gölgelerle şansımı deneyemezdim. Aptalca ölmek istemiyordum. Tuvaletten çıkarken, "El fenerine ihtiyacım var," dedim.

İri yarı adamlardan biri inledi ve uzaklaştı. Geriye kalanlar, alt kulüplerden geçerken bana eşlik etti. Bütün Fae bana tehditkâr bakışlar attı. Beni öldürmek istedikleri her hâllerinden belliydi.

Dışarıya çıkarken garip bir şey oldu.

Zamanı dondurmak, kendimi zihnen başka bir boyuta geçirmek ve farklı biri olmak gibiydi. Seviyordum bunu.

Şimdi ise öfkeli insanların ve Fae'nin yanından geçerken, farklı kısımlarım başka bir boyuta geçmeye çalışır gibiydi. Benim süper hıza geçmek gibi bir niyetim yoktu ve buna karşı direndiğime emindim. Durum hiç hoşuma gitmedi çünkü dünyamı şimdi farklı gözlerden görüyor gibiydim.

Ve bu gözlerden hoşlanmamıştım. Her şeyi yanlış görüyorlardı.

Fae benden nefret ediyordu. Bir sürü insan da benden nefret ediyordu.

Ryodan'ın adamları beni öldürmek istiyordu ve neden hâlâ yaşadığımı bilmiyordum.

MK -ah, lanet olsun- Mac, en iyi dostumdu, bana doğum günü pastası yapan, benimle birlikte takılan ve bana saygı duyan biriydi. Beni kurtarmak için ruhunun bir kısmını Gri Kadın'a satmıştı. Ve şimdi benden nefret ediyordu. Mac'in varlığından bile haberdar değilken Rowena'mn emriyle kız kardeşini öldürdüm diye beni öldürmek istiyordu.

Jo'nun ipleri de şimdi hiç güvenilmez ellerdeydi.

Ve şimdi aklıma, on dört yıllık hayatımda hiç düşünmediğim bir şey geldi (ve ben çok düşünürdüm). Boğuk bir ses gibiydi (belki de duymak istemediğim içindi) ve şöyle diyordu.

Tanrım, Dani, sen ne yaptın?

Ben hep beyaz köpüklü dalgaları aşan bir sürat teknesi gibiydim, saçımdaki rüzgârın ve yüzüme saçılan damlaların keyfini çıkartır, asla dönüp geriye bakmazdım. Etrafımda veya arkamda neler olduğunu bilmezdim.

Şimdi bu yeni gözler ise beni kendime getirmişti.

Geçerken geride ne bıraktığımı görüyorlardı.

Alabora olan tekneler. Dalgaların arasında çırpınan insanlar.

Değer verdiğim insanlar. Dublin'den, en iyi dostum olan şehrimden bahsetmiyordum. Gerçek insanlardan bahsediyordum.

Jo'nun yanından geçtik. Giyinmiş ve yeni görevine hazırdı, kendisine işi öğretecek bir başka garson kızın yanındaydı. Üniformayla çok güzel görünüyordu. Yanından geçerken, bana hareketlerime dikkat etmem için yalvarır gibi bir bakış attı. Eğitmeni, gözlerini üzerime dikti. Acaba dün öldürdüğüm garsonlar, arkadaşı mıydı?

Kendimi savunmak için, "O kadar çok Unseelie yemeselerdi," diye mırıldandım.

Asansörden inerken, hiçbir şeyi umursamayan Mega Dani'ye dönüşmeye çalıştım.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedim.

Giyotinin rüzgârını hissettim.

Ryodan'ın adamlarından biri, Lor, bana bir fener uzattı. "Tanrım," dedim. "Teşekkürler. Gölgelerle dolu bir şehir için tek bir fener."

"Gittiler. Çoğunluğu."

Gözlerimi devirdim. "Kalan kısmı senin için sorun olmayabilir çünkü sizin gibileri yemiyorlar. Neden?"

Lor bana cevap vermedi, zaten vermesini de beklemiyordum.

Kapıya ulaştığımız anda süper hıza geçtim.

Herkesi geride bırakabilirdim.

Kendimi bile.

8

KURT GİBİ AÇIM

Feneri açtım ve raflarında hâlâ spor ayakkabı olduğunu bildiğim bir mağazadan ayakkabılarımı yenilemeye gittim. Dipsiz bir midem vardı ve açlıktan acımaya başlamıştı. Çoğunlukla, bu hâle gelmemeye özen gösterirdim. Özellikle de kafam bu kadar zonkluyorsa. Üzerine buz koymuştum ama üç gün geçtiyse bir işe yaramazdı. Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum, başımın arkasındaki, çok fazla acı veren yaralı yeri buldum ve iç geçirdim. Neye, ne zaman çarptığımı merak ettim. Bazıları, sürekli yaralı olduğum için acıya çok dayanıklı olduğumu düşünüyordu. Değildim. Sadece hayatım böyleydi. Gece sokaklar terk edilmişti. İnsanlar alışverişlerini gündüzleri yaparlardı. Gece avlananlar ise işlerini yapar ve avlanırdı. Sürüler hâlinde, tepeden tırnağa silahlı dışarıya çıkar ve Unseelie'nin peşine düşerlerdi.

Gece avcılarının büyük bir kısmı, öldürmek için yaşardı. Artık içinde bulundukları dünyada nasıl yaşayacaklarını bilmedikleri için, çılgınca riskler alıyorlardı. Sağda solda bu

adamlara hep yardım etmek zorunda kalıyordum. Bazen Jayne ile karşılaşıyorlardı ve birisi, "Ateş etmeyin, biz insanız," demeden kayıplar yaşanıyordu. Tetikteki parmaklar hassas olabiliyordu.

Geçen kasım ayı duvarlar yıkıldığından beri çok şey değişmişti. Yedi ay önce sokaklarda her şey kolaydı. Gece saldır, birkaç Fae öldür, sonra birkaç tane daha öldür. Unseelie'yi şaşırtmak kolaydı çünkü insanları çok küçümsüyorlardı. Bizi tehdit olarak görmüyorlardı.

Artık görüyorlardı.

Şimdi tetikteydiler, daha tehlikeliydiler, tuzağa düşürülmeleri daha zordu. Mac veya ben ya da bir Gölge değilseniz, öldürülmeleri imkânsızdı. Gölgeler yamyamdı. Onlar için, canlı olması yeterliydi. Irklar arasında fark gözetmiyorlardı. Fae ile savaşan insanlar, insanlar ile savaşan insanlar ve kendi aralarında birbiriyle dövüşen Fae vardı. Ve hepimiz Gölgelerden kurtulmaya çalışıyorduk.

Sıradan bir insan gibi ağır ağır yürümeye başladım. Hemen yiyecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Ceplerimde ne varsa zaten mideye indirmiştim. Üç günlük açlık hiç bana göre değildi. Kılıcımı bilekten döndürdüm (bu harekette kusursuz bir hâle gelmek için aylarca çalışmıştım ve şimdi harika görünüyordu) ve kırık pencereli bir markete girdim. Raflar devrilmiş, kasalar tersine çevrilmişti. İnsanların paraları neden çalmadığını biliyordum. Artık para kimseye bir şey kazandırmıyordu. İnsanların gözü sonunda açılmıştı. Para artık, olması gerektiği gibi değersizdi. Küçük bir çocukken, hiçbir anlamı olmamasına rağmen, insanların birbirlerine çok değerliymiş gibi kâğıt parçaları alıp vermelerine çok şaşırırdım. Karşılaştığım

ilk yetişkin komplosuydu. Hiçbir yetişkinin bana patronluk taslayamayacağını düşünmeme sebep olmuştu. Tanıdığım en zeki insandım. Belki sadece Dancer istisnaydı. Böbürlenmiyordum. Böylesine zeki olmak, çoğu zaman büyük bir sorundu.

Artık satın alma eylemi çok daha gerçekçiydi, takas yapılıyordu. Ryodan'ın barmenleri veya garson kızları, adamın kendine veya başka birine istediği eşyalar için pazarlık yaparlardı. Ryodan'ın ilgisini çeken bir eşyanız varsa, size kredi sağlardı. Fae'ye insanları avlayabilecekleri bir yer sunduğu için, Fae'den de bir şeyler aldığını duymuştum. Jo'nun Chester's barında çalışmasından nefret etsem de artık içeride bir adamım olduğu için mutluydum. Ryodan'ın motivasyonunun ne olduğunu, zayıflıklarını öğrenebilirdim. Adamın zırhında zayıf bir nokta olmalıydı. Herkesin bir kriptoniti vardı.

Yerdeki kıyafetlerin yanından dolaştım (lanet olasıca Gölgelerden nefret ediyordum!) ve çikolataların rafına yürüdüm.

Boştu.

Tek bir *Snickers* bile kalmamıştı.

Dişe değer tek bir şey yoktu.

Krakerlerin koridoruna girdim.

Raflar boştu.

Karnım guruldamaya başladı. Henüz dizlerimin bağı çözülmemişti ama yakındı.

Fenerimi açıp mağazanın içine tuttum.

İçerisi tamamen temizlenmişti.

Melodramatik bir iç geçirmenin ardından boşa kürek çektiğimi ama buna hâlim olmadığını düşündüm. Artık

kılıcımı sallamıyor veya ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarmıyordum. Gerekmedikçe kılımı bile kıpırdatmıyordum. Hayatım gittikçe zorlaşıyordu. Benim gibi bir süper arabanın ya devasa bir benzin tankına sahip olması gerekti ya da çok sayıda benzin istasyonu olan bir şehirde yaşamalıydı. Ne yazık ki ikisine de sahip değildim.

Benzin istasyonlarım kuruyordu.

Sorun değildi. Sonunda bunun olacağını biliyordum. Dancer da biliyordu. Yiyecek, su ve tıbbi malzeme zulalarım vardı, Dublin'in sağında solunda, gizli yerlerdi. Dancer ile son birkaç haftadır stoklarımızdan yiyorduk. Dancer benim zulalarımı, ben de onunkileri bilmiyordum. Birimiz yakalanır ve işkence görürse stoklarımızın tamamı erimesin diye aldığımız bir önlemdi. Sidhe kâhinlerine de bunu yapmalarını söylemiştim ama benim deli olduğumu düşünmüşlerdi. Dünya nüfusunun yarısından fazlası öldüğü için, marketlerde uzun süre herkese yetecek kadar yiyecek olduğunu düşünüyorlardı. Eninde sonunda birinin bunu tekeline alacağını söylemiştim. Tanrım, takas sisteminde yiyecek ve su, altın değerindeydi. Sidhe kâhinleri herkesin hayatta kalmakla meşgul olduğunu söylüyordu. Oysa bunun uzun sürmeyeceğini söylemiştim, sanırım yeni trendlerle ilgili "Leibowitz'in Neşideleri" yazımı okumamışlardı. Neşidelerin yiyecekle ne ilgisi olduğunu sormuşlardı. Ben de artık onlara *sidhe koyunları* değil *sidhe geri zekâlıları* diyeceğimi söylemiştim. Her şeyi açıkça mı söylemek zorundaydım? Metafor kullanamaz mıydım?

Her zaman haklı çıkmaktan nefret ediyorum, diye düşündüm. Konuşmak, nefes tüketmek demekti ve buna bile enerjim yoktu.

Sıradan bir insan gibi dışarıya çıktım ve gölgelerin arasında dikilen Unseelie Prensi'ni görünce az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Gölgelerin dışında kalan yarısı ay ışığı ile aydınlanıyordu. Ama ay ışığının, Fae'yi aydınlatışı bile farklıydı. Her gece farklı bir renkte ışıkla aydınlanıyor gibiydiler. Şimdi gümüşümsü mor bir parlaklığa bürünmüştü. Yarısı, karanlık bir silüetti, diğer yarısı ise menekşe renginde metalik bir tona sahipti. Dövmeli, yakışıklı, ürkütücü ve egzotikti. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama sebebi korku değildi.

Kılıcımı gösterdim. Bıçak kısmı, uzun ve kehribar rengindeydi. Kolum titremesin diye dirseğimi kilitledim.

"Rahatla evlat."

"Sinsice bana yaklaşmaktan vazgeçin!" Adamı duymamış mıydım? Prens ve Ryodan her zaman beni şaşırtabiliyordu. Doğrusu bu durum beni sinir ediyordu çünkü benim süper kulaklarım vardı. Duyma yetim o kadar gelişmişti ki insanlar hareket ettiğinde hava değişimlerinin sesini bile duyabiliyordum. Kimse bana sinsice yaklaşamazdı ama su kulesinde ikisi de bunu başarmıştı. Christian yine yapacağını yapmıştı. Şimdi ben fark etmeden, iki metre yakınıma kadar girmişti. "Kılıcını indir."

"Bunu neden yapayım?" Diğer Unseelie Prensleri gibi erotik bir ses tonuna büründü. Eskiden en iyi dostum olan Mac, Fae ile sevişerek ölmek kavramını bana açıklayan kişiydi. O yaratıklar seks ile öldürebiliyordu ve en iyi senaryolardan biri buydu. En kötüsü? Sizi Mac gibi Priya'ya dönüştürebilirlerdi. Sizi canlı bırakır, sekse bağımlı hâle getirir, doyumsuz ve kontrolsüz birine dönüştürebilirlerdi. Diğer Unseelie Prensler bir defasında beni köşeye sıkıştı-

rıp hakkında konuşmak istemediğim şeyler yapmıştı bana. Ben seksin böyle olmasını istemiyordum. Çaresiz bir hayvan gibi olmamalıydım. Hayatımın bir kısmı zaten böyle geçmişti. Christian'ın cazibesi diğer prenslerin onda biri kadardı ama yine de kötüydü.

"Sana hiç zarar vermem evlat."

"Dedi Unseelie Prensi." Kılıcımı indirdim ama bacağıma yasladım. Zaten çok uzun süre havada tutabileceğimi sanmıyordum.

Yüzündeki kaslar dalgalandı, sanki nasıl bir ifadeye bürüneceklerine karar verememişlerdi ama sonunda kazanan öfke oldu. Adama Unseelie Prensi demenin, küçük de olsa bir hata olduğunu anladım. Son zamanlarda çok hata yapıyordum.

"İsmimi söyle evlat."

Kulaklarımı kapattım ve *lanet olsun senin neyin var* der gibi yüzüne baktım. Sesi çok yüksek çıkmıştı.

"Lanet olasıca ismimi söyle!" Gök gürlemesi gibi bir sesti. Kendimi korumak için kulaklarımı kapattım. Böyle zamanlarda, süper kulaklarım olmasına lanet ediyordum. Etrafıma bakındım. Bir fırtına kopmamıştı. Ses gerçekten de adama aitti. Fae asilleri gibi havayı etkileyebiliyordu. Etrafıma bakındım. Şimdi bulunduğu yeri bir buz tabakası kaplıyor, siyah botlarının ve kot pantolonunun üzerinde kristaller parıldıyordu.

"Christian," dedim.

Derin bir nefes aldı. İsmini benden duymak, sanki çok acı veren bir şeydi, gözlerini kapattı. Yüzü tekrar dalgalandı. Ve önce tekdüze bir ifadeye büründükten sonra, dalgalanma devam etti. Yüzüne dokunup şekil verip veremeye-

ceğimi merak ettim, belki de oyun hamurları gibiydi. Yine alakasız şeylere odaklanıyordum!

"Tekrar söyle evlat."

Üzerimde Unseelie Prensi güçlerini kullanmayacaksa sorun değildi. "Christian. Christian. Christian."

Hafifçe gülümsedi. Sanırım. Yüzünde neler olduğunu anladıysam ne olayım. Hâlâ en çok merak ettiğim şey, sessizce bana yaklaşmayı nasıl...

"Lanet olasıca!" Birden jeton düştü. "Sen ışınlanabiliyorsun! Gerçekten Unseelie Prensine dönüşüyorsun. Tüm süper güçlerini kazanıyorsun. Tanrım! Başka hangi güçlere sahipsin?"

Bir gülümseme varsa da yok oldu. Artık az önceki kadar mutlu görünmüyordu. Sanırım Christian'ın yakıt tankı hiç boşalmıyordu. O kadar kıskandım ki içimden yüzüne tükürmek geldi. Ama buna bile enerjim yoktu.

Gölgelerin arasından öne çıktı ve kolunun altında bir kutu taşıdığını gördüm.

"Ryodan'ı öldüreceğim," dedi.

Ellerimi kulaklarımdan çektim. Yeniden normal insan gibi konuşmaya başlamıştı. Kılıcımı ceketimin içine soktum.

"Sana bol şans dilerim. Nasıl öldüreceğini bulursan bana da söyle, tamam mı?"

"Al, bu senin." Kutuyu bana fırlattı.

Yakalamaya çalıştım ama açlıktan yavaşlamıştım. Üzerinde buz tabakası olduğu için kaygandı. Yere çarparken yakaladım. Çok beceriksizdim! Şimdi elimde olduğu için rengini ve şeklini tanıdım, âdeta üzerinde Christian yazan bir Noel ağacı gibiydi. İsmini ne kadar çok istiyor-

sa söyleyebilirdim. İsterse kulelerin tepesinden bağırırdım. Lanet olsun, bunun için Christian için bir şarkı besteleyip Dublin sokaklarında bile söylerdim.

Bana bir kutu dolusu *Snickers* vermişti! Bir ambalajı açtım, yarı donmuş çikolatayı ikiye böldüm ve ağzıma attım.

Saçlarımı geriye atıp teşekkür etmek için kafamı kaldırdığımda ortada yoktu.

Üç çikolata sonra neler olduğunu anladım.

Kaldırıma oturdum, çikolataları ceplerime ve çantama doldurdum. "Ah, lanet olsun."

Christian yiyecek konusunda ne kadar çaresiz olduğumu biliyordu. Beni gözetliyordu. Sebebini ve bunu ne kadar sık yaptığını merak ettim. Şimdi nerede olduğunu merak ettim. Bir yerden bana bakıyorsa bile bilmiyordum. Tanrım, bir Unseelie Prensi beni gözetliyordu. Harika.

Yakıt tankım dolduğu için Dublin Şatosu'na yöneldim. Üç gün, izin kullanmak için çok fazlaydı. Yapacak bir işim vardı. Bir süper kahramanın işi hiç bitmezdi. Şehirde devriye gezmek, gazetemi basmak ve dağıtmak, Unseelie'yi öldürmek, Jo ve diğer sidhe kâhinlerine göz kulak olmak, vazifelerimden bazılarıydı. Şimdi bunlara bir de her gece Ryodan için çalışmak eklenmişti –sanki gündüz yeterince işim yokmuş gibi!

Müfettiş Jayne beni görür görmez, "Tanrı aşkına, neredeydin?" diye sordu. "Her delikten Unseelie fışkırıyor. Haftada üç kez gelip kılıcınla onları öldüreceğine söz vermiştin ve bu bile yetmiyor. Seni beş gündür görmedim! Beş lanet olasıca gün! Sorumluluklarını ciddiye almıyorsan, adamlarım o silahı senden alır."

Yeni spor ayakkabılarıma kadar inen uzun deri ceketimin altında kılıcımın durduğu yere baktı. Mayıs ayındaydık ve en sevdiğim siyah derileri giymek için fazla sıcaktı. Yakında kılıcımı sırtıma bağlamak zorunda kalacaktım ve herkes kıskançlıkla bana bakacaktı. Şimdilik en azından kılıcımı herkes bilmiyordu. Fakat namım her yere benden önce gidiyordu. Jo, bir efsane olduğumu söylemişti.

"Bir deneyin bakalım ahbap," dedim. Adamlarıyla arasından geçtim. Birkaç düzine baştan aşağıya zırhlı adam, leş gibi kokuyordu. Süper hassas burun sahibi olmak bazen başa belaydı. Adamlar sıkı çalışıyorlardı. Gece gece dışarıda ne yaptıklarını merak ettim. Geceleri genelde, sokakları güvende tutmak için avlanmaya veya devriye görevine çıkarlardı.

Öfkeyle birbirimize baktık.

Yüz ifadesi yumuşadı. Her zamanki gibi. Bana bakarken, öfkesini sürdürmekte zorlanıyor gibiydi. Sanki bende kendi çocuklarını görüyordu. Jayne'in hassas noktası çocuklardı. Eşiyle birlikte ailesiz kalan çocukları sahipleniyorlardı. Hepsini nasıl beslediğini bilmiyordum ama Jayne aptal değildi. Bence bir yerlerde zulası vardı. Bu akşama kadar hepimiz oyunu aynı kurallarla oynuyor gibiydik: Çoğunu al ama birazını bırak.

Artık böyle bir kural da yoktu. Birisi rafları temizliyordu. Hiç medeni bir hareket değildi.

"Lanet olsun Dani, senin için endişelendim!"

"Buna gerek yok Jayne. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Hep baktım."

Gözlerinde beni rahatsız eden bakış belirdi, sanki babacan bir tavırla kolunu omzuma atmak veya yanağımdaki

kan lekelerinden birini silmek üzereydi. Kılıç tutan elim kaşınmaya başladı. "Şimdi buradayım. Zamanımı boşa harcama. Hangi Unseelie'nin ölmesini istiyorsun?"

"Bu akşam neden avlanmadığımızı merak ediyor musun peki?"

Böyle sorular sorulmasından hoşlanmazdım, bu yüzden suratına baktım.

"Kafeslerde yer yok. Her yerdeler. İşini bitirmeden sakın gideyim deme."

Yine, ceketimin altında kılıcımın durduğu yere baktı ve sıklıkla yaptığı bir şeyi yaptı. Adamlarına ve sonra bana baktı. Soğukkanlıydı ve bir şeyler düşünüyordu. Beni artık bir çocuk değil, bir engel olarak görüyordu.

Jayne'i iyi tanıyordum, bunu yaptığının farkında bile değildi.

Kılıcımı alıp alamayacaklarını düşünüyordu. Adamlarına beni öldürmeleri için emir vermeli mi, onu düşünüyordu. Şimdi bunu yüzüne vursam inkâr ederdi. Aslında bana değer veriyordu ve bir yere kadar, gözünde değerli olduğum söylenebilirdi. Beni eşinin yanına götürüp ailesinin bir parçası yapmayı, bana sahip olamayacağımı düşündüğü bir hayatı vermeyi çok isterdi.

Fakat aramızda parlak metalden bir engel vardı ve inanılmaz güçlü bir silahtı. Ve bu durum her şeyi değiştiriyordu. Ben bir çocuk değildim. Adamla, haklı sebeplerden dolayı istediği her şey arasında, bir engeldim. Ve haklı sebepleri için kötü bir şey yapmalı mı yapmamalı mı emin değildi.

Benim kılıcım ve Mac'in mızrağı, Fae'yi öldürebilen tek silahlardı. O yüzden sadece Dublin'de değil dünyanın her

yerinde çok değerliydiler. Jayne bazı açılardan Barrons'a benziyordu. Fae'yi öldürmek istiyordu ve bunu yapabilecek silah bendeydi. Kendine hâkim olamıyordu. İyi bir liderdi. Ne zaman beni görse, içgüdüsel olarak silahı benden almayı düşünüyordu. Bir gün harekete geçecekti.

Adamı bu yüzden suçlamıyordum.

Ben de olsam aynısını yapardım.

Belki de adamlarını veya kendisini öldürüp öldürmeyeceğimden emin olmadığı için hâlâ bu riski göze almıyordu. Zihninde şüpheler olduğunu biliyordum. Aslında her şey bilinçaltındaydı.

Bana güzel bir şey söyledi ama anlamadım. Jayne iyi bir adamdı, iyilerden biriydi ama bu durum tehlikeli olmadığı anlamına gelmezdi. Bazıları benim, süper güçlerin yanı sıra psişik güçlere de sahip olduğumu düşünüyordu. Fakat öyle güçlerim yoktu. Ben sadece insanları okuyabilen biriydim. Diğerlerinin fark etmediği detayları görebiliyordum. Kılıcıma bakarken parmaklarının seğirmesinden, kılıcı ellerine almanın nasıl bir şey olduğunu düşündüklerini anlıyordum. Ya da Fae'yi öldürmenin kendilerinin değil de benim sorumluluğum olmasından ne kadar memnun olduklarını söylerken bakışlarını kaçırmaları gibi. İşin komik tarafı, bilinçli olan ile bilinçli olmayanın birbirinden çok farklı olmasıydı, sanki birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı. Sanki karşıt duygular bir arada olamazdı. Tanrım, ben bunu hep yapıyordum. Ben duygular arasında seken bir pinpon topu gibiydim: Bir gün seks için can atarken ertesi gün spermin dünyanın en iğrenç şeyi olduğunu düşünüyordum. Pazartesi Dancer için delirirken, sah benimle ilgilenmesine uyuz oluyordum. Bunları sorgulayan biri değil-

dim, en sık hissettiklerime odaklanır ve diğer hislere geçiş yaptığımda ağzımı kapalı tutardım. Fakat birçok insan için id ve ego, aynı kafanın farklı katlarında değişik odalarda yaşayan varlıklar gibiydi. Aralarındaki kapılar kilitliydi ve camların önüne tahtalar çakılmıştı. Sanırım bunun sebebi, birlikte takılması mümkün olmayan azılı düşmanlar gibi görülmeleriydi.

Ro bu bilinç/bilinçaltı olayının benim böyle olmamla ilgisi olduğunu söylüyordu. Benim nörolojik sineztesiye sahip olduğumu, beynimin farklı bölümlerinin birbiriyle konuştuğunu söylüyordu. Yaşlı cadı, üzerimde psikanaliz yapıyordu (aslında psikopat olan oydu ama analiz edilen bendim). İd ve egomun çok iyi dost olduklarını, sadece aynı katta kalmadıklarını, aynı yatakta da yattıklarını söylüyordu.

Doğrusu bununla bir sorunum yoktu. Böylece, kafamın içinde başka şeyler için yer açılıyordu.

Duruma uyum sağlar ve en iyi yaptığım işi yapardım.

Öldürmeyi.

9

BOMBALAR YAĞIYOR HER GECE

Ryodan'a, "Burası neresi?" diye sordum.

"Şehirde bir sürü yer biliyorsun evlat."

Evet, demedim. Son zamanlarda herkes benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi. Ve Ryodan da, "Evet, biliyorum," demedi. Ryodan, kelimeleri boşa harcayacaksa, bunu en kötü şekilde yapıyordu. Felsefe yapmasından nefret ediyordum çünkü beni sinirlendiriyordu. Jayne'i anlamak gibi, sizi hayatta tutan gözlemler ve bir de felsefe vardı. Çok farklı şeylerdi. Gözlem benim işimdi.

Dublin'in kuzeyinde, endüstriyel bir deponun ticari kapıları dışında, bir yükleme yerindeydik. Ryodan bizi buraya askeri Humvee'si ile getirmişti. Araç şimdi arkamızda, gecenin karanlığında, neredeyse görünmezdi. Boyası, tekerlekleri, camları, her şeyi siyahtı. Benim sürmem gereken bir şeydi. Tabii eğer bir tane bulursam. Fakat bulmak imkânsızdı.

Çok havalı bir şeydi. Daha önceden Barrons'ın araçlarının havalı olduğunu düşünürdüm.

Araştırmama başladım. Binada hiç ışık yoktu. "Ahbap, Gölgelere karşı korumaları mı var?"

"Gerek yok. İçeride kimse yaşamıyor."

"Ya gidip gelenler?"

"Sadece gündüz gelip gidiyorlar."

"Tanrım. Gece ve buradayız."

Bana baktı, kafamın içindekileri görür gibiydi ve gülmemek için kendini zor tutar gibi bir hâli vardı. "Senin... Öyle bir sorunun olduğunu sanmıyorum."

"Gölgelere yem olmam. O bir MacHalo."

Sabah ilk işim, Dancer'ın yerine gidip eşyalarımı almak olmuştu.

MacHalo harika bir icattı. Sadece Dublin'de, binlerce hayat kurtarmıştı. Eski dostum Mac'in ismini almıştı. Mac, dört bir yanına LED ışıklar döşenmiş motosiklet kaskımı icat eden kişiydi. Hızlı hareket ederken hiçbir noktayı açıkta bırakmamak için birkaç ışık da ben eklemiştim. Gerçi hep, süper hızda bir Gölge'nin içinden geçip geçemeyeceğimi merak ederdim. Gölgelere karşı süper korumaydı. Dünyada çok popüler olduklarını duymuştum. Dublin'de herkeste bir tane vardı. Bir süre bunları yapıp hayatta kalanlara dağıtmıştım. Bazıları Gölgelerin bu yüzden Dublin'i terk ettiğini söylüyordu. Ama Gölgeler sinsiydi ve sizi öldürmek için bir tanesi yeterdi. İşimi şansa bırakacak değildim.

"Buranın senin kulübünle ne ilgisi var?"

Bana, *bunu bilseydim senden yardım ister miydim*, der gibi bir bakış attı.

Yüzümü buruşturdum.

"Burada komik bir şeyler var."

"Sen. Bilmediğin bir şey olunca sinirlenmeye başlıyorsun. Mega'mn mega hizmetlerine ihtiyacın var."

"Seni, zavallı insan beyninin anlayamayacağı sebepler için kullanabileceğim hiç aklına geldi mi?"

Yine soru gibi olmayan sorularındandı. Sinir bozucu bir taktikti, keşke ben de aynısını yapsaydım. Şimdi yaparsam, adamı taklit ediyormuş gibi olacaktım. Farklı motivasyonları olabileceğini zaten biliyordum. Herkes biliyordu. Şimdi gerçekten sinirlenmiştim. Gözlem moduna geçtim, diken diken olan tüylerimi yatıştırdım, kendimi rezil etmek istemiyordum. Mizah, bir kızın en iyi arkadaşıydı. Dünya komik bir yerdi.

Deponun kapıları otuz metre uzakta olmalıydı, dört panelden oluşan kapıların hepsini açacak olursanız, neredeyse uzaklığın iki misli bir açıklık ortaya çıkardı. Oluklu metaller öylesine yoğun bir soğuk yayıyordu ki nefesim ağzımdan birkaç santimetre uzakta donuyor ve buzlu bir buluta dönüşüyordu. Birine yumruk attım ve buz tozları parıldayarak etrafa saçıldı. Aklıma farklı bir desen geldi: Christian'ın kotunun üzerinde de benzer bir tabaka vardı. Durup düşündüm ama emin olamadım. Fae asilleri, etraflarındaki iklimi az da olsa etkileyebiliyordu. Anahtar kelime *az da olsa* idi çünkü şimdi karşımızda duran, çok büyük bir şeydi. Ve Christian henüz, tam kanlı bir Fae değildi.

Kapıların üzeri buzla kaplıydı. Kılıcıma uzandım.

Ryodan'ın önü arkamdaydı ve ben hareket ettiğini bile anlamadan, kılıcıma attığım elimin üzerine kendininkini koydu. Olduğum yerde dondum kaldım, nefes bile almadım. Bana dokunmuştu. Bana hiç bu kadar yakın olmamıştı. Kafamın içindeki statiği daha da açtım ve mümkün

olduğunca uzaklaşmaya odaklandım. Bir arabaya adamla birlikte binmek yeterince sinir bozucuydu. Kapalı bir yerde, elektrikli bir sardalya konservesinde olmak gibiydi. Pencereleri açmak bile işe yaramamıştı. Şimdiki yakınlığımız ise çok daha kötüydü.

"Ahbap." Statik istasyonumun sesini sonuna kadar açtım.

"Ne yaptığını sanıyorsun Dani?"

Yüzü boynuma çok yakındı. Beni bir daha ısırırsa kıçını tekmelerdim. "Buzu dürtüp kalınlığının ne olduğunu anlamaya çalışacağım."

"Beş santimetre."

"Geri çekil."

"Sen de elini kılıcından çek. Yoksa sende kalmasına izin vermem."

Jayne gibi değildi, isterse kılıcımı alabilirdi. Tıpkı Unseelie Prensleri gibi. Ryodan'a katlanamama sebeplerimden biri de buydu. "Sen geri çekilene kadar elimi kılıcımdan çekemem. Bu kadar yakınımda olmak zorunda mısın?"

Aynı anda harekete geçtik. Öfkeyle, yüzüne ya da yüzünün olması gereken yere baktım ama orada değildi. Yirmi metre ötede, küçük ve insan büyüklüğünde bir kapının önündeydi. Kapıyı açtı ve bunu yaptığı anda yüzü dondu. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Jo'nun önünde böyle hareket etmiyorsun."

"Jo ile ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez."

"Jo ile bir şey yapmasan iyi olur. İyi bir asker gibi görevimi yapmaya çalışıyorum." Lanet olasıca Ryodan. Saat sekizde rapor vermemi istiyordu, sanki benim kendime ait planla-

rım yoktu. Sanki saatlerce Dancer'ı arayan, gazetede iki baskı geriden gelen, tüm günümü yeni baskı ile geçiren ve bir de arada manastıra gidip Jo'nun iyi olduğunu haber veren ben değildim. Jo bana yeni, segmentli Unseelie ile ilgili mide bulandırıcı şeyler anlatmıştı ama bunun dışında konuşacak çok fazla şeyi yoktu. Bana kızgın gibiydi. Böylesi de yeni bir şey değildi. Sidhe koyunların birçoğu bana kızgındı. Zaten bana kızgın olmasalar kim olduğumdan veya dünyanın hâlâ güneşin etrafında dönüp dönmediğinden emin olamazdım. "Kurallara uyuyorum. O güvende. Onu rahat bırak."

Hafifçe gülümsedi. "Yoksa ne olur evlat?"

"Bir şeyi biliyor olmalısın ahbap, sorularının sonuna soru işareti koymazsan onları cevaplamıyorum. Bu çok kaba bir davranış."

Bir kahkaha attı. Gülmesinden nefret ediyordum. Ne zaman bu sesi duysam, Chester's kulübündeki porno sahneler aklıma geliyor ve midem bulanıyordu, bu yüzden kafamın içinde statiğin sesini biraz daha açtım.

Zamanı dondurup yanından geçtim ve saçları dalgalandı. Bir toz yığınının ortasından geçerken ayaklarımı yere vurup toz bulutunun ağzına burnuna girdiğinden emin oldum (manastırda kusursuz hâle getirdiğim bir numaraydı!). Ryodan hapşırdı. Tıpkı gerçek bir insan gibi. Oysa nefes almasına bile şaşırıyordum.

Soğuk beton, bir duvar gibi yüzüme çarptı ve bir anlığına nefes alamadım.

Sonra Ryodan'ı arkamda hissettim; zaman çerçevelerimin içinde gezinir gibi, arka tamponuma dayanmış durumdaydı. Dişlerimi sıktım. Sinirlenince daha kolay nefes almaya başladım.

Bana gösterdiği ilk senaryo gibi, ortalığa donmuş bir sessizlik hâkimdi. Gece kar yağınca, sabah kimse uyanmadan önce siz ilk adımı atana kadar, dünyanın hâlâ, düşünebileceğinizden daha sessiz olması gibiydi. Böyle sabahlarda birileriyle kar topu savaşı yapmayı çok severdim ama kimse benimle başa çıkamazdı. İnsanlara kar topu fırlatmak benim için bir tüfekle çitin üzerindeki tenekeleri vurmak gibiydi.

Deponun içinde gezindim ve etrafıma bakındım, yanımda bana patronluk taslayan biri olmasına rağmen büyülendim. Güzel bilmeceleri severdim. Kim, neden donduruyordu buraları?

Giriş salonunda birkaç Unseelie donmuştu.

Ryodan için korumalık yapan alt kastlar vardı. Burada donanlar arasında da Gergedan-Çocuklar gördüm. Chester's kulübündeki alt kulüp gibi, burası da öldürücü bir soğuğa sahipti. *Kalbim sıkışıyor ve sızlıyordu.* Hareket etmeyi bırakmadım, hiçbir şey için durmazdım.

Gergedan-Çocuklar paletlerle sandıklar indirirken donmuştu, gri derili yaratıkların üzerinde belirgin bir buz tabakası vardı. Ne olduysa çok çabuk olmuştu. Donduklarının farkına bile varmamışlardı. Yüz ifadeleri bile normaldi.

Gerçi, Unseelie söz konusuysa, normal diye bir şey yoktu.

İri yarı iki adamın yanından geçerken Gergedan yüzlerini inceledim, fil dişleri arasından açık ağızlarına bakarken düşüncelere daldım.

Belki de yüz ifadeleri normal değildi. Varsayımlarım insanlarla ilgili bilgilerime dayalıydı, bizim yüz ifadelerimizle sınırlıydı. Christian, benim yapamadıklarımı yapabildiklerinin kanıtıydı. Christian'ın ne zaman gülümsediğini bile anlayamıyordum.

Mantığım Gergedan-Çocukların hazırlıksız yakalandıkları teorisini reddetmemi öğütlüyordu. Bir Gergedan-Çocuk, korku nedir bilir miydi? Bilmiyordum. Belki de Fae'nin gözlerinde gökkuşağı renklerinde bir parıltının açığa çıkması gibi küçük bir ipucu korkularını belli ederdi ama buz tabakası yüzünden bunu göremiyordum. Onları öldürürken yüz ifadelerinin nasıl olduğuna dikkat etmemiştim. Dikkatim hep bir sonraki hedefte olurdu. Akşam dışarıya çıkıp teorimi test etmeyi çok isterdim. Bir Unseelie öldürmemi sağlayacak bahane, harika bir bahaneydi.

Böyle bir şeyi kim yapardı?

Ve neden?

Bir Fae olmak zorundaydı çünkü intikam almak için bu ölçekte bir dondurma eylemine sebep olabilecek bir silahla içeriye bir insanın girdiğini hayal edemiyordum.

Yine de... Bu olasılığı da eleyemezdim.

Şimdiye kadar donduğunu gördüğüm yerlerin hepsi, dondurmak isteyeceğim yerlerdi. Keşke benim de böyle şeyler yapan bir silahım olsaydı.

Bazı insanlar, benim gibi hareket edebilen ve dövüşebilen birinin var olduğuna inanmıyordu. Benzer şekilde, ben de devasa bir dondurucu silahla ortam sıcaklığını herkesi donduracak seviyeye indiren bir insan olabileceği teorisini göz ardı edemezdim. Aslında, imkân olsa Dancer böyle bir silah tasarlayabilirdi. Çok zekiydi!

Lanet olsun. Elimde gerçekler vardı ama aralarındaki bağlantıyı kuramıyordum. Henüz bir sonuca varamıyordum.

Birden, donmuş figürlerin arkasını gördüm.

Deponun her yeri kutular, sandıklar ve paletlerle doluydu. Bir tür ses cihazına benzeyen donmuş elektronik

malzemeleri gördüm. Sanırım kulüp içindi. Sandıklar yerden tavana kadar çıkıyor ve donma gerçekleştiğinde içeriye yenileri sokuluyordu.

Kristal berraklığında bir sonuca vardım: Ryodan mağazaları boşaltıyordu! Unseelie gibi, insanları avlıyordu. Hayatta kalma şansımızı elimizden alıp sonra arzu ettiği fiyattan bize geri satıyordu.

Şimdi hepsi donmuştu. Her parçası.

Artık bunların buzları çözülse bile, insanların işine yarayacaklarını *sanmıyordum*. Ryodan açgözlü bir domuz olduğu için insanlar ölecekti.

Çok sinirlendiğim için, yanından geçerken sandıklardan birine çarptım. "Tüh," dedim. Tamamen kazaymış gibi göstermeye çalıştım. Dört bir yana sandığın tahta parçaları saçıldı.

İçinden fırlayan otomatik silahlar, buzlu zeminin üzerinde kaydı. Silahlardan birkaçının çarptığı donmuş Unseelie, kristal bardaklar gibi kırıldı.

Pekâlâ, demek ki sandıklarda silah vardı. Demek ki yanlış sandığa tekme atmıştım. Piçin yiyecek stokladığından emin olduğum için bir başka sandığa tekme attım ve bu sefer kazaymış gibi göstermeye bile çalışmadım. Yine silahlar.

Çılgına döndüm ve kutular ile sandıkları parçalamaya başladım. İçlerinden silahlar ve cephane çıkmaya devam etti. Herhalde yiyecekleri ben gelmeden başka bir yere taşımıştı. Beşinci sandığı kırmak üzereyken, Ryodan beni yakamdan tutup havaya kaldırdı ve yine patates çuvalı gibi sırtına vurdu. Süper hızda dışarıya çıktı ve beni bir telefon direğine çarptı. Bütün bina patlamadan önce, "Senin neyin var?" diye sordu.

*

Chester's kulübüne geri dönerken, "Tanrım, buraları patlatan sen misin?" diye sordum. "Bu da aptal testlerinden biri mi? Küçük gizemini üç saniyede çözmeliyim yoksa küçük parçalara mı ayrılacağım?" Bina patlayınca, bir blokluk alana dehşet saçmıştı. Şarapnel bölgesinden süper hızda zar zor kaçmıştık.

"Bu patlamalarda bana ait olan bir sürü şeyi kaybettim. Kâr elde edebileceğim hiçbir şeyi yok yere feda etmem."

"O zaman senin için faydalı olduğum sürece, sana ait olduğumu düşündüğün sürece, bana..." Parmağımı boynumdan geçirip bıçakla keser gibi yaptım.

"Çocuk, bazen beni öyle sinirlendiriyorsun ki seni her an öldürebilirim."

"Tam arkandayım patron."

Gülümsedi ve ben de gülümseyerek karşılık vermek üzere olduğumu fark edince sinirlendim. Pencereden dışarıya baktım ve pembemsi ay ışığında manzaraya göz gezdirdim. Gölgeler her şeyi yok ettiği için dışarıda görülecek bir şey kalmamıştı. Yol üzerinde üç gizlenme yerim ve bir zulam vardı. Ryodan'ın da buralarda takıldığını bilmiyordum. Vaktim olunca bu bölgeyi boşaltmam gerekiyordu.

"Gözlemlerin," dedi.

"İki olay yerinde de bölgeye özgü ortak olan tek şey, dört Unseelie Kraliyet Koruması."

Hepsi ayakta, silahlı ve kapıların dibinde, tetikteydi.

Yan gözle bana baktı.

"Vay canına, ne cümleydi ama. Özgü kelimesi çok hoşuma gitti. Harika bir kelime."

"Özensizce bir cümleydi. Bölgeye özgü olduklarını söylememe gerek yoktu."

"Başka bir şey yok."

Ryodan'a bir bakış attım. Soru olmayan sorularından nefret ediyordum. Artık bunlara cevap vermiyordum.

Bir kahkaha attı. "*Başka bir şey* yok." Ses tonu, *hiçbir şey* kelimesini söyleyişine göre, yüzde birlik bir artış gösterdi. Ancak benim gibi süper duyuları olan birinin fark edebileceği bir şeydi. Yine de bir değişimdi. Çölde su bulmak gibiydi.

"Buz katmanları da aynıydı. Belki de kırağı. Sert bir kırağı olduğu kesin. Hepsinin üzerinde berrak buz tabakası var. Gerçi sert kırağı çok garip bir şey. Beyaz buz sisin donmasıyla oluşur. Sisin binaların içinde ne işi var?"

"Mekân nasıl havaya uçtu?"

Düşündüm. Her şey o kadar hızlı ve biz dışarıdayken olmuştu ki Ryodan görüşüme de engel olduğu için bir şey anlayamamıştım. Mekânın nasıl patladığından çok, Ryodan'ın elinden kurtulmaya odaklanmıştım. Nefret etsem de itiraf etmek zorundaydım. "Mevcut durumda herhangi bir sonuca varamadım."

Yine yan gözle bana baktı.

"Senin gibi konuşuyorum ahbap, bu saçma sapan işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi. Senin gibi biriyle iletişim kurmak zaten zor."

"Değil mi? Bana elini ver."

"Hayır."

"Şimdi."

Mümkün değildi.

Anlamadığım bir dilde, yumuşak bir şeyler söyledi. Kolum havaya kalktı. Korku içinde, avucu yukarı bakan elimin adama uzanışını seyrettim.

İçine bir *Snickers* bıraktı, bir şeyler mırıldandı ve elim tekrar normale döndü. İştahım insanların ilgisini ne zamandan beri, nasıl ve neden çekiyordu, bilmiyordum.

"Ye."

Çikolatayı yüzüne ya da pencereden dışarıya fırlatmayı düşündüm. Parmaklarımı bile kapatmadım.

Ama işime yarayabilirdi.

Frene bastı ve yolun ortasında durdu. Bana döndü ve ceketimin yakasından yakaladı. Beni koltukların ortasına çekti ve öne eğildi. Gözlerini üzerime kilitledi. Aramızda birkaç santimetre vardı ve burunlarımızın birbirine dokunmamasının tek sebebi, MacHalo'mun köşebentlerinden birinin alnına değmesiydi. Kıçım artık koltukta değildi.

Ryodan'ınkiler kadar berrak gözler görmemiştim. Birçok insanın gözleri duygu doluydu, etrafları savaş yaraları gibi çizgilerle çevrili olurdu. Sadece gözlerine bakarak, yetişkinlerin yıllarını gülerek mi, ağlayarak mı yoksa herkesten nefret ederek mi geçirdiğini söyleyebilirdim. Çocuklar yüzlerini buruşturduklarında annem, "Dikkatli olun, yüzünüz hep öyle kalır," derdi. Ve gerçekten de öyleydi. Orta yaşa ulaşanların büyük bir kısmının yüzüne, hayatları boyunca hissettikleri kazınırdı. Tanrım, birçoğunun bu durumdan utanması gerekirdi. Yüzüm onlarınkine benzese bile ben yüzümü her zaman sevecektim.

Ryodan'a bakmak şeytana bakmak gibiydi. Hiçbir şey hissetmediği belliydi. Acımasızdı. Soğuk bir adamdı.

"Beni zorlamadığın sürece sana zarar vermem Dani."

"Zorlamak kelimesinin sınırlarını çizecek olan sensin. Oldukça ucu açık bir kavram."

"Ucu açık olmasına ihtiyacım yok."

"Çünkü sen imha edersin."

"Yine o süslü kelimelerinden birini kullandın."

"Ahbap. Sen az önce bana ne yaptın?"

"Sana ihtiyacın olanı verdim ama sen almayacak kadar inatçısın." Çikolatayı tutan elimin parmaklarını kapattı. Adamdan kurtulamadım. "Ye Dani."

Beni koltuğuma geri bıraktı, Humvee'nin vitesini değiştirdi ve yola koyulduk.

Ağzımda ekşi bir tat olmasına rağmen çikolatayı yedim, eskiden nasıl görünmez olduğumu düşündüm.

"Süper kahramanlar hiçbir zaman görünmez değildir," dedi. "Kendilerini kandırırlar."

Başımı yana çevirip yanından geçip gittiğimiz binalara baktım, yüzümü buruşturdum ve dilimi çıkarttım.

Bir kahkaha attı. "Dikiz aynası evlat. Dikkatli ol, yüzün hep öyle kalacak."

Kendime ait zamanım olur olmaz, eski bir alışveriş sepetinin içine koyduğum bir kutu yeni basılmış gazete ile sokaklara çıktım (taze mürekkep kokusunu çok seviyordum). Alışveriş sepetiyle sokaklarda koşturup gazetelerimi direklere çok hızlı yapıştırabiliyordum. Bisikletimi keyif için boş vakitlerimde kullanırdım, dünyayı kurtarmak gibi büyük sorumluluklarım olmadığı zamanlarda. Artık bisikletime çok fazla binemiyordum.

Ryodan'ın saat sekizde rapor verme emri hâlâ aklımdaydı ve bu durum beni delirtiyordu. Her akşam bana bu şekilde işkence mi edecekti? Benimle dalga geçmek için bu insanları Ryodan donduruyor olabilir miydi?

Batıya yöneldim ve her zamanki yoluma girdim. Gece yarısını biraz geçmişti. İşim birkaç saatten fazla sürmezdi

ama sonrasında Dancer'ı aramaya başlayacaktım. Artık onun için endişelenmeye başlamıştım. Çoğunlukla bana söylemeden bir yerlere gider ve birkaç gün ortadan kaybolurdu. Gizlendiği yerlerin hepsini bilmiyordum ama bildiğim yerlere bakacaktım.

İnsanların sıklıkla kullandığı banklara, yanından geçtikleri direklere, gazete raflarına yeni baskımdan bıraktım. İnsanlar en son haberleri bekliyorlardı. Muhtemelen baskı geciktiği için endişelenmişlerdi. Paylaşmam gereken önemli haberler vardı.

Gururla yeni baskıma baktım. Mürekkep berrak ve canlıydı, profesyonel bir şey gibi duruyordu.

Dani Daily

21 Mayıs, 1 DYS

Yeni Unseelie Kastı!
El Kitaplarınızı Güncelleyin!

SİZE DUBLIN'İN İÇİNDEN VE CİVARINDAN HABERLER GETİREN TEK KİŞİ OLAN DANI'DEN ÖZEL BASKI

Millet, Chester's kulübünde takılan yeni bir tür Unseelie kastı keşfettim!

Buna Papa Roach ismini verdim ve aynı isimli müzik grubundan bahsetmiyorum! Not alın: Boyları 1 metre civarında. Parlak kahverengi-mor

segmentli vücutları var, altı kola ve iki bacağa sahipler. Gördüğünüz en küçük kafa, bunlarınki olabilir. Kafaları ceviz büyüklüğünde ve küçük balık gözlerine sahipler. Segmentlerini böldüğü zaman, kıyafetlerinizin ve derinizin içine girebilecek hamam böcekleri büyüklüğünde parçalara ayrılıyorlar –ÇOK CİDDİYİM!

Onlardan birinin üzerinize geldiğini görürseniz hemen kaçın çünkü henüz nasıl öldürüldüklerini keşfetmedim. Yanınızda bir saç spreyi veya içi gazla doldurulmuş bir şişe ile kibrit taşıyın (benim yanımda her zaman lehim lambam var). Bu sayede, köşeye sıkışırsanız üzerlerine sprey sıkıp onları ateşe verebilirsiniz. Ölmezler ama siz kaçarken bu onları oyalar.

Yeni haberlerimi bekle Dublin!
Dani'den bugünlük bu kadar!

İnsanlara Jo'nun bu sabah bana anlattığı en kötü kısmı söylememiştim. Chester's kulübünde çalışan garsonlardan bazıları, böcekleri derilerinin altına girmeleri için cesaretlendiriyordu. İnsanlara fikir vermek istemiyordum. Unseelie'nin bir uzmanlığı vardı: İnsan yağıyla besleniyordu. Yaşasın ince beller! Elveda selülitler! Bacaklarınızdan memnun değil misiniz? Böceklenin. Duvarlar yıkılalı çok fazla zaman olmadığı için, insanlar çok ince değildi. Ortalıkta bir sürü seksi Fae asili dolaşıyor ve insanlara ölümsüzlük vadediyordu. Moda ve güzelliğe duyulan ihtiyaç hiç bu noktaya ulaşmamıştı.

Jo bana, garsonlardan bazılarının bir böceği varsa, bununla gurur duyduğunu söylemişti. Bir statü sembolü gibi bir şeydi, saç ektirme veya göğüs estetiği gibiydi. Jo'nun anlattığına göre, bu yaratıkların insanları öldürmediğini, sadece yağlarını yediğini söylüyorlardı. Ayrıca, derilerinin altındaki böcekleri pek de hissetmiyorlardı.

Bence saçmalıktı. Bence insanlardan, yağdan çok daha fazlasını aldıkları için içlerindeydiler. Bence vücudun sahibinin hissettiği her şeyi hissediyorlardı: Zevk, acı, her neyse. Unseelie bizimle oyun oynuyordu ve biz de buna izin veriyorduk. Vücutlarımızı ele geçiriyor ve içeriden bilgi alıyor, sonra patronlarına rapor veriyorlardı. Bence bu raporlar da bizi daha iyi avlayabilmeleri için Unseelie Prenslere gidiyordu. Böcekler sonunda vücudu terk ettiğinde, geride zayıf ve güzel bir vücut bırakıyordu, öyle mi? Hiç zarar vermiyorlar mıydı?

Tanrım, bunlar Unseelie'ydi. Her zaman bir çıkarları olurdu.

Alışveriş sepetimle köşeyi döndüm.

Direklerden birinde, önceki haftadan kalma gazetelerimden birinin, gül renginde ay ışığında parıldadığını görünce çok şaşırdım. İnsanlar gazetelerimi alır ve evlerine götürürlerdi. Geride çok fazla kalmazdı.

Daha yakına girince, bunun benim gazetem olmadığını fark ettim.

Neler oluyordu? Direğimdeki neyin nesiydi? İnsanlar bana not bırakacakları zaman, postaneyi kullanırlardı.

Süper hıza geçtim ve hemen dibinde bittim.

O kadar şaşkındım ki ağzım açık kaldı.

Dublin Daily

Mayıs 20, DYS 1

DUBLIN İÇİNDEN VE CİVARINDAN SİZE HARİKA HABERLER GETİREN TEK KAYNAK SİZİNLEYİZ'DEN DİŞE DOKUNUR HABERLER. HAYATTA KALMANIZA YARDIMCI OLACAĞIZ! SİZİNLEYİZ

"Tanrım! Aşırmanın bu kadarı da olur mu?" Hakaret gibi gazeteyi direkten aldım ve yere atmaya hazırlandım. Çılgına dönmüştüm. *Dani Daily* yerine *Dublin Daily* mi? Akıllarına orijinal bir fikir gelmemiş miydi? Kopyacı maymunlar benim girişimi bile çalmıştı! Bazı kelimeleri aynen kullanmışlardı.

Yazılanlara şöyle bir göz gezdirdim.

TAKLİT günlük gazetelerden sakının. İhtiyacınız olan tek gazete bizimki. İÇİNİZDEKİ GÜCÜ AÇIĞA ÇIKARTIP SİZİ GÜÇLENDİREBİLİRİZ!!!

Bize katılın!

Diğer taklitlerimizin aksine, **SİZİNLEYİZ,** önemli haberleri kapınıza kadar getirecek, bunu yapmak ne kadar zor olursa olsun.

Sokaklardaki korkunç tehditlere vurgu yaparak sizi TEHLİKELİ uğraşlara ve dövüşlere sokmaya

çalışan KENDİNİ BEĞENMİŞ ERGEN laflarına inanmayın!

SİZİNLEYİZ, sizin için gelecek.
SİZİNLEYİZ, sizin için savaşacak.
SİZİNLEYİZ, sizi güvende ve ışıkta tutacak.

Kim sizinle? BİZ.
SİZİNLEYİZ.

"Hah!" Tek söyleyebildiğim şey bu oldu. Tekrar, "Hah!" dedim. Okumaya devam edemedim. Kâğıdı buruşturdum ve küçük bir topa dönüştürdüm. Sonunda, "Taklit mi?" diyebildim. O kadar sinirliydim ki konuşamıyordum. "Kendini beğenmiş? Bu saçmalıkları kim yazıyor?"

Ben kasım ayından beri Dublin'i güvende ve ışıkta tutmak için savaşıyordum! Aylardır gizlendikleri yerden çıkmayan insanlara yiyecek ve erzak getiriyordum. Aylardır yaratıklarla dövüşüyor, Cadılar Bayramı gecesi aileleri dışarıda eğlenen ve Gölgeler ya da Unseelie tarafından öldürüldükleri için asla eve dönmeyen yetim çocukları topluyordum. İnsanları bir araya getiriyor ve nasıl dövüşeceklerini öğrensinler diye Müfettiş Jayne'e götürüyordum.

Başka kimse öne çıkıp insanlara yardım etmemişti.

Ama şimdi bu? Benim taklit olduğumu söyleyen taklit bir gazete sinirimi bozuyordu.

"Birinin kıçını çok kötü tekmeleyeceğim," diye mırıldandım. Tabii eğer şu lanet olası Sizinleyiz'in kim olduğunu bulursam.

Sonraki birkaç saati şehrin sokaklarında gezinip taklit gazetelerin yerine benimkileri koymakla harcadım.

Benim direklerimi kullanıyorlardı. Kendilerine başka bir yer bile bulmamışlardı.

BENİM kitleme BENİM direklerimden erişiyorlardı. Lanet olasıca kopyacılar. O kadar öfkeliydim ki ağzımdan köpükler saçacaktım. Bana tepeden bakan birileri varsa, tek gördükleri şey, ardında saf kızgınlık izleri bırakan, bulanık bir şekil olmalıydı.

Yarın güzel bir gün olmalıydı.

Gerçi son zamanlarda ne öngörüyorsam tam tersi oluyordu.

10

KEDİ TIRMIĞI ATEŞİ

Dört gece boyunca yanıma gelip ismimi mırıldandı. "Kat," diyordu. Tek bir kelimeyi, cennetteki bütün meleklerden oluşan ilahi bir orkestranın bile çalamayacağı kusursuz bir melodiye dönüştürüyordu.

İsmimi Unseelie dilinde söylüyor ve kulaklarım kendi ismimin yankısıyla doldukça zihnim bütün düşüncelerden arınıyor, sonunda gözlerim ondan başkasını görmüyordu. O kadar güzeldi ki sadece bakınca bile içimden ağlamak geliyordu.

Yanağımdaki gözyaşlarını silmek istediğimde parmaklarımın kanlandığını fark ediyordum.

Beni uyandırıyor ama aslında uyandırmıyordu.

Beni o kadar kusursuz, huzurlu ve mutlu bir yere götürüyordu ki sonsuza kadar orada kalmak istiyordum.

Kat, diyordu. *Benim ismim Cruce. V'lane değil. Bu parıltılı altın yüzü takmaktan çok sıkıldım. O, benim yarım kadar bile Fae değildi. Seni rüyalarımda görüyorum, bu harika bir şey değil mi? Burada yanımda olunca ilahileştiğini hisset-*

miyor musun? Benden korkmana gerek yok. Ben göründüğüm şey değilim.

Tehlikedeyim.

Korkunç bir tehlike.

Herkes benden liderlik etmemi, güçlü olmamı ve yol göstermemi beklediği için bunu kimseye söyleyemiyorum.

Ben onların ümidiyim.

Korkarım ümitleri yakında ümitsizliğin ötesine geçecek.

Rowena'yı çok ağır eleştirdiler! Ne ile yüzleştiğini bilmiyorlardı. Kendini bırakmadan önce kaç sene benzer bir işkenceye maruz kaldığını ancak Tanrı bilir! Sinsar Dubh beyniyle oynamadan önce hangi kalibrede bir insan olduğunu kim bilebilir? Benim her akşam yaşadıklarımı o da yaşadı mı? Taştan kalemizin altındaki karanlık kafasına, kalbine, yatağına hücum etti mi? Yönetici olmanın sorumluluklarını bir kenara koyup birkaç saat dinlenmek istediğinde Sinsar Dubh ile mücadele etti mi?

Doğrusu bunun milyonlarca yıldır yaşanıp yaşanmadığını merak ediyorum. Unseelie Kralı ölümcül öteki-benliğini kutsal mekânımızın altına kapatıp bize kanından bir parça vererek güçlendirdikten sonra, bizi onu korumakla görevlendirdiğinde nasıl bir cehenneme sebep olacağının farkında mıydı? Yoksa bizi zayıflatan, damarlarımızda onun kanının akması mı? Kaç kadının hayatını mahvetti? Bir gün kaç insanın ölümüne sebep olacak?

Benden önce bulunduğumuz konuma gelip Düzen'in başına geçen binlerce kadının hayal edilebilecek en zor testlerden geçip geçmediğini merak ediyorum. Bütün bunların sebebi Sinsar Dubh'un sinsi baştan çıkartma taktikleri.

Beni al, özgür bırak, yenilmez ol, dünyayı kurtar.

Ah, sirenin şarkısının gücü. Benim gibi güce çok fazla değer vermeyen biri bile bu çağrıya duyarsız kalamaz.

Buranın hiçbir zaman sessiz olduğunu sanmıyorum. Tek bir saniyeliğine bile!

Hiçbir Yüce Sahibe'nin istisna olduğunu düşünmüyorum.

Durumu bu kadar uzun süre gizlememiz bile harikulade bir şey!

Bana ilk olarak, Unseelie Kralı onu evimizin altında tutsak ettiğinde geldi. Uyuyordum ve savunmasızken rüyalarıma girdi. O geceden sonra da her gece aynısını yaptı.

Uyku haplarını denedim. Beni sadece uyuşturdular ama baştan çıkartıcı çağrıya karşı daha da savunmasız kaldım.

Bana kendini bütün görkemiyle gösterdi. Cruce'un şimdi ve geçmişte ne kadar güzel olduğunu gösterdi. V'lane, gerçek olanın ucuz bir taklidiydi. Cruce ise siyah, beyaz, parlak, sert ve kusursuzdu. Kadifeden kanatlarını vücuduma doluyor ve bana hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyordu.

Margery ile aynı fikirdeydim.

Odanın içini beton veya demir ya da kurşun ile doldurmak istiyordum. Cruce ile arama mümkün olduğunca çok şey koymalıydım.

Rowena'nın bildiği büyülerin onda birini bile bilmiyorum ve Rowena başarısız oldu.

Ben kapıyı bile kapatamıyorum!

Kitap'ın etkisiz hâle getirildiği akşam kutlama salonunu terk ederken içim çok huzurluydu. Sinsar Dubh artık sokaklarda değildi, kontrol altına alınma şekli hayal ettiğim

gibi olmasa da içim rahattı. Artık biraz dinlenebilir, yıkılanları inşa edebilir, hayatımızdaki değişiklikler ve sonsuz ölümler ile yüzleşebilir, kaybettiğimiz kardeşlerimiz için yas tutabilirdik.

Fakat öyle olmadı.

Bana vaatler ve yalanlarla geldi. Zincirlerini kırmış arzular ve bütün güzelliğiyle geldi, bana ihtiyacım olan her şeyi söyledi. Yanında sadece ve sadece benim olacağımı, özel duygusal empati yeteneğim sayesinde onu gerçekten anlayabilecek tek kişi olduğumu söyledi. Bir Unseelie Prensi böyle bir seviyede duygusal bağlanmaya ihtiyaç duyar, bunu bulamazsa delirirdi. Benim muhtemel eşi olduğumu ve sonsuz bekleyişinin artık sona erdiğini söyledi.

Suçlamaların yersiz olduğunu ve hepimizin kandırıldığını dile getirdi. Sinsar Dubh olmadığını iddia etti. Buzun içinde hapsedildiği anda kralın onu geri aldığını söyledi.

Çocuklarına hiçbir zaman değer vermemiş, zeki, sinsi ve deli bir kralın oyununa geldiğimizi ifade etti. Kralın sadece eşlerine değer verdiğini ve eşini yeniden kollarına aldıktan sonra, Sinsar Dubh'un gücünü de geri aldığını söyledi. Kralın eşinin tam Fae olmadığını ve işine bıraktığı yerden devam edebilmek için büyülerini geri aldığını iddia etti. O akşam manastırın altında yaşananlar, bir el çabukluğu, aldatmacaydı.

Unseelie Kralı'nı sorgulamamamız için kendisinin kötü adam gibi gösterildiğini dile getirdi. Bizim dünyamızın harcanabilir olduğunu düşünen bir kralı durdurabilecek tek prensi etkisiz hâle getirmeye odaklandığımızı iddia etti. Cruce, kralın bir gün dünyamızdan vazgeçeceğini ve o günün çok yakın olduğunu söyledi.

Benim, insanlığın kurtarıcısı olduğumu dile getirdi. Hazır olduğumda, bana kendisini nasıl serbest bırakacağımı gösterecekti. Gerçekleri görebilecek ve gerektiğinde en zor kararları verebilecek kadar güçlü ve iradeli olduğumu söyledi.

Çatal dilliydi ve bunu biliyordum!

Ama *yine de* ona karşı verdiğim savaşı kaybediyordum.

Sabah onun kokusuyla uyandım. Tadı ağzımdaydı, dilini tenimin üzerinde hissedebiliyordum. İçim onunla doluydu, daha önce hiçbir erkek bunu yapamamıştı: Vücudumu, zihnimi ve ruhumu dolduruyordu. Beni sevmek istiyordu ama ben mücadele ediyordum. Fakat artık mücadele ettiğim de söylenemezdi. Rüyalarımda hayır diyor olabilirdim ama birlikte geçirdiğimiz her an benim için eşsizdi. Görünmez âşığım aklımdan hiç çıkmıyordu. Onu düşündükçe zevkten titriyordum.

Ona ihtiyacım vardı.

Ve bundan utanıyordum.

Kız kardeşlerim bana bel bağlamıştı. Ben liderleriydim.

Nasıl kurtulacaktım bundan? Bana gelmesine nasıl engel olacaktım? Onu durdurmak için büyüler, rünler veya tılsımlar olmalıydı! Belki de çok geç olmadan manastırı terk etmeliydim. Kardeşlerimi nasıl yalnız bırakırdım? Cesaret edebilir miydim buna? Şimdi gitmezsem, bir daha asla gidemeyeceğimi biliyordum. Bir akşam kendimi, titreyen ellerimle parmakları tutmuş ve Cruce'u serbest bırakmak için her şeyi yapmaya hazır bir hâlde mi bulacaktım?

Rowena'nın Sinsar Dubh'u serbest bıraktığı gece kaç kişi ölmüştü? Kaç cinayetin sorumlusuydu? O zaman bilin-

cinden geriye bir şey kalmış mıydı yoksa hepsini kaybetmiş miydi?

Ben gidersem yerime kim geçerdi?

Bir sonrakinin benden daha güçlü olacağı veya ona karşı koyabileceği kesin değildi. Margery böyle bir baştan çıkartmaya maruz kalsa ne kadar dayanırdı? Sinsar Dubh'un gücü kalbini karartırken ne kadar zalim olurdu?

Tanrı yardımcım olsun, kalmak zorundayım.

Bu görünmez savaşı tek başıma kazanmalıyım.

Tanrı yardımcım olsun.

11

ÖNÜMDE BELA, ARKAMDA BELA

Çocuk alt kulübüne girdiğimde Jo, "İşte buradasın," dedi. "Saat neredeyse sekiz buçuk. Senin sekizde burada olman gerektiğini sanıyordum." Yüzünde makyaj vardı. Hiç makyaj yapmazdı. Göz kapaklarına ve göğüslerinin arasına parıltılı bir şey sürmüştü. O hâlini görünce delirdim. Neden değiştiğini bilmiyordum. Bence önceki hâli iyiydi.

Sinirimi bozan, "Burada olman gerektiğini sanıyordum," kısmıydı. Bana büyük bir hakaretti. Zaten boktan bir gün geçiriyordum. Jo'nun kısa bir etekle Fae'ye hizmet ettiğini görmenin beni ne kadar sinirlendirdiğini gizlemeye çalışmak için zaten bütün irademi kullanmak zorunda kalıyordum.

Fakat öfkemi tuttum çünkü bunu belli edersem Ryodan kim bilir ne yapardı? Adam Boyutlar Arası Peri Çukurları gibi güvenilmezdi. Ortalıkta gezinen bu peri gerçeklikleri, bir anda sizi yutardı.

"Mac seni arıyordu," dedi.

Çılgınca etrafıma bakındım, Chester's içindeki bütün alt kulüpleri görmeye çalıştım. "Burada mı?"

"Ne?" Jo bana boş bir bakış attı, çok hızlı konuşmuş olmalıydım. Sinirim bozulduğunda böyle olurdu. Titremeye başladım ve galiba diğer insanlar bir sivrisineğin vızıltısına benzer bir ses duymaya başladı.

"Burada mı?" Boynumu ovalamaya devam ederken bir saniyeliğine yavaşladım.

"Hayır. Yarım saat önce Barrons ile dışarıya çıktı. Kafanı yavaşlatmazsan bir süre sonra başın ağrımaya başlayacak Dani. Bunu yaptığında çok ürkütücü oluyorsun. Birbirinizi kaçırdınız. Zamanında gelseydin böyle olmayacaktı. Sorun nedir? Yüzün bembeyaz oldu."

Zamanında gelseydim?

Mac beni burada mı arıyordu? Beni avlamaya mı çıkmıştı? Saat sekizde işte olmam gerektiğini nereden biliyordu?

Başım dönmeye başladı. Kafamın içindeki kan akışını normale çevirmeliydim. Bazen kalbim ve damarlarım ben farkında olmadan süper hıza geçiyor, vücudumu dövüş veya kaç durumuna hazırlıyor, bütün enerjimi ya kılıç tutan elime ya da ayaklarıma gönderiyordu. Endişelenince veya çok öfkelenince ne kadar aptal göründüğümü ancak bu şekilde açıklayabilirdim. Fakat erkeklerin de aletleriyle benzer bir derdi vardı, sadece onlar süper hıza çıkamıyordu, belki de insan tasarımında doğal bir hataydı. Yoğun hisler? Hah! Anında beyin ölümü.

Masalardan birindeki bir Unseelie, "İçeceğim nerede kaltak? Yoksa benden bir parça mı istiyorsun?" diye sordu. Çok ciddiydi.

"Bana Unseelie yediğini söyleme," dedim.

"Öğk! Asla!" dedi. Sanki bunu sorduğuma inanamıyordu.

"Saçlarına röfle mi yaptırdın?"

Jo hafifçe gülümseyerek saçlarına dokundu. "Biraz."

"Sen bunu hiç yapmazdın ve makyaj yaptığını da görmedim."

"Bazen yaparım."

"Seni tanıdığımdan beri hiç yapmadın. Ve göğüslerinin arasındaki o parıltılı şeyleri de hiç görmedim."

Bir şey söylemeye hazırlanırken başını iki yana salladı.

"Bu ucubeler için mi hazırlık yaptın?"

"Kaltak, sana içeceğim nerede dedim?"

Unseelie'ye baktım. Jo'yu tepeden tırnağa süzüyor, sanki bir sonraki yiyeceği oymuş gibi dudaklarını yalıyordu. Olayı kişiselleştirmişti.

Bir Unseelie, arkadaşım Jo'ya kaltak diyordu. Göğüs kafesim sıkıştı. Elimi kılıcıma attım ama ben harekete geçemeden etrafımı dağ gibi adamlar çevirdi. Ryodan'ın dört adamının ortasında kalmak, elektrikli sandalyeyle idam edilirken bir buz dağının tepesinde oturmak gibiydi. Ryodan ve Barrons dışında, üzerimde bu etkiyi yaratanların sayısı azdı.

"Unseelie, Jo'ya kaltak dedi," dedim. Unseelie ölmeyi hak etmişti.

Lor, "Patron, kulüpte bir Fae'yi öldürürsen, garson kızın gözlerinin önünde yavaş yavaş öleceğini söyledi," dedi. "Ardından da seni öldürürüz. Sana bunu bir daha hatırlatmayacağız. Bir daha araya girmeyeceğiz. Artık sorumluluk senin. Öfkeni kontrol et veya onu öldür. Sen

öldür. Biz sadece onu öldürecek olan silahlarız. Yavaş yavaş birini öldürmekten bahsediyorsak, biz bu işin uzmanıyız."

Jo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzlerini görmüştü. Benim aksi olduğumu biliyordu.

İç geçirdim ve elimi kılıcımdan çektim. "Hey, ahbap, bu kadar çok cümleyi bir arada kullandığını hiç görmemiştim. Bu akşam gerçekten harikasın."

Lor genelde, tüm sorunları kaba kuvvetle çözerdi. Adamın baştan çıkartma anlayışı, *etkisiz hâle getir ve kaçır*, şeklindeydi. Doğrusu onun dikkatini çekmek istemezdiniz. Kendinizi istemeden adamın yatağında bulabilirdiniz. Lor'a öfkeli bir bakış attım. Bana kendimi kontrol etmemi söylüyordu ve Chester's içinde bunu yapmanın tek yolu, sert bir cisimle kafama birkaç kez vurup kendimi bayıltmak olabilirdi.

"Kaltak, içeceğim nerede kaldı?"

Başım öfkeden zonklamaya başladı. Beynim boşaldı. Kılıç tutan elim şişti, hevesli ve kanla doluydu.

Jo bana bir bakış atıp arkasına döndü.

Sonra *Unseelie'nin içeceğini* getirmeye gitti. Unseelie'nin Jo'ya saygısı yoktu. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Fakat hem Jo hem de ben, başa çıkmak zorundaydık.

Arkama döndüm, adamlara bir omuz attım, yanından geçerken Lor'a da bir dirsek geçirdim.

Hırladı.

Gözlerimi kırptım.

"Çocuk, bir an önce kıçını büyütsen iyi olur."

"Çok komik. Bence sizin de aynısına ihtiyacınız var."

"Bir gün biri seni kıracak."

"Hiçbir-zaman-olmayacak."

Ryodan'ın ofisinde can sıkıntısından patlamak üzereydim. Araştırma yapacağımızı, buzlanan yerler hakkında ipuçları arayacağımızı düşünmüştüm. Şimdiye kadar tek müşterek yanları Ryodan'dı. İki mekân da adamındı, sanki birisi Ryodan'ı ve toplumun kokuşmuş tabakasını, Fae'yi ve Fae seven insanları hedef alıyordu. Birkaç yer daha böyle buzlanır ve insanlar bundan haberdar olursa, Chester's iş yapamazdı. Kulüp müşteri bulamazdı. "Hayali bile güzel," diye mırıldandım. Ryodan konuştuğumu bile fark etmedi. Sandalyemde kıpırdandım ve öfkeyle kafasının tepesine baktım.

Evrak işleriyle meşguldü.

Bir saattir bunu yapıyordu. Nasıl bir evrak işi böylesine bir dünyada bu kadar önemli olabilirdi?

İçeriye girdiğimde bir şey demediği için ben de konuşmamıştım.

Bir saat, yedi dakika ve otuz iki saniyedir susuyorduk.

Kalemlerden birini masasına vurdum.

İlk kelimeyi ben edecek değildim.

"Pekâlâ, neden burada olduğumu söyler misin?"

"Çünkü sana burada olmanı söyledim," dedi. Üzerinde çalıştığı aptal evraklardan kafasını bile kaldırmadı.

"Sonra da evrakları mı dosyalayacağım? Ben Batman'in Robin'i miyim yoksa kalemlerini tıraşlayacak asistanın mıyım? Gizemleri çözmek gibi yapacak daha önemli işlerimiz yok mu? Başka yerlerin de buzlanmasını mı istiyorsun? Oturup bunun tekrarlanmasını mı bekleyeceğiz?"

"Robin veya aptal bir asistan tam zamanında gelirdi."

Sırtımı dikleştirdim ve kalemi masasına daha seri bir biçimde vurmaya başladım. "Hepsi bununla mı ilgili? Geç kaldığım için beni cezalandırıyor musun?"

"Zeki kız. O kalemi vurmayı bırak. Beni sinir ediyorsun."

Daha hızlı vurmaya başladım. Ryodan da beni sinir ediyordu. "Bir dahaki sefere tam zamanında gelirsem, burada oturup bu aptallığı izlemek zorunda kalmayacak mıyım?"

Kalemin yarısı -elimde olmayan kısmı- plastik toza dönüştü. Gözlerimi kırpıştırdım.

Hareket ettiğini görmemiştim ve kalemi tuz buz etmişti. *Şimdi elinin üzerinde mavi plastik parçacıklar vardı.* Çalıştığı kâğıdın üstüne mürekkep saçılmıştı. Sırtımı biraz daha dikleştirdim. Adam kadar hızlı olmak istiyorsam çok çalışmam gerekti.

"Ben işimi yaparım Dani, çünkü dünya sıradan işlerle yürür. *Sıradan işleri kontrol* eden, başkalarının gerçekliğini de kontrol eder."

"Bütün yiyecekleri bu yüzden mi çalıyorsun?"

"Ah, demek bu yüzden sandıkları kırıyordun. Hayır. Ben silah topluyorum. Yiyecekleri toplayan ise bir başkası. Yiyecek işi benim için bile çok sıradan. Ben elini silahlandırır, hırsını beslerim. İnsanları aç bırakmaya hazırlanan bir başkası."

Kendime hâkim olamayıp hayran bir bakış attım. "Neler olduğunu biliyorsun." Benden daha çok şey biliyordu.

"Bir süredir birisi mağazaları temizliyor. Sen nerelerdeydin?"

"Senin mahzeninde zincirli olabilir miyim? Ahbap, sıkıntıdan ölmeden bir şey yap. Çözülecek gizemler var."

Bana baktı. Yüzünün duygusuz olduğunu nasıl düşünmüştüm? Aslında çok şey ifade ediyordu.

Gözlerimi devirdim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Başını yana yatırdı ve bekledi.

"Gerçekten bunu bana söyletecek misin?"

Kollarını göğsünde birleştirdi.

Dışarıya çıkartmaya çalıştığım dilimle az kalsın boğuluyordum. Ama bir daha ofisinde saatlerce oturmamak için her şeyi yapardım. Ayaklarımın arasından Unseelie'yi izlemek bile sıkıntı vermeye başlamıştı. Genç vücudumun aksiyon görmesi gerekti. İçimde, derimin altında sabırsız bir elektronik devre vardı. O devre yükünü boşaltmazsa ölebilirdim. Gece benimdi! Dışarıda bir sürü şey oluyordu ve ben burada kapana kısılmıştım!

"Bir-dahaki-sefere-zamanında-geleceğim."

"Güzel. Bir dahaki sefere saatlerce ofisimde oturmazsın."

Yerimden kalktım. "Harika, gitme zamanı!"

Beni yerime oturttu. "Ama bu akşam cezalısın. Bu yüzden, bu akşam oturacaksın."

Yedi saat sonra Lor'un haklı olabileceğini düşündüm. Beni de kırmak mümkündü. Yedi saatlik can sıkıntısının ardından bu sıradanlığa bir son vermek için her şeyi yapmaya hazır durumdaydım. Zincirlerle başa çıkabilirdim. Can sıkıntısı ise ayrı bir şeydi. Normalde beynim ayaklarımdan önde gider ve nereye gittiğimi bile düşünmeden bir yerlere ulaşırdım.

Ryodan saat altıda masasının başından kalktı. "Bu akşam saat sekizde Dani."

Adamı bakışlarımla öldürebilirdim ama kapıya yürüdüm. Açılmadı. Kapıya da öfkeli bir bakış attım. Bütün gecem boşa harcanmıştı. Gardiyanımın beni serbest bırakmasını beklerken birkaç saniyeyi daha harcıyordum.

Benim kitabımda suç diye bir şey yoktu. Günah diye de bir şey yoktu.

Fakat bunların hepsinin üzerinde, vakit öldürmek diye bir şey vardı. Eğlenmek, havalı bir şeyler yapmak, bilgisayar oyunları oynamak, *gerekiyorsa çok* çalışmak ama bir şeyler yapmak vardı. Boşa harcanmış zaman, ölü doğum gibiydi, asla yaşanmayan bir hayattı, kaybolup giderdi. Bir kafes ve bir tasma, hayatımın büyük bir kısmını öldürmüştü.

Ben patlamak üzereyken kapı kendi kendine açıldı.

Dışarıya çıkarken, "Sen benim zamanımı boşa harcadın Dani, ben de aynısını sana yaptım," dedi.

Ellerimi yanlarımda yumruk yapıp Ryodan'a döndüm. "Saçmalık! Adil değildin!"

"Olmam gerekmiyor."

"Otuz dakikaya karşılık, dokuz buçuk saat mi?"

"Bana nasıl davranırsan ben de sana öyle davranırım. Ben daha büyük ve yaşlı olduğuma göre, bedeli hep böyle adaletsiz olacak."

"Ah, şimdi her şeyi anlıyorum. Büyük ve yaşlı olduğun için tam bir baş belası olacaksan senin ciddi sorunların var demektir ahbap. Yaptığın hiç adil değildi. Bir dakika önce adaletli olup bir dakika sonra adaletsiz olamazsın."

"Ne istersem olurum."

"Ah, bu hangi çizgi romandan?" diye patladım. "O benim lafımdı."

Bir kahkaha attı ve yüz ifadesi değişti. Artık çok yaşlı görünmüyordu. Mutluydu. Özgürdü. Tamamen farklıydı. Yüzünde, gülmenin getirdiği ve daha önce fark etmediğim çizgiler açığa çıktı. Aklım yeniden dördüncü kata gitti ve adamı, o akşamki gibi, kadının arkasında hayal ettim. İnliyor, ardından kahkaha atıyordu. Sadece hatırlamak bile midemi bulandırdı. Benim sorunum neydi? Keşke dördüncü kata hiç çıkmasaydım. Ağzım açık, Ryodan'a bakakaldım.

Kapılar yüzüme kapandı.

"Erkencisin."

İsyankâr bir bakış attım. Tabii ki erken gelmemin kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Değildi. Mac geçen akşam tam sekizde kulüpteydi. Sanırım benim peşimdeydi. Onunla karşılaşmamak için erken gelmişti. "Saatim kırıldı. Tam zamanında geldiğimi sanıyordum."

"Sen saat takmıyorsun."

"Gördün mü? Bir sorunum olduğunu biliyordum. Hemen gidip bir tane alayım. Yarın tam zamanında gelirim." Takılar, dövüşürken bir yerlere takılabiliyordu. Ben sadece Dancer'ın bana verdiği bir bilekliği takardım. Ayrıca, yanımda emirler veren bir Ryodan yokken, araştırmamda biraz ilerleme de katedebilirdim.

"Aklından bile geçirme."

Kendimi sandalyeye bıraktım ve bir bacağımı yana sallandırdım.

"Bu akşam ne yapacağız?" Ryodan gibi tekdüze bir ses tonuyla konuştum.

"Ah Dani, keşke her konuda böyle olsan."

"O zaman canın sıkılırdı."

"Senin de. Dublin'de dondurulmuş üç kulüp daha var."

"Üç!" Sırtımı dikleştirdim. "Hepsi senin mi?"

"Yerel mekânlar. Benimle ilgileri yok."

Lanet olsun, Ryodan'ın hedef seçildiği ve Chester's kulübünün yavaş yavaş öleceği teorim baltalanmıştı. "Kayıplar?"

"Üçünde elli civarında."

"İnsan mı, Fae mi?"

"İnsan."

"Hepsi mi?"

Başıyla onayladı.

Bir ıslık çaldım. Elli insan daha ölmüştü. İnsan ırkı, darbe üzerine darbe alıyordu. "O zaman neden umurunda? Senin kulüplerinde yaşanmamış. Sana ait bir şey hasar görmemiş."

"Durdurulması için başka sebeplerim de var."

"Ne gibi? Benim gibi hızlı hareket ediyorsun. Herkesi yenebilirsin. Dondurulanlardan daha fazlasını çalabilirsin. O zaman sorun nedir?" Ryodan gibi birinin ne motivasyonu olabilirdi?

"Bizim diyarlarımızın duvarları Cadılar Bayramı'nda yok oldu. O günden sonra çok şey değişti. İnsani fizik kanunları artık birer kanun değil, sadece bir temenni. Peri diyarının parçaları gelişigüzel gerçekliğimize akıyor. Bunun rastgele ve habersiz olma ihtimali çok fazla. Bana ait olan yerlerde de insanların yüzlerinde şaşkınlık görmedim. Büyük resmi bir araya getir, senin ve benim gibi hızlı hareket edebilenler için bile ne demek olduğunu anlayacaksın."

Birden dikkat kesildim, ayaklarımı yere bastım, duyduklarım hiç hoşuma gitmedi. "Bu akşam burada olsa, bir

saniye önce yaşarken bir saniye sonra ölürüz, bunu mu demek istiyoruz? Farkında bile olmayız, sadece donarız, öyle mi?" Ellerimi yumruk yaptım. O kadar korkmuştum ki bir şeyle dövüşmek istiyordum.

"Kesinlikle. Anında ölüm. Ne bir uyarı ne fark edilebilen bir değişim. Seni bilmem ama beni çok korkutuyor."

Ne görkemli bir son ne epik bir dövüş! Anlamsız bir biçimde ölecektim. Daha da kötüsü, deneyimleyemeyecektim bile. Hayatımı, ölmeyi bekleyerek geçirip sonunda öldüğünü bile fark etmemek ne kadar kötü olurdu. Ben ölümün bir video oyununun son safhası olduğunu düşünüyordum. Ryodan'ın dediği doğruysa ve buzlanırsam, son safhaya asla ulaşamayacaktım. Sondan bir önceki seviyede varlığım sona erecekti. Oysa ben son seviyeyi de oynamak, keyfini çıkartmak istiyordum. Ölürken bile her şeyi hissetmeliydim.

Artık bu gizemi çözmeye yüzde yüz on odaklanmıştım. Elli kişinin ölmesi ve benim de anlamsız bir ölümle burun buruna olduğum gerçeği, güçlü bir motivasyondu. Görkemli bir sonunuz olmazsa tarih kitaplarında da yer almazdınız. Kafamı toplamaya çalıştım. "Pekâlâ, öncelikle, senin kulübündeki insanlar işkence görmek veya ölmek gibi şeylerle meşgul oldukları için, beklenmedik ve şaşırtıcı bir biçimde ölmek üzere olduklarını fark etmezlerse büyük bir sürpriz olmaz. Ayrıca, bir Unseelie'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi nasıl gözükür, hiçbir fikrim yok. Aşağıya inip birkaç tanesini öldürerek, birinci elden veri toplamak istiyorum."

Daha bu sabah bir düzine farklı Fae öldürdüğümü ama hâlâ yüz ifadelerini yorumlayamadığımı söylemedim. Suratları bizimkiler gibi değildi.

Söylediklerime bir cevap vermeyince devam ettim. "Üç yeni yer?" Ya aynısı burada da yaşanırsa? Düzinelerce yer buzlanabilirdi. Olan buysa, nasıl durduracaktık?

"Hepsi dün akşam birkaç saat arayla buzlandı. İki tanesi çoktan patladı."

Hemen ayağa kalktım. "Ahbap, patlamadan, üçüncüyü görmemiz gerek!"

12

HAYAT BİR OTOYOL, ÇIKIŞI KAÇIRMA

Halfpenny Köprüsü'nden, sıradan bir insan gibi, ağır ağır geçtim. Üçüncü buzlanmış yerden çok bir şey öğrenemedik. Diğerleri gibi, biz gittikten kısa süre sonra patladı. Et renginde şarapneller etrafa saçılırken süper hızda kendimi dışarıya attım ve havada uçanların, kurtaramadığım insanların parmakları veya yüzleri olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Gördüğüm kadarıyla, yeni buzlanan yerlerin ortak bir özelliği yoktu. İki tanesi, şehrin dört bir yanında açılan yer altı barlarındandı, üçüncüsü ise içinde üç insanın yoga yaptığı bir spor salonuydu. Ne kadar garipti! İnsanlar hâlâ yoga yapabiliyorlardı.

Şimdiye kadar patlayan yerler, Chester's içinde bir alt kulüp, şehrin kıyısında bir depo, iki bar ve bir spor salonuydu. İnsanlar, Unseelie ve Kraliyet Muhafızları, bazılarında var, bazılarında yoktu. O yüzden, Ryodan veya belirli bir grubun hedef alındığını sanmıyordum. Sanki gelişigüzel, spontan bir eylemdi.

Yorgun argın adımlar atıyordum ve bunu genelde yapmazdım ama hem kafamda düşünecek çok şey vardı hem de bir şeyler düşünürken süper hıza geçersem bir yerlere çarpıyordum. Yaralarım solmaya başlamıştı ve bir gün boyunca normal rengimde kalmak istiyordum. Uyuyamayacak kadar enerji doluydum. Bazen böyle olurdum ve enerjimi tüketmekten başka bir şey düşünemezdim. Bir şeyler yapmalıydım yoksa delirebilirdim.

Dancer'ı Liffey Nehri'nin güney kıyısında, çok sevdiği çatı katında buldum. İki duvar, yerden tavana kadar camdı ve sokaklara bakıyordu. İçeriye girdiğimde Dancer güneşin altında, halının üzerine uzanmıştı. Gömleğini çıkartmıştı ve gözleri kapalıydı, yanında birkaç kadeh vardı.

Dancer biraz kilo almayı başarırsa bir gün büyük bir insan olabilirdi. En son ölçtüğümüzde, benden otuz beş santimetre uzundu, sırım gibiydi. Yemek yemeyi unutuyordu. Saçları koyu renkli ve dalgalıydı, görmesine engel olmadığı sürece kesmez, sonra benden saçlarını düzeltmemi isterdi. Saçları yumuşacıktı. Saçlarını şimdiki gibi, çenesine kadar inen uzunlukta ve yüzünü çevrelerken çok seviyordum. Gözlüklerini taktığında, (uyanık olduğu her dakika gözlüklerini takardı çünkü gözleri çok bozuktu ve duvarlar yıkılmadan önce lazer ameliyatı olmaya hazırlanıyordu, gözlüklerden nefret ederdi), tam bir inek gibi görünüyordu. Ama bunu ona hiç söylememiştim! Ellerini de seviyordum. Ayakları faraş gibiydi! Gözleri yeşil veya mavi değildi, turkuvaz rengiydi, sanki rengini Fae'den alıyordu. Benden daha güzel kirpikleri vardı.

Dancer'ı görünce, *ahbap, nerelerdeydin, endişelenmeye başladım,* demedim. Çünkü Dancer ile birbirimize bunu

yapmazdık. Duvarların yıkılması sonrası tek başına hayatta kalmayı başarmıştı. *Geçen akşam Ryodan gelip beni aldıktan sonra nereye kayboldun*, da demedim. Fark etmezdi. Şimdi bir aradaydık. Zaten birlikteliğimizin çok uzun sürmeyeceğini, birimizin her an kapıdan çıkıp gidebileceğini biliyorduk.

Kapı kapanınca, bir dirseği üzerinde doğruldu. Benim geldiğimi anladı çünkü kapıya ulaşana kadar on bubi tuzağını etkisiz hâle getirmiştim. Başka kimse, alarmları çalıştırmadan yanına giremezdi. Belki sadece Ryodan istisnaydı. Ama Ryodan'ın her konuda istisna olduğu söylenebilirdi.

Yüzüne bakarken kalbim sızladı. Benim hiç kardeşim yoktu ama Dancer kardeşim gibiydi. Onu bir daha görmeyi, aklımdan geçenleri ve gördüklerimi anlatmayı hep dört gözle beklerdim. Beni dinlerdi.

Bazen bir araya geldiğimizde saatlerce konuşurduk ve çok heyecanlandığımız için hızlı konuşurken kelimeleri birbirine karıştırırdık. Dancer'a buzlu yerlerden ve çözmeye çalıştığım gizemden bahsetmeyi düşündüm. Ama Dancer'ın, Ryodan'ın radarında girmesini istemiyordum. Ryodan'ın varlığını bilmesi bile rahatsız ediciydi. Dancer'ın güvende olmasını istiyordum. Dancer'ı biliyordum. En ufak bir gizem kokusu bile alsa, başına dert açabilecek yerlere burnunu sokmaya başlardı. Ne kadar zeki olduğunu düşündüğüm önemli değildi. Ryodan, duvarların yıkılmasından veya dünyanın erimesinden daha kötü bir şeydi. Ryodan istemiyorsa, yaşamınıza devam edemezdiniz.

"Mega, düşündüm de..."

"Baskıları durdur! *Dani Daily* ile özel bir baskı yapmam gerekiyor mu?"

"Olabilir."

Sırıttı ve ben de aynısını yaptım. Dancer'ın düşünmesi, muhteşem sonuçlara gebeydi. Nasıl bombalar yapabildiğini bilseniz çok şaşırırdınız. Bazen sadece eğlence olsun diye bir şeyleri havaya uçururduk. Bilirsiniz, içinde bir sürü Gölge'nin gizlendiği mekânlar gibi yerlerin havaya uçurulması gerekti çünkü bir gün kuşlar gibi başka bir yere göç edebilirlerdi.

"Senin yüzünden Papa Roach'un bebeklerini düşünüyordum," dedi.

"Öyle mi?" Güneşin altında yanma uzandım ve dirseğimden destek alıp yüzümü Dancer'a döndüm. Gözlükleri olmadan gözlerini görmeyi seviyordum. Nadir bulduğum bir fırsattı.

"Parçaların, vücutlarından ne kadar uzağa gidebildiğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Dancer, sonunda *Çığlık 4*'ü buldum. Bu akşam birlikte izleyelim mi?"

Dalgın bir ses tonuyla, "Dün akşam izledim," dedi. Elini saçlarının arasında gezdirdi, hem çekici hem de komik bir biçimde saçları havaya dikildi. Bakışlarının odaksız olmasından, düşüncelere daldığını ve etrafında olup bitenin farkında olmadığını biliyordum. Sıklıkla böyle olurdu.

"Bensiz mi seyrettin?" İncinmiştim. Dancer ile korku filmlerini çok severdik. Çok güldüğümüz için hep izlerdik. Dünyaya farklı bir gözle bakmak gibiydi. Bir süredir *Çığlık 4*'ü arıyor, birlikte izlemeyi planlıyorduk. Dancer filmleri genelde yalnız izlemezdi, en azından bildiğim kadarıyla.

"Ama tekrar izlerim, çok güzeldi."

"Harika." Yine de sebebini bilmesem de incinmiştim. Ama işte bu akşam da benimle izleyecekti. Dün akşam izlemesi neyi değiştirirdi? Ben bu gibi şeylere önem vermezdim. Yanında olmadığımda neler yaptığı beni ilgilendirmezdi. "Ya Papa Roach?"

"Patlatmak işe yaramıyor. Ateşe vermek de faydasız. Ama parçaların vücutlarına geri dönmesine engel olursak? Bir insanın vücuduna veya kendi vücutlarına girmesini engellersek, o zaman sorunu çözer miyiz? Amacımız, onların birilerinin içine girmesine engel olmak olmalı. Onlar ölümsüz ve senin zamanın çok değerli, elinde kılıcınla binlerce parçanın peşinde koşamazsın. Bu yüzden, sert ve içinden çıkılması imkânsız, elastik bir sprey aklıma geldi. Onları bir yerde kapana kıstırır ve başka bir varlığa bağlanmalarına engel oluruz. Bir formül üzerinde çalışmaya başladım. Bitince, hırdavatçı dükkânından aldığımız gübre tanklarını doldurup deneyebiliriz. Uygun olabilecek birkaç püskürteç ayarladım."

Demek ki aklı bunlarla meşguldü. Dün akşam çalıştıktan sonra, kendine gelmek için bir film izlemişti. Ortada sorun edilecek bir şey yoktu.

"Elimde, bir santimetrenin yarısı kalınlığında sertleşebilen bir malzeme var. Kusursuz sertliğe ulaşması için formül üzerinde hâlâ çalışıyorum. Çok sertleşmesine engel olarak içine biraz demiri nasıl ekleyeceğimi de buldum. Segmentler, Papa'ya nasıl bağlanıyor? Uzantıları mı var? Vantuzları mı? Derinin altına nasıl giriyorlar? Test etmem için bana birkaç tane yakalar mısın?"

"Tam bir baş belasısın, biliyor musun?" dedim.

"Hayır, sen tam bir baş belasısın," dedi. Sırıttı ve aynı cümleyi karşılıklı birkaç kez daha tekrarladık. Onları yakalayabileceğim için benim daha yetenekli olduğumu düşünüyordu. Ben birçok yetenekle doğmuştum. Dancer her zaman düşünür, her zaman yeni bir şeyler bulurdu. Hiç özel gücü ve arkadaşı olmadan duvarların yıkılmasından sağ kurtulması beni hep şaşırtmıştı.

Yerde güneşin keyfini çıkarttık çünkü Dublin'de nadir bulduğumuz bir şeydi. Benim nerede olduğum ve Dancer'ın nerede olduğu dışında bir sürü şeyden bahsettik. Dört gün boyunca tutsak olduğumu söylemedim ve sormadı. Onun bu özelliğini seviyordum. Dostlar birbirlerini sıkıştırmazdı.

Gökyüzünde güneşin hareket edişini seyrettik ve bazen kalkıp bana yiyecek bir şeyler getirdi. Dükkânları dolaştığını ve hemen hemen hepsinin temizlendiğini söyledi. Neredeyse, üç kez buzlanan yerlerle ilgili bir şeyleri ağzımdan kaçırıyordum.

Saat yediye gelirken ayağa kalktım, huzursuz ve sinirliydim çünkü birinin iplerimi elinde tutmasından hoşlanmıyordum ama yapacak bir şey yoktu. Mac ile karşılaşmamak için kulübe erken gitmeliydim ama çok erken gidersem de Ryodan'ın hoşuna gitmiyordu.

İç geçirdim.

Dancer, "Seni endişelendiren bir şey mi var Mega?" diye sordu.

"Sadece ilgilenmem gereken birkaç şey var."

"Birlikte film izleyeceğimizi sanıyordum. Havaalanında bir kutu dolusu şekerleme buldum. Güneşte kurutulmuş etim de var. Harika."

Alnıma bir tokat attım. Şekerleme, kurutulmuş et ve bir film. Ona, bu akşam birlikte film izleyelim derken aklımdan ne geçiyordu? Gecelerim artık benim değildi, bir başkasınındı. Böylesi, benim gibi biri için, acı bir ilaç değil, adeta intihardı. Buz gizemini çözmek ve insanların ölmesine engel olmak için işe gitmeyi istiyordum ama neyi, ne zaman ve nasıl yapacağımı Ryodan'ın dikte etmesi hoşuma gitmiyordu. Sırf bu yüzden, içimden çalışmak gelmiyordu. Kontrol edilmeyi sevmiyordum.

Fakat bunu yapamazdım çünkü kulübe gitmezsem Ryodan'ın Jo'ya neler yapacağını bilmiyor ve öğrenmek de istemiyordum. Buraya gelip TV ve DVD oynatıcıyı kırar mı, Dancer'ı da mahzenine kapatır mı, bilmiyordum. Adamın bir sonraki hamlesini önceden tahmin etmek mümkün değildi.

Sadece tek bir şeyden emindim.

Hayatımı mahvediyordu.

Ryodan'ın ofisine girdim. "Hayatım boyunca yeterince kafeste kaldım," dedim. Yolda her şeyi düşünmüş, durumun ne kadar adaletsiz olduğuyla ilgili kendi kendime konuşmuştum.

Evraklardan kafasını kaldırdı.

"Evrak işleri! Lanet olsun! Sen hep bunu mu yaparsın? Her akşam buraya gelmemi istemene şaşırmamak lazım. Sıkıcı hayatını süper heyecan verici Mega ile renklendirmek istiyorsun, değil mi?" O kadar öfkeliydim ki titriyor, hatta titreşiyordum ve masasındaki kâğıtlar rüzgârımla dalgalandı. Sinirliysem, Fae'nin büyük ölçekte yapabildiğini, küçük ölçekte yapıp havanın yer değiştirmesine sebep

olabiliyor ama sıcaklığı etkileyemiyordum. Bazen bu yüzden insanları korkutuyor, onları hazırlıksız yakalıyordum. Eskiden Ro'nun ödünü kopartırdım.

Bir kâğıdı masadan aşağıya uçmadan havada yakaladı. "Bir sorun var."

Nasıl yapıyordu bunu? Soru sormadan soru gibi cümleleri nasıl kuruyordu? Ben pratik yapsam da beceremiyordum. Ses tellerim, sorgularcasına konuşmaya alışmıştı. Kendimi yeniden programlamaya çalışıyordum. Ryodan gibi davranmaya başlayacak değildim (en azından yanındayken bunu yapamazdım) ama kendimi test edebilir, kontrol etmeyi öğrenebilirdim.

Saçlarım uçuşarak kafamın etrafında bir buluta dönüştü ve gözlerimin önüne düştü. İki elimle saçlarımı geriye atarken, Dancer ile kurutulmuş et yiyip film izliyor olmayı hayal ettim. "Evet! Benim de bir hayatım var! Senin saçma sapan, her akşam sekizde rapor ver kuralınla çelişen planlarım var! Kimse her gece çalışmak zorunda değil! Belki de ara sıra birkaç gün izin alırım. Çok şey mi istiyorum?"

"Biriyle dışarı çıkacaksın."

Yine soru değildi ama *çıkmak* kelimesi ile Dancer bir araya gelince, "Ha?" dedim.

Ryodan ayağa kalktı ve bana tepeden baktı. Benden uzun olanların dünyasında yaşıyordum ama Jo, boyumun biraz daha uzayacağını söylemişti. Sıklıkla boyumu ölçerdim. Bir metre elli yedi santimetrede sonsuza kadar kalmak istemiyordum.

"Planlardan bahsettin, ne olduklarını söylemedin."

"Seni ilgilendirmez."

"Her şey beni ilgilendirir."

"Bu benim özel hayatım. Bu yüzden özel."

"Bu, senin küçük erkek arkadaşınla ilgili."

"Ondan böyle bahsetme. Onu düşünme bile. Ve o küçük değil. Ona küçük demeyi bırak. Bir gün senden bile büyük olacak. Bekle ve gör."

"Kendi aletiyle ne yapacağını bilmeyen bir çocuktan ve evcilik oyunlarından bahsedilecek zaman değil."

Ve bana Dancer'ın aletini düşündürttü. O kadar rahatsız edici bir şeydi ki ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Aletlerden bahseden kim? Sadece birlikte film izleyecektik!"

"Hangisi?"

"Ne fark eder?"

Bana bir bakış attı.

"*Çığlık 4*. Mutlu musun?"

"Pek güzel değil."

"Dancer güzel olduğunu söyledi," dedim. Filmi benden başka herkes izlemiş miydi?

"Nasıl biri olduğunu gösteriyor."

"Dancer ile bir sorunun mu var?"

"Evet. Bu akşam huysuz olmanın sebebi o ve sana katlanmak zorundayım. Ya ruh hâlini düzelt ya da Dancer'ı düzeltirim."

Elimi kılıcıma attım. "Sakın benden olanı benden almayı düşünme."

"Beni zorlama."

Dişleri açığa çıktı. Başımı iki yana salladım ve bir ıslık attım. "Ahbap, sen nesin?"

Bana uzun ve sert bir bakış attı, gözlerinde neredeyse yorumlayabileceğim ama konduramadığım bir şey açı-

ğa çıktı. Bilmem gereken ama anlayamadığım bir şeydi. Küçük ofisin içinde, benim yaratabileceğimden daha sert bir esinti peydah oldu. Ryodan'ın da benim gibi titreştiğini fark ettim, rüzgârını hissettim. Öfkenin ötesine geçtim. Benim yapabildiğim ama adamın yapamadığı bir şey var mıydı? Cam zemine bakınca, aşağıda herkesin ağır çekimde yürüdüğünü gördüm. İkimiz de süper hıza geçmiştik ama ben bunun farkında bile değildim.

Yavaş yavaş normal hıza geri döndü.

Öfkemi kontrol etmem bir saniye uzun sürdü. Sonunda vites düşürdüğümde kendimi bir sandalyeye attım ve bir bacağımı yandan aşağıya sallandırdım. Her hâlimle kavgacı bir ruh hâline büründüğümü belli ettim. İşaret dili benim ana dilimdi.

Ryodan bir okyanus gibiydi. Kesinlikle böyleydi. Değişecek değildi. Akıntıyla mücadele etmenin anlamı yoktu. Gelgitleri olacak ve çağlayacaktı. Kendimi suya bırakmaktan başka çarem yoktu. Ryodan beni ele geçirmişti ve bırakmaya niyeti yoktu.

"Pekâlâ, bu akşam ne yapacağız *patron*," dedim. Son kelimeye bütün öfkemi yükledim.

Yine aynı bakışı attı. Benim için tam bir gizemdi. Bazen yüzünü bir kitap gibi okuyabiliyordum ama çoğunlukla tek gördüğüm şey, iki gözü, bir burnu ve bir ağzı olduğuydu.

Gözlerimi devirdim. "Ne?"

"İşlerim var. Sana söyleyecektim." Evrak işine geri döndü ve beni başından savdı. "Gidebilirsin."

Sırtımı dikleştirdim. "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

"Ofisimi terk et çocuk. Git filmini izle."

Kapıya doğru süper hızda süzüldüm.

Kapıyı açarken, "Ama buzlu yerlere dikkat et, ölümcül olduklarını duydum," dedi.

Eşikte durdum, kan yeniden beynime hücum etti. Mutluluğum sadece bir saniye sürmüştü çünkü Ryodan yine her şeyi berbat etmişti. "Bunu söylemek zorunda mıydın? Kendine hâkim olamıyorsun, değil mi? Tek bildiğin şey, insanların keyfinin içine etmek. Bazı insanlar içine edileceğini bilse de anı yaşamaya çalışır."

"Bilge olanlar, keyiften önce hayatta kalmaya odaklanırlar. Aptallar, keyif yaparken ölürler."

Şekerleme, kurutulmuş et ve Dancer beni çağırıyordu. Bir çikolata açtım ve olduğum yerde zıplamaya başladım. "Ama ya bilge adam keyif alma aşamasına hiç geçemezse?" Beni bekleyen bir sürü deneyimlenmemiş şey vardı. Bazen tek istediğim sadece kendim gibi olmaktı. On dört yaşında ve özgür.

"Bilge olan, eğlenceli kısmın hayatta kalmak olduğunu biliyor olabilir."

"Dün akşamdan sonra buzlanan yerler oldu mu?" Aslında ağzımı kapalı tutmalıydım. Hiç sormamalıydım. Başıyla onaylayınca, omuzlarıma sorumluluğun ağırlığı bindi.

Bir de yarama tuz bastı. "Ama şansın yaver giderse, erkek arkadaşınla film izlerken bir şey olmaz. Aslında, iyi tarafından düşünecek olursan, bir şey olsa bile farkına varmayacaksın."

Çünkü anında ölecektim. İyi tarafıymış. Ryodan, hassas noktalarıma nasıl basacağını çok iyi biliyordu. Gözlerimi devirdim, kapıyı kapattım ve koltuğa geri döndüm. Daha

sonra ön dört yaşında gibi davranabilirdim. Belki seneye. On beşimde.

Kafasını kaldırmadan, "Sana ofisimi terk etmeni söylemiştim evlat," dedi.

"Planlarını iptal et ahbap. İnsanlar ölüyor. Yapacak işlerimiz var."

Şimdiki, ücra bir yerde, Dublin'in güneyinde, kırsal kesimdeydi.

Ayakta durmakta zorlanan, çökük sırtlı bir verandası ve yaşlı bir adamın dişlerine benzeyen bir çatısı olan bir kulübenin arkasındaydı. Bir adam, bir kadın ve bir çocuk donup kalmışlardı. Kadın, Ro'nun, Yüce Sahibe'nin cübbesini yıkadığı gibi, eski tarzda çamaşır yıkıyordu. Ro bunun kendisine alçak gönüllülüğü öğrettiğini söylerdi. Fakat yaşlı cadının vücudunda, alçak gönüllü tek bir kemik bile yoktu.

Adamın elleri antika bir çamaşır yıkama tahtasının üzerinde buzlanmıştı ve omzunda, buzlanmış, garip bir metal parçası vardı. Metal çerçeve, boynunu kıran birinin kafasını ayakta tutmasına yarıyor gibiydi. Çocuk elindeki kaşığı eski bir tencerenin tabanına vururken donmuştu. Çocuğa çok fazla bakamadım, bu şekilde öldüklerini görmek hoşuma gitmiyordu. Hayatın ne demek olduğunu bilmeden göçüp gitmişti. Kadın, sabunlu suyla dolu bir kovadan bir gömleği çıkartırken donmuştu. Çimenlerin kenarında dikilip titreşirken, uzaktan mümkün olduğunca çok detaya odaklanmaya çalıştım ve süper hıza geçmeye hazırdım. Burası da diğerleri gibiyse yakında patlayacaktı.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordum. Barları, hatta spor salonunu bile anlayabiliyordum çünkü hepsi Dublin'deydi ve Ryodan, şehirde olup biten her şeyi bilirdi. Fakat bu çiftçiler, kırsal kesimde çamaşır yıkıyorlardı.

"Ben her şeyi duyarım."

"Evet ama nasıl?"

"Sorgulamaya burada bir son vermen gerek."

"Flaş haber, öyle bir şey asla olmayacak."

"Gözlemlerin."

"Her neyse, geldiğini biliyorlarmış." Sırf bu yüzden kendimi daha iyi hissediyordum. Hiçbir şeyin farkında olmadan ölmeyi dert etmeme gerek kalmamıştı. Çocuk elinde tuttuğu kaşığa baksa da yetişkinlerin ağızları açık ve yüzleri çarpıktı. "Ne olacağını anlamışlar ve çığlık atmışlar. Ama neden kaçmamışlar? Kadın neden gömleği düşürmemiş? Hiç mantıklı değil. Onları tamamen dondurmadan önce hafifçe soğutuyor mu? Küçük bir tepki verebiliyor ama kaçamıyorlar mı? Diğer yerlerdekilere, sinsice, arkadan mı yaklaştı?"

"Sorulara değil cevaplara ihtiyacım var evlat."

Bir nefes verdim. Buharlaştı ama donmadı. "Diğer yerlerdeki kadar soğuk da değil."

"Daha eski. Buzlar çözülüyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Adamın burnundan aşağıya düşmek üzere olan bir damla var."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben damla falan görmüyorum, sen de bu kadar uzaktan öyle bir şeyi göremezsin." Süper gözlerim vardı ama ben göremiyordum.

"Kıskanç çocuk."

Son kelimeyi söylerken, ses tonu benle dalga geçer gibi, yüzde bir yükseldi. Gülümser gibiydi. Daha da öfkelendim.

"Adamın burnundaki damlayı bu kadar uzaktan görmen mümkün değil!"

"Kadının göğüsleri arasında da bir damla var. Sol göğsünün et beninin hemen üzerinde."

"Ahbap, benden daha fazlasını görüyor olamazsın."

"Seni her konuda ezerim." Bana, genelde aynada gördüğüm bir bakış attı.

Ve kontrolümü kaybettim. "O zaman bana ihtiyacın yok ve zamanımı boşa harcıyorum." Arkama döndüm ve Humvee'ye doğru yürümeye başladım. Fakat beş adım atmadan önüme çıktı ve kollarını göğsünde birleştirip garip bir bakış attı. "Hiç havamda değilim Ryodan. Çekil önümden!"

"Birinin sana ihtiyacı olması, zehirlidir."

"Birinin sana ihtiyacı olması, iyidir. Önemli olduğun anlamına gelir."

"Güçte bir dengesizlik olduğu anlamına gelir. Duvarlar düşmeden önce, sefil bir hayat süren insanlar vardı. Diğerlerinden daha yeteneklisin diye dünyanın bu hâle gelmesinin sorumlusu sen değilsin."

"Tabii ki sorumluluklarım var, yetenekli olanların hep vardır."

"Benden, sana öğretmemi isteyebilirsin."

"Ne?" Akşam gittikçe garipleşiyordu. "Bana okuldaki öğretmenler gibi bir şeyler mi öğreteceksin? Dersin adı ne olacak? Sosyopatlık 101 mi?"

"Daha çok, yüksek lisans dersi gibi olacak."

Sırıttım. Mizah anlayışı hoşuma gidiyordu. Fakat sonra konuşanın kim olduğunu hatırladım ve kendime çekidüzen verdim.

"Daha hızlı, daha güçlü ve daha zeki olmak istiyorsun. Bunları sana öğretebilirim."

"Senden bir şey istemiyorum. Benden daha hızlı ve daha güçlü olabilirsin. Şimdilik. Ama daha zeki değilsin."

"Senin seçimin. Ama arkana dön çünkü bir yere gitmiyorsun. Gece ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Gece derken?"

"Gün doğana kadar benimlesin."

"Neden gün doğana kadar seninleyim? Sen ışığa çıkamayan bir vampir veya zombi misin?"

Süper hıza geçti ve olay yerine doğru hareketlendi. "Kahvaltıda seks severim evlat. Erken ve sık sık bir şeyler yerim."

Buzlanmış insanlar ve beni ne kadar sinir ettiği hakkında sıradan şeyler düşünürken, kahvaltıda seksi sevdiğini söyleyerek yine istemediğim konuları burnuma sokmuştu. Hormonlarım bazen yaptıkları şeyi yaptı ve gözümün önünden, ardı ardına resimler geçti. Hepsi, bir öncekinden daha utanç vericiydi. Ve ben içimdeki gözleri kapatamadım çünkü gerçek değillerdi. Hormonlarım benden daha inatçı ve güvenilmezdi.

Hiç porno izlememiş veya Ryodan'ı kahvaltı ederken görmemiş olmayı arzuladım çünkü o zaman görüntüler bu kadar canlı ve kurtulması zor olmazdı.

Fakat şimdi görüntüler çok berraktı çünkü adamın çıplakken neye benzediğini gayet iyi biliyordum. Vücudunun nasıl hareket ettiğini görmüştüm. Bir sürü kası vardı.

Yaraları da çoktu. Seks yaparken, dünya kusursuz bir yermiş gibi kahkaha attığını da biliyordum. Ve bu şekilde kahkaha attığında, içimden, mutluluğun bir kısmını yakalarım ümidiyle yüzüne dokunmak geldiği için ellerimi yanımda yumruk yapıyordum. Dördüncü katta gördüklerim, garip ve aptal düşüncelerin zihnime yerleşmesine sebep olmuştu. Sadece izlediğim için bile kendimden nefret ediyordum. Hormonlar beni ele geçiremezdi. Ryodan gibi yaşlı bir erkeğin, kadınların ilgisini neden çektiğini bile bilmiyordum.

"Geliyor musun?"

Kendi içimde silkelendim ve Ryodan'a doğru süzülmek istedim.

Bir şey olmadı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım.

"Çocuk, neden orada dikiliyorsun?" Donmuş üçlünün etrafında, süper hızda dönüyordu. "Burası her an patlayabilir."

Hareket etmek istesem de edemedim çünkü süper güçlerimi yine kaybettiğimi bilmesini istemiyordum.

"Benim, eee, biraz..." Arkadaki ağaçları işaret ettim. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Hemen geri dönerim."

Ümit ettiğim gibi, ben çalıların arasında ihtiyaç gideriyormuş gibi yaparken, çamaşır yıkayan insanlar patladı.

Dublin'e geri dönüş, uzun ve sessiz bir yolculuktu.

13

SENİN EN KÖTÜ YANIN BENİM

Bir zamanlar Chester's kulübü olan, beton yığını, kırık camlar ve bükülmüş metal parçalarının karşısındaki binanın çatısındaydım. Kulüp şimdi yerin altındaydı. Genelde birkaç bloklu sıra olurdu ama şimdi sabahın dördüydü ve içeriye girmek isteyen herkes, bir saat önce girmişti. Dışarıya kimsenin çıktığını görmediğim için, içerideki herkes ölmüş olmalıydı. Siyah bir Humvee, kulübün önünde durdu.

Benim beklediğim de buydu.

Eskiden yükseklerde olmaktan nefret ederdim ama İskoçyalı olduğum için bu çok tuhaftı.

Artık yüksekliğe alışmıştım. Buradan manzara daha güzeldi. Daha fazlasını görebiliyordum ve neredeyse görünmezdim. İnsanlar bu gibi zamanlarda bile yukarıya çok fazla bakmazlardı. Aslında bakmaları gerekirdi çünkü gökyüzünden tepelerine ne ineceği belli olmazdı. Gökten başlarına bir Avcı veya Gölge ya da ben düşebilirdim.

Humvee'den inişini seyrettim. Basamakları salına salma çıktı ve bunu yaparken bir çikolatayı ısırdı. Hiç bu kadar çok enerjisi olan birini görmemiştim. Saçları ay ışığında alev alev parıldıyordu. Derisi ışıldıyordu. Harika kıvrımları ve uzun bacakları vardı. Yüz hatları porselen bir bebek gibiydi ve benim derimin altında Unseelie dövmelerinin dalgalandığı gibi, onun yüzünde de farklı ifadeler dans ediyordu.

Fakat beni en çok etkileyen, kızın kalbiydi.

Adam iri yarıydı ve kıza tepeden bakıyordu. Sert bir yüzü, sert vücudu vardı. Sert adımlar atıyordu. Birlikte tam bir tezat oluşturuyor ama sohbet ediyorlardı. Kız kafasını kaldırıp sinirini bozuyormuş gibi adama baktı. Güzel. Eli kılıcına yakın bir yerdeydi ve aklından ne geçtiğini biliyordum. Chester's kulübünden nefret ediyordu. Fae ile aynı yerde olup onları öldürememekten şikâyetçiydi. Hepsinden nefret ediyordu.

Yakında bu kategoriye ben de dâhil olacaktım.

Chester's kulübünün sahibi yukarıya baktı.

Çatıda, gölgelerin arasındaydım ama yine de üzerime bir cazibe büyüsü yaptım. Test ettiğim güçlerimden biriydi ve aynı büyüyü suratımı daha çekici hâle getirmek için de kullanıyordum.

Beni görememesi için, üzerime geceyi ve boşluğu bir battaniye gibi örttüm.

Bakışları tam benim durduğum yere odaklandı ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. Hep böyleydi bu adam. Ortamda bir farklılık sezse bile beni göremeyeceğini düşünmüş ama yanılmıştım. Adam tam bir baş belasıydı ve küstahça başını yana yatırıp etrafına bakınmasından nef-

ret ediyordum. İçimi yoğun ve kavurucu bir öfke kapladı. Birkaç saniyeyi, her şeyin buzlu ve şeytani olduğu karanlık yerde geçirdim. Bir Unseelie Prensi'ne dönüşeceğim için mutluydum. Güç beni bekliyordu.

Savaş beni bekliyordu.

Başımı geriye ve saçlarımı omuzlarımın üzerine attım. Saçları kesmek bir işe yaramıyordu. Uyuyup uyandığımda, saçlarım aynı uzunlukta oluyordu. Yüzümü aya döndüm ve derin bir nefes aldım. Dört ayak üzerinde, aç, güçlü ve vahşi bir yaratık gibi ulumak istiyordum. Yaratık, sert ve uzun süreli sekse dayanıklı bir eş bulabilse, günlerce hiç durmadan sevişebilecek türdendi. Unseelie gibi aya seslenmek ve ayın karşılık verdiğini duymak istiyordum. Şehirde, her yerde ölüm kokusu alıyordum ve boğucu bir kokuydu. Arzuların, seksin ve açlığın kokusu, kanlı bir şeker gibiydi –olgun insanlar, seçilmeyi, oynanmayı ve yenmeyi bekliyorlardı! Pantolonumun içindeki aletimi düzelttim. Acı verecek kadar sertti. Ve Dünya, yuvarlak bir yerdi.

Bakışlarımı tekrar aşağıya odakladım, gözlerimi kıstım. Botlarım buzlanmıştı. Beş metre çapında bir alan, şimdi kar ve parıltılı bir buz tabakasıyla kaplıydı. Karların üzerine çömelerek çatının kenarına gittim, köşeyi dönerken ikiliyi takip ettim. Ayaklarımı kullanmak zorunda olmadığımda bu iş çok daha kolaydı.

Kızın yanında rol kestiği gibi biri değildi.

Adamı sürekli takip ediyordum. Rol yapmayı bıraktığında orada olacaktım. Kızın kurşungeçirmez yeleği, kalkanı ve istese de istemese de koruyucu meleği olacaktım. Adam insan gibi görünmeye çalışıyordu. Ama ben ne kadar insansam o da o kadardı. Sanki yanında olmak güvenli bir

şeymiş gibi nazik görünmeye çalışıyordu. Sivri dişlere sahip olmasının özel bir anlamı yokmuş gibi. Hâkim tokmağı elinde değilmiş, yanında hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Ta ki siz güvende olmayana kadar.

Ta ki siz ölene kadar.

Takım elbiseli bir şeytandı, uygun zamanı bekliyor, bilgi topluyor, verileri işliyor ve sonunda bir karar veriyordu. Kararını verdiğinde tokmak iniyor ve kendisini rahatsız eden veya sinirlendiren herkes son nefesini veriyordu.

Kız da bir istisna olmayacaktı. Kimse olamazdı. Adam için önemli olan tek şey, kendi türünden olanlardı.

Kız, adamın Barrons gibi bir hayvan olmadığını düşünüyordu. Daha medeni olduğuna inanıyordu. Aslında haklıydı çünkü bu adam daha iyi cilalanmıştı. Fakat sırf bu yüzden, daha tehlikeliydi. Barrons söz konusuysa, eninde sonunda işinizin biteceğini bilirdiniz. Ryodan'da ise sonun geldiğini görmezdiniz.

Sanki on dört yaşında bir kıza göz kulak olan sıradan bir yetişkindi. Sanki kızın dedektiflik yeteneklerine ihtiyacı vardı. Barrons'ın Mac'e yaptığını yapıyor ve kız da Mac gibi yemi yutuyordu. Adam şimdi sadece domino taşlarını diziyordu. Kızı öldürmeye hazır olduğunda onu avlamak zorunda kalmayacak ve çok fazla enerji sarf etmeyecek, sadece taşlardan birini devirecekti.

Böyle piçlerin kadınlarla işi olmazdı. Kız zaten yeterince büyük değildi. Şimdilik. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Kızı belli bir yaşa gelmeden öldürmesi mi, yoksa bekleyip onu sevgililerinden biri yapması mı?

Zaten öyle bir kız değildi, diğerleri gibi olmazdı. Böyle bir kızla hayatınız boyunca sadece bir kez karşılaşırdınız.

Sunulan şansı değerlendiremezseniz, cehennemde sizin için özel bir yer ayrılırdı.

Kız birden adımlarını hızlandırdı ve adamdan uzaklaştı. Öfkeliydi. Gülümsedim.

Bıçağımı çektim. Kolumu sırtıma doğru uzattım ve bıçakla sırtımı kaşıdım. Kanım akmaya başladı. Rahatlayarak iç geçirdim ama çok uzun sürmedi. Uyumak tam bir işkenceydi. Sırtım sürekli kaşınıyor ve insan ilaçları benim üzerimde işe yaramıyordu. Daha iyi kaşıyabilmek için biraz daha büküldüm.

Bıçak küt diye kemiğime çarptı. Bıçağın tırtıklı kısmıyla kemiği kesmeye çalıştım ama doğru açıyı bulamadım. Beni gördüğüne memnun olan veya bana yardım eden dostlarım yoktu. Babamdan, sırtımdakileri benim için kesmesini istemiştim. Omurgama bağlı olduklarını ve bunu yaparsa öleceğimi söylemişti. Çok kaşınıyorlardı. Çıkmalarını ne kadar istiyorsam, yok olmalarını da o kadar çok istiyordum.

Lanet olasıca kanatlar.

Yaşananlar çok komikti. Dani, Mac'i kurtarmak için bir Unseelie Prensi'ni öldürmüştü. Ama ben, Dani'nin öldürdüğü prensin yerini almaya başlamıştım. Fakat yaşananlar kızın hatası değildi, hatalı olan Mac'ti. Kurtarılmaya ihtiyacı olduğu için. Sonrasında, kendimde olsam asla yemeyeceğim bir şeyi bana zorla yedirdiği için.

Kanatlarımın Cruce'unkiler kadar büyük olup olmayacağını merak ediyordum. Geceleri onunla ve diğer ikisiyle gökyüzünde uçmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Bazen zihnimde bir görüntü canlanıyordu, dördümüz birden şehrin üzerinde kara kanatlarımızı çırpıyor ve gökyüzünü dolduruyor, dünyayı sahipleniyorduk.

Dördümüzün birden çıkarttığı sesleri duyabiliyordum. Unseelie Prenslerinin söylediği, özel ve insanın kanını donduran bir şarkı vardı. Bazen uyurken kafamın içinde çalıyordu. Vahşi Av'ın çağrısı kanımda kaynıyordu.

Küçük tuğladan bir binanın çatısında kalorifer borularına sırtımı dayadım ve sürtünerek sırtımı kaşıdım. O sırada yerdeki metal kapıya doğru yürüyen ikiliye bakmaya devam ettim.

Adam kıza yetişti ve yeniden birlikte yürümeye başladılar.

Kız gecenin içinde süzülüyordu. Adam, geceyi döven jiletli bir boks eldiveni gibiydi. Kızın geçtiği yerlerde dünya daha güzel bir yerdi. Adamın geçtiği yerler ise kemikli bir mezarlık gibiydi ve geride kanlı ayak izleri kalıyordu.

Adam kapıyı kaldırdı, yerdeki delikten dışarıya ışık saçıldı. Kız bir melek gibi, iğrenç cehenneme indi.

Adam çömeldi ve kızın arkasından baktı, bir saniyeliğine gerçek yüz ifadesini gördüm.

O bakışı biliyordum. Kendi yüzümde de görmüştüm.

Sonra bu orospu çocuğu kafasını kaldırıp bana baktı ve beni gördüğüne hiç şüphem yoktu. Bulunduğum yere bakıp başını yana yatırdı ve yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. Aynı şekilde karşılık verdim. Başımla onaylayışım, *evet, evet, ben de seni görüyorum, çok dikkatli ol*, diyordu.

Görmeme izin verdiği şey gerçek miydi yoksa bu da oyunlarından biri miydi, bilmiyordum. Adama boşuna manipülasyon ustası demiyorlardı. Barrons kafaları kırardı. Ryodan ise kafaları karıştırırdı. Barrons sizi becerirdi. Ryodan ise sizi kendinize becertirdi. Düğmelerinize basar

ve kendi sosyopat zevklerine göre yaptığı planı tıkır tıkır işlerdi.

Kızı öldürecek olsa, daha hoşuma giderdi.

Kaşınmayı bıraktım.

Ryodan yürüyen bir ölüydü.

Bana gösterdiği konusunda ciddi değilse ve benimle oyun oynuyorsa, bir Unseelie Prensi'ne bulaşmanın ne demek olduğunu öğrenecekti. O kızı öldürmeden, ben adamı öldürecektim. Ryodan gibilerin nasıl çalıştığını biliyordum. Ben de onlardan birine dönüşüyordum.

Bana gösterdiği konusunda ciddiyse, yanlış Unseelie Prensi'ne göstermişti. Çünkü bana gösterdiği yüz ifadesi, kızda benim gördüklerimi gördüğünü belli ediyordu.

Kızın beklemeye değer olduğunu biliyordu.

Zamanı geldiğinde kızı sahiplenecekti. O yüzden kızı yakınında tutuyordu. Sonsuza kadar yaşayanlar için, birkaç sene, hiçbir şeydi.

Beklemeye değerse sorun değildi. Böyle bir kızla hayatınızda bir kez karşılaşırdınız.

Bizim gibiler için, birkaç sene göz açıp kapayıncaya kadar geçerdi. Kadınlar zaten peşimizden koşuyordu. Seks artık benim için kolay değildi, kendimi tutuyordum. İnsan kadınlar kırılmaya çok müsaitlerdi.

Ama bu kız öyle değildi.

Kızı benim gibi görüyordu: On yedi yaşında, yirmisinde, otuzunda. On dört yaşındaki hâline bakıp nasıl bir kadın olacağını tahmin ediyordu.

Ve kızı sahipleniyordu.

Ama önce benim cesedimi çiğnemesi gerekti.

Ve ben ölümsüzdüm.

Gerçi, türümden birinin yakın zamanda nasıl öldüğünü biliyordum. Gökyüzünde bir yerde Unseelie asillerini seven bir Avcı olduğunu duymuştum.

Yakında onu bulmak için kanatlarım olacaktı.

Chester's kulübünden üç blok uzakta süper güçlerim geri döndü. Yol boyunca bir parmağımı süper hızda bacağıma vurmaya çalışmıştım ve artık bunu yapabiliyordum. Ryodan gibi sadece gözlerimi süper hızda hareket ettiremiyor ama bu konuda pratik yapıyordum. Artık kısa süreliğine de olsa vücudumun belirli kısımlarını süper hıza geçirebiliyordum. Sorun, hızlanan kısmın vücuduma bağlandığı yerin ağrımasıydı. Sanki hızlı kaslarla yavaşların birleştiği yerde, *lanet-olsun-sen-ne-yapıyorsun*, tarzında bir savaş başlıyordu.

Ama benim çaresiz kaldığımı bilse çok mutlu olacak bir adamla, cipin içinde hiçbir şey yapmadan oturamazdım. O yüzden bütün vücudumu süper hıza geçirmeye çalışmıştım. Adam aniden frene bassa ben ön camdan fırlar ve günlerce her zamanki yaralarımı iyileştirmeye çalışırdım.

Öfkelenerek yüzüne baktım. "Sen neden hiç yaralanmıyorsun?" Neydi bu adam? Her konuda istisna mıydı? Eğer öyleyse, ben bu denklemin neresindeydim?

"Katılım ve benzeri saçma sapan şeyler sayesinde," dedi. Bir başka deyişle, güvendiği insanlar çemberine giremediğim için bana söylemek istemiyordu. Güzel. Zaten o çemberin içine girmek gibi bir niyetim yoktu.

"Sende büyülü bir merhem falan var mı? Çünkü bu gibi şeyleri paylaşman çok adil olur."

Aracı Chester's kulübünün dışındaki kaldırıma çekti. Araç durduğu anda aşağıya atladım ve hemen ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktararak hoplamaya başladım. Vücudumun normale döndüğünden emin olmak için kendimi test ediyordum. Chester's kulübünün içine süper güçlerim olmadan girmem mümkün değildi. Cebimden bir çikolata çıkarttım ve üç ısırıkta mideye indirip enerji topladım.

"Bu gecelik işimiz bitmedi mi? Senin için başka ne yapabilirim?" Zaten bir saatimi, Ryodan ile elektrikli bir konserve kutusunun içinde, güçlerim olmadan geçirmiştim. Ryodan kapalı mekânları dolduran biriydi, sanki tek bir vücut on kişilik yer kaplıyordu. Patlamadan önce olay yerini incelemediğim için bana kızgındı. Ben de kendime kızgındım ama başka seçeneğim yoktu. Süper güçlerim olmadan buzlu yerlerden birine girmek istemiyordum. Moralim bozuktu. Biraz yalnız kalmalı veya Dancer ile vakit geçirmeliydim. Dancer beni şarj eden biriydi. Onunla takılmak, sade ve kusursuzdu.

Bana cevap vermedi ve Ryodan'ın yüzüne baktım. Sokağın karşısında bir çatıya bakıyordu ve yüzünde alaycı bir ifade vardı. Çatıdaki gölgelere göz gezdirdim ama neye baktığını anlayamadım. Yukarıda hiçbir şey yoktu. "Ahbap, beni dinliyor musun? Alo? Burada olduğumun farkında mısın?"

Bir şey görüyormuş gibi çatıya bakmaya devam etti. Olay yerinde varlığına inanmadığım damlalar gibi, çatıda birinin olduğuna da inanmıyordum.

"Yanımda olduğunu biliyorum Dani. Kanının tadına baktım. Her zaman seni hissedebiliyorum."

Pekâlâ, bu çok rahatsız ediciydi.

"Yanında olduğum zamanlarda," diye düzelttim.

"Erkek arkadaşının yerinde seni nasıl buldum sanıyorsun?"

"Küçük olduğunu düşünüyorsan, ona daha yakından bakman lazım."

"Ve kolaylıkla kırılabilecek birisi."

"Ondan bahsetmeyi bırakır mısın? Seni hiç ilgilendirmez. Ne diyordum? İstediğin zaman istediğin yerde beni bulabilir misin? Bu sorunun doğru veya yanlış gibi basit bir cevabı olmalı."

"Evet."

İstemediğim cevaptı bu. O kadar sinirlendim ki nefessiz kaldım. "Yalancı."

Bir kahkaha attı ve bana baktı. "Saklambaç mı oynamak istiyorsun küçük kız?" Sesinde daha önce hiç duymadığım bir mırlama vardı ve gerçekten bir soru sormuştu.

Dişleri açıktaydı.

"Ahbap, sen her neysen, gerçekten çok garip..." Söyleyecek söz bulamadım.

Bir kahkaha daha attı ve yüzüne daha fazla bakamadığım için, hızlı adımlarla Chester's kulübünün girişine yöneldim.

Benim için kapıyı tuttu. Merdiveni inerken tiksinerek iç geçirdim. Ryodan'dan nefret ediyordum.

Dans pistinin ortasından geçip benden her ne istiyorsa yapmak için Ryodan'ın ofisine yürürken, onu gördüm.

Arkasında Jericho Barrons ile ana dans pistindeydi. Alt kulüplerden birine gidiyor gibiydiler ama sebebini bilmiyordum. Mac de benim gibi burada olmayı sevmezdi.

Olduğum yerde dondum kaldım.

Kadını görmek hiç hoşuma gitmiyordu. Hayatında neler olduğunu bilmemekten nefret ediyordum. Yaptıklarımdan nefret ediyordum. Geçmişi değiştiremezdim, bu yüzden hissettiklerim çok anlamsızdı.

Ryodan bana çarptı ve az kalsın tökezleyip yere düşüyordum. Sarı dişlerini bana gösteren bir Gergedan-Çocuğun yanından geçerken, "Dikkat eder misin?" dedim.

Her zamanki gibi, hiçbir şeyi gözden kaçırmadı. Göz bebekleri küçüldü ve beni baştan aşağıya süzdü. "Mac ile arkadaş olduğunuzu sanıyordum," dedi.

"Arkadaşız," diye yalan söyledim.

"O zaman gidip merhaba de."

Lanet olsun, her detayı fark etmesi hiç hoş değildi. "Aramızda küçük bir anlaşmazlık olabilir."

"Küçük, öyle mi?"

"İşime burnunu sokmaktan vazgeç."

"Sen de her şeyi belli etme evlat. Belki sadece baş başa olduğumuzda. Senin ciddi bir eğitim alman gerek. Her şeyi böyle belli edersen birinin seni kendi bağırsağınla boğması çok yakındır."

"Bağırsaktan bahseden oldu mu? Ya da boğmaktan?"

"Bana neler olduğunu anlat."

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Seni hiç ilgilendirmez ve bu konu burada kapanır. Bazı şeylere burnunu sokabilirsin, bazı şeylere burnunu sokamazsın. Anladın mı Ryodan?"

Bana garip bir bakış attı.

"Ahbap demedin."

"Söylediklerimden bir tek bunu mu anladın?"

"Bu konuda konuşmak istemiyor musun? Pekâlâ, seni rahat bırakacağım. Görüyor musun, ne kadar kolay bir adamım? Bir şeyi istiyorsan, istemen yeterli. Zamanla, cömert bir adam olduğumu anlayacaksın. Tabii eğer bana saygılı davranırsan. *Tabii eğer bunun ne demek* olduğunu anlarsan."

Yanımdan geçip ofisine doğru yürüdü.

Kendime hâkim olamayıp Mac'e baktım. Sırıttım ve bunu yaptığım için kendimi tekmeleyesim geldi. Fakat bir zamanlar, her gün değiştiğini bildiğim Dublin'de uyanıp Mac'in Barrons'ın dükkânında olduğunu ve birlikte çok *havalı şeyler yapacağımızı* bilmek çok hoşuma giderdi. Bana doğum günü pastası yapar, hediyeler alır, benimle film izler, sırt sırta dövüşürdü. Daha öncesinde böyle bir dostum olmamıştı ve bazen kendimi yeniden sahipsiz kalmış bir sokak köpeği gibi hissediyordum. Fırtınada, yağmurun altında çamura bulanmıştım ve perişan bir hâldeydim. Üşürken evin penceresinden içeriye bakınca, ateşin önüne *kıvrılmış köpeği görüyor* ve mama kabının üzerindeki ismi görünce...

"Ah! Kendine gel pısırık kız." Büyük dişlerim vardı ve kocaman ısırıklar alabilen biriydim, kuralları biliyordum: İçeride kalırsanız boynunuza bir tasma takılır ve iyi bakılırdınız. Sırtımı dikleştirdim ve süper hızda Ryodan'ı takip etmeye hazırlanırken Mac'in bulunduğu yerdeki *hareketlenme* dikkatimi çekti. Yavaşladım ve arkama baktım.

Chester's kulübünde yeni bir tür Unseelie vardı ve korku filmlerinden çıkmış gibi duruyorlardı. Mezarlıklarda süzülen anoreksik hayaletler gibiydiler, tabutları kıran ve çürümüş cesetlerle beslenen tiplere benziyorlardı. Başlıklı

siyah cübbeler giydikleri için yüzlerini göremiyordum ve yürümüyor, zeminin üzerinde süzülüyorlardı. Cübbelerin kolları içinden kemiklerin beyaz parıltısı gözüme ilişti. Soluk ve kansız deriyi, siyah bir şeyle birlikte gördüm. Mac ve Barrons'ın girdiği alt kulüpte bunlardan yirmi tane kadar vardı. Fırtınanın geldiğini hisseden ve ağaçların tepesine tüneyen leş yiyiciler gibiydiler. Ölenlerle beslenmek ve keskin gagalarıyla etleri kemiklerinden ayırmak için yıkımın gelmesini bekliyorlardı. Normal ağızları olmadığına emindim. Ve nasıl bir ağızları varsa, görmek istemiyordum.

Tek bir birim gibi, hep birlikte Mac'e döndüler. Sahne çok ürkütücüydü ve tüylerimi diken diken eden, cıvıltıya benzer sesler çıkarttılar. İrlanda'da hiç yılan yoktu. Sebebi, insanların inandığı gibi, Aziz Patrick'in yılanları kovması değildi, İrlanda bir ada olduğu içindi ve iklimle ilgiliydi. Küçükken yılanlar çok ilgimi çekerdi. Çünkü hiç yılan görmemiştim. Annem öldükten ve Ro beni özgür bırakıp kontrol etmeye başlamadan önce, bir tatile çıkıp bir sürü müzeyi ve hayvanat bahçesini ziyaret etmiştim. Çıngıraklı yılanlar görmüştüm. Kuyruklarını hareket ettirince çıkan ses, şimdi bu başlıklı Unseelie'nin çıkarttığı sesle aynı etkiye sahipti. Çıngırakların kuru ve tozlu sesi bende atalarımdan gelen bir tepki uyandırdığı için genetik hafıza diye bir şeyin varlığına inanmaya başlamıştım. O sesi duyunca içinizden koşarak kaçmak geliyordu.

Neydi bunlar? Neden daha önce hiç görmemiştim? Neleri avlıyor, nasıl besleniyorlardı? Ve nasıl ölüyorlardı? Daha da önemlisi, neden Mac'i gördüklerinde vebanın Unseelie versiyonuna sahipmiş gibi irkiliyorlardı?

Dans pistinde çok fazla insan olduğu için pek bir şey göremedim. Görüşümü engelliyorlardı. Süper hızda yana kaydım, merdivenleri koruyan Lor ve Fade'in yanından geçtim. O anda Lor'a bir dirsek atmayı ihmal etmedim ve inlediğini duyunca hafifçe sırıttım. Ardından merdivenlerin tepesinde durdum ve aşağıya baktım.

Hayaletlerin sesi şimdi daha da yüksekti. Hep birlikte Mac ve Barrons'tan uzaklaşıyorlardı. Fakat başlıkların hepsi Mac'e bakıyordu.

Ryodan kulağıma, "Çok enteresan," dedi. "Mac'in yolundan çekilirken neden yeterince hızlı olmadıklarını merak ediyor olmalısın. Onları daha önce hiç böyle görmedim." Ryodan, Mac'i sevmezdi. Hiçbir zaman sevmemişti. Mac, Ryodan ile en iyi dostunun arasına girmişti.

Ryodan'a bir bakış attım. "Sana bir sır vereyim Ryodan. Ona bulaşırsan Barrons seni öldürür." Parmağımı gırtlağımdan geçirdim. "Aynen böyle. Sen onunla başa çıkamazsın. Barrons, ellerini kullanmadan senin kıçını tekmeler."

Ryodan hafifçe gülümsedi. "Bunu görmeyi çok isterim. Barrons'a karşı zaafın var."

"Öyle bir şey..."

"Var. Yüzünden belli oluyor. Suratına bakan anlar."

"Bazen patron, çok yanılıyorsun."

"Ben asla yanılmam. Sokaklara ilan versen daha iyi. *Dani O'Malley, Jericho Barrons'ı çok çekici buluyor.* Seni eğitme teklifim hâlâ geçerli. Gelecekte utanmaktan kurtulursun. Ben bunu yüzünde görebiliyorsam, o da görebilir."

"Daha önce hiç fark etmedi," diye homurdandım. Böyle söylemenin bir itiraf olduğunu geç fark ettim. Ryodan'ın insana söylemek istemediği şeyleri söyletmek gibi bir yete-

neği vardı. "Belki de Barrons'tan beni eğitmesini isterim," diye mırıldandım. Merdivenlere sırtımı döndüm ve ofise yürümek istedim ama göğsüne çarptım. "Tanrım, lütfen önümden çekilir misin? Bir yerlere gitmeye çalışıyorum."

"Seni benden başkası eğitemez Dani."

Ben ne olduğunu anlayamadan bana dokundu. Elini çenemin altına koydu ve yüzümü havaya kaldırdı. Ürperdim ve bu kontrol edebildiğim bir şey değildi.

"Bu konu tartışmaya açık değil. Bana ayrıcalık tanıyan bir kontrat imzaladın. Kontratı bozman hiç hoşuna gitmez."

Öfkeli bir bakış attım ve neye imza attığımı merak ettim. Aslında öğrenmek istemiyordum.

"Burada ne yapıyoruz? Sohbet mi edeceğiz işimizi mi yapacağız? Senin benden istediğin başka bir şey var mı?" Yanından geçerken, son bir kez, omzumun üzerinden arkama baktım. Barrons bir kalkan gibi Mac'in önünde dikiliyordu ve hafifçe gülümsedim. Ryodan haklıydı, hislerimi gizlemeyi öğrenmeliydim. Mac güvendeydi. Barrons'ın yanında hep güvende olacaktı. Artık Mac için endişelenmeme gerek yoktu. Sadece bir gün bana ne yapacağı merak konusuydu. Mac için endişelenmektense, bana neler yapacağına odaklanmak daha mantıklıydı. Aslında, şimdilik dünyamda her şey yolunda sayılırdı.

14

CENNETİN KAPISINI ÇALMAK

Görünüşe göre, Ryodan'ın bana verecek işi yoktu. Ziyaret edilecek başka buzlu yer de olmadığı için ofiste oturmama izin verdi. Gidip patlayan depodan arta kalanları incelemek, parçaların arasında bir ipucu aramak istiyordum (bu arada zulalarımın da yerini değiştirebilirdim) ama Ryodan camdan insanlara ve Fae'ye bakmamı istedi, yaşananlardan sorumlu olacağını düşündüğüm biri olup olmadığını sordu.

"Ahbap, bunun Peri diyarının dünyamıza akması yüzünden spontan bir olay olduğunu söylememiş miydin?" diye sordum.

Şimdi de benden yaşananlardan sorumlu olabilecek birilerini bulmamı istiyordu. Hangisi gerçekti?

İkisinin de gerçek olabileceğini söyleyip evrak işlerine geri döndü. Sorunu çözmek konusunda benim kadar aceleci değildi çünkü son zamanlarda ölenlerin büyük bir kısmı insandı ve buzlanmalar kendi mekânında yaşanmamıştı. Bana bir yol göstermezse, sorunu çözmek için kendim

uğraşmak zorundaydım ve günlük işlerimin arasına bir de bunu nasıl sıkıştıracağımı bilmiyordum.

Mac mekânı hemen terk etti. Zombi Yiyen Hayaletler ismini verdiğim yaratıklardan çok rahatsız olmuştu. Bence gerçekten de zombi yiyen hayaletlere benziyorlardı. Cübbeleri üzerinde toz toprak ve örümcek ağları vardı, nereden çıktıklarına işaret eden ipuçları olmalıydı.

Mac gittikten sonra rahatladım ama çocuk alt kulübünde çalışan Jo'nun bacaklarını biraz fazla sergilediğini görünce, yeniden sinirim bozuldu.

Unseelie'lerin bu durumdan hoşnut olduğu her hâllerinden belliydi. Jo gibi kıvrımlı, pürüzsüz ve güzel bacaklara sahip olmayı çok isterdim.

Üzerinde morluklar olmayan bacaklara!

Suratında garip bir ifadeyle Ryodan'ın ofisine bakıyor, sanki benim yukarıda olduğumu biliyordu. Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum! Jo ile çok fazla vakit geçirmediğim için kendimi kötü hissettim. Bazen, aşağıya inmemi bekler gibi bakışlarını merdivenlere odaklıyordu.

Kılıç tutan elim karıncalanırken aşağıyı seyrettim. Aşağıda insanlarla beslenen ve öldürülmeyi hak eden bir sürü av vardı.

Gün ağarırken, kan dökmeyi arzulayan, sinir küpü bir sidhe kâhine dönüştüm ama buzlanmalara kimin sebep olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Ofiste geçirdiğim saatler boyunca iki şey öğrendim ve sonunda gitmeme izin verdi. Dört yeni Unseelie türü görmüştüm ve bir sonraki *Dani Daily* baskısını hazırlayabilirdim. Görsel görünümü biraz değiştirmeyi, daha profesyonel hâle getirmeyi düşündüm.

Şimdi, en sevdiğim su kulesinin tepesinde otururken, kendi gazetemin elle yazılmış bir kopyasını inceliyor, baskıdan önceki son düzeltmeleri yapıyordum.

Dani Daily

21 Mayıs, 1 DYS

DANI MEGA O'MALLEY'den
yeni baskı!
Taklitlerinin aksine

HER ZAMAN SİZE DUBLIN'LE İLGİLİ
GÜVENİLİR
HABERLER GETİREN
TEK KİŞİ!

Duvarlar yıkıldığından beri size gerçekleri sunan kim? Benim.

Sizi arayıp bulan, siz yaşadığınız yerleri terk edemeyecek kadar korkarken yiyecek ve yeni haberler getiren kim? Benim. Sizin için mesajlar ileten, kayıp aile üyelerini arayan ve onları sağ salim evinize getiren kim? Dani Mega O'Malley.

Cüzdanlarınızı ve kimliklerinizi bulmak için enkazları araştıran, yas tutabilmeniz için size sevdiklerinizin eşyalarını veren kim? Bir gecede ortaya çıkan ve ilk baskılarının büyük bir kısmını beni kötülemeye ayıranlar değil. Onlarınki haber değil,

dedikodu. Ben size işinize yarayacak gerçekleri sunuyorum.

Son yedi aydır düşmanlarınızı öldüren ve size onlarla nasıl dövüşeceğinizi öğreten kim? Çocukları bir araya toplayıp güvenli bir yere götüren kim? Birileri ortaya çıkıp gazetemi taklit ediyor diye bunları sakın unutmayın. Şimdiye kadar, jeneratör desteği olmadan elektriği olan veya suyu akan bir yer görmedim, ben size bunu sağlayabilirim.

Size Değer Veriyorum
Her zaman vereceğim Dublin.
Dani'den bugünlük bu kadar!

İddiaları delillerle çürütmek veya aşk mektupları yazmak bana göre değildi, bu baskı işimi görürdü. Baskıyı tamamlayıp gazeteleri dağıttıktan sonra, on saat boyunca ölü gibi uyuyacaktım. İki veya üç gündür uykusuzdum. Bazen dinlenmeyi unutuyordum.

Su kulesinin üzerinden şehre bakarken güneşin doğmasını bekledim. Hava, duvarlar yıkılmadan önceki gibi temizdi. Her zamanki gibi sisli veya dumanlı değildi. Bir liman şehrinde yaşamayı çok seviyordum. Dokuz yaşımdayken, gizlice bir balıkçı teknesiyle denize açılmıştım. Hava kararana kadar benden kurtulamamışlardı çünkü ağlarını doldurmaları gerekiyordu. Sonunda, en önde yolculuk yapmama izin vermişlerdi. Saçlarımı dalgalandıran rüzgârı, suratımdaki tuzlu su taneciklerini hâlâ dün gibi hatırlıyordum. İskeleler, gelip giden büyük gemilerle beni

hep büyülerdi. Macera hikâyeleri ve heyecan, bu gemilerin üzerine yapışan kaya midyeleri gibiydi! Şimdi gemiler her şey gibi suda ölü yatıyordu. Gemilerden birinde havalı bir zulam vardı. Bir süredir oraya gitmemiştim ve yakında uğramaya karar verdim.

Gökyüzü platin rengiydi, deniz durgundu ve şehrin ortasından akan Liffey nehri metalik bir tona sahipti. Nehrin üzerindeki sis tabakası nefesimi kesiyordu!

Bir işim yoksa bu manzaraya saatlerce bakabilirdim.

İnsanların hafızaları çok uzun ömürlü değildi. Korkudan gözleri kör olurdu. Ya da başka şeylerle gözleri çok kolay kamaşırdı. Özellikle de savaş zamanlarında, dünya karanlık ve puslu bir yer olduğunda, parlak şeyler insana daha parlak görünürdü. Ben insanlara gerçek olduklarını bildikleri şeyleri hatırlatıp durmakla yükümlüydüm.

Ben ve Dublin, Mega dünyasında birer bezelye tanesi gibiydik. Burası benim şehrimdi ve baskısını yaptığım, benim gazetemdi. Benim olanı, dövüşmeden bırakacak değildim.

Şimdiye kadar hiçbir dövüşü kaybetmemiştim.

Pekâlâ, belki sadece Ryodan'a yenilmiştim. Ve taklit gazetenin arkasında Ryodan'ın olma ihtimali yoktu. Ryodan, Sizinleyiz'in antitezi gibiydi. Daha çok, Umurumda-Değilsiniz veya Sizi-Öğle-Yemeğinde-Yeriz gibiydi.

Yine moralim bozulmuştu. İşte bu kadar kolaydı. Ryodan'ı düşünmek yetiyordu.

Akşam, ağır çekimde hareket eden bir Joe gibi yine işe gidecek, kitlelerin arasından geçecektim. Hiç adil değildi çünkü dünya artık çok değişmişti ve kimse çalışmak zorunda değildi. Ben hariç.

Tüylerim diken diken oldu çünkü kıçımı kaldırıp eve gittikten sonra ölü gibi uyuyamayacaktım, alarmı kurmak zorundaydım. Ben? Alarm? Belirli bir saatte kalkmak zorundaydım!

Daha önce zamana hiç önem vermezdim. Dancer, birçok insanın sahip olmadığı bir lükse sahip olduğumu söylüyordu. Saatlerden ve zamanla ilgili her şeyden nefret ederdi. İnsanların zaten bir sürü gün kaybettiğini ve birçok kişinin geçmişe veya geleceğe odaklandığı için anı yaşayamadığını söylerdi. Bazıları, "Dün X olduğu için bugün mutsuzum," derken bazıları ise "Yarın Y olunca mutlu olacağım," derdi. Dancer zamanın, en azılı kötü olduğuna inanıyordu. Ben bunu tam olarak anlayamıyordum. Ama bunun sebebi, hiçbir şey için saate bakmak zorunda olmamam olabilirdi. İstediğim zaman yatar, istediğim zaman uyanırdım.

Şimdi şansım yaver giderse, yeniden işe gitmeden önce beş saatlik bir uyku çekebilirdim.

Bunun düşüncesi bile çok ürkütücüydü. Saatin kolları, hayatımı benden alıp bir başkasına veriyordu.

Hiç güzel bir şey değildi.

Ağır ağır uyandım ve gerinmedim. Yattığım yerde teknenin hafif çalkantısını hissetmeye devam ettim. Gemimde uyumayı çok seviyordum. Her yere bubi tuzakları kurmuştum. O kadar iyiydiler ki bugün bir tanesine kendim takılmıştım! Gözlerimi açmadım çünkü harekete geçmem biraz zaman alacaktı. Genelde, yarım saatte ancak kendime gelirdim. Zaten bu yüzden, alarmı yedi buçuk yerine yediye kurmuştum.

Alarm?

Beni uyandıran bu muydu?

Alarmı kapattığımı hatırlamıyordum.

Cep telefonumu aradım. Sinyal almıyor olabilirdi ama oyunları ve müzik çaları hâlâ çalışıyordu. Bir de geri zekâlı alarmı vardı.

Telefonumla aramda bir engel olduğunu fark ettim...

Ciyaklayarak bir çığlık attım. Normalde çıkartmadığım bir sesti, sanki hem nefesimi tutup hem de çığlık atmayı başarmıştım. Yerimden fırladım ve gözlerimi açtım. Ağzımdan çıkan ses o kadar çocuksuydu ki irkilerek kılıcımı elime aldım ve savurdum.

Kılıcı bir kenara fırlattı ve tangırtısını duydum.

Bir saniyeliğine hiçbir şey düşünemedim.

Dünyanın en kötü kâbusu gibiydi! Bütün Zombi Yiyen Hayaletlerin, yanlarına Unseelie Prensleri ve şeytanı da alıp bana saldırması gibiydi!

Ryodan, yatakta yanımda yatıyordu.

Şimdi sakin sakin yatakta oturuyordu! Ryodan'la aynı yataktaydım! Hafifçe gülümsüyor ve alaycı bir bakış atıyordu. Sanırım, uyurken beni seyretmişti. Horluyor muydum? Sırtüstü yatınca ağzım açık mı kalıyordu? Yanımda olduğunu bile fark etmemiştim! İçeriye nasıl girmişti? Bubi tuzaklarımın hepsini nasıl geçmişti? Demek ki yeni tuzaklar kurmam gerekiyordu.

Ryodan'ı aşağıya atmaya çalıştım ama bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. Bir yumruk attım ama tam bir kız vuruşuydu, süper güçlerimi bile kullanmamıştım. Tabii eğer şu anda süper güçlerim varsa? Günün bir kısmında özel güçlere sahip ve güçlerini kaybettiğinde

ne zaman geri geleceklerini bilmeyen bir süper kahraman olur muydu?

Bileğimi yakaladı ve büktü.

Elinden kurtulamadım. "Ahbap, beni burada rahat bırak! Uyandığımda biraz yere ihtiyacım olur! Şimdi nefes bile alamıyorum! Kıpırda!"

Bir kahkaha attı. İçimden, örtülerin altına girip kafamı derinlere gömmek, bunun bir kâbus olduğunu ve yakında sona ereceğini düşünmek geliyordu.

"Kalk yatağımdan!"

Sonunda beni bıraktı ve ayağa kalktı, yatak yanlardan birkaç santimetre yükseldi. Uzandığını hissetmemem hiç normal değildi. Aslında normaldi. Kütük gibi uyurdum.

"İşe geç kaldın evlat."

"Saat kaç?" Çılgınca cep telefonumu aradım. Uyku sersemi vücudum, tam randımanla çalışmazdı. Sonunda yatağın yanındaki masanın üzerinde durduğunu gördüm. Milyon parçaya ayrılmıştı. "Cep telefonumu kırmışsın!"

"Buraya geldiğimde kırıktı. Alarm çalınca sen yapmış olmalısın."

"Benim hatam değil," dedim. İki elimle saçlarımı geriye attım. "Daha önce hiç alarm kullanmadım."

"Çok da umurumdaydı."

"Ama yine de buradasın!"

"Çünkü sen işe geç kaldın evlat. Giyin."

Kıyafetlerimi göğsüme çarptı.

Üzerimde favori pijamalarım olduğunu fark ettim. Penyeydi ve üzerinde ördekler vardı. Belki de fark etmemişti. Artık buna tahammül edemezdim. Burası benim mekânımdı. Benim mahremimdi.

"Kaptan kamarası çok güzelmiş. Kıpırda. Yapacak işlerimiz var." Kapıya yürüdü ve dışarıya adım atmak üzereyken bana döndü. "Güzel pijamalar evlat."

Beni bir kiliseye götürdü.

Kiliseler beni rahatsız ederdi. Para gibiydiler, sahtekârlık olduklarını düşünürdüm. Herkes tek bir Tanrı olduğuna inanmakla kalmıyor, aynı zamanda yeryüzüne inip zaman zaman insanlarla da ilgilendiğini düşünüyordu. Belirli yerlere gittikleri, sunularda bulundukları, bir sürü mum ve tütsü yaktıkları, otur-kalk-çömel yaptıkları ve eski zamanların cadılarını bile utandıracak ayinler düzenledikleri sürece güvende olduklarına inanıyorlardı. Bir kısım A ayinini yaparken bir kısım B ayinini yapıyor, sonsuz tarikatlara bölünüyor, kendi inandıklarını savunurken, sadece aynı ayinleri yapmıyorlar diye diğerlerinin inandıklarını reddediyorlardı. Ahbap, bu çok garipti. Bence bir Tanrı varsa bile, bizim ne yaptığımızla veya belirli kurallara uyup uymadığımızla ilgilenmez, her gün ne yaptığımızı gözlemlerdi. Hayat dediğimiz bu büyük macerada, ilgi çekici bir şeyler yapıp yapmadığımızı görmek isterdi. Herhalde, en ilgi çekici olanlar cennete giderdi. Demek istediğim, ben Tanrı olsam, yanımda ilgi çekici insanlar isterdim. Ayrıca, sonsuz mutluluk bence sonsuz sıkıcı bir şeydi, bu yüzden benim için çok zor olsa bile, çok fazla ilgi çekmemeye çalışıyordum. Cennette yüzünde sahte bir gülümsemeyle gün boyu arp çalan bir melek olmaktansa, cehennemde bütün şeytanların kıçını tekmeleyen bir süper kahraman olmayı yeğlerdim. Tanrım, benim davullara ve zillere ihtiyacım vardı! Gürültü yapmayı severdim.

O yüzden, Ryodan beni bir kiliseye götürünce içeriye dışarıdan baktım.

Şimdiye kadar buzlanmış yerleri gözümün önünden geçirdim: Chester's kulübünün altındaki yer, şehrin dışında bir depo, iki küçük bar, bir spor salonu ve kırsal kesimde bir ailenin yaşadığı yer. Şimdi bu listeye bir de kilise eklenmişti.

Yüksek, çift kapıların önünde durup detaylara göz gezdirdim çünkü içeriye girmek için acelem yoktu. İçeriden gelen soğuk çok vahşiydi, daha önceki yerlerden bile kötüydü. Nefes aldıkça ciğerlerim yanıyordu ve şimdi benimle buzlu bir sunağın önünde toplanmış insanlar arasında, elli metreye yakın mesafe vardı. Sunağın önünde, sekiz erkek, üç kadın, bir rahip ve bir köpek vardı. Orgun başında yaşlı bir adam oturuyordu. Cadılar Bayramı'nda hayatta kalan erkeklerin sayısının, kadınlardan fazla olduğunu duymuştum. Kırsal kesimlerde, bir kadınla birlikte olmak isteyen erkekleri acımasız bir rekabet bekliyordu. Orgun boruları üzerinde buz parçacıkları vardı ve tavandan devasa sarkıtlar iniyordu. Kilisenin tamamında buzlu bir sis vardı. Rahip sunağın arkasında dikilmiş ve kollarını havaya kaldırmıştı. Yüzü insanlara dönüktü ve sanki vaaz veriyordu.

"Diğerlerinden çok daha soğuk, demek ki ortam sıcaklığına ve diğer faktörlere bakacak olursak, çok daha yeni," dedim. Konuşunca, nefesim kristalleşerek havada asılı kalıyordu. Kendime hâkim olamayıp titremeye başladım. "Lanet olsun, çok soğuk!"

"Senin için çok soğuk."

Yüzüne baktım. Cümlenin sonunda neredeyse bir soru işareti vardı. "Ahbap, benim için endişeleniyor musun? Ben yok edilmezim. Burayı ne zaman buldun?"

"Fade burayı kırk dakika önce buldu. On dakika önce önünden geçmiş ama o zaman buzlu değilmiş. Bir sonraki geçişinde bu hâlde olduğunu görmüş."

"O zaman şimdiye kadar gördüğümüz en taze yer," dedim. Öncekiler gibi ağır adımlarla içeriye girmediğini fark ettim. Sanırım Ryodan için bile fazla soğuktu.

Hızla nefes alıp vermeye başladım, ciğerlerimi havayla doldurdum ve adrenalin pompamı çalıştırdım. "Haydi yapalım."

Zihinsel vitesimi değiştirdim ve süper hıza geçtim.

Soğuk ve çok daha kötüsü diye bir şey vardı. Şimdiki soğuk bir bıçak gibi içime saplandı ve etlerimle kemiklerimi parçaladı. Sanki tendonlarımı ve kaslarımı kesiyor, sinirlerime ulaşıyordu. Ama burası en taze buzlanma yeriydi. Ve ipucu bulacağım bir yer varsa, kesinlikle burasıydı. Sıcaklık artmadan ve bir şeyler değişmeden içeriye göz gezdirmeliydim. Bir şeyler yapmalıydım ama ne yapmam gerektiğini henüz bilmiyordum.

İnsanların etrafında dönerken tüylerim diken diken oldu. Diğer yerlerde de üşümüş ama buradaki gibi süper hızda titrememiştim. Aslında titremek iyi bir şey olabilirdi çünkü vücudun moleküler hızda süper hıza geçmesi gibi bir şeydi. Hücreleriniz, sıcaklığın çok düşük olduğunu fark ediyor ve beyniniz sıcaklığı arttırmak için her yerinizi titretiyordu. O yüzden, iki kez süper hıza geçmiş gibiydim, hem moleküler seviyede hem de bedensel olarak. Vücut harika bir şeydi.

Önce yüzlerine baktım.

Yüzleri buruşuk, ağızları açıktı, sanki çığlık atıyorlardı, çamaşır yıkayan aile gibiydiler. Bir şeyin geldiğini görmüş-

lerdi. Sadece rahip, şaşkın gözlerle, karşısında dikilenlere bakıyordu. Gelen her neyse, rahibin arkasından gelmişti ve adam başını bile yana çeviremediği için çok hızlı olmalıydı. Adam sadece, karşısındaki insanların yüz ifadelerine tepki verebilmişti. O şey göründüğü anda buzlanma gerçekleşmiş olmalıydı, yoksa arkasına bakacak vakti olurdu.

Her ne yaşanıyorsa şimdi kendimi daha iyi hissediyordum çünkü insanlar iki kez neyin geldiğini görmüşlerdi. Demek ki bana doğru gelirken kaçma şansım olabilirdi.

Ryodan, "Gözlemlerini ve nefesini kendine sakla," dedi. "Bak, gözlemle ve dışarıya çık."

Nasıl konuştuğunu fark edince yüzüne baktım. O anda, neden sürekli durup hareketlendiğini anladım. Suratının üstü bir buz tabakasıyla kaplıydı. Konuştuğunda çatırtılar geliyordu. "Acele. Et."

Benim yüzüm henüz buzlanmamıştı. Ryodan'ınki neden böyleydi? Elimi uzatıp dokunmak istemiş olmalıydım ki elimi bir kenara itti. "Sakın-hiçbir-şeye-dokunma-banabile." Cümlesi bitene kadar buzlar beş kez kırıldı ve yeniden oluştu.

Utanıp uzaklaştım ve zihnimi detaylara odaklamaya çalıştım. Neden Ryodan'a dokunmak istediğimi bilmiyordum. Hareketimin mantıklı bir açıklaması yoktu. Sanırım iş başvurusunda, üzerime bir tür büyü yapmıştı.

Şu buzlu yerlerde ne oluyordu? Neden oluyordu? Peri gerçekliğinin soğuk bir kısmı dünyamıza mı akıyordu? Ryodan'ın neden böyle düşündüğünü anladım. Her yerde kayda değer bir şey yoktu. Ortak payda bulmak mümkün değildi. Hiçbir şey yenmemiş, hiçbir şey zarar görmemişti. O zaman neden oluyordu? Buzlu yerleri teker teker gö-

zümün önünden geçirdim. İnsanlar ölüyordu. Her suçun ardında bir motivasyon olurdu. İleri geri gidip bir motivasyon, tüm bunların ardında akıllı bir varlık olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalıştım. Yakından bakınca, küçük yara izlerinin iğneye benzer dişlerden olabileceğini düşündüm. Sapık bir Fae türü, lezzetli bulduğu vücut sıvılarını mideye mi indiriyordu? Aklıma, öldürmüş olmam gereken birkaç Fae geldi. Eğer bunu yapmış olsaydım, Mac ile aramız hâlâ iyi olacaktı. Mac gerçeği asla öğrenmeyecekti. Yine de bunu neden yapmadığımı bilmiyordum. Yakalanmak istemekle bir ilgisi yoktu.

Ortalıkta insanların zarar gördüğüne veya kötü bir oyun oynandığına dair bir şey görmedim.

Sonra kızı gördüm ve sanki kalbime bir yumruk yedim.

"Ah, lanet olsun!" dedim.

Yetişkinler ölünce çok fazla üzülmezdim çünkü bir hayatları olmuştu. Onlara bir şans verilmişti. Ve dövüşerek öldüklerini ümit ederdim. Ama çocuklar... Çocukların ölümü bana çok koyardı. Dünyanın ne kadar çılgın, harika, görkemli bir yer olduğunu bile bilmiyorlardı. Hiç heyecanlı bir şey yaşamamışlardı.

Karşımda duran kızın, herhangi bir macera yaşaması bile mümkün değildi. Süt içebildiği için mutlu olan bir yaştaydı.

Kadınlardan birinin kucağında, benim gibi kızıl renkli bukleleri olan bir bebek duruyordu. Bir eliyle annesinin parmağını sıkıyordu. Ve annesi dünyanın en harika, en güzel ve en büyülü meleğiymiş gibi kadına bakarken donup kalmıştı. Gerçi bir dönem ben de anneme böyle bakardım, her şey boka... Her neyse.

Ve bana anlayamadığım bir şeyler olmuştu. Dünyanın geri kalanının yaptıklarını yapıyor ama hormonlarımı suçluyordum çünkü adet görene kadar en havalı çocuklardan biriydim.

İçimde bir şeyler yumuşadı ve ezilip büzüldüm, aklıma annem geldi. Bana birçok insanın korkunç olarak nitelendireceği şeyler yapsa da annemim neden beni bir kafeste tuttuğunu biliyordum. Çok fazla seçeneği, çok fazla parası yoktu ve bana karşı her zaman acımasız değildi. Her şeyi beni güvende tutmak için yapmıştı. Boynuma bir tasma takıp beni kafese koyduğu için annemi hiçbir zaman suçlamamıştım.

Keşke beni unutup durmasaydı.

Sanki beni hatırlamak istemiyordu.

Belki de beni hiç doğurmamış olmayı diliyordu.

Ama aramız hep böyle değildi. Beni çılgınca sevdiği dönemleri de hatırlıyorum. O zamanlar bir şeyler farklıydı. Sadece farklı olan bir daha geri gelmemişti.

Gözlerimin içinde birden aptalca bir soğukluk hissettim. Sanki ağlamaya çalışıyor ama beceremiyordum. Gözyaşlarım açığa çıktığı anda donuyor ve başım zonkluyordu. Uzanıp annesinin parmağını tutan ele dokundum. Kalbim birden sıkıştı ve kulaklarımda korkunç bir basınç açığa çıktı, ardından bir sifon çekilmiş gibi içim boşaldı, birden nefes alamamaya başladım. O kadar soğuktum ki sanki içeriye çıplak atılmıştım.

Soğuk bir bıçak beni dilimlemeye, öldürmeye başladı.

Soğuk kelimesi zihnimde yeni bir anlam kazandı çünkü ben her ne kadar ne olduğunu bildiğimi düşünsem de şimdi içinde var olabildiğim karmaşık bir yaşam formu

gibiydi. Etrafımı kuşatıyor ve ben içten içe yanıyordum. Sıcaktım, o kadar sıcaktım ki kıyafetlerimi parçalamaya başladım ama bunu yeterince hızlı yapamadığım için kendimi ağır çekimde yoğunlaşan bir cisim gibi hissettim. Ve artık normal hızda hareket ediyordum!

Hepsi bebeğe dokunduğum için miydi? Bana hiçbir şeye dokunmamamı söylemesinin sebebi bu muydu? Bir şeye dokunmak beni süper hızdan çıkartıyor muydu? Eğer öyleyse, Ryodan bunu nereden biliyordu? Bir yerlerde aynısı başına geldiği için bu konuda tecrübeli miydi? O zaman Ryodan neden ölmemişti?

Normal hızda dünya çok soğuktu, sanki artık uzay boşluğundaydım.

Yeniden süper hıza geçmeye çalıştım.

Tökezleyip dizlerimin üzerine düştüm. Çok uzun süre beklemiş olmalıydım. Belki de artık çok geçti.

Tanrım, zemin de çok soğuktu! Canım acıyordu! *Tanrım*, diye düşündüm. Ben bu kelimeyi böyle kullanmazdım. İnanmaya mı başlamıştım? Sonunda, bir kilisede dizlerimin üzerinde inancı mı bulmuştum? En azından bir günahkâr olarak ölmeyecektim. Sırıtmaya başladım. Titremiyordum. Çünkü çok ama çok sıcaktım.

Şimdi bile detayları gözden kaçırmamaya çalışıyordum. Meraklı, ölen bir kedi gibiydim. Bulunduğum yer bir vakum gibiydi. Ters giden, anlayamadığım bir şeyler vardı. Eksikliğini süper hızda fark etmemiştim ama şimdi bile ne olduğunu bilmiyordum. Etrafımı kuşatan şey, insanlar ve hissettikleri... Sahibine çok boyutluluk kazandıracak hayati bir bileşenden yoksun bir boşluk gibiydi.

"Ryo..." İsmini söyleyemedim.

Bağırdığını duydum ama ne dediğini anlayamadım çünkü sesi çok garipti. Sanki ağzına bir yastık dayamıştı.

Kot pantolonumu çıkartmayı denedim, ondan kurtulmam gerekti. Pantolonum çok soğuktu, üzerimde durmamalıydı. O kadar soğuktu ki derimi yakıyordu. Pantolon benimle mücadele ediyor, üzerimde kalmaya çalışıyordu. *Bana engel olma*, demek istedim ama sesim çıkmadı. Kıyafetlerimi çıkartmalıydım. Kıyafetlerimi çıkartırsam iyi olacaktım.

Ve düşünebildiğim tek şey...

Kafamın içinde bir sesin, *bana yardım edin*, diye bağırdığıydı.

Kalbim tükenmek üzereydi. Son bir kez vahşice vücuduma kan pompalayıp enerji verdi ama bunu yaparken bile çok zorlandı.

Böyle ölemezdim. Yapacak işlerim vardı. Maceram yeni başlamıştı. Her şey kararmıştı. Ölüm'ü gördüm. Çok da görkemli değildi. Bir balyoza benziyordu.

Ah, lanet olsun. Ölümden sonra sertleşmenin ne demek olduğunu biliyordum. Yüzüm donup kalacaktı. Nasıl olacağını ben belirleyebilirdim.

Hâlâ hayatta olduğum zamanlarda içimde her zaman var olan yarı-kahkahayı -çünkü dünyanın en büyük macerası yaşamaktı- açığa çıkartmaya çalıştım. Ne hayattı! Kısa ama görkemliydi. Kimse Dani Mega O'Malley'in bir şeyler yaşamadığını söyleyemezdi.

Pişmanlıklarım yoktu!

Dani'den bugünlük bu kadar!

15

ŞEHRİN ATEŞLİ ÇOCUĞU

Bir dakikalığına onları gözden kaybettim çünkü sokaktaki bir Unseelie kadını dikkatimi dağıttı. Kadında İskoçyalının mide bulandırıcı bulduğu ama içimdeki prensin çok beğendiği parçalar vardı. Seks artık kanlı, garip bir şeydi. İnanılmazdı ama garipti. Kilisenin birkaç blok güneyindeydi ve salgıladığı feromonlar yüzünden aletim karnıma yapıştı. Dani'ye neler olduğunu anladığımda, Ryodan'dan ve bütün dünyadan nefret etmek için bir sebebim daha vardı. Sanki bir taneye daha ihtiyacım varmış gibi.

"Hayır!" Çatının kenarında kükredi. Yarı-kanlı olmanın kötülüklerinden biri de buydu. İçimdeki İskoçyalı, merdivenleri inmek istiyordu. Unseelie ise kanatları tercih ediyordu.

Henüz kanatlarımın olmaması çok kötüydü.

Kalbim kararı bensiz verdi ve en kısa yoldan yanma ulaşmak için harekete geçtim.

Atladım.

Dört katı düşerken kendimi çarpmaya hazırladım ve sessizce küfrettim. Kızın tahmin ettiğinin aksine ışınlanamıyordum, bu yüzden düşüşü yavaşlatamazdım. Nasıl bir aptal, sevdiği kız kendisine en çok ihtiyaç duyduğu anda bütün kemiklerini kırardı? Şimdiye kadar, ışınlanamadığıma seviniyordum. Işınlanmak, bana göre geri dönüşü olmayan nokta demekti. Göz açıp kapayıncaya kadar bir yerden yok olup başka bir yerde var olabiliyorsam, artık insan değildim.

Havada döndüm ve ayaklarımın üzerine konmaya çalıştım. İşe yarayınca çok şaşırdım. Her gün yeni bir şeyler öğreniyordum, çoğu midemi bulandırıyordu ama bu güzel bir değişimdi. Denge merkezim değişmişti. Kusursuz bir biçimde döndüm ve vücudumu istediğim konuma soktum. Kemiklerim inanılmaz bir elastikiyet ve dayanıklılık kazanmış gibiydi. Dizlerimi hafifçe büktüm, insan olmadığımı belli edercesine, çarpmanın etkisini azaltmak için hafifçe öne eğildim. Çevik bir kedi gibi yere kondum. Şimdi, yere basan ve kusursuz bir biçimde işlevini yere getiren ayaklarıma bakıyordum. Tek düşündüğüm şey, lanet olsun dört ayak üzerine...

"Onu buraya getir! ŞİMDİ, geri zekâlı!"

Kafamı kaldırdım.

Kilisenin dışında gözlük takan bir genç dikiliyor, Ryodan'a bağırıyordu. Çocuğun kim olduğunu veya nereden geldiğini bilmiyordum ama benim sözlerimi söylemişti. Gerçi ben olsam daha çok küfür ederdim.

Çocuk ellerini yanlarında yumruk yapmış ve kilisenin kapısına dayanmıştı. Saçları ve yüzü donmuştu, vahşice titriyordu.

Çocuğa bir omuz atıp yanından geçtim. "Onun sana ihtiyacı yok değersiz insan. Kaybol."

Bana hırladı.

Bir kahkaha attım. Benim yüzüme bakıp hırlamak cesaret isterdi. "Sana iyi günler dilerim evlat. Şimdi ben t.şaklarını ağzına sokmaya karar vermeden buradan uzaklaş ve başka bir yerde öl." Dani'yi kurtarmak ve narin bir çiçeği kutup soğuğuna soktuğu için Ryodan'ı öldürmek amacıyla kiliseye girdim.

Soğuk, tuğladan bir duvar gibi yüzüme çarptı ve beni durdurdu. Derimin üzerinde sert bir buz tabakası oluştu. Kaslarımı hareket ettirdiğimde buz çatırdadı ve yere minik kristal parçaları saçıldı. Bir adım daha attım ve yine üzerimden buzlar döküldü ama hâlâ yürüyebiliyordum.

Unseelie hapishanesinde bir ömür geçirmiş ama böyle bir sorunla karşılaşmamıştım, buradaki soğuk normal değildi. Şimdi yarı Unseelie Prensiydim ve bana soğuk gelecek bir yer olmadığını düşünüyordum.

Bir adım daha attım ve buzlandım, çatırtılar geldi ve geri adım attım. Olduğum yerde donup kalmanın kıza bir faydası olmazdı. Unseelie Krallığı'nm soğuğu ruhumu dondurmuş ve hayattan nefret etmeme sebep olmuştu. Fakat bu çok daha kötüydü. Daha kötüsü olabileceği aklıma bile gelmezdi. Burada, buzlanan yerde, bu soğukta, tanıdık bir şey vardı. Deja vu. Soğuktan nefret ediyordum. Kemiklerimin özüne kadar kendimi kötü hissediyordum. Boş ve bir şekilde... Kusurlu. Gözlerimi kısıp etrafıma bakındım.

Dani!

Yerdeydi ve bu kez nefesimi kesen, soğuk olmadı. Pantolonu dizlerine kadar inmişti. Üzerindeki siyah süt-

yenle külot, beyaz kafatasları ve çapraz kemiklerle süslenmişti. Ellerini, kollarını sallıyor, çığlıklar atıyordu.

Ve ben yanına gidemiyordum. Benim kızım yarı çıplaktı ve ölüyordu ama ben ona ulaşamıyordum!

Bir adım daha attım.

Buz kestim.

Buzu kırdım ve geri çekildim.

Lanet olsun!

Dani kot pantolonunu çıkartmaya çalışıyor ve Ryodan kızla mücadele ederek buna izin vermiyordu. Ryodan'ın kızı buradan çıkartması gerekti. Neden kıyafetleri üzerinde tutmaya çalışarak vakit kaybediyordu?

"Onu bana getir!" diye bağırdım.

Basamaklardaki çocuk, "Onunla birlikte süper hıza geçme!" diye uyardı. Sesi çok güçlü çıktı. "Hızlı hareket edersen onu öldürürsün."

Ryodan, "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Hipotermi hakkında her şeyi bilirim! Bahse girerim onu ikiniz de ısıtamazsınız. Yaşamasını istiyorsan onu bana getir! Ve kıyafetleriyle uğraşmayı bırak. Kıyafetlerin ona bir yardımı olmaz."

Ryodan, "Canın cehenneme evlat," dedi.

Ama kıyafetlerle uğraşmayı bıraktı ve kızı kucağına aldı. Kot pantolon yere düştü. Dani, adamın kollarında, neredeyse çıplaktı. Gözlerim öfkeyle karardı ve bir şey göremez oldum.

"Gerekenden daha hızlı hareket etme! Hızlı hareket ederse soğuk kan kalbine gider ve ölür!"

Ryodan ağır adımlarla yürümeye başladı.

Dani mücadele etmeyi bıraktı.

Artık ses de çıkartmıyordu. Tamamen hareketsizdi. Kolları ve bacakları aşağıya sallanırken oyuncak bir bebeğe benziyordu. Dani öldüyse Ryodan'ı döve döve öldürür sonra da küçük parçalara ayırıp biftek sosuyla mideye indirirdim.

Olduğum yerde dikildim ve yanımdan geçerken Ryodan'a saldırmamak için kendimi zor tuttum. Gözümün önünden ölüm ve yıkım sahneleri, savaş alanları, işkence odaları geçti. O çekici ve seksi görüntülerden sonra, içimden, sonuçlarını düşünmeksizin karşıma çıkan her şeyi yok etmek ve dehşet saçmak geldi. Çünkü dönüştüğüm şey için, yaptıklarının sonucu diye bir şey yoktu.

Ryodan yanımdan geçerken yumruklarımdan kan damladı. Ama kız için savaşmadım, çünkü bunu yaparsam onu öldürebilirdim. Böyle bir şey olursa, bir Unseelie Prensi'nden daha kötü bir şeye dönüşürdüm.

"Sen!" Çocuk, parmağıyla beni işaret etti. "Uyku tulumu, alüminyum battaniye ve sıcak su torbalarına ihtiyacım var. Dokuzuncu sokaktaki mağazada olması lazım. Bana şeker ve bulabilirsen su da getir. Vaktini boşa harcama. Jeneratör de gerekebilir. Şimdi!"

"İnsanlara uşaklık yapmam!"

Ama kız için, gökyüzündeki lanet olasıca ayı bile yere indirirdim.

Battaniyeler ve sıcak su torbaları ile geri döndüğümde, kilisenin karşısındaki kaldırımın üzerinde yatıyordu.

Gözlüklü çocuğun iç çamaşırları üzerindeydi. Öbüt pislik belli ki iç çamaşırı giymiyordu.

Öfke gırtlağımı düğümledi. Kendimi kontrol etmeye çalıştım. Beynimin insan kısmı, kıyafetlerini neden çıkart-

tıklarını biliyordu, giysileri kızı sarmak için kullanmışlardı. Dani'nin her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Şimdi çocuğun pantolonu, gömleği ve ceketiyle sarılı bir hâlde cenin pozisyonundaydı. Beynimin Unseelie kısmı ise iki erkeğin benim olana çok yakın olmasından başka bir şey düşünemez durumdaydı.

Çocuk, ellerinin ve dizlerinin üstünde çömelmişti. Yüzü, kıza öpecekmiş gibi yakındı.

Ryodan çocuğun kafasını kopartacak gibi duruyordu. Yaklaşınca, çocuğun nefesini kızın burnuna ve ağzına üflediğini gördüm. Öfkeden titriyordum ve ellerimi yumruk yapıp sıkınca, parmaklarım yine kanamaya başladı.

Ryodan, "Bükülüp duruyor," dedi.

"Gömülme içgüdüsü. Donan insanlar, ölmek üzereyken bunu yaparlar."

Çocuğa, "Ölmesine izin verirsen seni acı çektirerek öldürür, sonra hayata döndürür ve tekrar tekrar öldürürüm," dedim.

"İstediklerimi aldın mı?" Çocuk tehdidimi umursamaksızın bir elini arkaya attı. "Alüminyum battaniye. Şimdi. Ve onu hareket ettirirken nazik ol," dedi. Sanki iki psikopatın her hareketini yakından izlediğinin ve kıza çok yaklaştığı için kendisini öldürmek istediğinin farkında bile değildi. "Ani hareket etme."

"Neden alüminyum?"

Bir dahaki sefere böyle bir şey olursa aynısını yapabilmek için, çocuğun ne yaptığını öğrenmeye çalıştım. Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacağını söylemeyi isterdim ama duvarlar yıkıldıktan sonra, her şeyin bir dahaki seferi oluyordu.

"Süper yalıtım. Sıcaklığı içine hapseder. Geriye kalan her şeyi dışarıda tutar."

Ryodan ile nazikçe kızı üzerine yatırdık ve çocuk yine kızın tepesine çıktı. Dani hareketsizdi. Göğsünün inip kalktığını bile görmüyordum. Solgun ve ölü gibi hareketsizdi. Rahatsız edici ama bir o kadar da uyarıcı bir sahneydi. Daha önce hiç Unseelie Prensesi görmemiştim ama sanırım böyleydiler: Beyaz, soğuk ve güzel. "Nefes alıyor mu?"

"Zar zor. Vücudu beynini ve organlarını çalışır vaziyette tutmak için elinden geleni yapıyor. İşemesi gerek."

Ryodan, "Bunu bilemezsin," dedi.

Çocuk başını çevirip Ryodan'a bakma gereği duymadan kızın burnuna konuşmaya devam etti. "Sürekli bir şeyler yer ve içer. Sidik kesesi her zaman doludur. Vücudu, sidik kesesindeki sıvının donmasına engel olmaya çalışarak boşa enerji sarf ediyor. Bu enerjiye kalbinde ihtiyacımız var. Bu yüzden işemesi gerek. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Bunun için de kendinde olması gerek, tabii eğer bir sondanız yoksa."

Ryodan, "Onu uyandır," diye hırladı.

"Ona sonda takmayacaksın," diye gürledim.

Çocuk, "Onu hayatta tutmak için elimden geleni yapacağım, sizi geri zekâlılar," dedi.

Sıcak su torbalarını kızın koltuk altına ve kasıklarına yerleştirdi. Sonra yanma uzandı. "Bizi uyku tulumuna sokun."

Ryodan'a baktım, o bana baktı, bir an için ikimiz de çocuğu öldürmeyi düşündük. Ryodan'ın suratı her zamankinden duygusuzdu, aslında betona dönüşmeden böyle bir şey olması mümkün değildi. Dişleri de açıktaydı. Aşağıya

baktım. Ryodan'ın aleti de benimki gibi sertti. "Senin neden iç çamaşırın yok?" Bir Unseelie Prensi için, açıkta kalan bir erkeklik organı savaş çağrısıydı.

"Rahatsız ediyor. Çok küçük ve dar geliyorlar."

"Siktir," dedim.

Çocuk, "Beyler, kendinize gelin," dedi. "Bizi uyku tulumuna sarın. Ölmesini mi istiyorsunuz?"

Neredeyse çıplak bir çocuğu sevdiğim kızla birlikte uyku tulumuna sararken, Ryodan'a, "Onu içeriye sokmamalıydın, bunun için seni öldüreceğim," dedim.

Ryodan, "Ona hiçbir şeye dokunmamasını söyledim," dedi. "Süper hızını kaybedeceğini biliyordum. Buzlanmış yerlerin hepsinde bunu ona hatırlattım. Ayrıca, İskoçyalı, ne zaman kendini hazır hissedersen ben buradayım."

Çocuk, "Dani'nin laf dinlemediğini herkes bilir," dedi.

Ryodan, eli silahlı bir psikopatı bile susturacak bir bakış attı. "Herhangi bir şeye dokunması için bir sebep yoktu."

Çocuk, "Demek ki aksini düşünmüş," dedi. Ryodan'dan rahatsız olmuş gibi bir hâli yoktu.

"Ben yanındaydım. Onu dışarı çıkarabileceğimi düşündüm."

"Ama yanılmışsın bok kafalı," dedim.

"Onu bu kadar çabuk etkileyeceğini düşünmemiştim. Ben denediğimde böyle olmamıştı."

Çocuk, "O senin gibi değil. Kesin sesinizi ikiniz de," dedi. Yüzünü kızınkine yaklaştırdı ve nefes vermeye başladı. Avuçlarını birleştirerek sıcaklığı kızın yüzüne yakın bir yerde tutmaya çalıştı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"Sıcak hava. Hipotalamus. İç sıcaklığı kontrol eder ve bilinci kendine getirir. İşemesi için kendine gelmesi gerek."

"Ben olsam onu ovalardım. Kan dolaşımını hızlandırır."

"Harika. Onu öldürürdün. Kanı çok soğuk. Kalbi durdurdu."

Ryodan, "Neden soyunduğunu bilmiyorum," dedi. Yüzüne baktım, benim yaptığımı yapıyordu. Benim gibi, benzer bir şey bir daha yaşanır diye, bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Bize kalsa kızı kucaklar, hemen sıcak bir yere götürürdük. Ama bu çocuğa göre, bunu yapsaydık kız ölmüştü.

"Kan damarları genişler. Isındığını düşünür. Dağlarda ölü bulunan bazı dağcıların kıyafetleri yanlarında katlanmış hâlde olur. Kafaları karışır. Beyinleri kaosu şekillendirmeye çalışır."

"Sen bütün bunları nereden biliyorsun?" Çocuğun bilip benim bilmemem sinir bozucuydu. Mevcut durumda benden daha çok işe yarıyordu. Ben her koşul ve şart altında en iyi olmak istiyordum.

"Annem doktordu. Bir defasında Ant Dağları'nda hipotermiden ölüyordu."

Ryodan, "Seni neredeyse öldürüyordum," dedi.

Çocuk, "Seni duyamaz," dedi.

"Onunla konuşmuyorum."

Çocuk, "Biraz daha sıcak su torbası lazım," dedi. "Tanrım, çok soğuk!"

"Birkaç hafta önce seni neredeyse öldürüyordum."

Çocuk bir bakış attı. Çocukta nasıl bir cesaret vardı ki bana hırlayıp Ryodan'a böyle bakabiliyordu?

Ryodan, "Senin yürüdüğün karanlık ara sokaktaydım. Geldiğimi bile görmezdin. Ama o akşam seni öldürseydim, Dani bu akşam ölürdü," dedi.

"Bu bir özür mü?" diye dalga geçtim.

"Seni ne zaman görse korkudan nefesini tutuyor mu İskoçyalı?"

Var olmayan kanatlarımı açmak istedim ve tısladım.

Çocuk, "İkiniz de çok fazla konuşuyorsunuz," dedi. "Kesin sesinizi. Bana tekrar söyletmeyin."

İkimiz de sustuk, ki bence çok komik bir durumdu.

Tepeden nasıl göründüğümüzü hayal ettim. Sanırım insanlığımı kaybettiğim için, cehenneme gidişimi ancak böyle hayal edebiliyordum. Bulunduğumuz yerde şimdi bir tane insan vardı ve o ben değildim.

Kıyafetlerinin altında tahmin ettiğimden daha fazla kıvrım olan bir kadın-çocuk görmüştüm ve Ryodan'ın bakışlarından, onun da bunu tahmin etmediğini anladım. Kız şimdi kansızdı, teni mavi bir tona sahipti ve çıplak bir gencin kollarındaydı. O gencin yerinde ben olmalıydım. İki insanın başında ise farklı türlerden iki yaratık nöbet tutuyordu.

Solunda ölüm vardı.

Sağında ise şeytan.

Çocuk, benim o yaşlardaki hâlime benziyordu, sadece gözlükleri istisnaydı. Benim o yaştaki hâlimden biraz daha uzundu. Koyu renkli saçlara, harika bir gülümsemeye ve geniş omuzlara sahipti. İleride yakışıklı bir delikanlı olacaktı.

Tabii eğer birkaç hafta daha yaşarsa.

Şimdilik bahisler aleyhineydi.

Uyku tulumunun içinde sevdiğim kıza sarılıyordu. Kızın iç çamaşırının üzerindeki kafatasları ve çapraz kemikler, sebebini bilmesem de beni çok etkilemişti.

Bir dahaki sefere, karanlık bir sokakta yürürken Ryodan peşine düşmemişse, ben düşecektim.

16

OTORİTEYLE SAVAŞIYORUM VE ~~HEP OTORİTE KAZANIYOR~~ BÜYÜK İHTİMALLE SAVAŞMAYA DEVAM EDECEĞİM

Akıl almaz bir keşfe imza attım.

Ölmek, işin kolay kısmıydı.

Zor olan, hayata geri dönmekti.

Bir saniye önce yoktum, varlığımdan eser kalmamıştı.

Bir saniye sonra ise acılar içinde *yanıyordum*.

Birilerinin konuştuğunu duydum ama sanki biri göz kapaklarımın üzerine ağırlık koymuştu ve gözlerimi açmayı bile denemedim.

O kadar canım yanıyordu ki kendimden geçmeyi diledim. Çaresizce inledim.

"Onu hareket ettirebileceğimizi söyledin, o zaman yapalım. Şimdi. Onu benim yerime götürelim."

Christian'dı. Burada ne işi olduğunu merak ettim.

"Seninle hiçbir yere gitmeyecek. Benimle gelecek. Eğer yanılıyorsan ve şimdi onu hareket ettirmek güvenli değilse çocuk, öldün demektir."

Ryodan'dı. Çocuk dediği kimdi? Bildiğim kadarıyla, sadece bana *çocuk* derdi.

"Onun hayatını şansa bırakmam. Şimdi hareket ettirebiliriz."

"D-D-D-Dancer?" diye kekeledim.

"Rahatla Mega. Az kalsın ölüyordun." Elimi tuttu. Eline tutundum. Elini seviyordum. Büyük ve gevşekti ama kendinden emindi. *İstersen yanındayım ama istemezsen bırakırım*, diyen türdendi. "İkinizle de gitmeyecek. O benimle geliyor," dedi.

Christian, "Lanet olsun!" diye patladı. Sesi çok yüksek çıkınca, gözlerimin arkasında kıvılcımlar çaktı. Zaten çok acı çekiyordum.

Ryodan, "Zaten kız zayıf ve onu koruyacak durumda değilsin," dedi.

"Ben z-zayıf değilim," diye mırıldandım. "Hiçbir zaman." Gözlerimi araladım ve sokağın loş ışığı bile beynimi çatlatmaya yetti. Gözlerimi tekrar kapattım. Lanet olsun, zayıftım.

"Onu koruyabilirim."

"Ben senin mekânına girdim ve onu senden aldım."

"O gün orada değildim. Orada olsaydım bunu yapamazdın."

Ryodan bir kahkaha attı. "Zavallı insan."

Christian, "Benimle geliyor," dedi.

"Beyler, gerçekten çok kötüyüm," dedim. "Kimin mekânı daha yakın?"

Christian, "Benimki," dedi.
Ryodan, "Yalancı," dedi.
Christian, "Nerede olduğunu bile bilmiyorsun," dedi.
"Ben her şeyi bilirim."
Dancer, "Chester's," dedi.
"Beni oraya götür. Acele edin. Açım ve donuyorum."

Chester's kulübüne girdiğimizde, gürültü yüzünden şakaklarıma korkunç bir sancı girdi. O kadar kötüydüm ki bacaklarım titriyordu. Ryodan, Lor'dan birkaç battaniyenin ısıtılıp yukarıdaki bir odaya götürülmesini istedi. Odanın ses geçirmez olmasını ümit ettim. Ryodan'ı tanıyorsam öyle olmalıydı. Batman gibi en iyi oyuncaklara sahipti. Şimdi nereye gittiğim hiç umurumda değildi. Sadece uzanmaya ihtiyacım vardı. Beni yürütmelerini istemiyordum ama yürümek isteyen bendim çünkü birinin beni taşımasından nefret ediyordum. Şimdi rol yapıyordum ama bütün kaslarım kramplarla kavruluyordu. Acı, doğru düzgün düşünmeme bile engel oluyordu.

Ryodan, adamlarından birine, "Çocuğu dışarı çıkartın," dedi.

İki adam Dancer'a doğru hareketlendi.

"Dancer'ı rahat bırak."

"Sorun değil Mega. Yapacak işlerim var. Sen kendine iyi bak, beni duydun mu?" Bana sert bir bakış attı ve bir anlığına, herkesin ortadan kaybolmasını, Dancer ile yalnız kalmayı istedim. Dancer'ın yanında hayat çok kolaydı. Beni nasıl bulduğunu sormak istiyordum. Neler olduğunu bilmek istiyordum. Birisi bu akşam hayatımı kurtarmıştı. Onun kim olduğunu ve detayları merak ediyordum.

Ama burada olmasını istemiyordum. Chester's ona göre bir yer değildi. Lekelenmesini istemiyordum. "Akşam görüşürüz," dedim.

Sırıttı. "Umarım Mega. Birlikte film izleriz."

Ryodan, "Çocuğu dışarı çıkartın, hemen," diye kükredi.

Dancer kendisini tutan ellerden kurtulup sakin bir ses tonuyla, "Ben kendim çıkarım," deyince, bundan çok etkilendim. Buram buram testosteron yaymıyordu. Sağa sola boynuz atmaya çalışan kızgın bir boğa değildi. Sadece, kendi başının çaresine bakabilecek biriydi.

Ben Dancer'ın arkasından bakarken Ryodan beni başka bir tarafa döndürdü, sanki bir alışveriş sepetiydim. Sıcak su ve şekerleme istedi. Christian'a kulübünden siktirip gitmesini söyledi.

Christian bir kahkaha attı ve merdivenlere en yakın alt kulüpte, bir bar sandalyesine oturdu.

Merdivenleri güçlükle çıkarken komik bir şey oldu. Ryodan bir saniyeliğine durdu ve arkama baktım. Dans pistine, çocuk alt kulübüne bakıyordu. Sanki Jo, onun varlığını hissedecekmiş gibi bir havası vardı. Ve Jo kafasını kaldırıp Ryodan'a baktı. Sanki bu anı bekliyordu. Sanki ikili arasında görünmez bir bağ vardı ve Ryodan ipi bir taraftan çekince, Jo bunu hissediyordu.

Sanırım saçlarındaki gölgeler birkaç gün öncekinden daha dramatikti. Koyu renkli saçlarının arasındaki altın renkli teller gözüme ilişti. Göğüslerinin arası yine parıldıyordu -parlak şeyler her neyse, doğrudan göğüslerine bakmanıza sebep oluyordu!- ve kollarında halkalar vardı. Jo asla takı takmazdı. Ne kadar kötü durumda olsam da Jo'nun çok güzel göründüğünü düşündüm. Ryodan ba-

şıyla belli belirsiz bir biçimde onayladı ve Jo olduğu yerde dondu kaldı. Ellerini eteğine sildi ve öyle bir yutkundu ki gırtlağındaki düğümlenmeyi ben bile gördüm. Birbirlerine baktılar ve ikisi de gözlerini kaçırmadı.

Bir süre sonra Jo da başıyla onayladı.

Ben ne olduğunu anlamamıştım. Jo da Kat gibi empati gücüne mi sahipti? Ryodan'ın ne dediğini nasıl anlamıştı? Ve Ryodan ne diyordu? Jo neden tepsisini bir başkasına veriyordu?

Sonra dizlerimin bağı çözüldü çünkü artık daha fazla rol yapamazdım. Ryodan yere düşmeden beni yakaladı ve yukarıya taşıdı. Çok çaresiz durumda olduğum için itiraz bile etmedim.

Bana Ryodan'ın ofisine birkaç kapı uzaklıkta bir oda ayarladılar ve yatağa yatırdılar. Yumuşak yatağa gömüldüm, rahatlayarak iç geçirdim ve kendimden geçtim. Ryodan birkaç dakika sonra beni uyandırınca çok sinirlendim. Bana zorla sıcak ve şekerli bir şey içirdi.

Önce istemedim ama tadı şahaneydi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Öldüm ve geri mi döndüm?" Ne maceraydı! Öldüğüm zaman, efsanemde bundan da bahsedilecek miydi? Hayatımda kaç kez ölümün kıçını tekmeleyecektim? Çok havalı değil miydi?

"İç."

"Dancer nereden geldi?" Karnıma kramplar girdi. "Ah, midemi acıtıyor."

"Kana kana içme. Yudum yudum."

İkinci bir bardak doldururken, komik bir şey daha fark ettim. "Ahbap, sen titriyor musun?"

"Ben de çok üşüdüm."

Lor bir kahkaha patlattı ve Ryodan'a bir bakış attı. "Ya da çok ısındın. Çık buradan. Ben hallederim."

Ryodan boş bardağa baktı. Sürahiyi bitirmiştim ve daha fazlasını istiyordum.

Lor, "Ben getiririm," dedi. "Sen gidip ne yapman gerekiyorsa onu yap patron."

Ne yapması gerektiğini ve neden titrediğini merak ettim. Zayıflıklarından biri miydi? Eğer öyleyse, her şeyi bilmek istiyordum. Yeniden kendimden geçecek olmam büyük talihsizlikti.

Ryodan yerinden kalktı. "Onunla ilgilen." Kapıya yürüdü.

Lor, "Uyu evlat," dedi. "Sen ne olduğunu bile anlamadan yanına geri döneceğim. Sana çikolata getireceğim."

Kendimi yastığa bıraktım, bacaklarımı karnıma çekip iç geçirdim. Çikolata. Hayat güzeldi. Tek yapmam gereken, bu sıcak ve konforlu yatakta yatmak ve beklemekti. Battaniyeleri benim için ısıtmışlardı. Birisi bana çikolata getirecekti.

Günlerce uyuyabilirdim.

Neler olduğunu çok merak ediyordum. Dancer ile konuşmak için can atıyordum ama beklemek zorundaydı.

Yine kendimden geçmek üzereyken bir düşünce beynime saplandı ve elektroşok yemiş gibi oldum.

Ryodan'ın Jo'ya o bakışı neden attığını biliyordum!

Çünkü şimdi ofisinde benden bahsediyorlardı! Jo, neredeyse öldüğüm için çok endişeli olmalıydı.

Kurallara uymadığım ve bu akşam neredeyse kendi ölümüme sebep olduğum için, benimle ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Yetişkinlerin benim hakkımda aptalca

cümleler kurmasından nefret ederdim! Sonunda önlem olarak, aklı başında kimsenin uymayacağı yeni bir kurallar listesi sunarlar ve kuralların hiçbiri mantıklı veya zekice olmazdı.

Küçücük bir şeye dokununca süper hızımı kaybedeceğimi nereden bilebilirdim? Bana bunu neden söylememişti? Söyleseydi bunu asla yapmazdım.

Ölümle burun buruna gelmemin kendimin değil de Ryodan'ın hatası olduğunu anlayınca fokurdamaya başladım ve içten içe ısındım. Battaniyelerin altından çıktım, kılıcımı aldım, tökezleyerek kapıya doğru yürüdüm, kolu çevirdim ve koridora çıktım. Kafamı kaldırdım ama kimseyi göremedim. "Çünkü muhtemelen, şimdi herkes ofisinde beni konuşuyordur," diye mırıldandım.

Sarhoş gibi yalpalayarak ve duvarlardan destek alarak koridorda ilerledim, kapısına ulaşmayı başardım. Sonra avucumu Ryodan'ın her zaman koyduğu yere koydum ve kapı açıldı. Kapının tamamen açılmasını bile beklemeden içeriye daldım.

"Neredeyse ölüyordum ve bu benim suçum değildi. Hepsi senin hatandı ve ohooo... Öğk!" Başımı iki yana salladım ve ne diyeceğimi bilemedim.

Korkmuştum.

Ağzım açık kaldı ve tek bir kelime edemedim.

Ryodan omzunun üzerinden bana baktı.

Jo içerideydi ama konuşmuyorlardı. Jo, Ryodan'ın masasına doğru eğilmişti ve eteği yukarıdaydı. Ve Ryodan, görmeyi asla istemediğim bir şeyi yapıyordu. Lanet olsun! Bir zaman makinesinden mi geçmiştim? Buraya gelmem ne kadar sürmüştü? Yetişkinlerin bu noktaya gelmeden önce

yapacak başka şeyleri yok muydu? Sarılmak veya öpüşmek ya da bir süre sohbet etmek gibi. Hızla hareket ettim ve bunu yaparsam bazı şeylerin ağır çekimde kalacağı için gözüme daha güzel görüneceğini düşündüm. Gördüklerimi özümsemek için bir fırsatım olabilirdi.

Jo nefesini tuttu ve yüzü kızardı. "Ah! Dani! Çık buradan!"

Görmek isteyeceğimden daha fazlasını gördüm.

Benden bahsetmiyorlardı.

Beni düşünmüyorlardı bile.

Sanki birkaç kapı ötede ölümle burun buruna gelen ben değildim. Kimse beni umursamıyordu!

"Sen hainsin! Düşmanla yatıyorsun! Senin neyin var? Bu kadarı benim gözlerim için bile çok fazla."

Ryodan, "Yatağına geri dön," dedi. Bana gülünç bir bakış attı.

Ryodan'dan da Jo'dan da nefret ediyordum. Lanet olasıca kapıdan da nefret ediyordum çünkü kendi kendine açılıp kapanıyordu.

Dışarı çıkarken kapıyı çarpamadım bile.

Uyandığımda kendimi harika hissediyordum. Genelde, uyandığımda uzun süre kendime gelemezdim. Belki de daha sık ölümle burun buruna gelmeliydim. Neden kendimi bu kadar iyi hissettiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama hoşuma gitti ve gerindim, keyfini çıkarttım. Kaslarım rahatlamıştı ve mutluydu. Hiçbir yerimde yara izi yoktu ve bu, çok sık karşılaştığım bir şey değildi. Genelde bazı kaslarım düğümlenirdi. Yara demek, ben demekti. Sanki yeni bir vücuda girmiştim! Daha önce hiç yaşamadığım

bir uyanma öncesi safhasında olmalıydım, beynim açılmış ama vücudum hâlâ uyuşuktu. Yataktaki çikolataları hissettim, sıcaklığımla erimişlerdi. Bir tanesi yanağıma ve yastığa bulaşmıştı, bir tanesi de kalçamdaydı. İkisini de yapıştıkları yerden çıkarttım, kâğıtlarını açıp gözlerimi açmadan yemeye başladım. Çok mutluydum. Alışabilirdim buna. Şişlikler veya morluklar olmadan yatakta kahvaltı ediyordum.

Sonra nerede olduğumu hatırladım.

Chester's.

Ve ardından, uykuya dalmadan önce ne gördüğümü hatırladım.

Ryodan, Jo'yu beceriyordu.

Masasının üzerinde.

Hah!

Bir daha o masaya bakabileceğimi sanmıyordum. Ofisinde nasıl oturacaktım bundan sonra?

O kadar öfkelendim ki hemen yerimden fırladım. Ve ağzımdaki yarım çikolatayı o kadar hızlı yuttum ki boğazıma takıldı.

Öksürmeye başladım ve biri sırtıma vurdu. Ağzım açıldı ve ezilmiş çikolata parçaları camdan duvara fırladı. Sabahın bu saatinde çok iğrenç bir manzaraydı. Midem kalktı ve yediklerimi içimde tutmak için iki büklüm oldum.

Evet, bu hâlim her zamanki uyanışlarıma daha yakındı. Hem kafam karışıktı hem de perişan bir hâldeydim. Manastırda yaşarken Ro bana acılarımın artacağını ve süper kahramanların acılarının normal insanlardan çok daha fazla olduğunu söylemişti. O yüzden derin bir uykuya ihtiyaç duyuyor ve uyanmakta güçlük çekiyordum. Çünkü vücudumun hücresel seviyede onarması gereken yerleri,

sıradan insanlara göre çok daha fazlaydı. Bilimsel olarak mantıklı bir teoriydi.

Lor arkamdan, "Yutmadan önce biraz çiğnersen faydası olabilir evlat," dedi.

"Ben hiçbir zaman uzun uzun çiğnemem. O zaman yeterince hızlı mideye indiremem ve bütün günü çiğneyerek geçirmek zorunda kalırım. O zaman çene kaslarım Temel Reis'in pazıları gibi olur."

"Temel Reis'in kim olduğunu bilmek için fazla gençsin."

Hayatınızın büyük bir kısmını bir kafesin içinde, televizyonun karşısında geçirdiyseniz, herkesi bilirdiniz. *Yeşil Vadi* ve *Gilligan Adası*'ndan şarkılar bile söyleyebilirdim. Bütün dizileri biliyordum. Televizyon izleyerek, dünya hakkında bir sürü şey öğrenmiştim. Dikkat ederseniz, programlarda psikoloji ile ilgili çok şey vardı ve ben dikkatli bir izleyiciydim. Ro melodram yeteneğimin, büyüme şeklimden dolayı geliştiğini söylerdi. İnsanların, dizilerdeki gibi, hayattan daha çok keyif alması gerektiğine inandığımı dile getirirdi. Tanrım, tabii ki inanıyordum ama bunun için televizyona ihtiyacım yoktu. Hayat bir seçimdi: Siyah ve beyaz yaşayabilirdiniz ya da renkli yayına geçebilirdiniz. Ben gökkuşağındaki bütün renkleri taşıyan biriydim! Yerimden kalktım, kılıcımı elime aldım ve kapıya yürüdüm.

Lor kollarını göğsümde birleştirip karşıma dikildi. "Patron dışarı çıkmamanı söyledi."

"Patrona Jo'yu becermesini ben söylemedim," dedim. Sakin bir ses tonuyla konuştum ama içimde fırtınalar kopuyordu. Neden kendimi bu kadar ihanete uğramış hissettiğimi bilmiyordum. Neden umurumdaydı? Onlar yetişkindi. Yetişkinlerden mantık beklenmezdi. Jo adam-

dan hoşlanmıyordu. Adamın da Jo'yu umursamadığını biliyordum.

"Tatlım, patron birini becerecekse kimseye sormaz."

"Pekâlâ ama Jo'yu tekrar beceremez. Çekil yolumdan." Jo'ya, Ryodan ile bir kez daha seks yaparsa onunla asla konuşmayacağımı söyleyecektim. Bir seçim yapması gerekirse beni seçerdi.

"Çekileyim de ortalığı karıştır, değil mi?"

"Evet." İnkâr bile etmedim. Kafaları kırmaya hazırdım ve birisi benim kadar sefil duruma düşene kadar rahat etmeyecektim.

Bana tepeden baktı. Çeneme daha havalı bir açı verdim ve gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettim.

"Ne? Komik olduğumu mu düşünüyorsun?" İnsanların bana böyle gülmesinden çok sıkılmıştım. Elimi kılıcıma attım. Benden önce kılıcımı tuttu. Hepsi benden hızlıydı. "Komik değilim. Tehlikeliyim. Sadece bekle ve gör. Henüz bir yetişkin olmayabilirim ama olunca senin kıçını çok fena tekmeleyeceğim. Sadece bekle ve gör."

Kılıcımı bıraktı ve gülümseyerek önümden çekildi. "Pekâlâ evlat. Git ve ortalığı karıştır. Zaten son birkaç gündür burası çok sıkıcıydı."

Önümden çekilirken Lor'u sevebileceğimi düşündüm. Benim gibi renkli bir kişilikti.

Ryodan'ın ofisinin önünden geçerken bir esinti hissettim ve hemen arkama döndüm. Dövüşmeye hazırdım ama arkamda kimse yoktu. Başımı iki yana salladım ve merdivenleri indim, basamaklarda süper hızda sağa sola atladım çünkü bu sabah enerjim çok fazlaydı. O arada dans pistine göz gezdirdim. İçerisi doluydu ve herkes çok eğleniyordu.

Ya çok fazla uyumamıştım ya da bütün bir günü bir sonraki geceye kadar uyuyarak geçirmiştim çünkü Jo, çocuk alt kulübünde uzun bacaklarını sergiliyordu ve... Tanrım! Gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Mutluydu. Suratı mutluluktan parıldıyordu! Aklından ne geçiyordu? Bir peri masalında yaşadığını mı düşünüyordu? Yanılıyordu. Zira bu periler, insanları sakat bırakıyor ve öldürüyor, birlikte olduğu adam ise buna izin veriyordu. Nasıl bu kadar mutlu olabiliyordu? Aralarında romantik bir şey bile yoktu. Tanrım! Üzerinde düşünmek bile istemiyordum. Gördüğüm manzarayı zihnimden en kısa sürede silmeliydim.

Süper hızda kulübe adım attım ve sağımdaki solumdaki insanları devirdim. Birilerinin homurdandığını duyunca kendimi daha iyi hissettim.

Önünde durduğumda önce şaşırdı sonra delirdi. Neden bana kızgındı?

Son içkiyi tepsiden aldı, bir Gergedan-Çocuğun masasına koydu, sonra tepsiyi göğsüne götürüp bir tür kalkanmış gibi iki eliyle kavradı. "Hain."

"Dani, bunu yapma. Burada olmaz. Şimdi olmaz."

"Sen yukarıda yaptın," dedim. Elimle, Ryodan'ın ofisini işaret ettim. "Benim nerede olduğum ve ne yaptığım umurunda bile değildi. Ben o arada ölmekle meşguldüm ama sen iki kapı ötede, beni elinden kurtarmaya geldiğin adamla birlikteydin. Beni o adamın mahzeninden kurtaracaktın. Beni tutsak etmişti. Hatırladın mı?"

"Düşündüğün gibi değil."

"Ne? Mahzende değil miydim? Yoksa beni ondan kurtarmaya gelmedin mi? Bana seks yapmadığınızı söyleme. Göreceğimi gördüm."

"Sana zarar vereceğini düşünmüyordum ve vermedi. Bana da zarar vermedi."

"İkimiz de köpek gibi onun için çalışıyoruz! Sen Fae'ye hizmet ediyorsun ve benim tasmam adamın elinde! İnsanları Fae'ye yediriyor Jo. Onları öldürüyor!"

"Öyle bir şey yapmıyor. Bir kulüp yönetiyor. İnsanlar ölüyorsa bu onun suçu değil. Ne yapacaktı? Onlarla konuşup ikna mı edecekti? Chester's kulübünde psikolojik destek merkezi mi kuracaktı? Ondan ne bekliyorsun Dani?"

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Şaka yapıyor olmalısın! Onu savunuyor musun? Stockholm sendromu dediğin bu olmasın Jo?" Dalga geçmeye başladım.

Boş bir masaya yürüdü ve üzerini temizlemeye başladı, kirli tabakları tepsiye koydu. O yaratıkların pisliğini temizlemesi beni daha da kızdırdı. O anda, bunu yaparken çok güzel göründüğü için iki kat öfkeliydim. Jo gittikçe güzelleşiyordu ve bu duruma bir anlam veremiyordum. Eskiden kot pantolon ve tişört giyen, makyaj yapmayan ve sadece kızlarla takılan biriydi. Pijama partileri yapar, film izlerdik. Şimdi bir süper model gibiydi. Nefret ediyordum bundan.

"Stockholm sendromunun ne olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Ne olduğuna baktım ahbap, sen yanlış anlamışsın. Seni her türlü becermesine izin veriyorsun. Sence ne kadar sürecek? Sana çiçekler getireceğini mi sanıyorsun? Chester's kulübünün sahibiyle düzgün bir ilişki hayalleri mi kuruyorsun?"

Tepsinin üzerinde bardaklardan bir kule oluşturdu ve bana abartılı bir bakış attı. "Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?"

"Tabii ki. Bana onunla bir daha asla seks yapmayacağını söylersen giderim. Hem de hemen. Konuşma biter."

Dudaklarını büzdü. Masaları ıslak bir bezle silerken Ryodan'ın ofisine baktı. O anda yüz ifadesinin yumuşaması beni delirtti. Suratındaki gerginlik azaldı ve şimdi, âşık bir kadın gibiydi. Ondan nefret ettim. Ryodan'dan nefret ettim.

Sonra bana döndü.

"Hayır Dani. Bunu yapamam. Bu işe karışma. Bu konu seni ilgilendirmez. Bu konu yetişkinlere özel." Arkasını döndü ve tepsiyle bara doğru yürüdü. Sipariş veren Fae'nin seslerini duydum, Jo'nun dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Ama umurumda değildi, ilgisini vermesi gereken kişi bendim.

Hızlı ve sert bir biçimde arkasında belirdim, alt kulüpte bir rüzgâr estirdim ve tepsi az kalsın elinden yere düşüyordu. Tepsiyi yakalaması çok zor oldu. İnsanların hayatını berbat edebilen tek kişi, Ryodan değildi.

"Bana arkanı dönme. Seninle işim bitmedi."

"Evet, bitti."

Kulağına tısladım. "Anlamıyor musun? O adam seni asla sevmez. Devreleri buna uygun değil. Seni kullanıyor ve fırlatıp atacak. Sonrasında, artık görmek bile istemediği kirli bir tuvalet kâğıdı parçası gibi ortada kalacaksın."

Derin bir nefes aldı ve omzunun üzerinden bana öyle bir bakış attı ki bunu göreceğime ölseydim daha iyiydi.

Az önce söylediklerim yüzünden kendimden nefret ettim. Ryodan'dan da nefret ediyordum çünkü söylediklerim doğruydu. Jo, Ryodan'ın ilgisini çok uzun süre çekemezdi. Fazla iyiydi. Kalbi fazla temizdi. İçinde kötü niyete veya na-

hoş duygulara yer yoktu. Hiçbir şeyi kötü değildi. Ryodan için yeterince karmaşık biri değildi. Ryodan hasta ruhlu bir adamdı, öfkemi kusmak için yanlış kişiyi seçmiştim, aslında adamı seçmem gerekirdi. Ryodan, Jo'ya zarar verecek ve bunun için onu asla affetmeyecektim. Ama önce ben gelip kıza zarar vermiştim. Tanrım, ne kadar aptaldım.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Chester's kulübünde olmasaydık, gözyaşlarının yanaklarından aşağıya süzüleceğine emindim.

Kendimi birden o kadar çaresiz hissettim ki ne diyeceğimi bilemedim. İçimden kıza sarılmak geliyordu. Jo'ya zarar vermek istemiyordum. Ağzımı kapalı tutmalıydım. Yetişkinler çok garip insanlardı ve ben onları anlamıyordum. "Neden? Neden sonu kötü olacak bir şeye giriyorsun? İnsan canının yanacağını bile bile böyle bir şey yapar mı?"

"Bu gibi şeyleri konuşmak için fazla gençsin."

"Yapma Jo, benim. Ben hiçbir şey için çok küçük değilim. Benim dünyamda her şey çok farklıdır. Bana anlatabilirsin."

"Çok karmaşık."

"Sanki hayatımızda her şey çok basit. Bir dene."

Bir şey demeyince oturdum ve bekledim. Uzun sessizlikler insanları konuşmaya sevk ederdi.

Sessizlik uzadı. Sonunda utanmış gibi bakışlarını kaçırdı, o kadar kısık sesle konuşmaya başladı ki sanki benimle değil kendi kendine konuşuyordu. "Her sabah merdivenlerin tepesinden kulübe bakıyor ve orada dikiliyor. Çok büyük, güçlü ve yakışıklı..." Ağzı tamamen kurumuş gibi yutkundu. "Seksi. Tanrım, inanılmaz seksi." Gözlerinde garip, anlam veremediğim, yoğun bir şey açığa çıktı. Sonra

yumuşak bir ses çıkarttı ve başka bir şey söylemedi. "Ve çok komik. Komik olduğunu biliyor muydun? Bunu biliyor olmalısın, onunla çok vakit geçiriyorsun."

Ellerimi yumruk yaptım. Tabii ki biliyordum. Sadece Jo'nun bildiğini bilmiyordum. Ne yapıyorlardı bunlar? Dancer ile benim yaptığım gibi, birbirleriyle şakalaşıyorlar mıydı?

Bir şeyi hatırlamış gibi bakışları odağını kaybetti. "Her sabah, vardiya sona erince, kalabalığın içinden bir kadını seçer ve başıyla onaylar. Kız yukarı çıkar ve sonunda aşağıya indiğinde..." Tüyleri diken diken olmuş gibi ürperdi. "Ve insan, kıza yaptıklarının, onu değiştirip değiştirmediğini merak ediyor. Kızın gülümseyerek ortalıkta gezindiğini, daha öncekinden farklı hareket ettiğini görüyorsun. Yukarıda her ne olduysa, kızın kendini öncekinden daha canlı hissettiğini anlıyorsun. Hayatında bir kez bile olsa böyle bir şeyi yaşamak istiyorsun. Bir kadının bu hâle gelmesi için, erkeğin onu özel bulması gerek. Onu düşünmemeye çalışıyorsun ama işe yaramıyor. Bana bakıp başıyla onaylarsa, gitmeyeceğime dair kendi kendime söz vermiştim."

"Ahbap, uyan. Gittin."

"Biliyorum."

Yine, A-sınıfı bir sosyopat tarafından kullanılmamış, sanki bir tür büyük ikramiye kazanmış gibi yüzü aydınlandı.

"Neden o?" Anlamıyor ama anlamak istiyordum. Jo'yu bir hain olarak görmek istemiyordum. Mac'i kaybetmiştim, Jo'yu da kaybedemezdim. "Nasıl biri olduğunu biliyorsun!"

"O kötü bir adam değil Dani."

"Saçmalık."

"Her şey senin sandığın gibi siyah ve beyaz değildir."

Bazı şeyler siyah beyazdı ve Ryodan bence siyahın da siyahıydı. Kötü adamlardan biriydi, nokta. Sinirlendim. Jo'nun uyanıp kendine gelmesi ve bütün ev tutuşmadan yanık kokusunu alması gerekiyordu.

"Ya ertesi gün merdivenlerin tepesinde durup başka birini seçerse?" diye sordum. "Sadece zaman meselesi Jo. Sen de biliyorsun bunu. Sen şimdiki gibi hayaller içinde bekleyeceksin ama senin yanında dikilen garson kızı seçecek. Sonrasında bir daha asla yukarıya çıkamayacaksın çünkü onun gibi adamların yeniden oynatma düğmesi olmaz. İşi bittiyse bitmiştir. O zaman kendini nasıl hissedeceksin?"

Arkasına döndü.

Peşinden gittim, dirseğinden tutup Jo'yu durdurdum. "Pekâlâ? Aklından ne geçiyor Jo? Özel olduğunu mu düşünüyorsun? Onu değiştirecek kadın olduğuna mı inanıyorsun? Kendine gel! Birbirinizi tamamlayan Ying ve Yang olduğunuzu mu düşünüyorsun? Bunlara gerçekten inanıyor musun?"

Nefes almayı unutmuş gibi havayı ciğerlerine çekti ama bu bile yeterli olmadı.

"Ne yaptığımı biliyorum Dani."

"Güzel, o zaman bana da anlat. Çünkü bulunduğum yerden, dünyanın en aptalca seçimi gibi duruyor."

Yine düşüncelere daldı, ben yanında değilmişim gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Süper duyma yetime rağmen anlamakta zorlandım.

"Birlikte bir gelecek kurduğun erkekler vardır Dani. Bir de sadece anılarında yaşayacak erkekler vardır. Aradaki farkı biliyorum."

Bana pek öyle gelmiyordu.

"Bazı anılar, ödenen bedele değer. Bununla başa çıkabilirim."

Ama çıkamayacaktı, çıkamayacağını biliyordum. Jo'yu tanıyordum. Zeki ve nazik biriydi. Bir savaşçının kalbine sahipti ama ruhunun içinde buzlar ve keskin bıçaklar yoktu. Âşıktı ve gerektiğinde geri adım atmayı bilmiyordu. Ama bir gün, o adımı atması gerekecekti. Bazen geri adım atmazsanız insanlar sizi paramparça ederdi. Böyle bir şeyi kaldırabilecek biri değildi. Ve sonrasında ortalığa saçılan pisliği ben temizleyecek, Ryodan'ı öldürmek zorunda kalacaktım.

Derin bir nefes aldım. "Sen çok aptalsın ve seninle bir daha konuşmayacağım. Kafanı kıçından çıkartman gerek."

"Senin de herkesi yargılamayı bırakman gerek."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey hakkında kesin bir kararı olmayan ve başını bu tarz belalara sokan biri olmaktansa, herkesi yargılamayı tercih ederdim."

"Dani, lütfen..."

"Kulaklarım doldu, daha fazlasını duymak istemiyorum!" Arkama döndüm ve süper hıza geçtim. Kafamı kaldırmama neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Bir tür çekimdi, sanki içimde bir şeyler, merdivenlerin tepesinde bir yere bağlıydı ve biri ipimi çekiyordu.

Ryodan merdivenlerin tepesinden bana bakıyordu. Ve Jo'nun söyledikleri aklıma geldi: Adam büyük ve güçlü ve yakışıklıydı.

Göz göze geldik.

Gözlerim, "Onu bir daha seçme, onu rahat bırak," diyordu.

Gözleri, beni anlamadığını belli ediyordu. Sonra tüylerimi diken diken eden bir bakış attı ve mesaj açıktı. *Evine git evlat.*

Arkamdaki Jo'ya baktı.

Ve başıyla onayladı.

17

KIZLAR DOMİNO TAŞI GİBİ DEVRİLİYOR

Cruce içimde kıpırdanıp *sen ve ben çok farklı değiliz,* dedi. *İkimiz de önderlik etmek için doğduk.*

Çaresizce uyanmaya çalıştım. Rüya Alemi'ndeydim ve beni kanatlarına almıştı. Uykuya daldığım anda oradaydı, kan renginde gülleri olan bir bahçenin beyaz mermerden yürüme yolunun sonunda beni bekliyordu. Beni güllerin üzerine yatırınca, kadife yumuşaklığında taç yapraklar ezildi. Kendimi dikenlere hazırladım.

Pişmanlık duymamalısın Kat. Güneş, doğarken pişmanlık duymaz.

Derinlerime indi ve beni tamamen doldurdu, vücudumdaki bütün sinir uçları erotik bir zevkle uyarıldı. Sırtım bir yay çizdi ve zevkle tısladım. *Dünyaya hükmedeceğiz ve bizi sevecekler. Onları kurtaracağız.*

"Şimdi beni hayal ediyorsun, değil mi tatlı Kat'im?"

Bir kar küresinin yere düşmesi gibi hayal dünyam parçalandı ve Sean'dan geceyi neden manastırda benim-

le geçirmesini istediğimi hatırladım. Sean'ı neden arka kapıdan odama soktuğumu anımsadım. Beni Cruce'dan kurtarması için. Beni, bildiğim ve sevdiğim dünyaya bağlaması için.

Kendimi Sean'ın kollarına bıraktım ve vücuduna yaslandım, korkumu arzuymuş gibi gizleyerek titredim. Sert ve hızlı bir sevişmeydi, çok uzun sürmedi. Başka birinin görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştığımı bilmiyordu.

Başka birinin benimle çok daha güzel seviştiğinden ve bana kusursuz orgazmlar yaşattığından haberi yoktu.

Sean çocukluk arkadaşımdı ve gençlik yıllarımın aşkıydı, ruh ikizimdi. Onsuz bir hayat düşünemezdim. Birlikte aynı çocuk parkında oynardık ve okulun ilk günü de yan yanaydık. Aynı hafta kızamık olduk, ilk kez grip olduğumuzda geceyi televizyonun önünde birlikte geçirdik. Sivilcelerimizden birlikte kurtulduk. Âdetlerim başladığında benim yanımdaydı ve sesi değişmeye başladığında da ben onun yanındaydım. Birbirimizin her şeyini biliyorduk. Zengin ve uzun bir geçmişimiz vardı. Koyu renkli gözlerini, siyah saçlarını ve açık renkli İrlanda tenini çok severdim. Balıkçı süveterini, soluk bir kot pantolon ve yüzünde hafif bir gülümseme ile giyişini çok severdim. Kollarının yıllardır balıkçı ağlarını çekmekten çok güçlü olmasını severdim. Uzun kollarıyla vücudunun hareket edişini, bir kitapta kendini kaybettiğindeki görüntüsünü ve içime girişini çok severdim.

"İyi misin aşkım?" Yüzüme düşen saç tellerini geriye attı.

Başımı göğsüne koydum ve kalbinin atışını dinledim. Sabit ve kendinden emindi. Bazen sidhe kâhini yetenek-

lerine sahip olduğunu düşünürdüm çünkü beni çok güzel okurdu. Çocukluktan beri duygusal empati yeteneğimi biliyordu. Benim hakkımda hiçbir şey onu rahatsız etmezdi, ne yaptığımı tamamen anlayanlar arasında, bulunması zor bir şeydi. Bana yalan söyleyebilenlerin sayısı azdı. İçlerindeki kargaşayı sezerdim, tabii eğer pişmanlık veya vicdan yoksunu değillerse. Neyse ki hayatım boyunca sezgilerimin işe yaramadığı insan sayısı çok azdı –neredeyse hepsi Chester's kulübündeydi. Gerçeği bilmez ama yalanı sezerdim. O yüzden beni sevecek erkeğin çok dürüst olması gerekti. Sean'ım da böyleydi. Şüphe nedir bilecek yaşa gelmeden, birbirimize tamamen güvenmeyi öğrenmiştik.

"Ya yapamazsam?" diye sordum. Daha fazla açıklama yapmadım. Söz konusu olan Sean ise çok fazla kelimeye gerek yoktu. Çocukluktan beri birbirimizin cümlelerini tamamlardık. İlk kez sevişmemiz, ikimizin de ilk tecrübesiydi. İkimizin de hayatında başka biri olmamıştı.

Şimdi değer verdiğim her şeyi yıkan, görünmez bir sevgilim vardı. Şimdi Sean'ı değil, onu istiyordum.

Bir kahkaha attı. "Kat, tatlım, sen her şeyi başarırsın."

Kalbim, göğsümde bir taş gibiydi. Utançla ve ihanetle yanıyordum. Rüyalarımda başka bir erkekle yaptığım seksi en ufak detaylarına kadar hatırlıyordum ve bir haftadır bunu neredeyse her akşam yapıyordum. Cruce'u ağzıma almıştım, içime ve sadece Sean'a mahsus yerlerime girmişti. "Ama ya başaramazsam? Ya hatalarım yüzünden insanlar ölürse?"

Yana döndü ve beni kendine çekti, birbirimize sarıldık. Kusursuz bir biçimde birbirimizi tamamlıyorduk. Sanki aynı ağaçtan oyulmuş iki parçaydık.

"Şşş, Kat, ben yanındayım. Her zaman da yanında olacağım. Birlikte her şeyi başarırız. Bunu biliyorsun. Yeminlerimizi hatırla."

Beni daha sıkı sarmasına izin verdim. Gençtik. O dönemde çok gençtik ve her şey çok basitti. On beş yaşındaydık, birbirimize deli gibi âşıktık, gelişen vücutlarımızdan zevk almayı öğreniyor, birlikte büyüyorduk. Bir gün, deniz fenerinin oradaki Paradise Point'e üzerimizde nikâh giysileriyle kaçıp yemin etmiştik. Parçalanmış ailelerden geliyorduk, birbiriyle kavgalı ailelerdi ve onları izlerken çok şey öğrenmiştik. Çok fazla tutku, insanı yakardı. Çok fazla nezaket, faydalı değildi. Bir arada olmamız için neye ihtiyacımız olduğunu biliyorduk. Çok fantastik bir şey değildi, aslında sağduyuydu.

Sen zayıflarsan ben güçlü olacağım. Sen kaybolursan ben eve geri dönüş yolun olacağım. Hayal kırıklığına uğrarsan sana neşe vereceğim. Seni sonsuza kadar seveceğim.

"Seni seviyorum Sean O'Bannion. Beni hiç terk etme."

"Yapma Kat. Seni hiçbir zaman terk etmeyeceğim. Sen benim tek aşkımsın. Her zaman."

Sesinde neşe vardı.

Tekrar seviştik ve bu sefer, karanlık kanatlar üzerime gölge düşürmek istese de başaramadı. Şimdi yatağımda Sean'dan başka kimse yoktu.

Şafak vakti ağır perdelerin üzerine soluk beyaz dikdörtgenler çizerken Sean'ın giyinişini seyrettim. Manastırda gençler vardı ve biz evli değildik. Duvarlar yıkılmadan önce evlenme planları yapıyorduk ama aileler araya girmişti. O'Bannion'lar bunu durdurmak istemişti. Sean'ın kararın-

dan vazgeçmeyeceğini anlayınca da bunu yüzyılın evlilik töreni hâline getirmeye karar vermişlerdi.

Bir O'Bannion, bir McLaughlin ile evleniyordu!

Ailelerimiz için büyük bir adım olacaktı. Küçük çaplı gangsterler olduğumuz söylenebilirdi. Sean'ın ailesi Dublin'in yeraltı dünyasının büyük bir kısmını kontrol ediyordu. Ben Sean ile birlikte büyümüştüm çünkü annem, onun dadısıydı.

Ailelerimiz birbiriyle aylar boyunca kavga ettikten sonra duvarlar yıkılmış ve milyonlar ölmüştü.

Ailelerimiz de ölenler arasındaydı. İsyanlar çıkarken kargaşayı seyredip bundan kâr sağlamaya çalışıyorlardı, zaten başka ne yapmaları beklenirdi?

Öldükleri için üzgün olduğumu söyleyemezdim ve üzülmediğim için utanç duymuyordum. Sadece duvarların yıkılmasından sağ çıkan ama daha sonra Gölgeler tarafından öldürülen iki üvey kardeşim için yas tutuyordum. Rowena bize Unseelie yemeyi daha önce öğretmiş olsaydı onları kurtarabilirdim. Ailem ve diğer kardeşlerim, zaten kokuşmuş tiplerdi. İnsan yanlış ailede doğabiliyordu. Sean ve ben onlara yıllar önce sırtımızı dönmüştük. Fakat ailelerimiz bize baskı yapmayı hiç bırakmamış ve bizden hiçbir zaman vazgeçmemişti. Bir zamanlar Sean'a neler yapacaklarını, onu aile işlerine bulaştıracaklarını düşünürdüm fakat artık bu tip endişelerim yersizdi.

Artık özgürdük ve geçmiş geçmişte kalmıştı!

Uygun bir zaman ve bir rahip bulunca evlenmeyi düşünüyorduk. Kızlardan bazıları manastırda hoş bir seremoni düzenlememizi bekliyordu. Böyle zamanlarda evlilik törenleri insanların moralini yükseltirdi. Ama törenimi başka bir

şeye dönüştürmek istemiyordum. Benimle, Sean ve Tanrı arasındaydı bu.

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öperken kalbini hissettim, hem fiziksel olarak hem de yeteneklerimle. Sean mutluydu. Tek ihtiyacım olan şey de buydu.

Akşam da görüşüp görüşmeyeceğimizi sordu ve gülümseyerek dudaklarını öptüm.

"Evet. Ve sonrasındaki her akşam, bunu sen de biliyorsun. İltifat etmem için yapıyorsan Sean, senin için binlerce iltifatım var."

Ama Sean dışarı çıkınca gülümsemem soldu ve boş gözlerle yatağa baktım.

Sean'a, neler olduğunu söylemeliydim. Aynısı ona olsa, ben onun yanında, görünmez düşmanına karşı savaşırdım. Birlikte dövüşmeliydik. Sean benzer bir durumda olsa, ben ona işkence eden şeytanı yenmek için bütün sırlarını öğrenmek isterdim.

Fakat bunu yapamazdım. Mümkün değildi. Her şey ben engel olamadan gelişmişti. Artık bir başka erkekle seks hayatım vardı. Cruce'a karşı, Sean için hissetmediğim şeyler hissediyordum. Kendimden nefret ediyordum ve bunu ona anlatamazdım. Mümkün değildi.

Ağır çekimde, sıradan bir insan gibi eve yürürken, vücudum enerji dolu olduğu için öfkeme odaklanmakta güçlük çektim. Zihnim huysuzdu ama vücudum, *hey ahbap, biraz oyuna ne dersin*, diyordu.

Bir tenekeyi tekmeleyip ara sokağa gönderdim ve bunu yaparken bütün gücümü kullandım. Bir duvara çarpan teneke dümdüz oldu ve duvara yapıştı, kıkırdamaya baş-

ladım. Bir gün birisi tenekeyi görünce, "Ahbap, burada ne oldu?" diye soracaktı. Şehrin dört bir yanına ipuçları bırakıyor, heykelleri büküyor ve sokak lambalarına Dani'yi temsilen D şekli veriyordum. Kartvizitimi, herkesin görmesi için her yere bırakıyordum. Bir tür Batman Sinyali'ydi, insanlar dışarıda onlarla ilgilenen birinin olduğunu bilmeliydi.

Önümde uzun bir gün vardı ve buna inanmakta güçlük çekiyordum! Eski günlerdeki gibiydi. Ne yapacağımı düşünmeye başladım. Ne kadar aptalca olursa olsun, gündüzleri buz gizemini çözmekle uğraşmayı sevmiyordum çünkü Ryodan zaten geceleri zamanımın büyük bir kısmını çalıyordu. İnsanların hayatları tehlikedeyken bununla uğraşacak vaktim yoktu. Aslında Dancer'ın süper beyninden, buz gizemiyle ilgili yardım istesem iyi olurdu.

Aslında bir ara manastıra gidip ne durumda olduklarına da bakmam gerekiyordu. Sidhe koyunları görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve başlarını çok kısa sürede belaya sokabilen tiplerdi. İçimde sidhe koyunlarla ilgili kötü bir his vardı.

Bir de Müfettiş Jayne vardı. Kafes-temizleme seanslarından birine geç kaldığıma emindim.

Temple Bar'dan geçtim, acelem yoktu, şehrin keyfini çıkarttım, gün içindeki önceliklerimi belirlemeye çalıştım. Seçim yapabilecek durumda olmam bile değişiklikti! Duvarlar düşmeden önce şehrin bu kısmını çok severdim. Turistlerle dolu sokaklarda her akşam bir sürü ilgi çekici olay yaşanırdı, caddelerde takip edilecek ve öldürülecek bir sürü yeni Fae olurdu. Annem öldükten sonra, kendi başına yaşamanın ne demek olduğunu bu sokaklarda öğrenmiş-

tim. Tasmasız, kafessiz. Sadece, her zaman benden bir adım önde olan, çılgın, yaşlı bir cadı vardı.

Sonra Mac gelmiş ve sokaklar daha da havalı bir hâle bürünmüştü. Yanımda süper kahraman bir dost ile gezmek gibisi yoktu. Kardeşim gibiydi, annem gibiydi, en iyi dostumdu.

Şimdi ise şehrin geri kalanı gibi, Temple Bar da berbat durumdaydı. Terk edilmiş arabalar, içlerinde işe yarayacak ne varsa alındıktan sonra devrilip bir kenara atılmıştı. Şimdi sokağın ortasında, geçilebilecek, dar bir şerit vardı. Pencereler ve sokak lambalarının cam parçaları her yerdeydi; çatırtı çıkartmadan bir adım atmak neredeyse imkânsızdı. Sokaklarda gazeteler, çöpler ve insanlardan geriye kalanlar, rüzgâr estikçe sürükleniyordu. Gri ve yağmurlu bir günde çok kasvetli bir görüntüydü, ancak parlak bir gelecek hayal edebiliyorsanız kabul edilebilirdi. Mac'in annesi bir tür Yeşillendirme Programı, babası ise bir tür Temizlik Programı üzerinde çalışıyordu. Anlaşmazlıkları çözmeye çalışıyorlardı ve Dublin bir gün eskisi gibi havalı, görkemli bir yer olacaktı.

Temple Bar'da, ön cephesi parlak kırmızı binaların yanından geçerken, köşeyi dönmeden bir farklılık hissettim. Olduğum yerde dondum kaldım.

Sanki bir buz dağından soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Köşeyi dönmemeyi düşündüm. Buzlanan yerleri tek başıma incelememiştim. Ryodan'ı akşam buraya getirip olay yerini yeni bulmuş gibi yapabilirdim. Zaten yeni buzlanmış yerlerle, birkaç gündür buzlu olan yerler arasında çok fazla fark yoktu. Fakat köşeyi dönüp ölü çocuklar görürsem bütün günüm berbat olurdu.

Ölümle burun buruna gelişim hâlâ taze bir anıydı. O akşam kilisede yalnız olsaydım... Garip bir düşünceydi, kendimi ölü hayal edemiyordum. Etrafıma ve yukarı bakındım. Anladığım kadarıyla yalnızdım. Christian sürekli beni takip ediyor olamazdı. Şimdi gidersem, her zaman süper kahraman olmadığımı kimse fark etmezdi. Ama kalır ve başıma kötü bir şey gelirse kimse beni kurtaramazdı.

"Aptal kız! Kendine gel!" Kendimden tiksindim. Ben geri çekilmezdim ve desteğe ihtiyacım yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Süper kahramanlık, bazen büründüğünüz bir rol olamazdı –ya süper kahraman olurdunuz ya da olmazdınız. Tam zamanlı bir işti.

Uzun ceketimi savurdum, derinin çıkarttığı ses çok hoşuma gitti. Kılıcımı çektim ve harekete geçmeye hazır bir biçimde köşeyi döndüm. Kılıcım buzlandı ve parmaklarım soğukla birlikte kaskatı kesildi.

Sokağın ortasında Mac'in çok sevdiği süslü arabalardan biri vardı, tamamen buzlanmıştı ve güneş ışığının altında elmas taneciklerine bulanmış gibi parıldıyordu. Şoförün açık penceresinden dışarıya, buzlanmış bir kol çıkıyordu. Yolcu koltuğundan dışarı çıkmaya çalışan bir adam havada asılı kalmıştı, sanki bir şeyden kaçmaya çalışıyordu, gözleri kapalıydı ve ağzını bir çığlık atmak için açmıştı. Bir şeyle dövüşmeye çalışır gibi, bir yumruğu havadaydı. Görünürde çocuk yoktu. O kadarı bile bir teselliydi. İki zayiat verilmişti. O da başka bir teselliydi.

Olay yerini inceledim ve detaylara odaklandım.

Burası çok soğuk değildi. Soğuktu ama kilise veya Chester's alt kulübü gibi değildi. Daha çok, çamaşır yıka-

yan ailenin buzlandığı yere benziyordu. Dışarıda buzlanma daha çabuk ısınıyordu.

Birkaç kez derin nefes aldım ve zihnimdeki ızgaraya sokaktaki her şeyi oturttuktan sonra süper hıza geçmeye hazırlandım.

Tam her şeyi kusursuz hâle getirmiş, vitesimi değiştirmeye hazırlanırken, arkamdan birileri bağırmaya başladı ve silahlar patladı.

Mermiler bana zarar verebilirdi. O kadar da süper kahraman değildim. O yüzden korktum ve istemeden süper hıza geçtim. Böylesi, bilinçli olarak süper hıza geçmekten daha tehlikeliydi!

Vahşice ileri atıldım ve kendimi kontrol etmeye çalıştım ama çok hızlı hareket ettiğim için bunu yapmak zordu. Sarhoş bir Tazmanya Canavarı gibi sağa sola savrulurken, buzlanmış arabanın yanma çarptım.

Çarpmanın etkisiyle süper hızdan çıktım ama ya bu sefer hazırlıksız yakalanmamıştım ya da soğuk, kilisedeki kadar ölümcül değildi. Belki de ikisi birdendi, bu sayede sırtımı dikleştirip vitesi düştüğü gibi hızlı bir biçimde yükseltmeyi başardım. Ayaklarımı kontrol etmekte zorlandım. Çünkü adımlarıma, doğru ayakla başlamamıştım ve bir arabaya daha çarptım. Çarpmanın etkisiyle arabanın içindeki insanlar süper yüklü bir bomba gibi patlayıp binlerce parçaya bölündü. Üstüme pembe renkte, buzlu şarapnel parçaları saçıldı.

Cildimin açıkta olduğu yerlere, elmas kadar sert, minik parçalar saplandı. Sosis büyüklüğünde kalın bir buz parçası kot pantolonumu delip bacağıma girdi ve bir diğeri omzumu şişledi.

Yeniden süper hızımı kaybettim ve kendime gelmeye çalıştım ama hızlandığım anda, buz parçaları hızımın basıncıyla vücuduma biraz daha girdi. Canım o kadar yandı ki hiç düşünmeden vites düşürdüm. Refleksti, sadece acıya bir son vermeye çalışıyordum.

Donarak ölecektim.

Ayağa kalktım.

Ah! Lanet olsun, canım çok acıyordu!

Düşersem yerimden kalkamayabilirdim.

Ayakta kalmak tek çaremdi.

Yüksek hızda kaldım ama geri zekâlı arabaya bir kez daha çarpıp geri sektim. Ardından başka bir arabaya çarptım ve soğuk bölgeden uzaklaşmak için tüm gücümle aracı ittim. Ellerimi hissedemiyordum. Ayaklarımı hissedemiyordum. Lanet olsun, bunu yaptığıma inanamıyordum! Bağıran kimdi ve neden ateş ediyorlardı?

Tüm gücümle ittim, ittim ve ittim!

Yüzüstü yere düştüm ve buzdan hançerler biraz daha derine girdi ama umurumda bile değildi. Buzlu bölgeden çıkmıştım. Şimdi yeniden, sokağın yaşanabilecek kadar sıcak olan köşesindeydim. Başarmıştım. Şimdi vücuduma saplanan yüzlerce buz parçası eriyecekti. Ya erimeye hemen başlamışlardı ya da kan kaybediyordum çünkü vücudumun üzerine ıslak bir sıcaklık yayılıyordu.

Ölümcül bölgeden çıkmıştım ve donarak ölmeyecektim. Şimdiki derdim ise kan kaybından ölmemekti.

Üç denemeden sonra sırtüstü dönmeyi becerdim ve şimdi, bir saattir süper hızda koşuyormuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Yaprak gibi titriyordum. Gözlerimde kan vardı. Gözlerimi kırpıştırmaya çalıştım. Tanrım, ne kadar

utanç vericiydi! Perişan bir hâldeydim! Kimsenin beni bu hâlde görmediğine sevindim!

Yerimden kıpırdamadan durumumu analiz ettim. Bir sürü kesik vardı. Hissedebildiğim yerler yanıyordu. Hayatta kalmama en büyük engeller, bacağımdaki ve omzumdaki yaralardı. Buzlar eridikten sonra geride kocaman delikler bırakacaklardı. Hemen sarılmaları gerekiyordu. Sorun, ellerimi hissedememem di. Gözlerimi kapattım ve parmaklarıma odaklanmaya çalıştım, bir şey olmadı.

"Ah, Dani."

Kafamı kaldırınca, üzerime eğilen Müfettiş Jayne'i gördüm. Adamı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Bu sefer başını gerçekten büyük bir belaya soktun, değil mi?"

"Ç-ç-ç-çikolata," diyebildim.

Gülümsedi ama yüz ifadesi hâlâ sertti.

"C-c-c-cebimde..." dedim. Bunu bile söyleyecek enerjim yoktu. Açlığımı ve ihtiyacımı belli eden bir bakış attım, durumu anlamış olmalıydı.

Üzerimden başka bir yere baktı. Etrafımızın Muhafızlar ile çevrili olduğunu gördüm. Güzel, beni Chester's kulübüne taşıyabilirlerdi, orada yaralarım sarılırdı.

Jayne, "Aldınız mı?" diye sordu.

"Evet patron."

Arabalarla veya donmuş insanlarla alakası olmayan bir soğukluk içimi kapladı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama sudan çıkmış bir balık gibi, kaldırımın üzerinde çırpınmaktan öteye geçemedim.

"S-s-s-sakın..." diyebildim.

"Altı gün oldu Dani."

Altı gün? Chester's kulübünde ne kadar uyumuştum?

"Gelmeliydin. Sözünü tutsaydın sana tolerans göstermeye devam edebilirdim ama şehrimizin kaderini senin beceriksiz ellerine bırakamam. Kılıç artık bizim ve Dublin için kullanılacak. Onunla sokaklarda senden çok daha fazlasını öldüreceğiz. Zamanla en doğruyu yaptığımızı anlayacaksın."

"S-s-sen..."

"Kılıcı geri almaya çalışma. Bu, sana ilk ve son uyarı. Peşimizden gelirsen, sana çocuk muamelesi yapmam."

"S-s-sen ö-öldün!" diye patladım. Ellerimi veya ayaklarımı hissedemiyordum ama kafamı hissediyordum. Başım patlayacak gibiydi. Hakkı yoktu buna. Kılıç benimdi!

"Bunu savaşa dönüştürme Dani. Kazanamazsın."

Beni hemen şimdi öldürmesini çünkü kılıcın onlarda kalmasına asla izin vermeyeceğimi söylemek istedim. Ayağa kalktığım anda kılıcımı geri alacaktım. Dünya üzerinde ya da cennette veya cehennemde, onu benden alıp saklanabilecekleri bir yer yoktu! Fakat konuşamayacak durumdaydım. Başım dönüyordu. Görüşüm bulanıktı.

"Çok kan kaybetmiş, yaşayacak mı?"

Jayne, "Çetin cevizdir," dedi.

"Belki de bir şeyler yapmalıyız."

"Ona yardım edemeyiz, bunu yaparsak kılıcı bizden geri almaya çalışır."

Kaldırımda çırpınmaya devam ettim ama adamları durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Savunmasızdım, artık tamamen merhametlerine kalmıştım.

Ve Jayne bana merhamet etmeyecekti.

Zamanı geldiğinde, aynısını ben ona yapacaktım.

Beni burada kendi hâlime bırakıyordu, ölmem veya hayatta kalmam umurumda değildi. Asla unutmayacaktım bunu.

Yürüyerek uzaklaştılar. Beni, bir arabanın altında kalmış pis bir sokak köpeğiymişim gibi yalnız bıraktılar. Tek başınaydım, kan kaybediyordum ve çaresizdim. Şu köpeğin üzerinden bir araba daha geçerse ölürdü. Asla unutmayacaktım, bir dahaki karşılaşmamızda hepsinin hesabını verecekti. En azından beni kenara çekebilir, yaralarımın bir kısmını sarabilir veya başımın altına bir yastık koyabilirlerdi.

Tam bu sırada çok kötü bir şey oldu. Son birkaç gündür yaşadıklarımdan daha da kötüydü.

Kendimi garip hissettim ve şimdi, sanki vücuduma dışarıdan bakıyordum. Yerde yatan Dani'nin sarı, uzun saçları vardı ve tepesinde duran kırmızı saçlı Dani'ye yaşlı gözlerle bakıyordu. Hâlâ korunması gereken insanlar olduğu için ölemeyeceğini söyledi. Georgia'da Mac isminde bir kardeşi vardı ve ona bir mesaj iletmemi istedi. Ölürse, inatçı ve idealist biri olan Mac'in gelip katilinin peşine düşmesini istemiyordu çünkü o da ölebilirdi. Ama ben neler olduğunu anlayamıyor ve bir şey hissedemiyordum, sanki yaşadıklarımın hiçbiri gerçek değildi, bu yüzden Jayne gibi arkama bakmadan uzaklaştım.

Midem kalktı ve yediklerimi sokağın ortasına çıkarttım. Kusarken, ellerim ve dizlerim üzerinde doğrulamadım. Sırtüstü yatarken kusmuğum üzerime saçıldı. Alina'nın hayaleti olan sarı saçlı Dani değil de kırmızı saçlı gerçek Dani olarak, bu sefer başarıp başaramayacağımı merak ettim. Ve yüzümde kan veya kusmuk olmayan ıslak bir şey varsa... Hayır, yoktu.

Sonunda ellerim ve ayaklarım hislerini geri kazandı. Sanırım buzlarım çözülmüştü. Cebimden bir çikolata çıkarttım. Sokağın ortasında bacaklarımı karnıma çekip çikolatamı yerken, intikam planları yapmaya başladım.

"Bunu savaşa dönüştürme," demişti.

Hiç gerek yoktu buna.

Savaş zaten başlamıştı.

18

KAHRAMANIN OLABİLİRİM BEBEĞİM

Onu sokakta, kan revan içinde yürümeye çalışırken buldum. Saçları olmasaydı kim olduğunu anlayamazdım. Kıyafetleri kanla yıkanmış, saçları birbirine yapışmış, yüzünü kurumuş bir kan tabakası kaplamıştı. Uzun ceketi yırtılmış ve paramparça bir hâlde omuzlarından sallanıyordu. Sanki bir kıyma makinesinin içinden çıkmıştı.

Kılıcını göremeyince etrafıma bakındım ama sokaklarda kızdan başka parlak bir şey göremedim.

Kükredim ve kulaklarını elleriyle kapatıp dizlerinin üzerine çöktü. Ne kadar çok ses çıkartabildiğimi hatırlayınca kendime hâkim oldum. Kısa süre önce, seks yaptığım bir kadının kulak zarlarını patlatmıştım. İstemeden de olsa, kolunu da kırmıştım. Vücudumdaki değişimlere uyum sağlamakta zorlanıyordum. Hayatınız boyunca doğru bildiğiniz her şeyin tersine döndüğünü hayal edin. Eskiden nasıl olduğunuzu hatırlamak o kadar da kolay bir şey değildi.

Öfke hariç. Onun hep farkındaydım. Farkındalığım hiçbir zaman kaybolmuyor, azalmıyordu. Kendimden geçtiğim ve neler olduğunu hatırlamadığım zaman dilimleri ise hem sıklaşıyor hem de süreleri artıyordu.

Sokakta iki büklümdü ve ben çatıdan aşağıya atlayıp topuklarımın üzerine kondum. Kızı kucağıma aldım. Bana ihtiyacı olduğunda neredeydim? Suratsız bir kadını daha beceriyordum. Bitmek tükenmek bilmeyen şehvetimi doyuruyordum. Kollarımda çok narin bir görüntüsü vardı.

Titrediğimi fark edince buna şaşırmadım. Tanrıçamı kucağıma almıştım.

"Ah, sen kendine ne yaptın evlat?" diye mırıldandım. Yüzüne düşen saç tellerini geriye attım. O kadar çok kan vardı ki nereden geldiğini anlayamıyordum. O hâlde yürümeyi nasıl becermişti? Yanında koruması veya eşi olmadan bu şehirde başını belaya sokup durması beni delirtiyordu. Sonsuza kadar güvende olması için onu bir yerlere kilitlemek istiyordum. Beyaz, parlak ve güzel bir yer olmalıydı. Hiçbir sorunun çıkamayacağı bir yer.

Beyninin kasları vücudununkilerden fazlaydı ama sağduyudan yoksundu. Yaşam tutkusu, hareket edemeyecek durumda olsalar bile uzuvlarını hayatta tutmaya devam ediyordu. Onu yerin sıfır noktasına götürüp şarj edecek birini veya bir şeyi bulmazsa kendini yakıp küle dönüştürecekti. Ya yaşadığı kadar sert düşmeye ihtiyacı vardı ya da erken ölecekti. Öldüğünü düşünmek bile istemiyordum. Nasıl yapılacağını bilsem, hiç ölmesin diye, onu Fae'ye dönüştürürdüm. Fae'ye dönüşmekten nefret etmem veya onun da nefret edecek olması umurumda değildi. Ölümsüzlük, ölümsüzlüktü.

Kucağımda kızla koşmaya başladım ama çok dikkatliydim. Onu binlerce kez götürmeyi hayal ettiğim ama vazgeçtiğim yere götürüyordum. Artık başka seçeneğim kalmamıştı.

Bu dünyanın kötü adamlarından birine dönüşmeden, dördüncü ve son Unseelie Prensi olmadan, son bir kez İskoçyalı olmak istiyordum. Son bir kez onun kahramanı olmak istiyordum.

Benden geriye kalanlar hatırlanacak türden bir şeyler olmasa bile, bu yaptığımı hiç unutmayacaktı.

Süper kahramanların büyürken çektikleri acılardan kurtulmak ve bir yetişkin olmak için sabırsızlanıyordum. Sürekli kafam karışmış ve acılar içerisinde uyanmak hiç hoş değildi. Saçlarım yüzümdeydi. O kadar öfkelendim ki içimden saçlarımı kökünden sökmek geldi. Gözlerimin önündekileri çekmek istedim ama yapış yapıştı, sonra bileziğim bir yere takıldı ve kabuğumsu bir şey... "Öğk," dedim. Ardından birisi elini saçlarımın arasına sokup bileğimi kurtarmaya çalıştı.

Kim? Ne? Neredeyim?

Uyandığımda önce zihnimden bazı şeyleri kontrol eder, bulunduğum yer ve bu yere nasıl geldiğimi anlamak için, uykuya dalmadan önce neler olduğunu hatırlamaya çalışırdım. Manastırdan ilk kaçtığımda (annemin kafesinin bin misli büyüğü gibiydi) sürekli bir yerlere çarpıp kendimden geçiyordum çünkü hızımı ve ne kadar mesafe katettiğimi anlayamıyordum. Baş döndürücü bir hızda sürekli kaza yapan bir araba gibiydim. O yüzden, uyandığımda uykuya mı dalmıştım yoksa bir yerlere çarpıp bayılmış mıydım,

ilk olarak bunu anlamaya çalışırdım. Bir de Ryodan beni bayıltmıştı ve şimdi endişelerim listesine yeni bir şey daha eklenmişti.

Neler olduğunu hatırlayınca o kadar öfkelendim ki bileziği kurtarırken saçlarımın bir kısmını kökünden söktüm. *Yanımda olmadığını bilsem* de çaresizce kılıcımı aradım.

Bir adam küfretti. Kulak zarlarım acı vererek titreşti ve bir an için kafamın patlayacağını düşündüm.

Gözlerimi açtım. "Christian, sesini kes!" Saçlarımı yüzümden aldım ve kafamı kaldırdım. Bir yatakta yatıyordum ve Christian yanımda oturmuş, bana bakıyordu. Farklı bir şey vardı. Çok ürkütücü görünmüyordu. Pekâlâ, lafımı geri alıyorum. Evet, ürkütücü görünüyordu ama ya ben yüz ifadesini daha kolay okuyabiliyordum ya da yüzünü kontrol etmeyi öğrenmişti. Çünkü yanardöner gözlerinde bir parça pişmanlık vardı. Gözleri şimdi tam Fae gözleriydi! En son gördüğümde böyle değildi.

"Özür dilerim evlat. Ama bileziği kurtarmak üzereydim. Sen saçlarının bir kısmını söküp aldın. Birkaç saniye daha bekleyebilirdin." Kökünden koparttığım saçlarımı havaya kaldırdı ve parmaklarının arasında düzeltmeye çalıştı ama saç tellerim hemen yeniden kıvrıldı. "Geldikleri kafa kadar inatçılar," diye mırıldandı. Ve sonra çok garip bir şey yaptı. *Saçları cebine koydu. Belki de saç koleksiyonu yapıyordu.* Benim daha büyük dertlerim vardı.

"Kılıcımı aldı! Lanet olasıca, kılıcımı aldı!" İnanamıyordum buna. Artık düşmanlarımı öldüremeyecektim. Gün boyunca peşlerine düşemeyecek, onları yakalasam bile kıllarına zarar veremeyecektim. Delirmek üzereydim çünkü bu dayanılmaz bir durumdu. Yerimden

kalkmak istedim ama bacaklarım yüzde yüz verimle çalışmıyordu.

"Kılıcını kim aldı?"

"Müfettiş Jayne. Onu öldüreceğim."

"BUNU SANA O MU YAPTI?"

Bir anlık migren sancısı beynime saplandı, başımı ellerimin arasına aldım ve yastığın altına gömdüm.

Öyle bir iç geçirdi ki kulaklarımı kapatmama rağmen sesini duydum.

"Özür dilerim evlat. Bunu o mu yaptı?"

Ellerimi kulaklarımdan çekecek değildim. Ona evet dersem Jayne'in peşine düşecekti ama büyük bir kazancım yoksa yalan söyleyemezdim. Yalanlar, azgın küçük yaratıklar gibiydi. Tavşanlar gibi üreyip çılgınca oradan oraya zıplamaya başlarlardı. Bir süre sonra, nerede olduklarını takip etmekte zorlanırdınız. "Ben kendi kendimi yaraladım ama onun hatasıydı. Beni şaşırttı ve istemeden süper hıza geçtim." Yaralardan bahsetmişken, kendimi çok da kötü hissetmiyordum ve artık kanamam yoktu.

"Onu öldürmek konusunda yardım ister misin?"

Biraz fazla hevesli gibiydi. Cinayete meyilli bir manyağa benziyordu. "Kimsenin kokuşmuş yardımına ihtiyacım yok," dedim. Kulaklarım hâlâ acıyordu. "Senin yardımın kokuşmuş olduğu için söylemedim. Sen yardım etsen çok havalı olur ama bunu kendim yapmak istiyorum."

"Kafanı yastığın altından çıkartır mısın?"

"Bir daha bağırmaz mısın? Beni öldürüyorsun. Benim süper kulaklarım var." Kafamı çıkarttım. "Neredeyim?" Yastıklardan bir bulutun içinde, devasa bir odanın köşesindeki büyük bir yatağın içindeydim.

"Benim mekânımdasın."

Etrafıma bakındım. Havalı bir yerdi. Endüstriyel bir depoyu yeniden dekore etmişti, devasa oturma odasının duvarları yoktu, sınırları eşyalar ve mobilyalar belirliyordu. Bir sürü tuğla, ahşap zemin kaplamaları ve açıkta duran kalorifer boruları gördüm, yüksek pencerelerden içeriye ışık giriyor ve aşırı rahat gözüken bir koltuğun karşısını, devasa, düz ekran bir 3D TV süslüyordu. Bilardo masası, eski atari salonu oyunları ve harika bir bar dikkatimi çekti. Mutfağın paslanmaz çelikten aparatlarını gördüm. Herhangi bir yerde işkence aletleri veya masası görmedim. Bir üniversite öğrencisinin içinde yaşamak için öleceği türden bir yerdi –artık bu tarz üniversite öğrencileri yoktu ama hepimiz bir şeylere sahip olduğumuzda rol kesiyorduk. Ürkütücü bir bıçak koleksiyonu da görmedim. Kırmızılar ve siyahlar olmayışı da beni şaşırttı. Kesinlikle bir Unseelie Prensi'ne ait değildi burası.

Üzerime kırmızı bir ışık düşüyordu ve kafamı kaldırdım. Yatak, bir tavan camının altındaydı, güneş batıyordu ve gökyüzü garip Fae tonlarına bürünmüştü, parlak turuncumsu bir pembeydi. Yatakta saatlerce yatıp gece yıldızları seyredebilirdim. Gerçi yatak köşede olsa daha iyiydi, böylece sağımda ve arkamda duvar olur, savunmam gereken iki yön kalırdı. Bunları düşününce, kendi yaşadığım odaları yeniden dekore etmek aklıma geldi. Başkalarının nasıl yaşadığı ilgimi çok çekerdi ve diğerlerinin evlerini incelemeyi severdim. "Vay canına, buradan taşınacak olursan haberim olsun."

"Sevdin mi evlat?" diye sordu. Sesi komikti. Boğuk ve garipti.

Suratına baktım ve irkildim. "Yüzümde bir şey mi var?" Bakışlarını üzerime dikmişti ve bu bakışların sahibi, tuğlalardan, ahşap zeminlerden ve güneş ışığından bir odaya aitmiş gibi durmuyordu. Daha karanlık bir yere, keskin bıçakların olduğu bir yere ait gibiydi.

"Hayır. Yüzün çok güzel evlat. Güneş ışığının altında olmak sana yakışıyor." Elini yüzüme doğru uzattı ve olduğum yerde dondum kaldım.

"Ahbap, beni korkutuyorsun."

Bana, beni görmüyormuş gibi baktı, bu yüzden eli yüzümden birkaç santimetre uzaktayken sırtımı dikleştirdim ve suratına bakarken vahşi hayvanları düşünmemeye çalıştım. Korkunun kokusunu alınca nasıl saldırıya geçtikleri aklıma geldi. Ben korkmuyordum ama bir Unseelie Prensi'nin yüzüne bakarken, hayatına insan olarak başladığını bilseniz bile, birkaç saniye sonra neler olacağını önceden kestirmeniz zordu.

Bana dokunmadan elini indirdi ve yanımdan kalkıp mutfağa gitti. Ellerini tezgâhın üzerine koydu ve sırtını bana dönüp tezgâha yaslandı. Su kulesinin tepesinde ilk gördüğümden daha büyüktü. Tişörtünün arkası kana bulanmıştı ve omurgasının üzerinde garip yumrular dikkat çekiyordu. Ürkütücü bir görüntüydü.

Yatağın yanından ayaklarımı aşağıya sallandırmaya hazırlanırken, üzerimde ortalıkta dolaşacak kadar çok kıyafet olmadığını fark ettim. Üstümde sadece sütyenim ve külotum vardı. Örtülerin altına geri döndüm ve bacaklarımı karnıma çektim. Dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum ama etrafıma bakınarak bir şey elde edemedim. "Kıyafetlerim nerede?"

"Yok oldular."

Beni soymuştu! Beni yıkamış olmalıydı çünkü üstümde kan yoktu. Tanrım! Seks yaparak insanları öldüren ve öfkesini kontrol etmekle ilgili sorunları olan bir Unseelie Prensi, beni soyup yıkamıştı. "Sende benim giyebileceğim başka bir şeyler var mı?"

"O ses tonunu benim yanımda kullanma."

"Hangi ses tonu?"

"Benim çocukları taciz eden, ucube bir avcı olduğumu düşünen ses tonun. Ben ucube değilim, sen de çocuk değilsin. Seni soydum, evet. Temizledim. Seni iyileştirdim. Sana asla zarar vermem."

"Beni nasıl iyileştirdin?"

"Seni kanımla besledim."

Öğürme refleksim anlıktı ve kontrol edemedim. Yüksek sesle öğürmeye başladım. Tanıdığım diğer insanların aksine, kan içmek bence hiç havalı değildi. Mide bulandırıcıydı. Unseelie eti yemekle aynı şeydi; asla yapmamıştım ve hiçbir zaman yapmayacaktım. Beni olduğumdan daha hızlı ve daha güçlü yapma ihtimali bile cazip değildi. Tanrım, insanın bir yerde çizgilerini çekip daha ileriye geçmemesi gerekirdi. Özellikle de zemin altınızda sürekli yer değiştiriyorsa.

"Çok etkilidir. Unseelie etinden daha iyidir. Ağzına birkaç damla ve..." Arkasına dönüp bana gülümsedi. Sanırım. Yüzünün derisi altındaki dövmeler dalgalandı, suratının bazı çukurda kalan yerleri gölgelendi. Bu hâldeyken, dudaklarının bükülmesinin ne anlama geldiğini anlamam mümkün değildi. "Şu anda kendine sorman gereken tek bir soru var: Ölmeyi mi yeğlerdin?"

O soru benim için çok kolaydı. Ölmek istemiyordum. Hiçbir koşul ve şart altında. Ne olursa olsun hayatta kalmayı tercih ederdim. Her zaman. "Hayır. Kan için teşekkürler ahbap. Benim için değeri çok fazla." İtiraf etmesi çok zordu ama gerçek olduğunu biliyordum. "Hayatımı kurtardın. Bunu unutmayacağım." Gülümsedim ve verdiği tepkiyi görünce ağzımın açık kalmaması için elimden geleni yaptım. Tamamen değişti ve İskoçyalı hâlini gördüm. Gözleri kahverengiydi ve yeniden bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordu; yüzündeki dövmeler kayboldu. Kasları bile düzleşti ve vücudu bir insanınkine benzedi.

Bana bir çikolata fırlattı. Havada yakaladım, açtım ve bir ısırık aldım. Kılıcımı geri almak için planlar yapmaya başladım. Jayne'i tanıyordum. Hayatta kalırsam kılıcın peşine düşeceğimi biliyordu. O yüzden, kılıcı alamayacağım bir yere götürecekti. Adamlarının büyük bir kısmını kılıcı korumakla görevlendiremezdi. Çünkü adamların sokaklarda dövüşmesine ihtiyacı vardı. Kılıcı nereye götürebileceğini birkaç saniye düşündüm ama sonra buna gerek olmadığını fark ettim. Tek yapmam gereken, onu gözetlemek ve takip etmekti, yakaladığı Fae'yi öldürmek için nereye götürüyorsa kılıç da orada olmalıydı. Kılıcın sahibi olarak kalacağını düşünecek kadar aptal olduğuna inanamıyordum.

Christian, "Sen bekle, ben sana yeni kıyafetler bulayım," dedi.

Prensler gibi yerin üstünde süzülmedi, uzun uzuvlarıyla normal insanlar gibi sıradan adımlar attı. Uzun odanın diğer ucuna gitti ve bir gardırobun kapağını açtı. Bir süre sonra belden büzmeli bir pijama altı ve devasa krem rengi bir balıkçı süveterle geri döndü.

Örtülerin altında giyindim, belimi sıkı sıkı bağladım ve kıyafetlerin kollarıyla bacaklarını defalarca kez kıvırdım. Mutfağa giderken bana bir çift çorap fırlattı. Jayne'i düşünürken dikkatim dağıldığı için çorabı havada yakalayamadım. Çorap yanımdan geçip gitti ve bir duvara çarpıp yere düştü. Yana uzandım ve elimi aşağıya sallandırdım, çorapları aradım.

Elimin neye değdiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Saç. Bir kafanın saçlarıydı. Yatakla duvarın arasındaki dar boşlukta bir kafa vardı. Olduğum yerde dondum kaldım, hem korkmuştum hem de midem bulanıyordu.

Elimi geri çektim ve yatağın üzerine oturdum, gırtlağımdan dışarı çıkmaya çalışan çığlığı bastırdım, sonra omzumun üzerinden Christian'a baktım. Chester's kulübünde çaldıkları şarkılara benzer bir şarkıyı kendi kendine mırıldanıyordu ve mutfağın kilerinde gözden kayboldu.

Gözlerimi kilerin kapısından ayırmadan elimi yeniden aşağıya attım ve çorabı aradım. "Acıktım Christian," diye seslendim. Cevap verince, ne kadar uzakta ve derinde olduğunu anladım. Neler olduğunu anlamak için biraz vaktim vardı.

Kafanın bir boynu vardı. Ve boyun da bir vücuda bağlanıyor olmalıydı. Çıplaktı, dişiydi ve bir insana aitti. Buz gibi soğuktu ve sertleşmişti.

Nefes almakta güçlük çekiyordum. Christian'ın aşağıda kutuları hareket ettirdiğini duydum.

"Özür dilerim evlat. Seni biraz daha bekleteceğim. Burada biraz daha *Snickers* vardı diye hatırlıyorum ama şimdiye kadar sadece *Almond Joy* bulabildim."

Elimi geri çektim ve yatağın ortasından tekrar aşağıya sallandırdım. Cevap verdiğimde, ses tonum normal ve neşeli çıktı. "Tamam, bakmaya devam et ahbap. *Snickers*'ı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Kutuların sesi kesildi.

"Bir sorun mu var evlat?"

Christian'ın yatağıyla duvarın arasında ölü bir kadın vardı. Normalde büyük bir sorun olduğunu söyler ve bunu yüksek sesle dile getirirdim ama katilin evinde katilin pijamalarını giyiyordum ve yanımda Fae öldürmek için kullandığım kılıcım da yoktu. Jayne kılıcı benden almıştı ve Christian ile yüzleşmek için acelem yoktu.

Christian'ın bir şey anlaması mümkün değildi. Rolümü kusursuz bir biçimde oynuyordum.

"Hayır, bir şey yok. Sadece açlıktan ölüyorum!" Kusursuz bir yalandı. Sıklıkla yalan söylemiyor olabilirdim ama söylediğimde harika bir iş çıkartıyordum.

Kilerden çıktı ve bana baktı. İskoçyalı gitmiş, yerini Unseelie Prensi almıştı, yanardöner gözlerinde koyu kırmızı bir parıltı vardı. "Ah, Mac sana hiçbir zaman söylemedi, değil mi?"

"Neyi?"

"Yürüyen bir yalan makinesi olduğumu, Dani, tatlım."

"Bunu kimse yapamaz."

"Sizin sidhe kâhini güçleriniz gibi bir güç."

"Sırf bu yüzden senin kıçını fena tekmeleyeceğim."

"Ve bu da çok büyük bir yalan. Onu buldun, değil mi? Onu başka bir yere götürmem gerekirdi ama sen buradaydın ve çok fazla kanaman vardı. Yatağın üstünde duramazdı ve önemli olan seni kurtarmaktı."

"Sen de onu yatağın yanına attın ve benim fark etmeyeceğimi mi düşündün? Onu yatakla duvarın arasına sıkıştırmışsın!" Ellerimi yumruk yaptım. Ne kadar küstahtı. Kadın, kullanılmış bir prezervatif gibi bir köşeye fırlatılmıştı. Çorabı ıskalamasaydım hiç fark etmeyebilirdim. O zaman Christian'ı kurtarıcım olarak görecektim. Bir metre yanımda ölü bir kadının yerde yattığından haberim bile olmayacaktı. "Ahbap, sen mide bulandırıcı bir adamsın."

"Ah, Dani, aşkım," dedi. Yatağa doğru süzüldü. "Tahmin bile edemezsin."

19

BEN TEK TAKILIRIM

Hiç düşünmeden süper hıza geçtim. Zihinsel haritamda cisimleri oturtmamıştım. Umarım bir sürü şey kırar, her şeyi paramparça eder ama bu arada kendimi bayıltmazdım. Çünkü kendimden geçersem, uyandığımda kendimi bir yatağa bağlı olarak bulacağıma ve bu eski İskoçyalınm bana akla hayale gelmeyecek şeyler yapacağına emindim.

Işınlanırsa işim biterdi.

Kapıya kadar ulaştım ama kollarını iki yana açıp önümde çömeldi. Beni kucaklayıp ayaklarımı yerden kesecek gibi duruyordu. Yüzü öfkeyle gerilmiş, derisinin altındaki rengârenk dövmeler belirginleşmişti. Gözleri simsiyahtı. Bir Unseelie Prensi'nden tek farkı, radyoaktif tork ve devasa siyah kanatlardı ama yine de beni ölümcül bir biçimde kucaklamaya hazırdı. Hemen geri vitese taktım ama öne atıldı.

Sonra kendimi yerde buldum ve Christian tepeme çıktı. Bana çarptığı anda, Christian'm göründüğünden çok

daha güçlü olduğunu ve ona karşı hiç şansım olmadığını anladım. Böylesine güçlü olmasına inanamıyordum! Unseelie'ye dönüşen kısmı öfkeyle devreye girmişti ve sadece güç yaymıyordu. Diğerleri gibi saf sekse dönüşmüştü. Başımı iki yana salladım ve zihnimi berrak tutmak için uğraştım. Yatağıyla duvarın arasına sıkışıp kalmış kadını ve başına neler gelmiş olabileceğini düşündüm. Sonumun o kadın gibi olmasını istemiyordum.

Sırtüstü yerdeydim ve beni bileklerimden tutup kollarımı iki yana ayırmıştı. Küfrettim, mücadele ettim ve tekmeledim ama bir duvarla dövüşmek gibiydi. Hiçbir şey ama hiçbir şey bu adamı etkilemiyordu. Bir kafa attım. Kahkaha attı ve yüzünü omuzlarıma indirip beni kokladı.

Kulağını ısırdım ve kopartmaya çalıştım. Ağzıma kanı doldu ve öğürdüm, kulağı bırakmak zorunda kaldım.

Hissetmeden, "Dani, Dani, Dani," dedi. "Benimle dövüşme. Benimle dövüşmene gerek yok. Sana asla zarar vermem. Sen başkasın. Sen benim en parlak yıldızımsın."

Ben kimsenin parlak yıldızı değildim! Adam sertifikalı bir manyaktı! "Kalk üzerimden!" Seks ile öldüren Fae kısmına bu kadar yakın olmak, bana kötü şeyler yapıyordu. İstemediğim şeyler hissediyordum. Ağzım kurudu ve kafamın içinde canlı görüntüler belirdi. Christian çıplaktı ve Ryodan'ın yaptıklarını yapıyordu. İzlemeyi hem istiyor hem de istemiyordum. Buradan hemen çıkmalıydım! "Sen hiçbir şey hissetmez misin? Yoksa senin için de yerde yatan kadın kadar ölü mü? Beni kurtarmakla neden uğraştın? Beni yavaş yavaş öldürmek için mi kurtardın?"

"Öyle değil. Bir saniye sakin kalıp beni dinler misin?"

"Söyleyeceğin hiçbir şeyin önemi yok."

"Sana dokunurken konuşmak çok zor."

"Ahbap, beni koklayıp durma! Bu çok büyük bir kabalık. Kalk üzerimden!"

"Yapamam. Kaçarsın."

"Onu öldüren sen değilsen, beni bırakabilirsin. Kaçmayacağım, söz veriyorum. Bana nefes alacak yer ver."

"Seni bırakırsam, oturup beni dinleyecek misin evlat?"

Pazarlık ettiğimiz için rahatlamıştı ama bir yalan dedektörü olduğunu biliyordum ve bu son sorusuna cevap veremezdim. O yüzden son bir kez şansımı denedim ve var gücümle t.şaklarına dizimi geçirdim. Kazanmak için her yol mübahtı.

Öyle bir kükredi ki kafamın patlayacağını düşündüm. Sonra üzerimden kalktı ve uluyarak iki büklüm oldu. Daha önce de buna benzer darbeler indirmiştim. Sokaklarda bazen böyle şeyler yapmak gerekiyordu ama daha önce hiç böyle tepki vereni görmemiştim. Acaba dizimi geçirdiğimde aleti kaya gibi sert olduğu için miydi? Kasığına ulaşmak için bükülmek zorunda kalmıştım ve dizimi yukarıya çıkarttığımda muhtemelen... Ah, evet Mega, şimdi kaçma zamanı.

Dışarıya o kadar hızlı çıktım ki kapı menteşelerinden söküldü.

Sabah Chester's kulübünden ayrıldıktan sonra ölümle burun buruna gelmiş ve sonrasında hayata geri dönmüştüm. Sanırım bu sabahtı çünkü son zamanlarda o kadar çok zamanı baygın geçirmiştim ki artık birkaç saat mi yoksa birkaç gün mü baygın kaldım, bilmiyordum. Bütün bunlar başıma gelmeden önce tüm günün benim olduğunu

ve bu süre içinde neler yapacağımı düşünüyordum. Ama sonra donmuş insanları patlatarak neredeyse kendimi öldürmüştüm ve Jayne kılıcımı almıştı. Kan kaybından kendimi kaybetmiş, bir Unseelie Prensi tarafından temizlenmiş ve kanını içerek iyileşmiştim. Aynı prensin yatağının dibinde ölü bir kadın bulmuştum ve şimdi yeniden sokaklardaydım ama lanet olsun ki yine işe gidip rapor verme zamanıydı!

Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedim.

Çok kötü bir gündü. Bir de günün bana kaldığını düşünüyordum. Az kalsın ölüyordum.

Çıplak ayakla sokaklarda sekip var gücümle süper hıza çıkarken, tabanlarımın soyulduğunu hissettim. Christian'ın tam karşıma ışınlanmasını bekliyordum. Böyle bir şey olursa çok hızlı gittiğim için Christian'a çarpar ve muhtemelen ölürdüm. Beni Christian'dan koruyacak tek silahım da yanımda değildi çünkü Jayne'deydi.

Mac'de de bir silah vardı.

Mızrağı ondan alabileceğime dair her tür bahse girerdim.

Mevcut durumda, üç seçeneğim vardı.

Chester's kulübüne gidip Christian'a karşı Ryodan'ı kalkan olarak kullanabilir ve kılıcımı geri almama yardım etmesini isteyebilirdim.

Jayne'in peşine kendim düşer ama Christian'ın da benim peşime düşeceğini kabullenirdim.

Ya da Mac'in peşine düşüp mızrağı alırdım. Barrons bana engel olmak isteyebilirdi ama bir saniye, ben kiminle dans ediyordum? Barrons tabii ki bana engel olurdu. Mızrağı alırken orada olmasa bile, sonrasında peşime

düşerdi. Barrons ensemdeyken ve Christian tarafından kovalanırken, bir de işe geç kaldığım için Ryodan'ı kızdırırdım.

Benim hayatım böyleydi. Hep bir şeylere katlanmak zorundaydım.

Hep işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünürdüm ama sonra daha kötüye giderdi. Sokakta az kalsın bir şeye çarpıyordum. Zihinsel haritamda, hareket hâlinde bir insan veya hayvan ya da Fae olmalıydı.

"Çekil önümden insan!" diye tısladı.

Süper hızımı kesip bu yaratığın kıçını tekmelemek istedim. Kadını, Mac beni kurtardığından beri görmemiştim. Mac bu kadını, güzel görünümümü bana geri vermeye zorlamıştı. O akşam az kalsın ölüyordum. Sıklıkla yaşadığım bir durumdu bu. Süper kahramanlar hep ölümle burun buruna gelirdi.

Gri Kadın'a, "Sen benim önümden çekil, çirkin yaşlı cadı!" diye tısladım.

Sonra o kendi yoluna gitti ve ben de kendi yoluma gittim. Gri Kadın birini öldürmeye gidiyor olmalıydı ve ben de birilerini öldürmek için can atıyordum. Elimi belime attım.

Nefes alabilmek için kılıcıma ihtiyacım vardı.

Bir spor mağazasına daldım, uygun bir spor ayakkabı bulduktan sonra, hava mayıs ayı için çok soğuk olduğundan, süveterin üzerine bir de büyük boy hırka giydim. Hemen dışarıya çıktım ve seçenekler arasından en uygun olanı seçtim. Christian peşimdeyken, Jayne ve adamlarıyla başa çıkma ihtimalim çok azdı. Jayne'in kılıcımı nereye götürdüğünü bile bilmiyordum. Bazen, Ryodan'ın dediği

gibi, Batman'in Robin'e ihtiyacı olurdu. Benim Ryodan'a ihtiyacım yoktu ama hayatımı kolaylaştıracağına emindim. Mac gibi arkamı kollayabilirdi. Benden hep bunu sormamı istiyordu. Ben de bu akşam soracaktım.

Kılıcım olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

Savunmasızdım. Tutunacak bir dalım kalmamıştı ve artık kim olduğumu bile bilmiyordum.

Sonunda Ryodan'm ofisine girdiğimde, saatte bir milyon kilometre hıza ulaşmış olmalıydım. Adamlarının hepsi, Lor bile, bana doğru çatık kaşla bakışlar attı. Sanırım Ryodan adamlara bana kızmalarını söylemişti. Sonuçta, söz konusu olan Ryodan ise her şey beklenirdi.

Donmuş arabaların yanında neler olduğunu ve hemen şimdi gidip kılıcımı Jayne ile adamlarından geri almamız gerektiğini bir çırpıda anlattım.

"Hız kes evlat," dedi. Aptal evrak işlerinden kafasını bile kaldırmadı. "Ofisimi dağıtıyorsun." Kafasının etrafında kâğıtlar uçuyordu.

Süper hızımı kestim ve kafasını kaldırdı. Yüzünde garip bir ifade vardı. Neler olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Sanki bir yabancıya bakıyordu. Sevmediği ve öldürmek istediği birine bakar gibiydi. Neden bana bu kadar kızgındı?

"İskoçyalı kokuyorsun. Bütün kulüp üzerindeki kokuyu alabiliyor ve üstünde onun kıyafetleri var."

Hiç bu kadar yumuşak bir ses tonuyla konuştuğuna şahit olmamıştım. "Ahbap, kimin umurunda? Sen dediklerimi duymadın mı? Müfettiş Jayne kılıcımı aldı."

"Üzerindeki kıyafetleri açıkla."

Sesi daha da yumuşadı. O kadar öfkeli olmasaydım kesin ürperirdim. Adamı anlamıyordum. Üzerimdeki giysilerin, konuyla ne ilgisi vardı? Ne fark ederdi? Neden dikkatini çektiğini bile anlamıyordum. Fakat yüzündeki ifadeden, ben bir açıklama yapana kadar geri adım atmayacağını anladım ve kılıcımı en kısa süre içerisinde geri almazsam delirebilirdim. Christian'ın bir kadını öldürdüğünü ve sıradaki kadının ben olduğunu söyleyemezdim. Çünkü kılıcımla ilgili sorunu unutur ve Christian'ın peşine düşerdi. Oysa Jayne'in peşine düşmesi gerekirdi. Christian'ı yenip yenemeyeceğini bilmiyordum, adam her neye dönüşüyorsa çok güçlüydü. Ama kılıcım olursa, ben Christian ile başa çıkabilirdim.

"Patlama, kıyafetlerimi kullanılamaz hâle getirdi. Bana kıyafetlerini verdi."

"Patlamada birlikteydiniz."

"Beni patlamadan sonra buldu."

"Sokakta üstünü mü değiştirdin?"

"Ne?" Şaşkındım. Konunun buraya geleceğini tahmin etmemiştim.

"Üstünü nerede değiştirdiğine geri dönelim."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Cevap ver."

"Bir mağazaya girdim. Mağazalar bu işe yarar. Gidip kendine bir şeyler alırsın."

Beni tepeden tırnağa süzdü. "Kıyafetlerin buz parçacıkları yüzünden kullanılamaz hâle geldiyse, yaralarının daha derin olması gerekir."

Ağzım açık yüzüne baktım. Birisi kılıcımı almıştı ve Ryodan, ne giydiğimden, nerede giyindiğimden bahsedi-

yordu. Şimdi de yaralarımın yeterince derin olmamasına takılmıştı.

"Beni iyileştirdi. Çok kanamam vardı. Tanrım, bu kadar hızlı hareket etmeyi nasıl başarıyorsun?" Ryodan artık masasının başında değildi, dibimde dikiliyordu. Oysa ben, hareket ettiğini duymamış, rüzgârını bile hissetmemiştim. "Biraz geri çekilir misin?"

Bana doğru eğilip üstümü kokladı.

"Seni nasıl iyileştirdi?"

Şu koklama olayının neyi vardı? Dancer da bunu yapmaya başlarsa kafayı yiyebilirdim. "Kanını içtim. Bununla bir sorunun mu var?"

"Üç."

"Ne?"

"Bununla ilgili üç sorunum var."

"Cevap bekleyen bir soru değildi. Belki de dediklerimi duymadın, tekrar söyleyeyim. Lanet olasıca Jayne, kılıcımı aldı. Kılıcım olmadan bir işe yaramam ve silahımı geri istiyorum. Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Ve şimdi yeniden masasının başındaydı, başını öne eğmiş evrakları inceliyordu. Beni umursamadan, "Hayır," dedi.

Duyduklarıma inanamadım. "Ne? Neden? Kılıcın peşine düşeceğimi biliyorsun! İstediğin şey bu mu?"

"Jayne birkaç saat önce buraya geldi."

"Adamda çelik gibi sinir varmış! Beni sokağın ortasında ölüme terk etti ve bana bir çikolata bile vermedi. Benim ne durumda olduğumu sana söyledi mi? Neden yardıma gelmedin?"

"Bence iyi durumdasın."

"Sen kimin tarafındasın?"

"Kılıcı neden aldığını anlattı ve kulübün beş kilometre yakınında hiçbir Fae'yi öldürmeyeceğine söz verdi. Bu, senin yapacağından çok daha fazlası."

"Böyle bir teklifi nasıl yapar? Jayne bütün Fae'den nefret eder."

"Bana gelip benden kılıcı geri almak için yardım isteyeceğini biliyordu."

"Ve sen onun tarafındasın, öyle mi?" Jayne, ne yapacağımı önceden tahmin edip ben ölürken ve kana susamış bir manyak tarafından kovalanırken, bana karşı planlar mı yapmıştı? Her şey Jayne'in hatasıydı!

"Gerçek şu ki evlat, seni kılıçsız tercih ederim."

"Neden?"

"Müşterilerimi öldüremezsin. Belki artık, ihtiyatlı olmak nedir, öğrenirsin. Ya da en azından denersin."

Öfkeli bir bakış attım. "Ben senden yardım istemeye geldim patron. Senin beklediğin de bu değil miydi?"

"Aynı zamanda, bana nasıl davranırsan sana öyle davranacağımı da söyledim."

"Yanlış yaptığım şey nedir?"

"Cevabım, hayır."

"Şaka yapıyor olmalısın!" Ayağımı süper hızda yere vurmaya başladım, zeminin çökmesini arzuladım.

Bir şey söylemedi. Sadece işiyle ilgilenmeye devam etti.

"Biliyor musun ahbap? Kılıcımı geri almama yardım etmiyorsan seninle işim bitti! Buz gizemini de kendin çözersin." Blöf yapmıyordum ve geri çekilmeye niyetim yoktu. "Senin için çalışmıyorum. Bana yardım etmiyorsan, ben de sana yardım etmiyorum."

"Jo." Kafasını bile kaldırmadı, sadece ismi mırıldandı.

"Onu becermeye devam etsen bile umurumda değil! Sadece kılıcımı geri al! Ve benim arkamdan beni ilgilendirecek anlaşmalar yapma!"

"Anlaşmamız bu değildi. Bir kontrat imzaladın. Jo'nun hayatı, ödeyeceğin bedellerden biri. Eylemlerinin sonuçlarına katlanırsın. Elini kolunu sallayarak gidemezsin Dani. Bu akşam olmaz. Hiçbir zaman olmaz. Burada kararları sen vermiyorsun. Şimdi yerine otur." Yeniden ayaktaydı ama ben yine, hareket ettiğini görmemiştim. Bir sandalyeyi tekmeleyip bana doğru gönderdi. "Otur."

Bazen dünyadaki diğer insanların, benim bilmediğim bir şeyi bildiklerini düşünürdüm. Sanki büyük bir komplonun içindeydiler ve sırları her neyse, öğrenebilirsem, yetişkinlerin saçmalıklarına bir anlam verebilirdim.

Bazen ise dünyanın geri kalanının bilmediği şeyleri bildiğimi ve diğerlerinin bana mantıklı gelmemesinin sebebinin bu olduğunu düşünürdüm. Çünkü onlar benim bildiklerimi bilmiyorlardı ve eylemleri kusurlu bir mantığın eseriydi. Benim gibi değillerdi.

Bir defasında bundan Mac'e bahsetmiştim. Mac bana herkesin bildiği bir şeyle ilgisi olmadığını, kayıp bileşenin benim henüz kendi duygularımı anlayamam olduğunu söylemişti. Duygular benim için yeniydi ve onlarla ilk kez karşılaşıyordum. Başkalarının duygularını hiçbir zaman denklemin içine katmadığımı, bu yüzden yetişkinlerin bütün eylemlerini garip ve gizemli bulduğumu dile getirmişti.

Ben insanları anlamıyorsam, duygularını denklemin içine nasıl katacaktım?

Bana bunu yapamayacağımı, çünkü ergenlik dönemimde, güvensizlik, kafa karışıklığı ve açlığın beynimde birbiriyle sikişeceğini söylemişti. Ergenlik dönemimi, ölmeden atlatmamı tavsiye etmişti.

Lanet olsun, güvensizlik kısmı hariç, geri kalanı yalandı. Pekâlâ, güvensizlik kısmına, şimdi bir de kılıcımın olmaması eklenmişti.

Ryodan, ben oturur oturmaz, "Çık dışarı," dedi.

"Ne?"

"Git bir duş al ve kıyafetlerini değiştir."

"O kadar kötü kokmuyorum," dedim.

Bir şey yazdı. Lanet olasıca her ne yazıyorsa, baştan sona bir daha okudu.

"Ahbap, nereye gitmemi istiyorsun? Kılıcım olmadan hiçbir yere gidemem. Işınlananlardan kaçamam. Kulübündeki Fae beni öldürmek için can atıyor. Ölmemi mi istiyorsun? O zaman bunu kendin yap ve benden kurtul."

Ryodan masasında bir düğmeye bastı. "Lor, buraya gel."

Lor kapının diğer tarafında bekliyormuş gibi hemen içeriye daldı.

"Çocuğa eşlik et, temizlensin ve şu lanet olasıca kokudan kurtulsun."

"Tamam patron." Kaşlarını çatıp bana baktı.

Aynı şekilde karşılık verdim.

Lor cam zeminden aşağıyı işaret etti. "Şuradaki koca göğüslü sarışını görüyor musun? Onu becermek üzereydim."

"Birincisi, bu gibi şeyleri dinlemek için fazla küçüğüm. İkincisi, yanında bir sopa görmediğime göre kafasına sert bir darbe indirip kızı bayıltman mümkün değil. Bu yüzden, kızı nasıl becereceğini anlayamadım."

Arkamda, Ryodan bir kahkaha attı.

"Gecemi berbat ediyorsun çocuk."

"Aynı fikirdeyim. Chester's kulübünde hayat ne güzel, değil mi?"

20

BİR RUHUM VAR AMA ASKER DEĞİLİM

Ben Sinsar Dubh değilim Kat. O, hepinizi kandırdı. Sizi ancak ben kurtarabilirim.

Cruce her gece Rüya Alemi'nde beni ele geçiriyor ve aynı iddiayı tekrarlıyordu. Yalanlarını cilalıyor ve gerçekmiş gibi tutarlı gösteriyordu. Duygusal empati özelliğim, Fae üzerinde işe yarasaydı -henüz kesin sonuçlar alacak şekilde test edebildiğim bir şey değildi- Cruce'dan aldığım farklı sinyalleri yorumlayabilirdim. Ama yeteneğim, Cruce'un üzerinde bile işe yaramıyordu.

Şimdi, bir gece boyunca devam eden şeytani rüyaların ardından, birkaç metre kalınlığında, yüzlerce metre yükseklikte ve tonlarca ağırlıkta kapılardan geçerken, kafamı kaldırıp bakmadım bile. Gözlerim sadece onu görüyordu. Kapıları kapayamamak bana garip gelmiyordu. Garip olan, kapıları açabilmiş olmamızdı: Ölümlüler, tanrıların arabalarına çomak sokmamalıydı. Kendimi Meehan ikizlerinin durduğu yerde, ellerim parmaklıklarda, Cruce'un buzlu

görüntüsüne bakarken buldum. Cruce, Savaş'tı. Bölücülük yapandı. Hâkim olandı. İnsanlığa karşı korkunç suçlar işlemişti. Savaş alanında yaşananların ve bütün bunların çok daha fazlası, şimdi bir kafesin içindeydi. Mahşerin Dört Atlısı'ndan biri olan bu adamın atının toynakları altında kaç insan can vermişti?

Son saydığımda, dünya nüfusunun yarısı kadardı.

Irklarımız arasındaki duvarları yıkan Cruce'du. Cruce olmasaydı bunlar hiç yaşanmayacaktı. Oyuncuları belirlemiş, onları ne zaman ve nerede olmaları gerektiği konusunda dürtmüş, oyun tahtasındaki taşları harekete geçirmiş, ardından da bir intikam meleği kılığında oyun tahtasında dörtnala dolaşmıştı. Her yeri karıştırıp Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmıştı.

Burada onunla olmamam gerekiyordu.

Ama buradaydım.

Manastırın altına inerken kendime beyaz yalanlar söylemiştim. Gizli şehrimizin derinliklerinde, kafa karıştıran koridorlar, tüneller, çıkmazlar ve mahzen mezarlar labirentinde, Cruce'un kafesinin güvende olduğuna bakmaya gittiğime kendimi inandırmıştım. Yerin altındaki Cruce'un, rüyalarımdakinin soluk bir taklidi olduğunu fark edersem, düşlerimde beni kollarına alan adamla dalga geçeceğimi düşünmüştüm. Buraya sanki onu değil, kendimi özgür bırakmaya gelmiştim.

Dizlerimin bağı çözüldü. Ağzım arzuyla kurudu ve dilim kalınlaştı.

Burada benim için özgürlük yoktu.

Cruce'a bu kadar yakınken içimden, olduğum yerde soyunmak, kafesinin etrafında dans etmek ve nasıl bildiğimi

bile bilmediğim garip melodiyi mırıldanmak geliyordu. Cruce'a bu kadar yakınken, arzuyla inlememek için kendi dilimi ısırmak zorunda kaldım.

Cruce'a bu kadar yakınken, kendimi hayvan gibi hissettim.

Parmaklıklara koyduğum soluk ve beyaz ellerime, parıldayan demirleri tutan zarif parmaklarıma baktım. Gözlerimi kapattığımda ise aynı ellerin ve parmakların Cruce'un tek bir yerini tuttuğunu görüyordum. Kendimi kadın gibi hissetmeme sebep olan yerdi bu. Dün akşamki, ondan önceki akşamki ve ondan da önceki akşamki gibi yay çiziyordu. Gülümserken dudaklarımın yay çizdiğini fark ettim. Cruce'u ağzıma alırken dudaklarımın ne kadar yumuşak ve yuvarlak olduğunu hayal ettim.

Parmaklarım şimdi bluzumun inci rengindeki düğmelerindeydi. Ve içimden, düğmeleri kopartmak geliyordu. Bir an için manastır kızlarının, yeni Yüce Sahibe'yi, Cruce'un kafesi yanında mastürbasyon yaparken bulduklarını düşündüm. Erotik olduğu kadar utanç verici bir sahneydi.

Cruce dün akşam rüyamda, *özgürlük seni korkutuyor çünkü hiçbir zaman özgür olmadın*, demişti. *Kafeste olan sadece ben değilim. Hissettiğin utanç benimle ilgili değil, kendi yarattığın kafesin içinde olduğunun farkındasın. Çocukken bile diğerlerinin en karanlık duygularını hissettin, içlerinde nasıl bir yaratık olduğunu gördün ve tutkularını bu yaratıklarınkilerle karıştırdın. Sen onlar gibi değilsin sevgili Kat'im. Onlara hiç benzemiyorsun.*

Bana tutkularımı dizginlediğimi söylüyordu. Bir şeyler hissetmemek için kendimi zorladığımı iddia ediyor-

du. Sean'a olan aşkımın yalan olduğunu söylüyordu. Kendimi yanında rahat ve güvende hissedecek birini istediğimi, aşkın ne olduğunu bilmediğimi dile getiriyordu. Sean'ı seçme sebebimin onun da tutku nedir bilmemesi olduğunu söylüyordu. Sevgiyle birbirimize doğru koşmadığımızı, tam tersine korkuyla bazı şeylerden kaçtığımızı iddia ediyordu. *Kendini özgür bırak*, diyordu. *Bana gel. Beni seç.*

Tanrım, bana yardım et. Karanlık bir vadide yürüyorum ve bana kılavuzluk edecek ışığına ihtiyacım var.

Ellerimi geri çektim. Buraya hiç gelmemeliydim.

Bildiğim bütün numaraları kullanarak zihnimde bir duvar inşa ettim. Küçükken kendimi ailemin zararlı duygularından korumam gerektiğinde inşa ettiğim duvarlara benziyordu.

Arkamı dönerken belli belirsiz bir ses duydum ve az kalsın arkama dönüyordum. Arkama dönmek istemiyordum. Burayı terk etmek, benim için imkânsıza yakın bir zorluğa sahipti.

Yine de arkama döndüm. Ben Yüce Sahibe'ydim. Duvarlardaki meşalelerle aydınlanan devasa mağara boştu. Taş blok, Cruce'un kafesi ve benden başka bir şey yoktu. İçeride benden başka biri varsa ya taş bloğun ya da kafesin arkasına gizleniyor, sessizce benim gitmemi bekliyordu.

Manastırdaki sorumluluklarımın farkındaydım ve bakışlarımı buzlanmış prensten kaçırıp sırtımı dikleştirdim, kafesin yanına dolaştım.

Köşeyi dönerken, "Margery," dedim. Az önce benim durduğum yerin tam karşısındaydı. Hiç ses çıkartmasaydı, varlığının farkına bile varmayacaktım.

"Kat."

Düşmanlığını dalga dalga hissettim. Başkalarının duygularının, benim için sıcaklığı ve rengi olurdu. Yoğun olduklarında, dokularını bile hissederdim.

Margery şimdi kırmızı, ateşli ve bir bal peteği gibi, karmaşık dokuya sahip bir şeydi. Yüzlerce farklı kıskançlık, öfke ve yalan, bir araya gelerek bir yumak oluşturmuştu. Öfkenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum; kendiniz içip başkalarının ölmesini beklediğiniz bir zehir gibiydi.

Hayatım boyunca duygular için farklı kategoriler yaratmaya çalışmıştım. Etrafımdakilerin duyguları arasında gezinmek, benim için bir mayın tarlasında yürümek gibiydi. Yanında sadece bir kez bulunduğum ya da sürekli etrafında gezinmek zorunda kaldığım insanlar vardı. Margery'nin duyguları birbiriyle çelişiyordu ve çok tehlikeliydi.

Kendi duygularımı hissedip hissedemeyeceğimi merak ettim. Muhtemelen ben de yalanlar ve kızgınlıklardan oluşan, sıcak, kırmızı ve bal peteği gibi karmaşık dokulu bir yumağa dönüşmüştüm. Ruhum, *ama liderlik etmek isteyen ben değildim*, diye isyan etti.

"Kafesle ilgili gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığını merak ettim," dedi. "Güvenli bir biçimde etkisiz hâle getirilmemiş olabileceğinden korktum."

"Ben de öyle. Ben de öyle."

"Çok zekiyiz." Güçlükle de olsa gülümsedi. Sıkmaktan beyazlaşan parmaklarıyla kafesin parmaklıklarını tutmaya devam etti.

Düşünce şeklimiz birbirine benziyor, demedim çünkü benzemiyordu. Margery güce açtı. Ben ise basitliği severdim. Deniz kenarında bir balıkçının eşi olup beş çocuk do-

ğuracak ve bir sürü kedi köpekle birlikte yaşayacak bir kadındım. Margery'den ise ancak dişi bir Napolyon olurdu.

İhtiyatla birbirimizi süzdük.

Cruce onu da ziyaret ediyor muydu?

Onunla da sevişiyor muydu?

Cruce'u rüyalarında görüp görmediğini ve buraya onun için gelip gelmediğini soramazdım. Öyle veya böyle, ikimiz de bu yağmurlu ve soğuk Dublin sabahında aynı yerdeydik. Buraya geliş sebebini inkâr edecek ama bütün manastıra benim Cruce'un etkisine girdiğimi ve görevden alınmam gerektiğini söyleyecekti.

Manastırın kontrolünü ele geçirmek için elinden geleni yapacaktı. Birinci dereceden kuzenim Margery Annabelle Bean-McLaughlin'in özünde, doymak bilmeyen bir ihtiyaç vardı. Çocukken bebeklerimin bacaklarını kırmasının veya benim hazinelerimi çalmasının sebebi de aynı ihtiyaçtı. Margery'yi hiçbir zaman anlamamıştım. Beyazlaşan parmaklarına baktım. Bir şeyin gırtlağını sıkıp öldürürcesine parmaklıkları kavrıyordu. "Senin düşüncen nedir?"

Alt dudağını yaladı, tam konuşmak üzereyken vazgeçti. Bekledim ve birkaç saniye sonra devam etti. "Ya kitabı kral aldıysa? Demek istediğim, buzlanmadan önce Cruce'un elinden alındıysa?"

"Sence bu mümkün mü?" diye sordum. Ses tonum, sanki çok mantıklı bir soru olduğunu düşünüyormuşum gibi çıktı. Hâlbuki ikimizin de aynı yalanlarla beslendiğini biliyordum.

Önce Cruce'a sonra bana baktı. Gözleri birer reklam panosu gibiydi, duygularını yansıtıyordu. Cruce ile arasında narin ve özel bir bağ vardı. Bana bakışından, Cruce veya

kendisi ya da içinde yaşadığımız dünya ile ilgili hiçbir şey bilmediğimi düşündüğü belliydi. İkimiz de dokuz yaşındayken bana, "Sen yeteneklerle kutsanmış biri değilsin," diye tıslamıştı. Sebebi, ailemizi bizimle ilgili hain planlar kuran birinden kurtarmamdı. Ailem, Dublin'in en kötüleriyle anlaşma yapmaya giderken yanlarında beni de götürürdü. Ve beni en çok kimin rahatsız ettiğini anlamaya çalışırlardı. Margery o dönemde bana, "Sen lanetlisin, kusurlusun ve kimse seni sevmeyecek!" demişti.

Yıllar sonra gözlerinde aynı dalga geçiş vardı. Ah, evet, her akşam Cruce ile birlikte oluyordu.

Ben Cruce'un sahibi değildim, sadece kandırdığı kadınlardan biriydim. Farkına vardığım şey, sağlam bir tuğla gibiydi ve bunu kalbimdeki boşluğun yerine sokup sıvamam gerekiyordu. Akşam geldiğinde Cruce ile ilgilenmeyecektim. Yatağımda Sean olacaktı.

Omzunu silkti. "Belki de o gece burada tam olarak neler olduğunu bilmiyoruz. Ya kral bizi kandırdıysa?"

"Bunu neden yapsın?"

"Motivasyonunun ne olduğunu nereden bilebilirim?"

Kalbinin ne kadar yozlaştığını bilmeliydim. "Sence Cruce'u serbest mi bırakmalıyız?"

Alarma geçerek bir elini göğsüne koydu. "Sence bunu yapmalı mıyız?" Gözünde bir ışık parıldadı. "Bunun nasıl yapılacağını biliyor musun?"

Her zaman benden daha zayıftı. Cruce, Margery'nin lekelenmiş ruhunda, diğerlerinden daha koyu renkte bir lekeden başka bir şey değildi.

"Bence Unseelie Kralı'nın koruma büyüsünün nasıl çalıştığını öğrenmemiz gerekiyor. Burayı betonla doldurup

koruma büyüsünü bozmalı, kapıları kaldırarak manastırın altındaki koridorlara kurşun dökmeliyiz."

Duygusal görüntüsündeki öfkenin sıcaklığıyla az kalsın dengemi kaybediyordum ama dudaklarından tatlı bir yalan döküldü. "Haklısın Katarina. Her zamanki gibi, herkesin malumu olduğu üzere haklısın."

Elimi uzattım ve çocukken yaptığımız gibi parmaklarımızı birbirine kenetleyerek el sıkıştık. Ne zaman bir oyun oynasak benim için bir sürprizi olurdu. Çocukken, benimle ilgili birbiriyle çelişen duyguları olduğu için, onu okumakta çok zorlanırdım. Bir dahaki sefere nasıl olacağını düşünmekten vazgeçtiğim güne kadar, Margery yüzünden dört dişimi kaybetmiştim.

Birlikte el ele dışarıya çıktık. Sanki azılı düşmanlar değil, birbirinden güç alan iki dosttuk.

21

ARANIYOR: ÖLÜ YA DA DİRİ

Ben hiçbir şeyden korkmam. Hiçbir zaman korkmadım. Ama bazen yapılması gereken aptalca şeyler vardır ve konunun korkuyla ilgisi yoktur. Mantıklı ve pratik *olmakla ilgilidir*. Dünyaya bakar, mevcut koşullar altında hayatta kalma şansınızı değerlendirir ve *size* bu konuda en çok şansı veren seçeneği seçersiniz.

Nefes almaya devam etmek istersiniz.

Şimdi Chester's kulübünün dışında gün doğarken bir sokak lambasına bakıyordum. Gökyüzü fırtına bulutlarıyla doluydu. Kasvetli ve ıslak bir gün olacaktı. Dublin'de boktan bir mayıs günüydü. Hava da soğuktu. Buraya yazın hiç gelip gelmeyeceğini merak etmeye başladım.

Sokak lambasının yanında bir poster vardı. Kulüpten çıktığımda önce, SİZİNLEYİZ'in yeni sayısı olduğunu düşünmüştüm. Benim Ryodan'ın ofisini temizleyerek ve aptal masasının başında çalışan adamın kafasına öfkeyle bakmaktan başka bir şey yapmayarak geçirdiğim saatler esnasında, SİZİNLEYİZ'in yeni baskısını yaptığını dü-

şünmek sinir bozucuydu. Ofisteyken masanın başka ne işlere yaradığını ve ara sıra dezenfekte edilip edilmediğini de düşünmeden duramamıştım. Ryodan bu süre boyunca bana hiç bakmamıştı. Saatler sonra, gidebileceğimi söylerken bile kafasını kaldırmamıştı. Duştan sonra Lor'un bana verdiği kıyafetlerin içinde garip göründüğümü biliyordum ama bunu dert edecek değildim. Kendimi daha fazla aptal gibi hissetmem için saatlerce bana bakması gerekmiyordu.

Postere geri dönersek... Üzerimdeki kıyafetlere ve kılıcımın eksikliğine rağmen, şehrin bütün sokaklarını süper hızda dolaşacak ve posterin kopyalarını sökecektim.

Fakat bu seferkini koyan, SİZİNLEYİZ değildi.

Daha kötüsüydü.

Direğin üzerine yapıştırılan kâğıt, poster kalitesindeydi. Üzerinde ise benim önden ve profilden çekilmiş canlı suratım vardı.

İlk aklıma gelen, resimlerimin ne zaman çekildiği oldu. Resmi incelerken, bu tişörtü en son ne zaman giydiğimi hatırlamaya çalıştım. Sanırım dört veya beş gece önceydi. Resimdekinin kim olduğu belliydi. Gören herkes beni hemen tanırdı. Ya bana çok yakındılar ve ben resim çektiklerini fark etmemiştim (bence bu çok inandırıcı bir senaryo değildi) ya da birisi uzaktan, kusursuz bir mercekle fotojenik bir anımı yakalamıştı. Sadece altı morarmış gözlerim ve yarılmış dudağım şimdiki hâlime benzemiyordu çünkü yüzümde artık bunlardan eser yoktu. Gerçi bu gibi ufak tefek detaylara kim takılacaktı? Gözlerimi kıstım. "Tanrım. Bu bir şaka mı?" Saçlarımda et parçaları vardı. İç geçirdim. Bir gün temiz saçlı ve yarasız bir insan olacaktım. Ve bir

gün Ryodan, tam bir baş belası olduğu için benden özür dileyecekti.

Mesaj açıktı ve özdü.

ARANIYOR

Diri
İnsansanız ödülünüz ölümsüzlük
Fae iseniz bizim yanımızda
dünyaya hükmetmek
artık kılıcı yok
ve *savunmasız*

Altında da beni bulanın nereye götüreceğine ilişkin bilgi vardı.

Unseelie Prenslerine götürülecektim. Lanet olasıcalar beni fena yerimden vurmuşlardı. Her zaman yüzümün her yerde tanınmasını istemiştim ama böyle değil!

"Savunmasızmış, piçler." Ah, evet, bana kızgındılar. Birbirleriyle savaşmak zorunda kaldıkları için beni avlayacak veya izimi sürecek vakti bulamıyorlardı.

Sokağa göz gezdirdim.

Ayakta kalan bütün lambalarda birer tane poster vardı. Sanırım bütün şehir bunlarla doluydu.

"Ah, lanet olsun."

Sonra bana bir aydınlanma geldi. Değerim, ölümsüzlük veya dünyayı birlikte yönetmekti! Kafama koyulan ödül çok büyüktü! Çünkü ben çok ama çok tehlikeliydim!

Gidip Dancer ile takılmayı ve kılıcımı geri almak için yardım istemeyi düşündüm. Lor'dan kurtulmam, neredey-

se bir saatimi aldı. Ryodan, adamı koruyucu bir gölge gibi peşime takmıştı. Kılıcım olsaydı, Lor ile birbirimize katlanmak zorunda kalmayacaktık. Sonunda en çok sevdiği şey ile, kocaman göğüsleri olan bir sarışınla, ilgisini dağıtmayı başardım.

Posterlerden birini yırttım ve top yaptım. Onlar asılmamış olsaydı, kılıcım olsun veya olmasın, sabaha kadar bekleyip şansımı deneyebilirdim. Fakat bu, beklenmedik ve kaba bir uyandırma servisi gibiydi.

Artık kılıcı yok.

Lanet olasıcalar! Bunu herkese duyurmak zorundaydılar, değil mi? Jayne kılıcı çoktan kullanmış olmalıydı ve prensler bundan haberdardı.

Savunmasız.

Büyük ve altı çizili harflerle, kırmızı renkte basmak zorunda mıydılar bunu? Demek istediğim, kelime tek başına zaten yeterince etkili ve kötüydü! Lanet olasıca şehrin tamamı benim peşimdeydi. Kıçını tekmelediğim veya tehdit ettiğim ya da sinir ettiğim herkes, artık onları öldürecek durumda olmadığımı biliyordu. Işınlananlardan kaçamadığımı zaten öğrenmişlerdi ama kılıcın benden alınması, dengeleri değiştirmişti. Hepsi şansını deneyecekti.

Sokağın ortasında kendimi açıkta hissediyordum. Arkama biri ışınlanıp beni yakalarsa ne olurdu? Kazanabilir miydim? Ya bir düzine Fae saldırırsa? Ya insanlar küçük bir orduyla üzerime gelirlerse? Ya prenslerin kendileri peşime düşerse?

Ben, *ya şöyle olursa ya böyle olursa*, diyen biri değildim. Böyle şeyler yetişkinlere göreydi. Yetişkinler ya öyle ya böy-

le diyerek doğruyu bulmaya çalışır ve gerçeği öğrenemeden ölürlerdi.

Arkama dönüp Chester's kulübüne baktım.

Sonra tekrar arkama dönüp sokağa göz gezdirdim.

Önümde binbir farklı ölüm beni bekliyordu. Arkamda ise bir kafes vardı.

Kafeslerden nefret ederdim. Birçok insan kafesini korkularından kendisi inşa ederdi. Benimki farklıydı. Benimki çaresizlikten yapılmıştı. Birçok çocuğun kafesi böyleydi.

Öyleyse seçenekler ikiye inmişti. Ölüm veya kafes.

Sırıttım. Ahbap, ben bir süper kahramandım. Cevabım belliydi.

Süper hıza geçip sokaklarda koşturmaya ve karşıma çıkan posterleri yırtmaya başladım.

Dancer'ı aramaya başladım ve onu beni ararken buldum. Açıkçası bu durum bana çok garip geldi çünkü koca Dublin'de birbirimizi arayıp bir yerde karşılaşma ihtimalimiz ne kadardı? Ama birbirimizi hep bulurduk. Mıknatıs gibiydik.

Dancer'ı görünce sırıttım. Gri şafak vakti sokakta yürüyor ve bir süpernova gibi parıldıyordu. Doğrudan üzerine bakamadım, sadece göz ucuyla birkaç bakış atabildim. Etrafını saran ışık baloncuğu, gözleri kör edecek kadar parlaktı. Gözlüklerinin üzerine güneş gözlüklerini takmıştı ve özel güçleri olan bir mutanta benziyordu. Dancer'a, süper kahraman olarak, Süper Beyin ismi yakışırdı.

"Ahbap!" dedim.

"Sevdin mi? Bir saniye, parlaklığını azaltayım." Bileğinde bir yere dokundu ve parlaklık azalınca, geriye MacHalo'munkine benzeyen bir ışık kaldı.

Dancer'ı inceledim. Kıyafetleri parlaktı. Parlak bir kot pantolonu, parlak bir gömleği, hatta parlak bir beyzbol şapkası vardı. Uzun boylu ve zayıf çocuğun üzerinde, parlak dergilerden çıkmış gibi kusursuz duruyorlardı. Saçları yeniden uzamaya başlamıştı. Yakında benden saçlarımı kesmemi isteyecekti. Ben bu gibi şeyleri seviyordum. Birbirinin bitlerini ayıklayan maymunlar gibi birbirimizle ilgileniyorduk. İnsanlar böyle bir şeyin ne demek olduğunu pek bilmezlerdi. "Yeni bir moda akımı mı başlatıyorsun?" diye dalga geçtim.

"Senin gardırobunu düşünüyordum Mega," dedi. "Papa Roach için tasarladığım spreyin üzerinde çalışıyordum ve aklıma bu gölge koruması geldi. Senin de kıyafetlerine yansıtıcı bir madde sürmeliyim. Senin için bataryalarla çalışan bir ışık sistemi tasarladım ve işte en harika özelliği: Sen hareket ettikçe kendini şarj ediyor!" Bileğindeki alete dokundu, suratında elektronik cihazlarla oynayan bir dâhinin mutluluğu vardı. Kafasını birden kaldırdı ve sırıttı. Ben de sırıttım. Çünkü Dancer sırıtınca bütün endişelerimi unutuyordum.

"Senin ne kadar hızlı hareket ettiğini düşünürsek, şarjı hiçbir zaman bitmez. Bunu test etmeye başladım ve benim hareketlerimle bile, şarjın birkaç gün gittiğini gördüm. Sen süper hıza geçtiğin anda şarjı bir hafta gidecektir. Böylece, Gölgeler Şehri'ne bile gitsen, üzerinde bu varsa rahatlıkla uyuyabilirsin."

Söyleyecek bir şey bulamadım. Dancer beni düşünüyor, benim için hayatımı kolaylaştıracak tasarımlar yapıyordu. Zamanını, Papa Roach spreyi gibi Dublin'i kurtaracak bir şeyler için değil de benim için harcıyordu. Bileğimdeki bi-

lezikle oynadım. Onu da bana Dancer vermişti. İlk gördüğümde beni korkutmuştu çünkü duygusal bir anlam yükleyeceğini düşünmüştüm ama o zamanlar birbirimizi çok iyi tanımıyorduk ve ben Dancer'ın duygusallaşmayacağım bilmiyordum. Biz böyle aptal şeylerin aramıza girmesine izin vermezdik. Kendi zamanını bir başkasının hayatını kolaylaştırmak için harcamak, bence birine verilebilecek en güzel hediyeydi. O kadar mutlu oldum ki yerimde duramadım.

"Sen harikasın," dedim.

Ve bu sefer aynı şekilde karşılık vermeyip "Öyle mi?" diye sordu. Sanki bir daha duymak istiyordu. Sanki aynı cümleyi tekrarlarsam, gülümsemesi biraz daha genişleyecekti.

Bir saniye sonra, elimde tuttuğum poster parçalarını gördü.

Tiksinmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Mega, ben saatlerdir onları yırtıyorum. Bunları asan ekiple karşılaştım ve onları takip ettim. Aralarında bir sürü Gergedan-Çocuk var. Bu doğru mu? Birisi kılıcını mı aldı?" Beni tepeden tırnağa süzdü ve kılıcı aradı. Beni ilk kez görmüş gibi gözlerini kırpıştırdı ve o kadar utandım ki süper hıza geçmemek için kendimi zor tuttum. Çok aptalcaydı!

Üzerimde neler olduğunu unutuyordum!

Dişlerimi sıktım ve cevap verdim. "Ancak bunları bulabildiler. Üzerimi değiştirmemi Ryodan istedi. Kıyafet seçimiyle benim bir ilgim yok. Bir milyon yıl geçse bile bunları seçmezdim!"

Dancer, uzaydan gelmiş bir yaratıkmışım gibi bana bakıyordu. Yerin dibine girip üstümü beton ile örtebilsem,

hemen yapardım. Kollarımı göğsümde birleştirdim, bir bileğimi diğerinin üzerine attım ve hafifçe yana döndüm. Vücudumu daha az görmesi için, gördüğü alanı daraltmaya çalıştım.

"Aptalca göründüğümü biliyorum, tamam mı? Gerçekten berbat bir gün geçirdim ve üzerime ne giydiğimden daha büyük sorunlarım vardı. Bana Cadılar Bayramı için giyinmiş bir kızmışım gibi bakmazsan sevinirim. Christian bana aptal pijamaları verdiğinden ve Ryodan çok kötü koktuklarını söylediği için başka seçeneğim yoktu ve..."

"Christian sana pijamalarını verdi ve kokuyor muydu? Bir saniye, Christian pijama giyiyor muymuş?"

"Pijamalarına ihtiyacım olmasının sebebi, kıyafetlerim parçalandığı için üzerimde sadece iç çamaşırlarımın olmasıydı. Yoksa onları asla giymezdim," dedim. İlk kısmın kulağa ne kadar garip geldiğini biliyordum.

"Pekâlâ. Bu her şeyi açıklıyor."

Dancer'ın bu özelliğini seviyordum. Konunun A noktasından B noktasına nasıl geldiğini açıklamama gerek kalmadan beni anlardı. "Söylemeye çalıştığım şey, bunları moda diye giymedim. Bu yüzden beni eleştirme."

"Çok havalı Mega. Çok havalı görünüyorsun."

"Aptal görünüyorum." Utancımdan ölebilirdim.

"Daha büyük duruyorsun. On altı veya on yedi gibi. Makyajın olsa, on sekiz bile diyebilirim."

Sanırım afallamıştım. Daha önce afallamadığım için bunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama herhalde böyle bir şeydi. Şaşkınlığın ötesinde bir yerdeydim. Kelimeler, içinde bulunduğum durumu ifade etmeye yet-

mezdi. Birkaç sene sonra, afallamanın da ötesine geçebilirdim. İçinde bulunduğum durum, hayrete düşmenin farklı bir türü olmalıydı. Evet. Sanırım afallamıştım. "Pekâlâ," dedim. Eteğimi düzelttim.

Ah! Lanet olsun! Ellerim bana ne yapıyordu? Eteğimi mi düzeltmiştim? Ben etek bile giymezdim! Ama Ryodan'ın kulübünde benim giyebileceğim tek kıyafet, çocuk alt kulübündeki garson üniformasıydı. Posterlere o kadar öfkelenmiş ve ardından da Dancer'ı gördüğüme o kadar sevinmiştim ki üzerimde bir mini etek, havalı bir bluz ve süper hıza geçtiğimde işimi zorlaştıran uzun topuklu ayakkabılar olduğunu unutmuştum. Bir mağazaya girip kendime yeni ayakkabılar bulmaktan daha önemli işlerim vardı, şehrin sokak lambalarındaki lanet olasıca posterleri sökmek gibi.

"Kılıcını kim aldı Mega? Bunu nasıl başardılar?"

Moralim hemen bozuldu. O kadar öfkelendim ki çenem kilitlendi ve birkaç saniye konuşamadım. Sonunda dişlerimi sıkarak, "Jayne," dedim. Çene kaslarımı ovaladım ve ağzımı biraz gevşettim. Süper güç bazen sinir bozucu olabiliyordu çünkü vücudunuzdaki bütün kasların içindeydi. Bir kasınıza kramp girerse büyük bir sorunla karşılaşırdınız. Kramp girmiş bir kasın kendine gelmesi çok uzun sürebiliyordu. "O lanet olasıca Jayne kılıcı benden aldı ve beni ölüme terk etti. Şu buzlu..." Dancer buzlanan yerlerle ilgili sadece geçen gece gördüklerini biliyordu ve biz orayı terk ettiğimizde mekân henüz patlamamıştı. En azından benim bildiğim kadarıyla. Fakat yine de emin değildim. Daha sonra birine sormam gerekiyordu. "Yaralandım ve Jayne bunu fırsat bilip ben çaresizken kılıcı benden aldı. Ryodan'a gittim ve kılıcı geri almama yardım etmesini iste-

dim ama teklifimi reddetti. Kılıçsız beni daha çok sevdiğini söyledi."

"Ahbap!"

Dancer tek bir kelimenin içine, yaşadığım adaletsizliğe duyduğu öfkeyi ve içerlenmeyi sığdırmayı başardı.

"Aklından ne geçiyordu? Sen Mega'sın. Wolverine'in pençelerini alamazsın."

"Biliyorum."

Tekrar, "Ahbap," dedi.

Kederi paylaşırcasına birbirimize baktık. Yetişkinler boktan insanlardı ve biz asla onlar gibi olmayacaktık.

Ardından sırıttı. "O zaman ne bekliyoruz? Gidip kılıcı geri alalım."

Duvarlar yıkıldığından beri, Dublin bana bir film seti gibi geliyordu.

Her yer çok sessizdi. Şehir şimdi, enkazın içinde namlularını doğrultmuş bekleyenlerin gizlendiği bir hayalet kasabaydı. Bazen, önüne tahtalar çakılmış pencerelerin ardındaki gözlerin beyaz parıltısını görüyordum. İnsan olduklarını düşünüyorsam onlarla konuşuyordum. Fakat hepsi konuşkan değildi. Bazıları aklını kaçırmıştı ve bazıları Unseelie kadar ürkütücüydü.

Duvarlar yıkılmadan önce, kurye bisikletimle şehrin sokaklarında dolaşırken, sidhe kâhinleri Ro'nun başında olduğu uluslararası bir kurye servisi gibi görünürken, şehirden beyaz gürültü eksik olmazdı. Süper duyularıma rağmen, arabalarla otobüslerin sesini, kaldırımda yürüyenlerin ayak seslerini, inen ve kalkan uçakların gürültüsünü, teknelerin motorlarının uğultusunu birbirinden ayırt etmekte

zorlanırdım. Cep telefonları ise beni deli ederdi. Bazı günler tek duyduğum şey, kısa mesaj ve e-posta bildirimleri, cep telefonu melodileriyle oyunların sesleri oluyordu.

Yine de şehrin çıkarttığı sesler benim kulaklarım için müzik gibiydi. İçinde yaşadığım şehrin karmaşık melodisini seviyordum. Şimdi ise sadece yürüyen askerlerin ve avlanan yaratıkların sesleriyle, ölen bir şeylerin çığlıklarını duyuyordum.

Dancer ile sokakta yürürken, birbirimize espriler yapıp karnımıza sancılar girene kadar güldük. Sadece Dancer ile vakit geçirirken kendimi unutuyordum.

Bir köşeyi döndük ve Gergedan-Çocuklardan oluşan kalabalık bir grupla karşılaştık.

Bizi gördüklerinde biri telsize, "Onu bulduk patron. Dame ve Trinity'nin köşesinde," dedi.

Omzumun üzerinden geriye baktım, sokakta neler olduğunu zihnime kazıdım ve Dancer'ı da yakalayıp süper hızda uzaklaştım.

Bir süre sonra Dublin Kalesi'nin dışındaydık, mutfakta peynir arayan iki fare gibi sessizce ilerliyorduk.

Dancer'ın gözleri heyecanla parıldıyordu. Daha önce onu hiç süper hıza geçirmemiştim. Hayatı boyunca yaşadığı en güzel deneyimin bu olduğunu ve tekrar yaşamak istediğini söylemişti. Aynısını Mac'e yaptığımda kusacak hâle geliyordu.

Bir mağazaya girip üzerimi değiştirmiştim. Şimdi üstümde bir kot pantolon, tenis ayakkabıları ve yeni bir deri ceket vardı. Ardından Dancer'ın, benim yerini bilmediğim zulalarından birine gidip biraz patlayıcı almıştık. Bazı

planlar en basit olanlardı, bunlarda hata ihtimali daha azdı. Dancer bir yerleri patlatıp dikkatleri dağıtırken, ben de gidip kılıcı alacaktım. Kılıç bendeyken Dancer'ı da kapıp süper hızla kaçacaktık. Ardından saat sekizde Chester's kulübüne girdiğimde, herkes Mega ile oyun oynanmayacağını anlayacaktı. Ryodan, ona ihtiyacım olmadığını görecekti.

Dancer, "Haklısın," dedi. "Kafesler, öldürülmeyi bekleyen Unseelie ile dolu."

Sırıttım. "Jayne kılıcımı aldığında nasıl bir şeye bulaştığını bilmiyordu. Altı günlük stokunu öldürecek zamanı olmayacağını biliyordum. Bunu sadece süper hızla ben yapabilirim."

Yeşilliklerin dibine kamyonlar park edilmişti. Arkalarına geçtik. Birinin arkasına Unseelie cesetleri yığılmıştı, kanları hâlâ tazeydi. Demek ki biri benim kılıcımı kullanıyordu ve yakınlarda bir yerdeydi. Parmaklarım hevesle büküldü. Jayne'in cesetleri nereye attığını bilmiyordum. Kamyonla onları bir yere götürüyor olmalıydı. Rutinini biliyordum. Uzun süredir ekibinin bir parçasıydım. Adamları sokakları dolaşıp yakalayabildiği Unseelie'yi yakalar ve Dublin Kalesi'nin arkasındaki binalarda demir parmaklıklı hücrelere tıkardı. Burası her daim korunurdu çünkü daha önce birkaç Fae grubu, kendilerinden birini kurtarması için insanları kiralamıştı.

Kafesler dolmaya başladığında, boş zamanım olunca buraya gelir ve Unseelie'yi doğrardım. Sonra cesetler kamyonlara koyulur ve götürülürdü. Hızlı olduğum için etkiliydim.

Çünkü süper hızda öldürüyordum. Yavaş hareket eden birisi, elinde tek bir silahla, Işık Kılıcı olsun veya olmasın,

Unseelie ile dolu bir kafese girmezdi. İlk Fae'yi öldürmeden paramparça edilirdi.

Şimdi, Jayne kalabalık gruplardan Unseelie'yi teker teker ayırmak zorunda kalıyordu. Birini öldürüyor, sonra bir diğerini dışarıya çıkartıyor ve onu da öldürüyordu. Böyle bir süreç günler sürebilirdi. Benim yerimi ancak bir düzine adamla doldurabilirdi. Ve adamlarının sayısı zaten azdı.

Dancer, "Mega, kılıcın nerede olduğunu biliyorum," dedi.

"Ben de."

Unseelie'yi öldürdüğümde bunu o kadar hızlı yapardım ki hemen yanında dikilen diğeri, parmağını bile kıpırdatamazdı. Çabuk ölürlerdi. Çoğu, neler olduğunu bile anlamazdı.

Fakat Jayne işi devralınca, Unseelie diğerlerinin öldürülüşünü saatlerce izlemek zorunda kalacak ve ölümün soğuk nefesini ensesinde hissedecekti.

Fae'den nefret ediyordum ama bir kafeste kilitliyken arkadaşlarının birkaç metre ötede öldürülüşünü seyretmek ve ölmeyi beklemek, bence çok hoş bir şey değildi. Onlara merhamet gösterecek değildik -zaten bunu hak etmiyorlardı- fakat birini öldürecekseniz, bunu hızlı ve acısız bir biçimde yapmalıydınız. Yoksa öldürdüğünüz zalimlerden bir farkınız kalmazdı.

Kılıcı sadece kendim için geri almıyordum. Kılıcı geri almalıydım çünkü bu işi yapabilecek tek kişi bendim. Jayne kafasını kumdan çıkartıp bunu görmeliydi. Yoksa çok uzun süren, gereksiz bir katliama dönüşecekti.

Dancer'ın gözleri artık parıldamıyordu. Benim gibi suratı asıktı. Kılıcı geri alınca iyi niyetimi göstermeye karar verdim.

Kalıp Unseelie'yi öldürecek ama bunu hızlı ve temiz bir biçimde yapacaktım.

Sonra Jayne ile oturup ciddi ciddi konuşacaktım.

Dancer'a baktım ve başıyla onayladı.

Çığlıklara doğru yürümeye başladık.

Deponun çelik kapıları ardına kadar açıktı, gerekirse iki kamyonet buradan içeriye girebiliyor ve cesetleri alıp dışarıya çıkabiliyordu. Jayne'in Unseelie'yi öldürdüğü binayı bulmak zor olmamıştı.

Zor olan, nöbetçiler varsa kimseye görünmeden yaklaşmaktı.

Beton duvar iki metreye yakın bir yüksekliğe sahipti ve girişe yaklaşana kadar dibinde süründüm. Durumu gözden geçirmek ve binayı zihinsel haritamda konumlandırmak için ara sıra sadece gözlerim ve saçlarım havaya kalkıyordu. Böyle yapınca bile kendimi çok açıkta hissediyordum. Kırmızı saçlara sahip olmak, bazen neon ışıklarla dolaşmak gibiydi. Kirli bir sarı arka plana daha iyi uyum sağlar veya koyu bir kahverengi gün ağarırken çok fazla dikkat çekmezdi ama benim saçlarım arkamda kıpkırmızı bir gökyüzü yoksa, gizlenmeme yardımcı olmazdı.

Dancer yukarılarda bir yere patlayıcı yerleştirmekle meşguldü. Böyle zamanlarda hem işin havalı kısmını yapıp hem de Dancer ile takılabilmek için bir klonum olmasını isterdim. Bir şeyleri patlatmayı çok severdim. Fakat şimdi görevim içeriye girmek, kılıcı almak ve dışarı çıkmaktı.

Öldürme işini kalabalık bir grubun halledeceği teorimde haklı çıktım. Jayne kılıcı her daim benden koruyabilmek için, yanında bir düzine adamla geziyor olmalıydı.

Sanki bir düzine adam bana karşı bir işe yarayacakmış gibi!

Şimdi Jayne'in yanında, otomatik silahlı, iki düzine adam vardı. Girişin içinde nöbet tutuyor, dışarıdaki her harekete dikkat ediyorlardı. Silahlardan nefret ederdim. Otomatik silahlar o kadar çok mermi kusardı ki onlardan ben bile kaçamazdım.

Bu yüzden dikkatlerini dağıtmamız gerekiyordu. Ben süper hızda içeriye girdiğimde büyük bir kısmı dışarıda olmalıydı. Jayne'in elinden kılıcı aldıktan sonra, vurulmamak için zikzaklar çizerek dışarıya çıkmalıydım.

Kafamı kaldırıp çatılara göz gezdirdim. Keskin nişancı görmedim. Jayne'in yerinde olsam çatılara en az altı keskin nişancı yerleştirirdim. Zaten bu yüzden Mega olan, Jayne değil bendim.

İçeriye göz gezdirdim ve kılıcımı gördüm. Ben gençken Ro da bazen kılıcı benden alırdı. Ama Mac ile takılıp en boktan işleri yapmaya başlayınca, kılıcımı geri alıp bir daha kimseye vermemiştim. Bir defasında, Mac dövüşün ortasında kullanması için mızrağını Kat'e fırlatmıştı. Tanrım, Kat benden çok büyüktü. Ben olsam silahımı onunla asla paylaşmazdım. Kılıcım benim ikinci derim gibiydi. Birinin kılıcıma dokunduğunu, elinde tuttuğunu, kullandığını görmek, tam bir işkenceydi. Kılıç benimdi ve Jayne onu benden almıştı, oysa buna hiç hakkı yoktu. Kılıcı geri alana kadar eski hâlime geri dönemeyecektim.

Jayne şimdi Fae öldürmeye ara verdiği için, çığlıklar da kesilmişti. Fakat ben bakarken, adamları deponun önüne bir Gergedan-Çocuk getirdi ve yaratığa Jayne'in önünde diz çöktürdü.

Jayne kolunu geriye attı ve kılıcı savurup yaratığın kafasını kesmeye hazırlandı.

Mümkün değildi. Sırıttım.

Ancak rüyasında görürdü bunu. Neler olacağını biliyordum. "Yaratık kenara çekilecek," diye mırıldandım.

Gergedan-Çocuk son saniyede kenara çekildi ve kılıcım sarı fil dişlerinden birine saplandı.

İç geçirdim. Jayne fil dişlerinin, üzerine gelen darbeleri karşılamaktan başka ne işe yaradığını düşünüyordu? Bu dişleri saldırırken de kullanıyorlardı ama onların esas kullanım amacı, boyunlarını ve kafataslarını korumaktı.

Gergedan-Çocuk çok öfkelendi. Ciyakladı ve homurdandı, az kalsın adamların elinden kurtuluyordu. Birisi ateş etti ve diğerleri yaratığı yere yatırmayı başardı.

Jayne kılıcı saplandığı yerden çekip çıkarttı. Ama kılıç serbest kalınca tökezledi. Bir yerlerde bir Unseelie kıkırdadı.

Jayne dengesini geri kazanınca kolunu havaya kaldırdı ve kılıcı tekrar savurdu.

Yüzümü buruşturdum.

Jayne güçlüydü ama Unseelie'nin sinirleri, kıkırdakları ve garip kemikleri beklemediğiniz yerlerden çıkardı ve kafalarını kesmek, göründüğü kadar kolay değildi.

Kılıç şimdi boynun yarısını kesmişti ve Gergedan-Çocuk'tan yeşilimsi bir sıvı fışkırıyordu. Yaratık yaralı bir domuz gibi ciyaklıyor, olduğu yerde çırpınıyordu. Kafeslenmiş yüzlerce Unseelie yeniden çığlık atmaya başladı.

Jayne kılıcı testere gibi kullanarak boynu kesmeye başladı ve az kalsın kusuyordum. Adamları da mutlu değildi.

Ses kulakları sağır ediciydi. Gergedan-çocuklar tiz ve sürekli bir ciyaklamayla kulakları tırmalarken, minik kanatlı Fae (sizi güldürerek öldürebilecek olanlar!) öfkeyle çan sesine benzer sesler çıkartırken, bir yandan da göz kamaştırıcı ışıklar saçıyordu. Çok bacaklı Unseelie, hücre arkadaşlarının ayakları dibinde geziniyor ve tonlarca çakıl taşı, metal plakalara sürtünüyormuş gibi sesler çıkartıyordu. Zayıf hayaletler bir görünüyor bir ortadan kayboluyor, tiz bir çığlık atıyordu. Gürültü o kadar fazlaydı ki seslerin titreşimini avuçlarımda hissettim.

Jayne sonunda yaratığı öldürmeyi başardı ve üstündeki kanı silmek için elinde havlu olan arkadaşına döndü. Ardından, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle kafeslere baktı. Neşesizce sırıttım. Benim süper hızlı hizmetlerimin değerini şimdi anlıyor olmalıydı! İçi lanetli yaratıklarla dolu bir depoya girip hepsini öldürmek kolay bir iş değildi. Fakat bunların her biri serbest kalsa, sokaklarda onlarca, yüzlerce, belki de binlerce insan öldürürdü. Çünkü hepsi ölümsüzdü. Denklem çok basitti: Ya onlar ölecekti ya da biz.

Cep telefonumu kontrol ettim. Geri sayım devam ediyordu. Dancer'ın bombaları patlatmasına yedi dakika vardı. Tek bir patlama bana yeterdi ama Dancer adamları bölmek ve içeriye girip çıkma şansımızı arttırmak için birkaç yeri birden patlatmak istiyordu.

Kılıcıma baktım. Bakışlarımı kaçıramıyordum ve bunun farkındaydım ama umurumda değildi. Şimdi bundan daha kötü odaklanılacak şeyler de vardı. Jo'nun Ryodan'a odaklanması gibi. Ah, Jo'nun durumu çok kötüydü.

Jayne'in adamları bir kafesi neredeyse tamamen boşaltmıştı. Şimdi kafesin içinde sadece, insanları güldürerek öl-

düren, minik Fae vardı. Küçük, parlak harpilerin üzerine bir ağ atıyor ve ardından ağları Jayne'in önüne seriyorlardı. Ufak tefek ve gösterişli Fae, kılıç defalarca kez tepelerine inerken yumruklarını havaya sallıyordu. Sahneyi daha da dramatik kılan şey, yakındaki adamların çaresizce gülmeye başlaması ve iki büklüm olmalarıydı. Sonunda bir tanesi gülmekten öldü.

Kafesteki Unseelie kükredi ve uludu.

Ben sidhe kâhini olduğum için Fae'yi kemiklerimde, iliklerimde, beynimin sıcak/soğuk merkezinde hissedebiliyordum.

Duvarlar yıkılmadan önce dünyamızda az sayıda Fae vardı ve benim süper hislerim, kristal berraklığında bir projektör gibiydi. Bir tanesi yakınıma girdiğinde, tehdit oluşturmadan varlığının farkına varırdım.

Duvarlar düştükten sonra ise ortalıkta o kadar çok Fae vardı ki benim Fae-alarmım 7/24 aktifti. Akıl sağlığını kaybetmek istemeyen bütün sidhe kâhinleri gibi, ben de alarmın sesini kısmayı öğrenmiştim.

Bunu nasıl yapacağınızı bulamazsanız delirebilirdiniz. Sadece size, "Uyarı, bir Fae yaklaşıyor," diyen bir alarm değildi bu. Anlık açığa çıkan bir öfkeyi ve ilkel bir öldürme arzusunu da beraberinde getiriyordu. Alarm çaldığı anda, bir silahınız olmasa bile, çıplak ellerinizle Fae'yi öldürmeye çalışırdınız. Karşı koyabileceğiniz bir şey değildi, çok güçlüydü. Manastırdaki yaşlı kâhinler, bunun en kötü, en kana susamış ve hayal edilebilecek en saf öfke olduğunu söylüyorlardı. Ben onlar kadar yaşayıp bu hormonal etkiyi hissetmek istemiyordum. Ergenlik zaten yeterince sıkıntılıydı.

Fae sensörümün sesi şimdi neredeyse tamamen kısıktı ama yine de varlığını hissediyordum. Çok güçlü bir Unseelie, rahatsızlık verecek kadar yakınıma girerse bunu gözden kaçırmazdım.

Alarmın etrafına ördüğüm sessizlik duvarının işe yaramaması için Unseelie'nin çok güçlü olması gerekti. Etrafıma bakındım ve neyin veya kimin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. İçeride o kadar çok Unseelie vardı ki yeni geleni diğerlerinden izole etmek birkaç saniyemi aldı.

İşte oradaydı!

Farkındalığımı yaydım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Kadim. Ölümcül.

Seks. Açlık. Öfke. Açlık. Seks. Açlık. Öfke. Açlık.

Hissedebiliyor ama göremiyordum.

Ensemdeki bütün tüyler, birer iğne gibi diken diken oldu.

Kasvetli ve nemli şafak vaktinde bir gölgenin yaklaştığını gördüm. İskelenin diğer tarafındaydı, saçlarını ve gözlerini güçlükle seçiyordum. Karşı karşıyaydık ve aramızda on metrelik bir beton zemin vardı.

Şimdiki, Christian değildi. Lanet olasıca, tam kanlı Unseelie Prenslerinden biriydi. Fakat yatağıyla duvarın arasında ölü bir kadın bulmamdan sonra Christian'ın benim için diğer prenslerden farklı olduğunu söylemek zordu.

Christian'ın öldürdüğü kadın gibi durgunlaştım.

Prens bana bakmıyor, Jayne'i seyrediyordu. Beni fark etmemişti. Sürünerek olay yerinden uzaklaşmayı ve şimdi kafatasımın içini dolduran canlı seks görüntülerini geride bırakmayı düşündüm.

Açlık. Arzu. Seks.

Ama sessizce kaçamazdım çünkü gözlerimi üzerinden ayıramıyordum. Ben, bir prensin yakalamasına izin verilecek biri değildim. Beni bir Pri-ya'ya dönüştürebilir ve kontrol edebilirdi!

Aslında Ryodan'a bunu söylemem gerekirdi. Kılıcım olmayınca prensler beni kaçırabilir ve seks düşkünü çılgın kölelerinden biri yapabilir, Ryodan'a karşı silah olarak kullanabilirdi. Gerçi bunu bile dinleyeceğini sanmıyordum ama o anda çok öfkeli olduğum için bu senaryo aklıma gelmemişti.

Etrafıma göz gezdirdim ama sadece tek bir prens görüyordum. Diğeri neredeydi? Başımı hiç hareket ettirmeden sadece gözlerimi kullanarak saatime baktım. İlk patlamaya kadar dört dakikam vardı.

Beni bu kadar çabuk nasıl bulmuştu? Pekâlâ, beni henüz bulmamıştı ama nereye bakacağını biliyordu. Yanından geçip gittiğimiz Gergedan-Çocuklar, benim yerimi telsizle prenslere mi haber vermişti?

Nefesimi tutup prense baktım. Dizlerimin üzerine çökmeli miyim yoksa nefes almadan ve hareket etmeden olduğum yerde mi kalmalıyım, karar vermeye çalıştım. Başka bir Unseelie'yi öldüren Jayne'i seyrediyordu ve ben de prensi izliyordum. Ve bir anda neler olduğunu anladım: Buraya benim için gelmemişti.

Kılıç için gelmişti.

Artık kılıcın koruyucusu olmadığım için, prenslerin kılıcı alıp yok etme şansı vardı. Fae'yi öldürebilecek iki silahtan birini ortadan kaldırma fırsatını kaçırmak istememişti. Kılıcı benden alamazdı çünkü ben Mega'ydım.

Ama Jayne'den alabilirdi çünkü adamın süper gücü yoktu. Sıradan bir insandı.

En kötüsü ise yaratığın bunu becerebilecek olmasıydı. İçeriye ışınlansa, Jayne neler olduğunu anlamadan kılıcı adamın elinden alırdı. Fakat prens, bir Unseelie'ydi, Karanlık Fae'den olanlar Işık'tan şeylere dokunamazdı ve bunun tam tersi de doğruydu. Fakat bir planı olduğuna dair her tür bahse girmeye hazırdım.

Ben hızlıydım ama ışınlanan birini yenemezdim. Kılıcımı geri almayı çok istememin sebeplerinden biri de buydu. Karşımda ışınlanan düşmanlar olduğunda öldüğünün farkına bile varmayacak ölü bir kızdım.

Muhtemel senaryoları gözden geçirdim, en kötüsüyle başladım. En iyiyi en sona sakladım çünkü böylesi daha güzel oluyordu.

Bir: Unseelie Prens ışınlanabilir ve herkesi öldürebilirdi. Yanında henüz kafasını göremediğim ve aşağılarda bir yerde iğrenç bir şey yapan bir Pri-ya hatunu olabilirdi. Kadın kılıcı alır ve prens de kadınla birlikte başka bir yere ışınlanırdı.

İki: Unseelie Prens beni fark eder, yanıma ışınlanıp beni öldürürdü.

Üç: Unseelie Prens beni fark eder, yanıma ışınlanır, beni yakalar ve bir Pri-ya'ya dönüştürürdü. Bu senaryonun daha sonrasını düşünmedim. İşin özü, prens beni fark ederse senaryoların sonu iyi değildi.

Dört: Dizlerimin üzerine çökebilir ve gizlenebilirdim. Burada olduğumu bilmezdi. Dancer bombaları ardı ardına patlatırdı. Süper hızda içeriye girer ve herkes ölürken kılıcı alırdım. Görkemli bir gösteriyle Unseelie Prensi'ni

öldürürdüm. Ve bu durumda, benim için yeni şarkılar yazılırdı.

Sırıttım. Bu senaryoyu sevmiştim.

Dikkatimi mevcut duruma odakladım ve Gerçeklik, -sabırsız kaltak- kararı benim adıma verdi. Hep yapıyordu bunu. Siz hayatınızı planlarken önünüze geçer ve siz hazır olmadan başınızı belaya sokardı. Ne olduğunu anlamadan, kendinizi pisliğin içinde bulurdunuz!

Kötü senaryolardan biri oldu.

Unseelie Prensi beni fark etti.

22

SENİN KAFAN KARIŞMIŞ, KARANLIĞI AYDINLIK SANIYORSUN

Ne kadar korkarsam kendimi o kadar canlı hissederdim.

Korkudan yerimden kıpırdayamayacak duruma gelsem de adrenalin ile bir sopa yutmuş gibi sırtım dikleşirdi.

Unseelie Prensi dibime girerse omurgam süper yüklü olsun veya olmasın ölürdüm. Kimse Fae asillerine karşı istisna değildi.

Kimsenin onlara karşı koruması yoktu. Seelie asilleri, insanların yanında ölümcül erotizmlerini kısma kibarlığını gösterirdi. Unseelie ise bunu tüm güçle kullanırdı. Prensler yüzlerce kadını Pri-ya'ya dönüştürmüştü. Kimse onlara ne yapılacağını bilmiyordu. İnsanlar Pri-ya'lar bir yere mi kilitlenmeli yoksa merhamet edilip öldürülmeli miydi, kararsızdı. Son duyduğumda, onları bir psikiyatri kliniğinde kilitli tutuyorlardı.

Süper güçlerim prenslere karşı işe yaramazdı. Seks, arzu ve açlık zihnimdeki her şeyi silip atar, geriye sadece uğrunda ölmeye hevesli olacağım bir şehvet kalırdı. Mac'i en kötü hâlinde, bir Pri-ya'yken görmüştüm. Zihni bu hâle geldikten sonra normale geri dönen ilk insan olarak biliniyordu. Vücudunuzun kafese koyulması ayrı bir şeydi ama bence insanın aklını kaybetmesinden daha kötü bir şey yoktu. Kılıcımı almayı çok istiyordum ve Jayne'e doğru baktım. Şimdi, önünde çığlık atan, hırlayan ve kükreyen bir Unseelie'yi kesmeye hazırlanıyordu. Dancer dikkatleri dağıtmadığı sürece muhafızların ve silahların yanından geçmem mümkün değildi. Hâlâ üç buçuk dakikam vardı!

Unseelie Prensi'ne sıradan biriymiş gibi, "Ne haber ahbap?" dedim. O arada Dancer'ın birkaç ay önce modifiye ettiği bombalardan birinin pimini çektim. Gözleri kör eden, gecikmeli patlayan bir bombaydı. Bunları Gölgelere karşı kullanıyor, ölümsüz vücutlarını yok ediyordum. Dancer'ın zulasında ceplerimi türlü şeylerle doldurmuştum. Diğer elimle ağzıma bir çikolata parçası atarken, "Şuna bir bak. Jayne almadan önce kılıçtan düştü. Sence bu nedir?" diye sordum.

Bombayı, havada bir yay çizecek şekilde prense fırlattım. Prens yapacağını düşündüğüm şeyi yaptı. Cismi yakaladı. Bir insan olsa ne fırlattığımı anlardı ama prens anlamamıştı. Anlasın veya anlamasın, önemli olan gösterdiği tepki değildi. En kötü senaryo olarak, omzunun üzerinden geçip gideceğini düşünmüştüm.

Ama lanet olasıca şey, bombayı bana geri fırlattı!

Ben de geri zekâlı gibi tuttum. Sanırım dünyada iki tür insan vardı: Üzerine ansızın bir şey fırlatıldığında on-

dan kaçanlar ve onu tutanlar. Ben hep tutanlardandım. Benim için hücum her zaman savunmadan önce gelirdi. Süper hıza geçmeye hazırlanırken durumu gözden geçirdim. Jayne varlığımızın farkında değildi çünkü kafeslenmiş yaratıklar çok fazla ses çıkartıyordu. Elimdeki bombanın patlamasına beş, dört, üç...

"Hayır, sen tut," dedim. Bombayı prense geri fırlattım.

Yine bombayı yakaladı ve avucunda bir ışık açığa çıktı. Elini açtı ve etrafa siyah tozlar saçıldı. Yüz ifadesini yorumlayabilseydim, sırıttığını söylerdim.

Lanet olsun. Neden yapılmıştı bu şey? Galvanize edilmiş çelikten mi?

Tam bu sırada ikinci prensin nerede olduğunu anladım çünkü arkamdaki sıcaklık birden kırk derece kadar düştü. Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim.

Süper hızda geri vitese taktım ama bana engel oldu ve buzlu, güçlü vücuduna çarptım.

Lanet, lanet, lanet! Vites değiştirdim. Benden önce önüme geçti ve bükülerek kenara çekildim ama yan tarafına çarptım. Koş/çarp kombinasyonu on kez daha tekrarlandı, bu sırada ağzımı çikolatalarla doldurmaya devam ettim. Sanki birlikte dans ediyorduk. En ufak bir ipucundan, hareketimin ne olacağını tahmin ediyordu ve lanet olasıca şey çok hızlıydı! Tek gördüğüm şey, dalgalanan uzun siyah saçları ve kara derisinin altında yer değiştiren rengârenk dövmelerinin parıltısıydı.

Yere çömeldim ve yanından geçtim, ardından ayağa kalkıp uzaklaşmak istedim ama beni yakalayıp geriye çekti. Ürpermemek elde değildi. Kulağımın dibinde öyle bir ses çıkarttı ki bunun benzerini, hep birlikte seks

yaparlarken, Chester's kulübünün dördüncü katında Ryodan'ın adamlarından duymuştum. Kısık sesli, boğuk ve kaba bir sesti. Henüz nasıl çıkarılacağını bilmediğim bir ses çıkarttım.

Dani-bombasına dönüştüm ve sahip olduğum her şeyle saldırıya geçtim. Sonum böyle olamazdı!

Yumruk ve tekme attım, ısırdım. Bana karşı koymadı. Kollarını vücuduma doladı ve beni sert bir biçimde vücuduna bastırdı. Öfkemin başka bir şeye dönüşmesini bekledi.

Ve dönüştü.

Kendimi kaybediyordum!

Zihnim boşalıyordu!

Asla olmak istemediğim bir şeye dönüşüyor ve bunu durduramıyordum! Mac de bunları mı yaşamıştı? Nasıl karşı koymuştu buna? Önce üç prens birden, sonra bir de Cruce!

İstemiyordum! Böyle olmaması gerekiyordu! Bekâretimi görkemli, harika ve gösterişli bir biçimde kaybedecektim. Böyle kaybedemezdim!

Ama içimdeki her şey eriyerek, yoğun ve sıcak bir kıvam alıyor, içinde yüzdüğüm tatlı ve çok lezzetli bir çikolata, fondüye dönüşüyordu. Sonunda kendimi sıvının içine bıraktım, beni alıp götürdüğü yerde, düşünmeye veya dövüşmeye ihtiyacım yoktu. Artık sürekli mücadele etmem, kendimi korumam ve kazanmam gerekmeyecekti.

Sokakta soyunmak istiyordum. Beni farklı pozisyonlarda becermesini istiyordum. Uzun, siyah saçları boynuma değiyordu ve sıcak ipek gibiydi. Kollarında sanki dünyanın en güzel slow dansını yapıyordum. Hiçbir zaman slow dans

gibi fantezilerim olmamıştı ama artık nefes almakta bile zorlanıyordum, hava sanki gırtlağıma takılıyordu.

Fırtınadaki çanların sesine benzer bir ses çıkarttı. Çok güzel ve narin bir sesti. O lanetli melodi, sinir uçlarıma kadar bütün vücudumu uyardı. Her bir sinir ucum, minik bir orgazm dokusuna dönüştü.

Kaybolmuştum. Sırtımı vücuduna yasladım. Benim yumuşak olduğum yerde o sertti ve her şeyi kusursuzdu.

"Oh, Dani, tatlım, bana büyümeni beklemem için hiçbir sebep bırakmıyorsun. Şimdi beklememek için binlerce sebebim var."

Christian'dı! Diğer prensler değil de Christian olduğuna sevindim! Kollarında döndüm ve başımı geriye yatırdım. Mutlulukla, "Merhaba Christian," dedim. Diğer prenslerden daha ateşliydi. Ona sahip olduğum için mutluydum. Diğerleriyle de birlikte olacaktım ama önce Christian'ı istiyordum. "Büyümek istiyorum. Şimdi. Hemen."

"Böyle. Olmaz."

Uzandım ve Christian'ın başını kendime çekmek istedim ama elimi bir kenara itti. Ona çok kızdım ve tekrar uzandım. Beni itti ve dengemi kaybettim.

Sonra bana bir tokat attı. Suratıma, sert bir darbeydi. Çarpmanın etkisiyle kulaklarım çınlamaya başladı. Dudaklarımı ıslattım ve yüzüne baktım. İhtiyacım olan, acı değildi. Acılarımı azaltmalıydı. Bir bakire olabilirdim ama vücudum, nasıl hareket edeceğimi, ne yapacağımı biliyordu. Utanç vericiydi ama aynı zamanda hoşuma gidiyordu. Seks güçlüydü. Bütün hücreleriniz kendini hiperaktif hissediyordu. Ben bunu nasıl bilmezdim? Hemen keşfetmek istiyordum. Uzmanlaştığım diğer konular gibi, bunun da

her şeyini öğrenmeliydim. Kendimi harika hissediyordum! Ne olduğunu bilmediğim bir şeyleri öğrenmek üzereydim ve beni sonsuza kadar değiştirecekti. İş bitince bir kadın olacaktım. Çocukluktan çıkacaktım.

Henüz buna hazır değildim ama koşarak üzerine gidiyor, yine de yeterince hızlı koşamıyordum.

Bana bir tokat daha attı. "Bana öyle bakmayı bırak. Bana öfkelen. Sana yapacaklarım için benden nefret et. Bana öyle bakmaya devam edersen seni öldürürüm! Seni ölene kadar beceririm!" diye tısladı.

İlk gördüğüm Unseelie Prensi, birden Christian'ın yanında belirdi. Unseelie dilinde tartışmaya başladılar, ne dediklerini anlamıyordum ama ses tonundan, diğer prensin öfkeli olduğunu anladım.

Üçüncü prens de ışınlandı. Ya da Christian yarım-prens ise, gelen ikinci prensti. Christian diğerlerine o kadar çok benziyordu ki belki de dünden beri son safhayı da tamamlayıp tam bir prense dönüşmüştü. Dün Christian'a çok yakın olmama rağmen, vücudum bu tarz tepkiler vermemişti. Her şey bir gecede mi olmuştu? Birden fazla prens bir arada olduğu için birbirlerinin gücünü mü artırıyorlardı? Az önce bana beni bekleyeceğiyle ilgili garip bir şey mi söylemişti? Beynim karmakarışıktı. Devrelerimin hiçbiri çalışmıyordu.

Prenslere karşı koyamazdım. Bütün süper güçlerime rağmen, işte şimdi hiçbir şeydim. Diğerleri gibi zayıf, çaresiz ve lanetlenmiştim. Fakat ben, yok edilmek için hevesli, hazır ve arzulu bir kurbandım. Zihnimin bir kısmı bunun ne kadar korkunç olduğunun farkındaydı ama bir kısmı -daha büyük olan kısım- ise hiçbir şeyi umursamıyordu.

Sonsuz zevkin kurbanı olmak, hayal edebileceğim en kusursuz var olma biçimi gibi geliyordu kulağa.

Yüzlerine baktım. Yanakları ıslaktı. Bakışlarımı kaçırmak istiyor ama yapamıyordum. Suratımı sildim ve ellerim, gözlerimden akan kanla lekelendi. Geri çekilmeye çalıştım ama sanki botlarım süper bir yapıştırıcı ile yere sabitlenmişti. Christian'ın bozduğu büyü şimdi yeniden dokunuyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Seks ile birini öldürebilen üç Fae'nin üç metre yakınındaydım ve bundan kurtulmak imkânsızdı. Ben istemesem bile Christian beni onlardan koruyabilir miydi? Çünkü biraz daha yakına girerlerse, beni korumasını istemeyecektim.

Lor arkamdan bir yerden, "Arkama geç evlat," dedi. Demek ki Ryodan'ın adamları da gelmişlerdi. Hareket edebilsem seve seve arkasına geçerdim ama bunu yapamıyordum. Bulunduğum yere kök salmıştım.

Lor beni tuttu ve arkasına çekti. Yanında yarım düzine daha adam vardı ve etrafımı kuşattılar.

Prenslerin karşısına dikildiler ve ben ortalığın karışacağını düşünmeye başlarken, Jayne'in adamlarından biri bizi gördü ve yüksek sesle bir komut verdi. Muhafızlar silahlarını bize çevirdiler.

Kafeslerin içindeki Unseelie'ler de prenslerinin dışarıda olduğunu görmüş olmalıydı ki var güçleriyle kükremeye ve ulumaya başladılar. Sanırım prenslerin kendilerini kurtarmasını istiyorlardı.

Tam bu sırada, Dancer'ın ilk bombası patladı.

23

TATLI ŞEY. DONMAK İSTİYOR MUSUN? BUZ ADAM GELİYOR.

Dancer bombaları üst katlara yerleştirmişti çünkü Unseelie tarafından in olarak kullanılmadıkları sürece, binaları tamamen yok etmezdik.

Bir sonraki bomba patladığında çatının bir kısmı gökyüzüne yükseldi ve bir sonraki patlamayla, tepemize enkaz yağmuru yağdı.

Sokağa cam, tuğla ve alçıpan parçaları saçıldı. Ortalıkta o kadar çok toz vardı ki birkaç saniye bir şey göremedim.

Sonra kaçışmaya ve başlarımızı korumaya çalıştık. Unseelie Prensler bile aynısını yapıyordu. Sanırım, ölümsüz bile olsanız, üzerinize kocaman bir beton parçasının düşmesi hoş bir şey değildi. Hepimiz bir yere saklanmaya çalışıyorduk. Sadece Jayne ve adamları, deponun içinde oldukları için buna ihtiyaç duymuyordu.

Patlayan bombalar, düşündüğüm işe yaramadı. Muhafızların bombalar patlayınca dışarıya bakmaları ve

ben gizlendiğim için hiçbir şey görememeleri gerekiyordu. Böylece, civardaki binalara bombaları kimin yerleştirdiğini anlamak için dışarıya çıkacaklar ve ben de içeriye girip kılıcımı alacaktım.

Fakat şimdi dışarıya bakınca hepimizi görüyorlardı çünkü enkaz yağmurundan kaçarken bunu süper hızda yapamıyorduk. Şarapnellerin arasına süper hızda dalmanın beklenmedik sonuçları olabilirdi.

Muhafızlar bize nişan almaya çalışıp olduğumuz yerde durmamızı, silahlarımızı bırakmamızı emretti. Çok saçmaydı çünkü kimse dinleyecek durumda değildi ama sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyordu. Kimse durmadı veya bir şeyi bırakmadı. Jayne elinde tuttuğu şeyi almaya, benim ve Unseelie Prenslerinin geldiğinin farkında değil miydi? Yerinde olsam kılıcı bırakır ve kaçmaya başlardım.

Çatının en büyük parçalarının yere düştüğünden emin olduktan sonra, süper hızda Lor'un yanından geçip Jayne'den kılıcımı almak istedim. Fakat Lor'a çarptım çünkü lanet olasıca, benden daha hızlıydı.

Sonra ikimiz de iki Unseelie Prense çarptık çünkü iki saniye önce orada değillerdi. Kafamın içine yine seks görüntüleri doldu. Lor beni tuttu ve süper hızda uzaklaştık. Prensler, Lor'a bir kez baktıktan sonra ortadan kayboldu ve Jayne şimdi kolay avdı. Lor'un yanından geçmeye çalıştım ama yine adamın göğsüne çarptım. Ardından hepimiz gizlenecek bir yer aradık çünkü bir baca yere düştü ve tuğla parçaları etrafa saçıldı.

Gizlendiğimiz yerde, "Neden herkes senden kaçıyor?" diye sordum. "Sende bir tür Fae-kaçıran spreyi mi var? Paylaşmak nedir bilir misin ahbap?"

Bana bir bakış attı. Suratı tozdan grileşmişti. Dilimin ucunda *sıva* tadı aldım. Bir şeyler düşmeye devam ediyor ama yağmurun şiddeti azalıyordu. Dancer, bomba işinde harikaydı!

"Neden kılıcımı almama izin vermiyorsun?" Ryodan'a söylemem gerekeni Lor'a söyledim. "Prensler beni Pri-ya'ya dönüştürürse beni *size* karşı kullanırlar."

"Seni öldürmesi için bir sebep daha ama *hayır*, *seni* kiraladı."

"Kiralanmayı ben istemedim. Aslına bakarsan, aklımın ucundan bile geçmedi."

"Sonra da bebek bakıcın olarak beni seçti."

"Ben bebek bakıcısı da istemedim." Kafamı kaldırdım. Prensler, Jayne'e ulaşmaya çalışıyordu! Süper hıza geçmek istedim ama Lor bir metre bile gitmeme izin vermedi. Yine göğsüne çarptım. Adam bir duvar gibiydi. Hiçbir yerde geçebileceğim bir açıklık bırakmıyordu. Can sıkıcı olmaya başlamıştı. "Yolumdan-çekil."

"Onu senin için alırım."

Şüpheyle, "Bunu neden yapasın?" diye sordum. Alıp Ryodan'a götürebilir, Ryodan da kılıcı bana patronluk taslamak için kullanırdı.

"Patron senin güvende olmanı istiyor. Sürekli seni takip ediyorum."

"Öyle olsaydı fark ederdim."

"Seni takip ettiğinde onu fark ediyor musun? Bunu düşündüğünden daha çok yapıyor."

"Saçmalık."

"Senin peşinde koşarsam kimseyle yatamam. Tam bir baş belasısın."

"Değilim." Genelde daha havalı cümleler kullanırdım ama son birkaç günüm kötü geçmişti. "Pekâlâ, kılıcı alırsan, yanıma geldiğin anda bana mı vereceksin?"

"Az önce söylemedim mi? Sen bir yere gizlen ve sesini kes evlat."

Mega gizlenmezdi. "Yok artık."

"Aklından bunu geçiriyor olamaz."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benimle ilgisi olmadığı için sormadım.

Kolumu bıraktığı anda süper hıza geçtim. Lor bu sefer hazırlıksız yakalandı çünkü sözünü dinleyip kılıcı almasına izin vereceğimi düşünüyordu. Arkamdan küfrettiğini duyunca sırıttım.

Sonra deponun merdivenlerinde Christian'a çarptım, Jayne'in yanma gitmeme engel oldu.

Sonra Lor beni tekrar yakaladı ve sırtına attı. Lor bunu yaparken erimekle meşguldüm çünkü seks ile insan öldürebilen Christian'a çarpmak, yine içimde bilmediğim şeyleri tetiklemişti. Christian'dan uzaklaşınca seksin etkisi azaldı ve Lor'u ısırdım. Çünkü patates çuvalı gibi taşınmaktan nefret ediyordum. Hissettiyse bile tepki vermedi.

"Unseelie Prenslerden uzak dur."

"Ben sadece kılıcımı almaya çalışıyorum. Önüme çıktı."

"Sana kılıcını alacağımı söyledim."

"Ben kendim almak istiyorum!"

Kılıcı alırken Jayne'in gözlerine bakmalıydım. Beni sokakta ölüme terk etmişti. Adama merhamet etmeyecektim.

Lor beni yere bıraktı ve sırtımı bir duvara yapıştırdı. "Fade, Kasteo, buraya gelin ve şunu kontrol altında tutun."

İki adam yanımda belirdi ve beni kollarımdan yakaladı. Süper hıza geçtim ya da geçmeyi denedim çünkü ikisi de o kadar ağırdı ki sarhoş bir adam gibi vızıldayarak daireler çizdim. Sırtüstü yatarken can çekişen bir böcek gibiydim çünkü kendimle birlikte iki adamın ağırlığını taşıyamıyordum. Topuklarını yere geçirip kendilerini sabitliyorlardı. Bir duvara çarptık ve birbirimize girdik, bütün bunlar olurken, Jayne ile kılıca neler olduğuna bakmaya devam ettim. "Bırakın beni!"

Bırakmadılar. Konuştuğumun farkına bile varmadılar. Ölü ağırlıklar gibi kollarıma asıldılar ve sonunda ellerinden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Boş yere kürek çekmek, bana göre değildi. Yakıt depom bitene kadar beni tutarlar ve yine de bir şey elde edemezdim. Sonrasında kimse gidip bir yerlerden çikolata bulmama izin vermez, patates çuvalı gibi yine birinin sırtında taşınırdım.

Birkaç dakika yerimden kıpırdamadım ve etrafımda olup biteni seyretmekle yetindim.

Gerçek sirk gösterisi başladığında, en ön koltukta yerim hazırdı.

İki orijinal Unseelie Prens, ışınlanmaya ve Jayne'e ulaşmaya çalışmaya devam etti. Bunu her yaptıklarında, Lor veya adamlarından biri önlerine çıkıyordu.

Christian, Jayne'e doğru ilerlemeye devam etti ve henüz ışınlanamadığını fark ettim. Tam ışınlanabilen prens olmasına az kalmıştı ama yine de benden hızlıydı. Lanet olsun. Son zamanlarda herkes benden hızlıydı.

Jayne kılıcı önünde çevirerek, herkesi kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu. Muhafızlar daireler çiziyor, namlularını doğrultuyor ve hareketli hedeflere nişan almaya

çalışıyorlardı. Adamlara içimden bol şans diledim. Neler olduğunu bile göremiyor, sadece süper hızda geçenlerin rüzgârını hissediyorlardı.

Kafeslenmiş yüzlerce Unseelie homurdanıyor ve uluyor, parmaklıkları dövüyor, yeri tekmeliyor, kulakları sağır eden bir gürültü çıkartıyordu. Kafeslerin içinde, daha önce hiç duymadığım türden sesler çıkartan bir Unseelie türü vardı. Dişlerimi takırdatan, tüylerimi diken diken eden ve derimi üzerimden çıkartıp atmayı isteten, yüksek ve ahenksiz bir sesti. Rahatsız olan sadece ben değildim.

Fade, "Bu lanet olasıca sesi kim çıkartıyor?" diye sordu.

"Çok kötü, değil mi?" Kulaklarımı ellerimle kapatmak istiyordum ama kollarımı tutuyorlardı. O yüzden, dişlerimi sıkıp kendi kendime bir şarkı mırıldanmaya başladım.

Kargaşanın ortasında, Unseelie Prenslerden biri açığa çıktı ve Lor adamın tam önüne geçti, birbirlerine çarpıp geri sektiler. Ardından yarım düzine muhafıza çarpıp adamları yere serdiler. Muhafızlardan biri Jayne'e çarptı ve herkes dokun bir yanına savruldu.

Jayne doktan aşağıya düşerken kılıcım havaya yükseldi ve taklalar atmaya başladı, şimdi adeta ışıktan bir sütundu. Kılıcı yakalamak için parmaklarımı uzattım.

Kılıç, alabileceğim bir yerdeydi! Ağırlığını avucumda hayal edebiliyordum.

"Bırakın beni!" Kollarımı yuvalarından çıkartacak kadar zorladım ama beni bırakmadılar. Durduğum yerden, prensler, Lor, yarım düzine muhafız ve en son Unseelie kurbanın, kılıcı yakalamak için konumlanışını seyrettim. Prenslerden biri kanatlarını açmak istedi ama o kadar alan yoktu ve yerden kalkamadı. Diğeri havaya ışınlandı ve Lor,

insanüstü bir takla atarak yerden yükseldi. Kılıcım yükselirken, havada prens ile çarpıştı.

Dediğim gibi, tam bir sirkti.

Ve sonrasında, ucube gösterisi de başladı.

Kasteo ve Fade'in ortasında kelepçelenmiş gibiydim ve onlar kollarımı bırakmadan bir yere gitmem mümkün değildi. Çünkü onların kollarını kesmek için bir silahım da yoktu. Japon yapıştırıcıya bulanmış sinek gibiydim, tam bu sırada dokun üzerindeki hava parıldamaya başladı ve daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Daha önce de endişelendiğim zamanlar olmuştu. Gri Kadın beni kaçırdığında korkmuştum. Yaşam gücümü emdiğini hissetmiştim. Korkunç bir yerde olduğunuz zaman, kafanızı karıştırmasına izin vermediğiniz sürece, bunu itiraf etmek yanlış bir şey değildi. O zaman bile soğukkanlı kalıp Mac'e lanet olasıca kadınla bir anlaşma yapmamasını söylemiştim çünkü bu gibi zamanlarda yapılan anlaşmalar, eninde sonunda döner dolaşır, sizi kıçınızdan ısırırdı.

Ama şimdiki farklıydı. P'si büyük harfle Paniğe kapıldım. Gözleri kör, kulakları sağır eden bir panikti. Sebebini bilmesem de kendimi devasa bir tarlanın ortasında kaçacak yer arayan bir tavşan gibi hissettim. Sanki gökyüzü, kartalların kanatlarıyla kararmıştı ve ölüm kaçınılmazdı. Biri inişe geçecek ve kanatlarının sesini duyacaktım, işim bitecekti. Hepsi, havada bir gariplik olduğu içindi. Lanet olsun, bu neydi? Havadaki bir parıltı yüzünden mi paniğe kapılıyordum? Ahbap, bana neler oluyordu? *Alacakaranlık* filmindeki gibi ben de mi parıldayacaktım?

Kaçmaya çalışmakla, neler olduğunu görebilmek için yerimde dikilmek arasında kaldım. Neler olduğunu gör-

meliydim çünkü bu kadar çok paniğe kapılmama sebep olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Heyecan verici detayları gözden kaçırmak çok sıkıcı olurdu!

Paniğe kapılan tek kişi ben değildim. Kılıcımı almaya çalışan herkes bir anda, hayatları tehlikedeymiş gibi sağa sola kaçıştı. Demek ki hiçbirimiz havadaki parıltının hayra alamet olduğunu düşünmüyorduk. Kılıcım hâlâ yükseliyordu ama sanki ağır çekimdeydi, birazdan düşüşe geçecekti. Fade ve Kasteo'dan kurtulsam öne atılıp kılıcımı almaya çalışacaktım... Pekâlâ, en azından deneyecektim. Hiçbir şeyden emin değildim çünkü ayaklarım, beynimin komutlarına itaat etmiyordu. Daha da sinir bozucu olan, ayaklarımın geri geri gitmesiydi.

Prensler ortadan kayboldu.

Jayne ve muhafızlar bize doğru koştular.

Christian, Lor ve adamları süper hıza geçti. Lor yanımdaki ikilinin yerini aldı ve beni kolumdan tutup rıhtımdan uzaklaştırdı.

Hepimiz geri çekiliyorduk ve omuz omuza sıkı bir formasyon aldığımızı fark edince sırıttım. Jayne şimdi Kasteo'nun yanındaydı, Kasteo da Christian'ın yanında dikiliyordu. Christian'ın yanında muhafızlar vardı ve sıranın sonunda, tam kanlı prensleri görüyordum. Prensleri bu hâlde görmek beni çok ürküttü çünkü neden kaçtıklarını bilmiyordum.

Şimdi yirmi metrelik bir hat üzerinde Dublin'in en sert adamları bir aradaydı ve aralarında olduğum için kendimle gurur duydum. Birbirimizle zaman zaman dövüşüyor olabilirdik ama tehlike anında birlikte hareket ediyorduk. Vay canına!

Parıltının ortasında karanlık bir yarık belirdi ve benim paniğim katlanarak arttı. Arkama dönüp kaçardım ama bir tsunamide *Titanik*'i bile yerinde tutabilecek güçte iki adamın ortasındaydım.

Yarık genişledi ve yoğun bir sis kustu. Ürperdim. Soğuk sis, sert çiye dönüştü. Benzer bir şey, buzlanan yerlerdeki insanların üzerinde de vardı.

Kafeslerdeki Unseelie böğürmeye ve korkunç sesler çıkartmaya başladı, sanki cehennem korosu en yüksek perdeye çıkmıştı. Pencereler, Dancer'ın bombalarında olduğu gibi kırılmadı -küçük parçalar görmek mümkün değildi- hepsi birden bir anda un ufak oldu ve sokağa saçıldı.

Yarık genişledi. Süt gibi soğuk bir sis yarıktan dışarı sızmaya devam etti. Sıcaklık birden düştü.

Jayne, "Durun!" diye bağırdı. Ve durduk.

Fade, "Lanet olsun," diyebildi.

Sesler kesildi.

Dünya sessizleşti.

Tamamen.

Her yer sakindi.

Duyma yetimi mi kaybetmiştim? Unseelie korosu kulaklarımı sağır mı etmişti? Suyun altında yüzüyormuşum gibi, kendi nefes sesimi bile duyamıyordum. Lor'a baktım. Bana bakıyor ve kulaklarını işaret ediyordu. Kendi kulaklarımı işaret edip başımla onayladım. Herkes aynısını yapıyordu. Ben bir şey duymuyorsam, kimse duymuyordu.

Genişleyen yarığa baktık ve bunaltıcı sessizlik devam etti.

Bir vakumda olmaktan daha kötüydü.

Korkunçtu. Kafamın içine bir şeyler oluyordu.

Boşluk.

Kopukluk.

Kendimi ölü gibi hissediyordum.

Ama bir şey daha vardı.

Sidhe kâhini özüme indim ve meraklı uzantılarımı açtım.

Birkaç duygu sezdim ama bunları kelimelere dökmek mümkün değildi çünkü hissettiğim şeyi algılayabilecek bir beynim yoktu. Sanki ben üç boyutluydum ama hissettiğim şeyler, altı veya yedi boyutluydu. Çok...

Karmaşıktı.

Kadimdi.

Zekâya sahipti.

Yine de... Zihnini (diyebilir miydim bilmiyordum ama) okumaya çalıştım ama sadece garip bir hesaplamanın farkına vardım.

Bir şey kayıptı. Bir şeyi arıyordu.

Lor'a baktım. Yüzünde daha önce böyle bir ifade görmemiştim ve görebileceğim de aklıma gelmemişti.

Korku.

Daha da endişelendim.

Lor, Fade ve Kasteo'ya baktı, başlarıyla onayladılar. Lor kolumu biraz daha sıktı.

Yarık genişledi ve her neyse, o geldi.

Lanet olasıca şey, bizim dünyamıza geliyordu!

2. Kısım

Hareket olmadan ses olmaz.
Ses olmadan hareket olmaz.
Müzikte durağanlık yoktur,
sadece değişim vardır.
Buna kolaylıkla Yıkım Şarkısı da diyebiliriz.
Sanırım birisi bu şarkıya isim verirken
iyimser günündeymiş.

- Yağmur Kitabı

24

VE ŞARKI DEVAM EDER

Cruce her zamanki gibi bu gece de benim için geldi, uykumu çaldı, dudaklarımı ve bacaklarımı araladı. Gün ağarırken, örtülere dolanmış bir vaziyetteydim, utanç ve seks ile kan ter içindeydim.

Gün doğmadan önce dinlenebildiğim birkaç dakikada, korkunç bir rüya gördüm.

Rüyamda, mezarından yeni kalkmış ölü bir kadın gibi ayaklarımı yerde sürüyerek mahzen mezarlar arasından gizli bir geçide girdim.

Sırrını bilmiyorsanız dışarıdan bakıldığında sıradan bir duvar gibi görünen girişin önünü, Margery kapatıyordu. Çıplaktı, saçları dağınıktı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Üzerinde Cruce'un kokusu vardı –artık çok iyi bildiğim bir kokuydu. Keskin dişlerini göstererek kıkırdadı ve geç kaldığımı, onun çoktan gittiğini söyledi.

Margery'yi vahşi bir biçimde kenara ittim. Böylesine vahşi olabileceğim aklıma bile gelmezdi. Margery duvara çarptı ve dibine kendini bıraktı. Şimdi başının arkasından

kan akıyor, duvarlardaki kırmızı papatya yapraklarını lekeliyordu.

Kalbimdeki düşmanlık bana çok komik geldi, kapıdan geçip yürümeye devam ettim.

Tüneller zifiri karanlıktı, bu yüzden ellerimle nemli taştan duvarlara tutunmak zorunda kalıyordum. Burası benim bildiğim yer altı dünyası değildi. Bizim koridorlarımız, kuru ve aydınlıktı. Şu karanlık ve nemli labirentte ise duvarların üstünü kalın bir yosun tabakası kaplıyor ve ayaklarımın altında kemikler çatırdıyordu. Esintiyle burnuma, çürüyen şeylerin kokusuna eklenen verimli bir koku geliyordu. Normalde tünellerde rüzgâr esmezdi, bunu ancak, hareket edemeyecek bir şey çok hızlı hareket ediyorsa hissedebilirdim.

Örtüme biraz daha sarıldım ve öne atıldım. Hiçbir şey görmesem de tökezleyerek kararlı adımlar attım. Dua etmeye başladım ve boynumda taşıdığım altın haç parıldamaya başladı. Ruhumun bu karanlık gecesinde bu şekilde rahatlatılmayı hak eden biri değildim!

Karanlıkta ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyordum ama sonunda erotik ve ölümcül prensimin buzlandığı yere ulaştım.

Burada karanlık yoktu, yosun yoktu, nem yoktu. Zemini kemikler kaplamıyordu. İçeride sadece et vardı. Harikulade ve göz kamaştırıcı bir etti.

Duvarlar ben yokken altın kaplanmıştı. İçerisi şimdi çok parlaktı.

Cruce hâlâ kafesindeydi!

Çıplak, uzun boylu, kanatları açık, hayvani bir öfkeyle hırlayan bir prensti.

Buzlu ve sertti.

Mutluluktan ağlamaya başladım. Korkularım yersizdi.

Titreyen bacaklarım üzerinde kafesine koştum, hâlâ yerinde olduğuna çok sevindim.

Fakat demir parmaklıklardan biri yerinde yoktu.

"Titreşmeyi bırak." Ryodan havadaki bir kâğıt parçasını aldı ve masasının üzerine koydu.

Masayı temizleyip temizlemediğini merak ettim. O masanın üzerine kaç kişiyi yatırmıştı? Ben bu masaya bir daha dokunmayacaktım. "Elimde değil," dedim. Ağzımda bir çikolatanın yarısı vardı. Neye benzediğimi biliyordum. Siyah deriler ve karmakarışık saçlardan ibarettim. "Sadece çok heyecanlanınca oluyor. Ne kadar heyecanlanırsam, o kadar çok titreşiyorum."

Lor, "Aklıma bir şey geldi," dedi.

Ryodan, "Aklına gelen, düşündüğüm şeyse, kapa çeneni ve bir daha asla aklından geçirme," dedi.

Lor, "Sadece söyledim patron," dedi. "Aklından geçmediğini söyleyemezsin."

Ryodan'ın beş adamı ofisteydi ve bu kadar kalabalıkta bana sıcak basıyordu. Jayne de bizimleydi ama onu görmezden geliyordum çünkü bunu yapmazsam, adamı çıplak ellerimle öldürmek zorunda kalacaktım. Adamı öldürürsem Ryodan'ın ofisi berbat olurdu. Ve Ryodan, ofisinde olay çıkartmamdan hoşlanmıyordu.

Adamların neden bahsettiğini bilmiyordum ama umurumda bile değildi. Lor'a dönüp cömertçe, "İstiyorsan bana dokunabilirsin," dedim. Adrenalin ve heyecan doluyken sosyalleşebilen biriydim. Omuzlarımdan birini adama doğru uzattım. "Bir bak. Gerçekten çok havalı."

Bütün başlar, önce bana sonra, Ryodan'a döndü.

"Ryodan, omzumun sahibi değil. Neden ona bakıyorsunuz?"

Lor nahoş bir kahkaha attı ama omzuma uzanmadı.

Sebebini bilmiyordum. Böyle titreştiğimde kendime dokunmayı seviyordum. Böyle yapınca, titreşimlerim iki misline çıkıyordu. Gerçekten üşüyorsam, bu sefer üç misli bir titreşim hızına ulaşıyordum. "Pekâlâ, bu şeyi durdurmak için ne yapacağız?" diye sordum. Yapılacak ve uygulanacak planlarımız vardı. Böyle zamanları çok seviyordum! En iyi fikirlerim böyle zamanlarda çıkardı! Ben bunun için yaratılmıştım. Çok havalı bir macera yaşadığım için o kadar mutlu ve heyecanlıydım ki etrafimdakilere öfkelenmekte bile zorlanıyordum. Daha büyük ve herkesten daha kötü bir düşmanımız vardı. Lanet olasıcayı görüp hayatta olmak ne güzeldi! Çünkü rıhtımda, bir saniyeliğine bile olsa, öleceğimden emindim. Sanırım bunu herkes yaşamıştı!

Rıhtımda yaşananlara gelince...

Ruh hâlim değişti ve öfkelendim. Kılıç hâlâ bende değildi. Buzlanmıştı. Depo şimdi buzlanmış Unseelie ile doluydu, tavandan sarkıtlar iniyor ve zeminden dikitler yükseliyordu. Kılıcım yükseklerde bir yerdeydi ve içerisi, bizden birinin giremeyeceği kadar soğuktu. İçeriye adım atan, anında ölürdü. Kılıcı buzların ortasında bırakmak zorunda kalmıştık. Lor; Kasteo ve Fade'den buzlar eriyene kadar nöbet tutmalarını istemişti. Böylece kılıcı geri alabilecektik. Son gördüğümde iki Unseelie Prensi de hâlâ oralarda bir yerdeydi. Christian oradaysa da görünmemeye çalışıyordu. Dancer ortalıkta yoktu. Ben olay yerini terk etmek istememiştim ama Lor beni sırtına vurmakla tehdit

edince yeniden patates çuvalı gibi taşınmamak için itiraz etmemiştim. Çünkü Lor da Ryodan gibi bunu kolaylıkla yapabilen biriydi.

Ryodan'a, "Senin hatandı," dedim. "Jayne'in kılıcımı almasına asla izin vermemeliydin. Şimdi kılıca ne olacağını bile bilmiyoruz! Orası da diğer yerler gibi patlarsa..." Sesim azalarak yok oldu çünkü kılıcımın paramparça olduğunu düşünmek bile çok kötüydü.

Ryodan, "Şimdi en son düşüneceğimiz şey, kılıcın," dedi. "Bana neler olduğunu anlat."

"Lor az önce anlattı," dedim. "Başka neyi bilmek istiyorsun?"

"Bir de senden dinlemek istiyorum."

Yeni bir çikolata açtım ve ağzıma tıktım. Ardından Lor'un, sis ve genişleyen yarıkla ilgili anlattıklarını tekrarladım. Hepimizin deneyimlediği panik hissinden bahsettim. Birbirimizi duyamadığımızı, sanki sağır olduğumuzu söyledim. "Sonra, senin ofisinin iki misli büyüklükteki bu... Bu... Bu şey dışarı çıktı."

"Şey."

"Ahbap, Lor daha iyi bir tasvir yapamadı. Demek istediğim, *yana yana konulmuş, karanlık, devasa iki yarım küre*, daha mı iyiydi?"

"Dene."

Kaşlarımı çattım, düşünmeye başladım, sonra yüzüm aydınlandı. "*The Blob* filmini seyrettin mi? Onun gibiydi. Sadece şekli dikdörtgendi. Yapış yapış mıydı bilmiyorum ama yuvarlanmıyor, havada duruyordu. Yoğun bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama bir Gölge'ye benzemiyordu. Gölge gibi değildi."

"*The Blob*."

"Eski bir film, sessiz film döneminden kalma."

Jayne, "O kadar eski değil," dedi. "Çocukken izlemiştim."

"Sessiz film döneminden kalma gibi, diyecektim. Senin benimle konuşmaman gerek. Benimle konuşma. Burada bile olmamalısın. Benim seni öldürmem gerekirdi. Şimdi seni öldürmediğim için çok şanslısın. Beni ölüme terk ettin." Ryodan'a baktım. "Ve sen de buna göz yumdun. Lanet olasıcalar. Hepinizin canı cehenneme."

Jayne, "Chester's kulübüne geldim ve Ryodan'a nerede olduğunu söyledim," dedi. "Seni ölüme terk etmedim. Seni o hâlde yalnız bırakmak hoşuma gitmedi ama kılıca ihtiyacım vardı. Bu fırsatı kaçıramazdım."

Ryodan'a nerede olduğumu söylemiş miydi? "Sana benimle konuşma dedim. Ve kılıcı almak çok işine yaradı, değil mi? Birkaç yüz tane Unseelie'yi kaç senede öldürecektin?" Öfkeyle Ryodan'a baktım. "Ve sen, onun sana gelip nerede olduğumu söylediğinden bana bahsetmedin. Beni aramaya da gelmedin." Hayatta olup olmamam onu ilgilendiriyor muydu?

Lor, "Patron, Jayne gelir gelmez beni seni aramaya gönderdi," dedi. "Ama sen ortadan kaybolmuştun. Kan izlerini takip ettim ama birden yok oluyordu."

Ryodan, "Dokusu," dedi.

"Dokusu var mıydı, diye mi soruyorsun? Gördüğüm kadarıyla yoktu."

"Sonra ne oldu."

"Hantal bir yaratık gibi depoya yöneldi ve her yere beyaz sis kustu. Hiçbir şey göremedik. Her yer buzlandı, daha öncekilerden de kötüydü. Demek istediğim, tavandan sar-

kıtlar indi ve yerden dikitler yükseldi. Şimdi içeride adım bile atamazsın! Daha öncekiler böyle değildi."

"Neden daha kötü buzlanmış olabilir?"

Yolda bunu düşünmüştüm. Diğerlerine göre tek bir belirgin fark vardı.

"Burada, önceki yerlerden çok daha fazla insan ve Fae vardı. Kafeslerde yüzlerce Unseelie kilitliydi ve hepsi dondu. Belki de daha çok buz gerekiyordu. Ya da yaratığın arpası bugün fazla geldi. Biz de buzlandık ama çok ince bir katmandı, hareket ettiğimiz anda kırıldı. Durduğumuz anda tekrar buzlanıyorduk, bu yüzden sıçrayan kuklalar gibi hareket etmeye başladım. Ve herkes, birer koyunmuş gibi beni taklit etti, sonrasında hepimiz birer sıçrayan kuklaydık. Arkasına dönüp bizi görürse başımızın belaya gireceğini düşündüm ama yaratık bizi fark etmedi. Sanki biz birer balıktık ama o patates istiyordu. Bizi yiyecek olarak görmemiş bile olabilir. Ardından yok oldu. Deponun üzerinde bir yarık daha açıldı. Ve beyaz sis, yarığın içine çekildi. O şey de sisle birlikte gitti. Ortadan kaybolduğunda, kulaklarımız yeniden duymaya başladı. Gerçi buna, bir şey duyduk diyemeyiz."

"Açıkla."

"Hiç ses yoktu. Hiçbir şey. Aslında o kadar çok sayıda Unseelie'nin üzeri buzlanırken biraz çatırtı gelmesi lazım çünkü donarken sıcaktılar ama gelmedi. Yürürken ayakkabılarımız da kaldırımda ses çıkarmadı. Konuştuğumuzda... Bir şey olmadı. Sessizlikten daha kötüydü. Garip bir havası vardı. Gerçekten çok kötüydü."

"İzah et."

"Ettim ya! Sen spekülasyon yap diyorsun."

Lor burnundan soludu. Ryodan bana bir bakış attı. Bazen adama neden cevap verdiğimi bile bilmiyordum. Belki de kendi kendime konuşmaktan hoşlanıyordum. Söyleyecek bir sürü ilgi çekici şeyim vardı. "Ses aslında harekettir, bilirsin ve titreşim ses çıkartır. Bence bu tam bir tezatıydı çünkü dünya sessizleştiğinde bir şeyler hareket etmeye devam ediyor ama hiç ses çıkmıyordu. Ama söylemeye çalıştığım şey, yaratık gittikten sonra bile hiçbir şey normale dönmedi. Sanki hiçbir şey titreşmiyordu. Ya da ses dalgaları, olması gerektiği gibi, bir yerlerden sekmiyordu. Ya da sekseler bile, ses dalgalarında bir terslik vardı."

"Sadede gel."

Omzumu silktim. "Mantıklı bir sonuca varmaya yetecek kadar veri yok."

"Ortaya çıkışı ile ortadan kayboluşu arasında ne kadar zaman geçti?"

"En garip olan da buydu. Sanki ağır çekimdeydi ama bence başından sonuna iki saniye geçti. Geldi. Buzlanma yaşandı. Ortadan kayboldu." Bazen zaman kavramım bulanıklaşırdı çünkü süper hız ile normal hız arasında gidip gelmek garip bir şeydi. Süper hızdayken etrafımdaki her şeyi ağır çekimdeymiş gibi görüyordum. Geldiğinde, süper hıza geçmek üzere olduğumdan emindim. Lor'a baktım, başıyla onayladı.

"İki veya üç saniye patron. Sis yayıldı, yaratık geldi, sis geri çekildi ve yaratık ortadan kayboldu."

Ryodan, "O zaman Fae olmalı," dedi.

"Hiç şüphesiz."

"Sen bir sidhe kâhinsin. Mac'in Sinsar Dubh'u sezdiği gibi senin de onu sezmen gerekir."

"Bir yere kadar sezebiliyorum."

"Zekâ."

"İnanılmaz zeki. İnsanı afallatıyor." Keşke Unseelie Kralı'nı hissetmiş olsaydım. O zaman karşılaştırma yapabilirdim.

"Duygu."

"Belirgin bir şey yok. Uğursuz bir his yok. Sanırım yıkım bir yan etki, amaç değil." Herkesin bana komik bakışlar attığını fark ettim. "Ahbap," dedim. Herkese en güzel sokak çocuğu gülümsememi gösterdim. "Gerçekten çok havalıydı!" Heyecanlanınca bunu belli etmemeliydin.

"Sence bir amacı vardı."

"Vardı... Bilmiyorum... Yaptığının bir amacı olmalı. Hissettim. Sidhe kâhini duyularımla odaklandığımda, bazı Fae'nin basit olduğunu hissederim. Aptaldırlar, içgüdüleriyle hareket eder ve gelişigüzel yıkıma sebep olurlar. Bir de Papa Roach gibi olanlar var, şu küçük parçalara bölünebilen Fae kastından bahsediyorum." Belki *Dani Daily*'de yaratıklara ne isim verdiğimi okumamıştır diye açıklama gereği gördüm. "Onlarda... Yapısal bir bütünlük var. Planları var. Buz Canavarı gibi. Ama Papa Roach ile Buz Canavarı da birbirinden farklı. Papa Roach dediğim yaratıkların küçük bir beyni var. Bu şey ise... Devasa bir beyne sahipti ve bir amacı vardı."

"Motivasyon."

İç geçirdim. "Hiçbir fikrim yok ama bir tane olmalı."

"Orayı neden seçtiğini veya gittiği yerleri neden dondurduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Benim gördüğüm kadarıyla hiçbir şeye dokunmadı. Sadece her şeyin üzerinde uçtu.

Tabii eğer sisin parmakları veya uzantıları varsa, bunlarla yaşam gücünü emiyor ve aynı anda onları donduruyorsa, bilemem. Kesinlikle daha çok zamana ihtiyacım var. Onu daha uzun süre hissetmeliyim."

Jayne küfretmeye başladı ve kimsenin yaratığın yanında çok fazla vakit geçirmeyeceğini çünkü çok tehlikeli olduğunu söyledi. Lor bile Buz Adam ile bir daha karşılaşma fikrinden rahatsız olmuştu. Bunu fark edince aklıma...

"Siz neden korktunuz?" diye sordum. "Sizin hiçbir şeyden korkmadığınızı sanıyordum."

Lor bana soğuk bir bakış attı, sanki gördüklerimi yorumlamakta zorlanıyormuşum gibi bir hava takındı. "Sen neden bahsediyorsun evlat? Benim tek korkum, o şey seni öldürürse benim patrona nasıl hesap vereceğimdi."

Saçmalık. Ben bu adamları iyi tanıyordum. Kendilerinden başka hiçbir şeye değer vermezlerdi ve Lor da korkmuştu. Demek ki yaratığı bir tehdit olarak algılamıştı. Nedenini merak ediyordum. Ryodan'ın kriptonitini bilmek istiyordum. Birkaç evrensel kural biliyordum: Bir şeyi yok edebilen biri onu kontrol da edebilirdi. Bir şeyleri yok etmek benim işimdi ama sırtınız bir duvara yaslandıysa ve kaçacak yeriniz yoksa iki elinizde birer silahla karşı saldırıya geçmeniz tek seçeneğiniz olabilirdi. Kontratı devre dışı bırakacak, işi bırakmamı sağlayacak bir açık arıyordum. Emekliye ayrılmaya hazırdım. Jo'yu da kulüpten kurtaracak kadar kozum olmalıydı. Tabii eğer Jo kulübü terk etmeyi istiyorsa.

Jo da bunu isteyecekti. Ryodan başka birini seçer seçmez.

Bence çok uzun süre beklemesi gerekmeyecekti.

*

Yarım saat sonra Chester's kulübünün dışında yağmurun ıslattığı kaldırımın üzerinde süper hızda volta atıyor ve bir yandan da enerji toplamak için çikolata yiyordum. Ryodan'ın bekleyemeyeceğini ve bitirmesi gerektiğini söylediği iş her neyse, bitmesini bekliyordum, böylece araştırmamıza devam edebilecektik. Bana kulüpte takılmamı söylemişti ama yanımda kılıcım yokken Chester's kulübü içinde uzun süre kalmam mümkün değildi ve bunu yapmayacağımı bilmesi gerekirdi.

Fakat kılıcım olmadan çok uzağa da gidecek değildim. Destek beklemek bana göre değildi ama buna ihtiyacım vardı. Unseelie Prensler ödümü kopartmıştı. Onlar hakkında aklıma bir fikir gelmişti ve beni tiksindiren bir şeydi. Ama sonuçları yüzünden, düşünebileceğim bir şeydi de. Şimdilik daha fazla zarar görmemek için kendimi korumaya almıştım.

Kafamın içinde o kadar düşünce dolaşıyordu ki birkaç tanesinin kulaklarımdan dışarı sızacağını düşündüm. Bir an için, böyle bir zamanda hâlâ hayatta olduğum için çok heyecanlanıyor ama bir saniye sonra sokaklardaki insanların Buz Canavarı'nın dünyayı devasa bir buzdolabına çevirdiğinden haberi olmadığını düşünerek hayal kırıklığına uğruyordum! Herkese haber vermeliydim ama ne diyecektim? *Havada bir parıltı görürseniz kaçın* mı? Buzlanmadan, parıltıyı görebileceklerinden bile emin değildim.

Sorun, insanları tanımamdı. Ben onlara kaçmalarını söylesem bile insanların büyük bir kısmı gerçekten tehlikede olduğunu düşünmüyorsa bunu yapmayacak, kaçmaya karar verdiklerinde de çok geç olacaktı. Ağızları açık, parıltıya bakacaklardı, biliyorum, bunu hep yapıyorlardı.

Manastırın yanında, hızımı ve yeteneklerimi test etmem için Ro'nun beni götürdüğü bir çayır vardı. Orada yeni özgürlüğümün keyfini çıkartırdım. İneklerin otladığı çayır süper hızı denemek için idealdi çünkü, a) inekler beklenmedik bir biçimde hareket ediyor ve gerçek dünyaya uygun bir simülasyon sağlıyordu, b) bir ineğe çarparsam ondan çok ben zarar görüyordum. Eğitimim boyunca, büyükbaş hayvanlardan oluşan bir izleyici kitlem vardı. Çimenleri çiğnerken koca kafalarını ileri geri sallayıp televizyona çıkmış bir inekmişim gibi beni seyrediyorlardı. Ben de gün boyunca geviş getirip diğer inekleri seyretseydim kendime hayret ederdim. Lanet olsun, inek olsam o kadar canım sıkılırdı ki bokun üzerine üşüşen sinekler bile ilgimi çekerdi.

İnsanlara geri dönecek olursam, havadaki parıltılar insanların kaçmasına sebep olacak kadar ürkütücü değildi. Ve bir de Chester's gibi yerlerde takılan peri hayranları vardı. İncecik belleri olan bu kızlar seks ticareti yapıyor, kim daha çok Unseelie eti yiyip ölümsüz olacak diye birbirleriyle yarışıyor, gözlerine kestirdikleri Fae'yi elde etmek için birbirleriyle mücadele ediyorlardı. Bunlar havada parıldayan bir yer görseler, çok güzel olduğunu düşünüp bakmaya devam ederlerdi. Ah, bu kızların bazıları vurulmayı hak ediyordu. Böylece daha fazla çoğalamazlardı.

Gazeteye koymak, insanlara Buz Canavarı'nın yaptıklarının ne kadar korkunç olduğunu göstermek için birkaç resme ihtiyacım vardı. Dublin Kalesi'ne gidip birkaç resim çekmeliydim. Sonra karargâhıma geri dönüp yeni baskıyı hazırlamalıydım! Gazetemi basmayı çok seviyordum. Şimdiki sayıyı hemen çıkartmak için sabırsızlanıyordum. Unseelie Prenslerinin ARANIYOR posterlerini görenler,

hiç şüphesiz bana ne olduğunu merak ediyordu! İnsanları rahatlatmalı, hâlâ hayatta olduğumu haber vermeliydim.

"Sen Dani olmalısın!"

Arkama döndüm.

Topuklarım üzerinde sıçradım ve dönmeye devam ettim. Yapabilsem döne döne Çin'e kadar giderdim. Tam bir tur attığım için şimdi arkamdaydı ve kendime gelmeye çalıştım. Yüzüne bakmak istemiyordum. Yüzümü görmesini istemiyordum. Hazır değildim buna. Lanet olsun, buna hiçbir zaman hazır olmayacaktım. Dışarıda bir yerlerde Mac ile birlikte olduğunu bilmek başka bir şeydi, kadınla yüzleşmek ise bambaşka.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Yüzüme kayıtsız bir ifade takındım ve arkama döndüm, rol kesmeye başladım.

"Ve sen de Rainey Lane olmalısın," dedim. Kardeşinin güzel sarı saçlarına sahipti. İkisi de evlat edinilmişti ama dış görünüşleri benzerdi: Klas, feminen bir Güneyli. Sanki Dublin'de kıyafetlerin renk uyumuna ve aksesuarlara bakan birileri kalmış gibi, gösterişli giysileri vardı. Bence bu gibi şeylere dikkat edecek biri varsa o da Jack Lane'di. Gördüğüm evli çiftlerin aksine -gerçi çok fazla evli çift gördüğümü söyleyemezdim- bu ikisi birbiri için deliriyordu. Onları Alina'nın resim albümünde görmüştüm. Mac'inkinde de resimleri vardı. Kadının küçük kızlarını kucağında tutan resmini hatırladım. Kızları büyüyünce çekilen resimlerde de çok mutluydu.

Şimdi de benzer bir mutlulukla bana bakıyordu.

Kızını öldürdüğümü bilmiyormuş gibiydi. Belki de bilmiyordu. Sanırım kadınla son konuştuğunda, bunu Mac

de bilmiyordu. Sonrasında Alina'yı ölmesi için ara sokağa götürenin ben olduğumu öğrenmişti.

Bir an için, gerçeği bilseydi bana nasıl bakacağını hayal ettim ve nefesim kesildi. Karşısında aptal gibi dikildim. Kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Gerçeği bilse benden nefret eder, aşağılar ve bana dünyanın en aşağılık, en korkunç yaratığıymışım gibi bakardı. Muhtemelen yüzüme tırnaklarını geçirirdi.

Fakat şimdi ben kızının katili değil de en iyi arkadaşı veya ona benzer bir şeymişim gibi karşımda durmuş, bana bir anne şefkatinde bakışlar atıyordu. Bir gün bu sokaklarda yüzleşmek zorunda kalacağım en kötü şeyin Mac olduğunu düşünüyordum ama yanılıyormuşum.

Kenara kaçamadan beni kucakladı, kaçamamam ne kadar şaşkın olduğumun bir kanıtıydı. Havamdaysam yağmur damlalarından bile kaçabilirdim! Bir an için kendimi unuttum çünkü yumuşak kollarında kendimi anneme sarılmış gibi hissettim, saçlarından ve boynundan uzaklaşmak istemedim. Yarı parfüm, yarı kıyafetlerine sinmiş bir kokudan oluşan bir bulutun içinde gibiydim. Bir de bebek doğurana kadar kadınlarda kokusunu alamayacağınız annelik hormonlarının kokusunu alıyordum. Hepsi birleşince, dünyanın en güzel kokularından biri açığa çıkıyordu.

Annem öldükten sonra, Ro beni manastıra götürdüğünde, birkaç günde bir evimin önünden geçerdim. Annemin yatak odasına gidip yastığını koklardım. Favori pijamam gibi, üzerinde küçük ördekler olan, sarı bir yastık kılıfı vardı. Bir gün kokunun kaybolduğunu fark ettim, annemden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Artık süper burnum bile evde

belirgin bir koku alamıyordu. Annemin geri dönmeyeceğini o gün anlamıştım.

"Bırak beni!" Vahşice elinden kurtuldum ve geri çekilip kaşlarımı çattım.

Ryodan'ın süper el fenerleri gibi, yüzü aydınlandı.

"Bana öyle bakıp durma! Beni tanımıyorsun bile!"

"Mac bana senin hakkında o kadar çok şey anlattı ki seni tanıdığımı söyleyebilirim."

"Bence çok aptalsın."

"*Dani Daily*'nin son sayısını da okudum ve o böceklerden haberim yoktu. Sen herkesi olan bitenden haberdar ederek harika bir iş çıkartıyorsun. Bahse girerim çok işin vardır."

"Varsa ne olmuş?" diye sordum. Sanki bir, *ama* geliyordu.

"Ama artık bunu yapmana gerek yok tatlım. Rahatla ve bu işi yetişkinlere bırak."

"Evet, haklısın. Duvarlar yıkıldığında başımızda yetişkinler yok muydu? Ve o günden sonra da her şeyi yetişkinler kontrol etmeye çalışmadı mı? Çok harika bir iş çıkarttılar, değil mi?"

Bir kahkaha attı ve bu ses, kulaklarım için müzik gibiydi. Anne kahkahasıydı. Beni kimsenin yapamayacağı bir biçimde eritti. Sanırım buna benzer bir sesi kendi annemden çok nadir duyduğum içindi. Sanırım annemin kahkaha attığına üç kez şahit olmuştum. Hepsi, ben ilk kez ışınlanmadan önceydi. Belki sonrasında da birkaç kahkaha atmıştı ama hatırlamıyordum. Annem gittikten sonra televizyonda seyrettiğim komik şeyleri düşündüm. Müzikaller seyreder, neşeli şarkılar öğrenirdim. Yaptığım hiçbir şey

takdiri hak etmiyor ama Rainey Lane şimdi bana beni annemden daha fazla takdir ederek bakıyordu.

"Git buradan. Hayır, bekle. Sen burada yalnız dolaşamazsın. Seni ait olduğun yere götürecek birini bulmalıyım. Dublinde tek başına dolaşıp ne yapıyorsun? Hiçbir şey bilmiyor musun? Birazdan türlü yaratıklar sokaklara çıkacak! Birazdan hava kararacak!" Kadının aklını başına getirmek gerekiyordu.

"Benim için endişeleniyorsun, ne kadar tatlısın. Fakat buna hiç gerek yok. Sokağın köşesini dönerken Jack'in arabayı park ettiğini görebilirsin. Artık sokaklarda o kadar çok enkaz var ki araba park edecek yer bulunmuyor. Bay Ryodan'a burayı kulübe dönüştürmeden önce etrafını iyice temizlemesini söylemiştim. Sanırım bu konuda ona yardım etmek zorundayız. Biliyorsun, çok meşgul bir adamdır."

"Suç işlemek zaman alır, değil mi?"

Bir kahkaha daha attı ve her şeyden bihaber olabileceğini düşünmeye başladım. "Sen çok komiksin. Bay Ryodan'dan suçlu olur mu? O çok iyi biridir." Başını iki yana salladı ve dünyanın en komik esprisini yapmışım gibi sırıtmaya devam etti. Evet, her şeyden bihaberdi. "Dani, tatlım, seninle karşılaşmayı çok istiyordum. Mac de özlemiştir. Neden bu akşam bize akşam yemeğine gelmiyorsun?"

Evet, menüde Dani şiş, yanında da sebze iyi giderdi. Hayır. Mac beni döverken, diğerleri sırasını mı bekleyecekti?

"Tanışmanı istediğim insanlar var. Şehirde harika işler yapan yeni bir organizasyon var, bazı şeyleri değiştirecekler."

Cennete doğru melodramatik bir bakış attıktan sonra kadına döndüm. "SİZİNLEYİZ den bahsediyor olamazsın. Lütfen bana onlardan bahsetmediğini söyle."

"Neden? Evet, onlardan bahsediyorum. Demek ki bizi duymuşsun!" Yüzü yeniden aydınlandı.

"Biz? Ah! Bana onlara katıldığını söyleme! Bunu yapmış olamazsın! Benden nefret ettiklerini biliyor musun?"

"Hayır, etmiyoruz. SİZİNLEYİZ kimseden nefret etmez. Biz sadece şehri yeniden inşa etmek ve insanlara yardım etmek için buradayız. Bu fikre nereden kapıldın?"

"Biz." Beni öldürse daha iyiydi. Mac de bu işin içinde miydi? "Ahbap, gazetemi kopyaladılar ve direklerime benim hakkımda iftiralar içeren kâğıtlar yapıştırdılar."

"SİZİNLEYİZ'in üst düzey yöneticilerinden birkaçının, seninle tanışmaya çok hevesli olduğunu biliyorum. Mac gibi, sana çok değer veriyorlar."

Harika, demek hepsi ölmemi istiyordu. Üst düzey yöneticiler, harikaydı. Christian'ın arkasında sıraya girebilirlerdi. Tabii bir de Unseelie Prensler vardı.

"Senin organizasyona büyük katkı sağlayacağına inanıyorlar. Ben de aynı fikirdeyim."

Kadına bir bakış daha attım. "Bildiklerini gözden geçirsen iyi olur. Sanırım bazı şeylerin farkında değilsin. Bir yerlerin başında olanlar asla benim kendilerine katkı sağlayacağıma inanmazlar. Hiçbir zaman olmadı bu. Hiçbir zaman da olmayacak." Organizasyonlardan nefret ederdim. İnsanlar özgür olmalı, nefes alabilmeli ve kendi kararlarını verebilmelilerdi. Ayinler beyni uyuştururdu, insanları koyuna çevirirdi.

Ryodan, "Bayan Lane, sizi gördüğüme memnun oldum," dedi. Afalladım. Hem yaklaştığını duymamıştım hem de çok kibardı. Ryodan asla kibar olmazdı.

Yüzümü buruşturdum ve suratına baktım. "Ahbap, sen iyi misin?"

"Hiç daha iyi olmamıştım."

"Neden bu kadar kibarsın?"

"Bay Ryodan her zaman kibardır. Biz Chester's kulübünde kalırken çok misafirperverdi."

"Siz Chester's kulübünde kalmadınız, rehineydiniz." Herkesin neyi vardı? Neden hiçbir şeyi göremiyorlardı?

"O ve adamları bizim güvenliğimizi sağladı Dani. Sinsar Dubh o dönemde Mac'in sevdiği insanları hedef alıyordu."

"Odanızın kapısı kilitli miydi? Eğer kilitliyse, rehinesiniz demektir," dedim.

"Kapımız hiçbir zaman kilitli değildi."

Ha? "Evet ama dışarıya çıkabileceğinizi nereden biliyorsunuz? İçerideki paneller aldatıcıdır."

"Bay Ryodan bana ve Jack'e kapıların nasıl çalıştığını gösterdi."

Ha? "Evet ama dışarıda muhafızlar vardı. Sizi içeride tutuyorlardı."

"Bizim güvenliğimiz için. Gidip gelmekte özgürdük. Biz kalmayı tercih ettik. Kitap serbest kaldığında şehir çok tehlikeliydi. Jack ve ben, o zor dönemde bize yardım ettiği için, Ryodan'a minnettarız."

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme olan Ryodan'a dönerken kaşlarımı çattım. Muhtemelen kadınla kocasına büyü yapmıştı, tıpkı cipinde garip sözcükler mırıldanarak bana zorla çikolata yedirdiği gibi. İnsanları kuklaya, beyinsiz kölelere dönüştürüyordu. Fakat aynısını bana yapamayacaktı.

"Jo'yu rehin alarak beni kendisi için çalışmaya zorladığını biliyor muydun?" Kadının uyanıp pisliğin kokusunu alması gerekiyordu.

Rainey, "Şu yeni garson kızı mı diyorsun? Ona nasıl baktığını gördüm. Bence kız Ryodan'a deli gibi âşık," dedi.

Son cümle beni daha da kızdırdı. Mac'in annesi bile, Jo'nun bu psikopata âşık olduğunu bir bakışta anlayabiliyordu. Ah! Hepsinden önemlisi, bu psikopat, kadını öyle kandırmıştı ki daha fazla konuşmak anlamsızdı! Gerçi bu durum bile beni susturacak değildi. "Chester's kulübünün altındaki yerlerde neler..."

Ryodan, "Barrons ile konuştum," diyerek araya girdi. "Mac sizi görmeye geliyor Bayan Lane. Her an burada olabilir."

Ryodan'a şüpheli bir bakış attım. Muhtemelen yalan söylüyordu. Ve benim bu riski göze almayacağımı gayet iyi biliyordu.

Rainey sıcak gülümsemesini gösterdi. "Dani, seni görse çok mutlu olurdu! Haftalardır seni arıyor."

Eminim öyledir, diye düşündüm.

Süper hıza geçmek için etrafıma göz gezdirdim, oradan hemen uzaklaşmalıydım.

25

MASKENİN ARDINDA KİMİN OLDUĞUNU BİLMİYORUM

"Ne yapıyorsun."

"Neden umurunda?" Agresiftim ama neden böyle olduğumu bile bilmiyordum. Bazen Ryodan'ın yanında olmak bile beni bu hâle getirmeye yetiyordu.

"Çünkü yaptığın şeyin bir anlamı yoksa vaktini boşa harcıyorsun demektir."

"Ahbap, gözlerin var mı? Ben kanıt topluyorum." Sonunda! Patlayan yerlere bir kez daha göz gezdirmeyi istiyordum ama araya hep başka şeyler girmişti, ölümle burun buruna gelmem gibi. Ve sonrasında, bir kez daha ölümle burun buruna gelmiştim. Mega evreninde, sıkıcı bir gün yoktu. Dünyam, doğduğumdan beri, büyük, küçük, insan ve Fae yaratıklarla dolu bir yer olmasaydı, Buz Canavarı belki beni daha çok korkuturdu.

"*Ziploc* marka poşetlerle."

"Bence bunlar *Ziploc* değil *Glad*."

"Arada bir fark göremiyorum."

Önce sırıttım, sonra kendime hâkim oldum. Yanımdaki, Ryodan'dı. Ondan nefret ediyordum. Yalancı, düzenbaz herifin tekiydi. İnsanları kendisinin kibar biri olduğuna inandırdığı için ben aptal durumuna düşüyordum. "Sence kılıcımın buzları çözülmüş müdür?"

"Hayır."

Omuzlarım düştü. Kendim hakkında birkaç şey biliyordum. Çok şey görürdüm. Ama bazen gözden kaçırdığım ufak tefek şeyler olurdu. Poşetleri bu yüzden yanıma almıştım. Onları buzlanan yerlerden kanıtlarla dolduracaktım. Patlamanın merkezine gidecek ve buzlu enkazdan aldığım parçaları içlerine dolduracaktım. Her birinin ağzını kapatacak ve derli toplu bir iş çıkartacaktım. Sonra Dancer ile poşetleri boşaltabilir ve kanıtları arayabilirdik. Cebimden bir kalem çıkarttım ve poşetin üzerine not düştüm. "Depo, Kuzey Dublin." Sonra kalemi sırtımdaki çantanın içine attım. Kanıtları bu şekilde toplamak bence çok mantıklıydı.

"Hiç mantıklı değil. Topladığın şeyleri burada da inceleyebilirsin."

"Ahbap, ben senden her hareketini açıklamanı istiyor muyum?"

"Evlat, senin huysuz olmadığın bir an var mı?"

Enkaza göz gezdirdim ve her şeyi gördüğümden emin oldum. Sırtımı Ryodan'a döndüm çünkü bazen yüzüne bakmaya bile katlanamıyordum. "Tabii ki. Mesela, sen yanımda olmadığında. Araştırma mı yapacağız sohbet mi edeceğiz? Çünkü bugün yapacak işlerim var ve boşa harcayacak zamanım yok. Birazdan hava kararacak."

"Gözlemlerin."

"İki gözlemim var. Burası patlayınca paramparça olmuş ve her şey hâlâ çok soğuk."

"Bana işime yarayacak bir şey söyle."

"Keşke söyleyebilseydim patron ama burası... Perişan durumda." Topuklarımın üzerinde yaylandım, yüzüme düşen saç tellerini geriye attım ve kafamı kaldırdım. Güneş batmak üzereydi ve Ryodan'ın kafasının tam arkasındaydı, bu yüzden yüzünü garip bir hâle efekti kuşatıyordu. Sülfür koksa şaşırmazdım. Bir yerlerine kırmızı bir dirgen ve saçlarının arasına boynuzlar gizlediğine emindim. Daha da garip olan, güneşin ışıl ışıl olmasıydı -her şeyi değiştirdikleri için perilere bir teşekkür borçluyduk- ama neye benzediği kimin umurundaydı? Neden bu gibi şeyleri fark ediyordum?

Bakışlarımı kaçırdım ve araştırmama odaklandım. Bir yarığın içinden çıkan ve sisle gelen bir Fae düşmanımız vardı. Karşısına çıkan her şeyi dondurduktan sonra yine aynı yarıkta gözden kayboluyordu. Bir süre sonra da buzlanan yer patlıyordu. Ama neden? En büyük soru buydu. Neden her yeri buzla kaplıyor ve buzlanan yerler neden patlıyor? Ve neden farklı yerlerdeki patlamalarda farklı sürelerin geçmesi gerekiyordu?

Avucumla yere dokundum. Buz gibiydi. Soğukluk tamamen kaybolmamıştı, gerçi kaybolacağından da emin değildim. Belki de sonsuza kadar var olacak bir soğukluktu. Zemini temizleyip üzerine bir ev inşa ederseniz, klimaya hiç ihtiyacınız olmayabilirdi. Fakat kışın donabilirdiniz.

Olay yerine göz gezdirdim. Deponun durduğu yerde şimdi tuğla, sıva ve tahta parçalarından oluşan yığınlar vardı. Her yerde çelik kirişler bükülmüştü, bazıları gökyüzüne

bakıyordu, bazıları ise eğri büğrüydü. Hemen hemen her şeye Unseelie eti sıvanmıştı.

Elimle alnıma vurdum. "Lanet olasıca Etrüskler, hareket etmiyorlar!" dedim.

Kafamın üzerinden boğuk bir ses geldi. "Etrüskler?"

İçimi bir mutluluk kapladı. Bazı şeyleri başarmak çok önemliydi. Ben bu işin en iyisiydim. Benden daha iyisi gelmeyecekti. "Ahbap, soru işaretlerine dikkat et. Az önce senden bir soru işareti çıkartmayı başardım."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"İtiraf et, az önce kadim soğukkanlılığını kaybettin."

"Cümlelerimin sonunun nasıl bittiğiyle ilgili bir takıntın var. Etrüskler de neyin nesi?"

"Bilmiyorum. Robin derdi. *Lanet olasıca çilekler, Batman, aldatıldık*, gibi anlamsız bir şey."

"Çilekler."

"Ya da, *kutsal peçeteler adına Batman, burnumuzun dibinde duranı bile fark edemedik*, diyebiliriz."

Yine tepemden boğuk bir ses geldi. Doğrusu bu saçmalığa saatlerce devam edebilirdim.

"Ya da şuna bak, bunu çok severim! *Kutsal paslı metaller adına Batman! Zemin. Tamamen metal. Deliklerle dolu. Bilirsin, delikler*," diyerek sırıttım. Batman'in senaryosunu yazanları takdir ediyordum. Muhtemelen bunu yaparken çok eğlenmişlerdi. "Ya da, *Kutsal kristal küre adına Batman, bunun geldiğini nasıl görmedin?*" Kafamı kaldırdım.

Bana üç başım varmış gibi bakıyordu.

Gerçeğin farkına vardım. "Kutsal fahişeler adına, yalan söyledin! Sen Batman'i hiç okumadın, değil mi? Tek bir sayısını bile. Televizyonda tek bir bölümünü bile sey-

retmedin! Söylediklerinin hiçbiri gerçek değildi. Süper kahraman ortaklarmışız gibi davrandın ama Robin hakkında hiçbir şey bilmiyordun!" Ryodan ile takılmanın eğlenceli olmamasına şaşırmamak gerekti. Adamdan o kadar tiksiniyordum ki yanında durmaya bile dayanamıyordum!

Öfkemi bir kenara bıraktım ve önemli kısma geldim. "Unseelie, hareketsiz. İnsanlar gibi ölü. Şu hallerine bir bak. Unseelie ölmez. Benim kılıcım ve Mac'in mızrağı dışında hiçbir şey onlara zarar vermez. Unseelie ölümsüzdür. Onları insan silahlarıyla kesip biçsen bile parçalar bir araya gelir. Bunların parçaları hareket etmiyor. Bu şey onları öldürüyor. Ve biz bunu daha önce hiç fark etmedik." Ön yargılar her yerde ayağınıza takılırdı. Bir şey patlayınca ölü şeyler görmek normaldi. Belki de herkesin yaşam gücünü emmesiyle ilgili teorim gerçekti. Gölgeler gibi enerjilerini emip geriye içi boş kabuklar bırakıyor olabilirdi. Ve kabuklar buzlandıktan sonra patlayıp paramparça oluyordu. "Ve bir şeye daha dikkat et: Parçaların hiçbiri, insan olsun Unseelie olsun, çürümüyor. Bunun sebebi ne olabilir?"

"Lanet olsun."

"Haklıyım, değil mi?"

"Ve sen bunu daha önce fark etmedin."

Öfkeli bir bakış attım.

"Sen de fark etmedin. Ben buzlanan yerlere bir kez daha bakmak istiyordum ama sen evrak işleriyle uğraşırken beni bütün gece yanında oturttun. Buraya gelip tekrar bakmaya niyetliyken taze buzlanmış bir yere girdim ve az kalsın ölüyordum." Sırtımı dikleştirdim ve yıkıma bir de tepeden

baktım. Kırdığım cep telefonunu yenisiyle değiştirmiştim. Telefonumu çıkartıp birkaç resim çektim. "Pekâlâ," dedim. "Sırada neresi var?"

Neredeyse öldüğüm kiliseye doğru yürürken Ryodan beni cevabını almak istediği sorularla meşgul ettiği için, benim cevabını almak istediğim soruları hiç soramadığımı fark ettim. "Söylesene, o akşam ben donduğumda neler oldu? Kendime geldiğimde, Dancer ve Christian da yanımdaydı. Beklenmedik bir şeydi. Dancer oraya nasıl geldi? Beni kim kurtardı?"

"Seni kiliseden çıkartmasaydım, orada ölecektin."

"Beni en başında kiliseye sokan ve bir şeye dokunursam neler olacağı hakkında beni uyarmayan sendin. Ölümle burun buruna gelmemin sorumlusu sensin ahbap. Şimdi söyle bakalım, beni kim kurtardı?"

"Seni dışarıya çok yavaş çıkartmam gerekiyordu yoksa kanın donardı."

"Evet ama sana bunu söyleyen Dancer mıydı? Çünkü bu gibi şeyleri sadece o bilir."

"Kendinden geçmeden önce neden gülüyordun?"

"Ölüm bir maceradır. Ben güzel bir hayat yaşadım. Ölünce yüzüm sertleşecekti ve güzel görünmek istiyordum. Söylesene, buzların nasıl çözüleceğini kim buldu?"

"Ölüm bir hakarettir."

"En azından bir aşağılamadır," diye onayladım. "Sence kılıcımın buzları çözülmüş müdür? Belki de gidip baksak iyi olur."

"Ölürken gülmek için fazla gençsin. Ve hayır, kılıcının çözüldüğünü sanmıyorum. Odaklan."

"Ben hiçbir şey için fazla genç değilim."

"Bazı toplumlarda bu doğru olabilir, farklı bir yerde ve farklı bir zamanda olsaydık belki. O zaman eş ve anne olacak yaşta olabilirdin."

"Bu korkunç bir düşünce. Demek beni Dancer kurtardı."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Demediğin için biliyorum. Belki de kılıcımın buzlarını çözmek için saç kurutma makinesi kullanabiliriz."

"Ondan kurtulman gerek. O senin sırtında bir yük. Lanet olasıca kılıcı unut. O konuyla ilgileneceğim."

Hızla Ryodan'a döndüm ve ellerimi yumruk yaptım. "O benim için çok değerli! O benim en iyi dostum! Sen Dancer hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Burada anahtar kelime, *hiçbir şey*. Çünkü o gerçekten de hiçbir şey. Sıradan bir insan."

"Canın cehenneme, Dancer harika biri!"

"Gözlük takıyor. Bunun dövüşürken çok işine yaradığına eminim. Ama bir saniye, o dövüşmüyor. Asla da dövüşmeyecek çünkü çok zayıf. Sivri bir çubukla dürtsen bağırsaklarını sokağa dökersin. Sayanora, insan."

"Bağırsakları hiçbir yere dökülmeyecek. O süper zeki biri ve... Ve... Ve süper zeki biri."

"Zaten Dancer diye isim mi olur?"

"... Ve her şeyi yapabilen biri. Benim Gölge-bombalarımı o yaptı. Ben hareket ettikçe şarj olan bu ışıktan ağı tasarladı ve MacHalo'mdan daha çok işe yarıyor! Ayrıca, Batman'in sadece havalı bir kostümü vardı, en iyi oyuncakların ve en zeki fikirlerin sahibiydi. Tüm zamanların en iyi süper kahramanı olmasını sağlayan da bunlardı! Ayrıca, ben de bir insanım."

Ryodan şimdi hemen dibimdeydi ve eliyle çenemin altından tutup yüzümü havaya kaldırdı. "Sen hiçbir zaman

sıradan bir şey olmayacaksın. Bir tsunamiye asla *sıradan* bir dalga diyemezsin."

"Çenemi bırak."

"Bu özelliğini seviyorum. Dalgalar sıkıcıdır. Tsunamiler ise dünyayı şekillendirir. Şartlar uygunsa medeniyetlere şekil verirler."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Bir gün dünyanın en sıra dışı kadını olacaksın Dani."

Çenemin yere düşecek kadar esnek olduğunu bilmiyordum. Kollarım bile, düşen çenemi yerden alacak kadar uzun değildi. Şimdi ağzımın içine sinekler girebilir, hatta içinden bir tır geçebilirdi. Ryodan az önce bana iltifat mı etmişti? Cehennem donmuş muydu? Kuşlar geri geri mi uçuyordu? Ayı yine arkasına almıştı ve yüzü gölgeliydi.

"Hey, ahbap, bunu biliyorum. Bunu herkes biliyor. Ben Mega'yım. *Alpha* ve *Omega* gibi." Omzumu silktim ve yanından geçtim.

Bir kahkaha attı. "Diğer unvanlar için birileriyle dövüşmen gerekebilir."

"Kıpırda," dedim. Yapacak işlerim vardı ve sabırsızlanıyordum. "Bu akşam seninle geçireceğim vakit kısıtlı. *Dani Daily*'nin yeni baskısını yapmam gerek. İnsanlar Buz Adam'ı öğrenmeli." Etrafıma göz gezdirdim ve süper hıza geçtim.

Ryodan arkamdan, "Bir gün çocuk senin yüzünden ölecek Dani," dedi.

"Cehennemde yan ahbap. Batman asla ölmez. Dancer da ölmeyecek."

*

Kiliseye varınca gözlerimi devirdim. Katedralin enkazının önünde beş Seelie dikiliyordu. Yıkıntıların ortasında, kutsal kitaptan sayfalar, organ parçaları ve çeşitli malzemeler, gökyüzünden yağmış gibi her yerdeydi. "Kılıcımın buzu çözülmüş olabilir mi?" diye sordum. Elimi kılıcıma atar gibi yaptım ama boşluğu kavradım. Işınlanan Fae'yi gördüm ve şimdi tek düşünebildiğim şey, kılıcımın yanımda olmadığıydı. "Çünkü her saniye bunu düşünüyorum."

"Evlat, sen takıntılı birisin."

"Olabilir."

Beş Seelie kendi aralarında konuşuyordu. Yanlarında olduğumuzu bilmelerine rağmen bizi görmezden geliyorlardı. Ben de onları görmezden geldim. Çok güzel görünüyorlardı, bu yüzden bakışlarımı kaçırmak kolay olmadı. V'lane'de yaptığım hatayı bir daha yapmayacaktım. Güzellikleri başımı döndürmeyecekti. Unseelie'den farklı olduklarını düşünmeyecektim. Altın, kadife, yanardöner gözlü ve seksiler diye havaya girmeyecektim. Christian da seksiydi ama yatağının yanında ölü bir kadın vardı.

İçlerinden birinden etrafa dalga dalga enerji yayılıyor ama bunu kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Endişelendim. Fae bir şeylerin peşinde değilse gücünü kısmaz, olmadıkları bir şeymiş gibi görünmezdi. Demek ki bizim endişelenmemizi istemiyorlardı. "Lanet olasıca Fae. Keşke hepsi gitse."

"O zaman hayatımıza kim heyecan katardı."

Sırıttım. Güzel noktaya parmak basmıştı. Cep telefonumu çıkarttım ve olay yerinin resimlerini çektim, poşetlerimi çıkartıp perilerin arasında dolaşmaya ve işe koyulmaya karar verdim.

Birden tam önümde, havada bir hareketlilik oldu. Beynimin neler olduğunu algılaması birkaç saniyemi aldı. Fae'den biri yanıma ışınlanmaya çalışmıştı, kim bilir bana ne yapacaktı. Ryodan ondan önce yanımda belirdi ve ikisi çarpıştı. Fae kızgın bir kedi gibi tıslad, gözlerini kıstı ve sırtı yay çizdi, yanardöner gözleri alevlendi. Bu tipi, Chester's kulübünde görmüştüm. İnsan kadınlara takıntısı vardı. Etrafı her zaman kadınlarla doluydu. Dar, deri pantolonu, önü açık gömleği, altın renginde saçları ve derisi vardı.

Ryodan şimdi kollarını göğsünde birleştirmiş, adamla benim aramda dikiliyordu. Bir dağ gibiydi. Ryodan'ın yanından geçmeden benim yanıma kimse ulaşamazdı. Ona bu şekilde *ihtiyaç duymak beni çok kızdırdı.* Kılıcım yanımda olsa hiçbir Fae yanıma ışınlanmaya cesaret edemezdi! Saygı görmeye alışmıştım. Şimdiki durum ise gurur kırıcıydı.

Fae, "Majesteleri, benzerinin küçük insan kutularına sıkıştırılmasından hoşlanmıyor, bu bücür bana kutuyu verecek," dedi.

Bücür? Ne? Ben ayağımda spor ayakkabılarla bile bir metre elli dokuz santimetre civarındaydım! "Ben bücür değilim. Gencim ve hâlâ büyüyorum. Ve biz onlara kamera diyoruz geri zekâlı."

Ryodan, "Hangi majesteleri," diye sordu.

"Bizimki. Sizinki. Şimdi kutuyu bana verin yoksa bücür ölür."

"Denesene," dedim. "Senden daha iyilerini de gördüm. Daha kötülerini de. Hepsinin de tadı harikaydı. Ketçaplı, hardallı ve soğan halkalı çok lezzetli oluyorsunuz."

Ryodan, "Ketçap yeterliydi," dedi. "Bazen az konuşmak daha etkilidir evlat." Fae'ye döndü. "Kraliçe Aoibheal."

"Hiçbir zaman gerçek kraliçemiz değildi. O gitti. Şimdi yeni bir liderimiz var. Kutsal ışığımız Kral R'jan."

Ryodan, "Fae anaerkildir," dedi.

"Öyleydik. Artık yeni bir yönetime geçmenin zamanı geldiğine karar verdik. Bu kadının hataları olmasaydı bizden bu kadar çok kişi ölmezdi ve hâlâ da ölenler var. Onun aptallıkları olmasaydı ucubeler serbest kalmazdı. O, Fae bile değildi. Hayatına sizden biri olarak başladı! Ne kadar kötü, maske takmış bir ölümlü tarafından yönetilmenin..."

R'jan, "Bu kadar yeter Velvet," dedi. "Kendimizi insanlara açıklamak zorunda değiliz. Bücürü öldür ve kutuyu al."

"Ben bücür değilim." Elimi yine olmayan kılıcıma attım.

Yeni kralın yanında dikilen Fae'den biri, "Bir şey mi arıyorsun bücür?" diye sordu. Hepsi gülmeye başladı. Sanırım lanet olasıca ARANIYOR posterlerimi görmüşlerdi. Yüzünü zihnime kazıdım, ölüm fermanını imzalamıştı. Bir gün, bir yerde, işini bitirecektim.

Velvet ise ne kadar acı çektiklerini anlatmaya devam etti. "Kraliçe bizi insanlara hak etmedikleri hakları vermeye zorladı. Artık bunu yapmayacağız. Yeni bir hükümdarımız var. Yeni bir çağa girdik. Artık zayıf bir kraliçenin kuklaları değiliz."

R'jan, "Sana yeter dedim," diye uyardı. "Bir kez daha söylemek zorunda kalırsam, on bin sene boyunca sadece son cümlemi duyacaksın. Bulunduğun yer ise hiç hoşuna gitmeyecek."

R'jan'a göz kırptım. "Onu ücretsiz izne mi göndereceksin ahbap?" diye sordum.

Velvet korkmuş gibiydi. "Krala hitap edecek kadar aptalsan bunu uygun şekilde yapmalısın! *Kralım, Lordum ve Efendim, kulunuz sizinle konuşmak için izin istiyor*, diyeceksin."

"Vay canına. Sen gerçekten hayal dünyasında yaşıyorsun."

Ryodan, "Sana bol şans dilerim," dedi. "Konuşmak için kimseden izin istemez. Ona ne yaparsanız yapın, bunu yapmayacaktır."

Yüzüm aydınlandı. Neden bana böyle iltifatlar yağdırdığını bilmiyordum.

Sonra gitti. Velvet de ortada yoktu.

Biraz tedirgin oldum çünkü Ryodan amacının ne olduğuyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Kimin kimi götürdüğünü bile bilmiyordum. Birisi ışınlandıysa diğeri onu kovalamış da olabilirdi ama sonuçta ikisi de ortada yoktu.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktardım ve R'jan ile geriye kalan üç Fae'ye baktım. Kral bana baktı ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Aklıma gelen en iyi cümle, "Siz hâlâ neden buradasınız?" oldu.

R'jan, "Bücürü öldürün," dedi.

Cebimden iki çikolata çıkarttım ve kâğıtlarıyla birlikte ağzıma tıktım. Süper güçlü bir ısırıkla kâğıtları patlattım ve çikolatanın bir kısmını mideye indirdim. Hemen hızlandım çünkü kılıcım yoktu ve Ryodan'ın nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Çiğnedim, yuttum ve kâğıtları tükürdüm. Etrafımdaki nesneleri zihinsel haritama oturttum ve tam bu sırada Ryodan geri döndü.

Şimdi R'jan'ın karşısındaydı.

Çok havalı bir ses tonuyla, "Bu sokaklarda," dedi. Ben bile ses tonundan çok etkilendim. "Kral benim. Kralım, Lordum ve Efendiyim. Sen sadece sıradan birisin."

Sonra Velvet'in cesedini R'jan'ın ayaklarının dibine bıraktı.

26

HAYAT ÇOK ZOR

R'jan, "Bana bir iyilik yaptın. Velvet sinirimi bozuyordu," dedi. "Çok fazla konuşuyor ve çok şey söylüyordu. Boş konuşuyordu."

Ryodan, krala ve geriye kalan hizmetkârlarına baktı. "Size üç iyilik daha yapacağım. Sadece doğru kelimeyi veya yanlış kelimeyi söyleyin. Benim için fark etmez."

Hizmetkârlar sırıttı ama hepsi tedirgindi. Saatlerce rol kesebilirlerdi ama hiçbiri Ryodan'ın tek bir eylemle sahip olduğu güce ulaşamazdı. Ryodan'dan öğrenecek çok şeyim vardı. Fakat bunu ona söyleyecek değildim.

R'jan ağzını açtı ve kapattı, tek bir kelime daha ederse yanındaki üç hizmetkârının da ölebileceğini biliyordu. Zeki adamdı. Ryodan'ın ciddi olup olmadığını bilmiyordum. Velvet'i nasıl öldürmüştü? Cesede baktım ama belirgin bir yara göremedim. Hiçbir kesik veya... Bir saniye, gömleğinde birkaç damla kan mı vardı? Daha iyi görmek için öne adım attım ama Ryodan cesetle arama geçti, görmeme engel oldu. Bilmemi istemiyordu. Sırları çoktu!

Kılıcımı bir yerde mi saklıyordu? Mac mızrağını mı ödünç vermişti? Hiç sanmıyordum. Demek ki elinde Fae öldürebilen bir silah vardı ve ben onu istiyordum. Lanet olasıcanın büyük sırrı bu olmalıydı. Kılıcımı aldıklarında bana kendi silahını verebilirdi. O kadar kızdım ki yere tükürdüm. Fae'nin nasıl öldürüleceğini biliyordu. Korkusuz olmasına şaşırmamak gerekti. Benden daha hızlı ve daha güçlüydü, bir de Fae öldürebilen silahı vardı. Şehrin en büyük ve en kötü süper kahramanı olacağım günleri iple çekiyordum!

Zihnimde birden seks görüntüleri açığa çıktı! Kot pantolonumun içinde ısınmaya başladım. Lanet olsun! R'jan bir prensti ve seks ile insanları öldürebilen biriydi. Dikkat çekmemek için gücünü kısan R'jan olmalıydı ama şimdi başı belaya girdiği için, elindeki bütün silahları kullanıyordu. Ryodan'ı yenmek için beni elde etmeye çalışıyordu.

Ama R'jan, gücünün üzerinde işe yaramasını bekler gibi Ryodan'a bakıyordu. Ne? Ben Fae'nin heteroseksüel olduğunu ve öldürücü güçlerinin sadece karşı cins üzerinde işe yaradığını düşünürdüm. Sanırım aptalca bir varsayımdı. Sadece erkeklerin etrafında Unseelie Prensler görmemiştim ve V'lane, insanların yanında gücünü hep kısardı. Mekanizma her ne ise iki cins üzerinde de işe yarıyor olabilirdi.

R'jan altın renkli yelesini geriye attı. "Dizlerin üzerine çök insan. Kralının önünde sürüneceksin," dedi.

Ryodan bir kahkaha attı. "Hepsi bu mu?"

Geride kalıp dinledim, daha yakına girecek değildim. Yoksa soyunmaya başlayacaktım. Ah, ne kadar çaresiz durumdaydım! Ceketim yerdeydi ve gömleğimi çekiştiriyor-

dum! İsyan eder gibi bir ses çıkarttım. Ama ses, kendi kulaklarıma bile farklı bir şeymiş gibi geldi.

Ryodan bana bakmadan, "Kapat şunu," dedi. "Dani'yi rahatsız ediyorsun. Bunu benden başka kimse yapamaz."

R'jan, "Sana diz çökmeni söyledim," dedi. Sanırım, adamın hâlâ karşısında dikilmesine inanamıyordu.

"Ben de sana canın cehenneme diyorum. Ya gücü kısarsın ya da ölürsün."

R'jan gücü birden kesince, geriye soğuk, titreyen ve çaresiz bir Dani kaldı. Sanki bir saniye önce güneşlenirken, şimdi tepeme bir buz dağı inmişti.

Ryodan, "Neden hâlâ buradasın?" diye sordu.

R'jan, "Lanet olasıca, sen nesin?" diye sordu.

Harika bir soruydu. Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

"Bir kez daha yanlış cevap verirsen ölürsün." Velvet'in cesedine bir tekme attı.

R'jan yüzünü buruşturdu. Unseelie'nin aksine, Seelie'nin yüz ifadeleri bana mantıklı geliyordu. Bize benziyorlardı, sanırım bizi avlamakla çok fazla zaman harcadıkları içindi. "Bir şey halkımızı öldürüyor."

"Unseelie'yi kendinizden gördüğünüzü bilmiyordum."

"Dublin'den başka yerleri de ziyaret ettim. Ölenler arasında Seelie de var."

"Peri Diyarı'na girdi."

"İki kez. Böyle bir şey, diyarımıza girmeye nasıl cesaret eder? Daha önce Peri Diyarı'na giren bir Unseelie olmamıştı!"

Sıcaklık birden düştü ve ürperip etrafıma bakındım. Kilisenin bulunduğu yer Dublin'in geri kalanından daha soğuktu ama şimdi etrafa saçılan kutsal kitap sayfalarının üstünde, ince bir buz tabakası parıldıyordu. Ryodan'ın da

etrafına bakındığını gördüm. Kar yağmaya başladı. R'jan'ın öfkesinin buna sebep olduğunu Ryodan ile aynı anda anladım. Çıplak omuzlarımdaki karı silkeledim, sonra utanarak irkildim. Kendimi yaşananlara kaptırdığım için, üstümde sadece sütyenimin olduğunu fark etmemiştim. Kıyafetlerimi yerden aldım ve gömleğimi üzerime geçirdim. Fae'den nefret ediyordum.

R'jan'a, "Cruce sizin Peri Diyarınızda yüz binlerce sene yaşadı ve onun ne olduğunu anlamadınız," dedim. "Peri Diyarı'nda bir Unseelie vardı ve kraliçenizin hemen yanında oturuyordu. Bir saniye! Unutmuşum. O sizin kraliçeniz değildi. Bir insandı. Tanrım, bunların hepsi aptalca değil mi?"

R'jan, Ryodan'a, "Bücürü sustururs an seninle konuşurum," dedi.

Sırtımı dikleştirip Ryodan'ın beni savunmasını bekledim.

"Sessiz ol evlat."

Sönen bir balon gibiydim.

Ryodan, R'jan'a, "Unseelie olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Ben söylemiştim," dedim.

"Su götürmez bir şekilde."

"Evet, tam olarak öyle dedim."

Ryodan, "Bu *ucube* nedir?" diye sordu.

"Bilmiyoruz. Lanetli kardeşlerimiz hakkında hiçbir zaman çok şey öğrenmeye gerek görmedik."

"Ama o kadar endişelendiniz ki buraya kadar geldiniz. Seelie'nin yeni kralı, karanlık bir Dublin sokağında."

Kendisine Seelie'nin yeni kralı olarak hitap edildiğini duymak, R'jan'ı yumuşattı. Bakışlarını kaçırdı ve birkaç sa-

niye sessiz kaldı. Sonra ürperdi. "Soyumuza gerçek ölümü getiriyor."

"Kılıç ve mızrak gibi," dedim.

"Sana onu susturmanı söylemiştim."

"Ona cevap ver."

"Fae olmanın ne demek olduğunu anlayamaz."

Ryodan bir şey söylemedi. Bir adım öne çıktı ve R'jan bir adım geriledi. Sanki koreografisi önceden yapılmış bir dansı sergiliyorlardı.

"Bir gün insan..."

"Bana ne dediğine dikkat etsen iyi olur."

"... Seni topuklarımın altında ezeceğim ve..."

"O hayali gün gelene kadar, ben konuştuğumda bana cevap vereceksin." Ryodan, Velvet'in cesedinin üzerinden atladı ve aradaki mesafeyi kapattı.

R'jan geri çekildi.

Ryodan, "Bahsettiğin ölümün, kılıcın sebep olduklarından farkı nedir?" diye sordu.

"Senin zavallı beynin, D'Anu'nun büyüklüğünü anlayacak kapasiteye sahip değil."

Ryodan kollarını göğsünde birleştirdi ve bekledi. Adamın havası başkaydı. Büyüyünce ben de onun gibi olmak istiyordum. "Üç saniye sonra senin hiç beynin kalmayacak. İki."

R'jan, "Kılıç ve mızrak, ölümsüz hayatı sonlandırır," dedi. "Bizi bir arada tutan bağları keser ve özümüzü rüzgâra saçar."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Biz ölsek bile, özümüz dışarıda bir yerdedir. Kardeşlerimizi her daim hissederiz, evrenin dokusunda

olduklarını biliriz. Birey gibi gözüksek de devasa ve görkemli bir bütünün parçasıyız. Böylesine büyük ve ilahi bir varlığın parçası olmanın ne demek olduğunu bilemezsiniz. Bu... Bu... Şey... Her neyse, bizim ağacımızı buduyor. Sadece bağlarımızı çözmekle kalmıyor. Rüzgâra hiçbir şey saçmıyor. Hiçbir şey. Kurbanları hiç var olmamış gibi, sanki tarihten siliniyor. Bunun ne kadar acı verici olduğunu bilemezsiniz. Ölüm, kılıç veya mızrakla gelince, bizi bütüne bağlı bırakır. Bu ucube, ırkımızı sakat bırakıyor, ağacımızın dallarını teker teker kesiyor!"

Buz Canavarı, Fae'nin varlığını özünden sonlandırıyordu. Demek ki benim *yaşam enerjisi* teorim doğruydu.

"Bunu durdurmayı çok istiyorsunuz."

R'jan'ın yüz ifadesi, "Ha?" der gibiydi.

"Bunun bedelini ödemeye hazırsınız."

R'jan şaşkın bir bakış attı. "Onu öldürmeyi hayal edemezsin. Ayrıca, ben domuzlarla ve aptallarla pazarlık yapmam."

"Onu öldüreceğim. Sen de hizmetlerim için bana belirlediğim bedeli ödeyeceksin. Ve bir gün, önümde diz çöküp bana bağlılık yemini edeceksin. Chester's kulübünde. Fae'den oluşan kalabalık bir grubun önünde."

Heyecanla, "Havai fişek patlatabiliriz," dedim.

R'jan, "Asla," dedi.

Ryodan, "Ben sabırlı bir adamım," dedi.

Bir saat sonra enkazın arasında dolaşıp poşetlerimi kanıtlarla doldururken, yaşananları tekrar düşündüm. Çantamda poşetlere yer açmak için bir çikolata daha yedim. "Sen sabırlı bir adam değilsin. Bir şeye odaklanırsın ve füze gibi

onu takip edersin. Sen insanları bir şeye zorlayan ve onları yönlendiren birisin. Bu konuda tanıdığım herkesten iyisin ve ben Rowena'yı tanıyorum."

"Sabır ve istikrar aynı şeyler değildir. Ne kadar sabırlı olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Bir şeyi istiyorsam sabırlı olabilirim."

"Senin gibi biri ne isteyebilir? Daha fazla güç? Daha fazla oyuncak? Daha fazla seks?"

"Hepsi, her zaman."

"Açgözlü."

"Evlat, sana bir şey söyleyeyim. Birçok insan bu dünya üzerinde geçirdiği ömrü yarım yamalak yaşar. Günlerini sorumluluklar ve pişmanlıklar içinde tüketirler. Doğduktan kısa süre sonra bir hataya düşerler. Ne istedikleriyle ilgili çelişkili düşünceleri vardır ve yanlış tanrılara tapmaya başlarlar. Merhamet. Adalet. Fedakârlık. Yapabilecekleri bir şey yoktur. İstediğini yapabilmelisin. Merhamet doğada yoktur. Doğa, fırsatları kaçırmayan bir katildir. Biz aynı doğmadık. Bazılarımızı daha güçlü, daha hızlı ve daha zekidir. Bunun için özür dileyemeyiz. Fedakârlık imkânsız bir şeydir. Kendi arzularının sonucu olmayan bir eylem yoktur. Bu açgözlülük değildir Dani. Yaşamaktır. Ve yaşadığın her gün için mutlu olmalısın."

"İşimiz bitti mi? Çıkartmam gereken bir gazete var." Gözlerimi devirdim, böylece sözlerinin beni ne kadar etkilediğini fark edemeyecekti. Duyduğum en zekice konuşma olabilirdi. "Hey, sence kılıcım..."

"Tanrı aşkına, hayır."

"Tamam ahbap. Sadece sordum."

*

Dublin'de, buzlanan iki yerde daha durduk, önce spor salonuna sonra da küçük barlardan birine uğradık. Barın girişi, kaldırımın ortasında bir delik gibiydi ve beton parçaları tehlikeli açılarla etrafa saçılmıştı. Etrafına bir şerit çekip çocukların deliğin içine düşmesine engel olacak kimse yoktu. Zaten duvarlar yıkıldığından beri, ortalıkta gezinen çocukların sayısı da azalmıştı. Büyük bir kısmını sokaklardan almıştık. Bazıları bizimle gelmeyi reddetmiş ve yerin altına kaçmıştı. Onlara saygı duyuyordum. Gerçekten parçası olmadığını bildiğiniz bir aile tarafından bakılmak hoş olmayabilirdi. Birkaç sene sonra ne kadar vahşi olacaklarını biliyordum. Neye dönüşeceklerini merak ediyordum. Yalnız büyüyenler, sert olurlardı.

Duvarlar düşene kadar, Dublin'in altında bu kadar çok yer olduğunu bilmiyordum. Birkaç yer altı nehri olduğunu düşünür, İsa Kilisesi ve Aziz Patrick'in altında birkaç mezar olduğuna inanırdım. Belki birkaç tane de şarap mahzeni vardı. Fakat Dublin'in sırları çoktu. Duvarlar yıkıldıktan sonra, yerin altında yüzlerce yer bulmuştum. Biz İrlandalılar zeki yaratıklardık, kendimizce önlemler almayı severdik. Neden almayalım ki? Ne kadar süredir kimlerin bizi yönetmeye çalıştığını düşünecek olursak bu çok normaldi.

Deliğe göz gezdirdim. "Ahbap, aşağıda poşetleri nasıl dolduracağım?"

"Patron, bir sorunumuz var."

Omzumun üzerinden geriye baktım. Ryodan'ın adamlarından biri dibimizde dikiliyordu. Sıklıkla görmediğim biriydi. İsmini hiç duymamıştım. Havayı hiç dalgalandırmadan odalara sessizce girdiği için, bir Gölge olduğunu

düşünürdüm. Benden kırk beş santimetre uzun ve yüz otuz kilo ağırlığında olduğunu düşünecek olursak, girdiği yerlerde fark edilmemesi büyük bir yetenekti. Benim gibi, her şeyi gözetlerdi. Çok fazla konuşmazdı. Diğerleri gibi uzun ve kaslıydı, yaraları vardı, saçları gece rengiydi ve gözleri, bir bardağın içindeki viskiye benziyordu.

"Dinliyorum."

"Lanet olasıca yarım kanlı İskoçyalı, kılıcı aldı."

"Ne?" diye patladım. "Kılıcımı Christian mı aldı? Size buzlarının çözülmüş olabileceğini söylemiştim! Gidip bakalım mı diye defalarca sordum! Sizin sorununuz nedir? Sıradan yarım kanlı insanı, sıradan bir kılıçtan uzak tutamıyor musunuz?"

Gölge, bana bir bakış attı. "Artık neredeyse tam kanlı bir Unseelie Prensi ve yanında alev makinesi vardı." Ryodan'a döndü. "Lor ve Kasteo kötü yandılar."

Bir alev makinesi! Benim aklıma neden gelmemişti? Ben bir saç kurutma makinesinin işe yarayacağını düşünmüştüm. Daha büyük düşünmeye başlamam gerekiyordu. O kadar öfkeliydim ki başım öfkeden zonklamaya başladı. "Anlamıyorsunuz, Christian'ın yatağında uyandığımda, yatakla duvar arasında ölü bir kadın buldum! Şimdi beni öldürmek istiyor ve kılıcımı almasına izin verdiniz! Ben ne yapacağım? Ryodan lanet olasıca silahını benimle paylaşmıyor! Ben kendimi nasıl koruyacağım? Siz hiçbir işi doğru düzgün yapamaz mısınız? Bir kılıca göz kulak olacaktınız! Sadece tetikte olacaktınız! Ve alev makinesi bizim aklımıza neden gelmedi? Aranızda kafası çalışan biri yok mu? Alev makinesi! Harika bir fikir! Kılıcım zarar gördü mü?"

Ryodan, "Christian'ın yatağında uyandığında?" diye sordu.

Ağzım açık kaldı. "Ahbap, senin seçici duyma diye bir sorunun var, önemli kısımları hiç duymuyorsun! Benim, yatağında uyanmam neyi değiştirir? Sen Velvet'i nasıl öldürdün? Benden gizlediğin buydu, değil mi? Silahlarını paylaşmayı öğrenmen gerek."

"Ne zaman."

Kelimeleri söyleyiş şeklinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı ve takırdamasınlar diye dişlerimi sıktım. "Üstümü bir mağazada değiştirmedim! Tamam, vur beni! Kılıcımı almam gerek. Kılıcı almak için ne yapacaksınız?"

Ryodan'ın yüzünü hiç bu kadar ifadesiz görmemiştim. Şimdi suratı, buzdan bir kalıp gibiydi. Sesinin hiç bu kadar yumuşak ve ipeksi olabileceğini düşünmezdim. "Onu Chester's kulübüne götür ve kilitle. Ben kılıcı geri alırım."

Gölge'nin yüz ifadesi sertleşti. Sanki benim için gönderilen bir ölüm meleğiydi.

Elimi cebime attım. Bombalardan birinin pimini çıkarttım. Saymaya başladım çünkü zamanım vardı. Hiçbir yere kilitlenmeyecektim. Dani Mega O'Malley için, artık kafes diye bir şey yoktu. Patlamasından bir saniye önce bombayı önlerine fırlattım. Dancer'ın benim için tasarladığı Gölge öldüren parlaklık, etrafa saçıldı. "Chester's kulübüne kıçımı kilitlersiniz," dedim.

Süper hıza geçerek uzaklaştım.

27

UÇURUMA BİR ADIM UZAKTAYIM VE GÜCÜM KALMADI

En iyi numaralarımdan biriydi.

Bunu yapmak hakkımdı. Ryodan'ın yüzündeki ifade gibisini görmemiştim. Chester's kulübünde bir sürü Fae öldürdüğümde bile yüzü böyle değildi. Şimdiki yüz ifadesi, beni zindana kilitlediği zamankinden bile kötüydü.

Süper hızdayken, su kulesinin üzerine adım atıp benim için bir işi olduğunu söylediğinden beri hayatımı nasıl berbat ettiğini düşündüm. Sanırım sorunun ne olduğunu biliyordum. Hem Christian hem de Dancer'a kızgın olmasının sebebi, süper kahraman erkek arkadaşlarımdan birinin, kıçını tekmelemesinden korkmasıydı ve bana zorla imzalattığı kontratı bulup yırtmalarını istemiyordu. Beni kendi amaçları için kullanmak istiyordu ve sırf bu yüzden, diğerlerinin benim yakınıma girmesini istemiyordu. Christian, fiziksel güç olarak Ryodan'a meydan okuyabilecek biriydi. Dancer'ın ise zekâsı yeterdi.

Benim süper kahraman bir erkek arkadaş istemediğimi anlamıyordu.

Ben herkesin kıçını tekmeleyebilen bir süper kahraman olmak istiyordum.

Ağzım çikolata doluyken, "Ah, ne kadar lanet bir gün," diye mırıldandım. Fıstıklar ve çikolata gırtlağıma takıldı, yutkunamadım. Son zamanlarda çok fazla çikolata yemeye başlamıştım. Çünkü hem çantam çikolata doluydu hem de yanımda başka yiyecek yoktu. Tuzlu bir şeyler istiyordum. Bazen, çok fazla şeker aldığım için, annemin mısırlı bifteğini, taze rozmarin ekmeğini ve patateslerini özlüyordum –lanet olsun, düşündükçe ağzım sulanmaya başladı!

Hemen bir bakkala girdim. Boştu. Üç blok kuzeydeki markete gittim. Boştu. On blok ötedekine girdim. Tamamen temizlenmişti. Bir poşet cips için neler vermezdim? Enerji vermeyeceğini biliyordum ama benim için şimdi dünyanın en lezzetli şeyiydi! Çikolatadan başka bir şey yemek için can atıyordum. Fasulye de olabilirdi. Biraz ton balığı bile neşemi yerine getirebilirdi.

Kendime geldim. Enerjimi boşa harcıyordum. Şimdi yiyebileceğim başka bir şey yoktu ve kafesteyken öğrendiğim şeylerden biri de ya istediğiniz şeye sahip olmuş gibi rol yapar veya onu daha fazla düşünmezdiniz. Rol yapıyorsanız her anının keyfini çıkartır, tadını, kokusunu ve dokunuşunu hayal ederdiniz. Şimdilik buna ayıracak zamanım yoktu. Çılgın bir Unseelie Prens, kılıcımla, benim peşimdeydi. Bana bir ders vermek isteyen ve beni bir yerlere kilitlemek isteyen çılgın bir gece kulübü sahibi peşimdeydi. Kana susamış eski bir erkek arkadaşım da peşimdeydi. Bir de yüzlerce masum insanı öldüren Buz Canavarı vardı.

İlk üçüyle başa çıkabilirdim ama Dublin'in sonuncusundan haberinin olması gerekiyordu.

Şehirde baskı yapabileceğim birkaç yer vardı. Ryodan'ın bu yerleri bulması çok fazla sürmezdi, o yüzden çok fazla vaktim olmadığını biliyordum. Bin tane bile basabilsem, insanlar neler olduğundan haberdar olurlardı. Sonra kılıcımı Christian'dan nasıl geri alacağımı düşünebilirdim.

Liffey Nehri'nin güneyindeki eski Bartlett Binası'nın yanından geçtim, Ha'Penny Köprüsü'nü geride bıraktım, suya paralel bir yolda ilerledim. Suyun üzerinde şimdi yıldızlar parıldıyor, buz kristalleri ışıldıyordu. Her şeyin üzerinde, Fae'nin beraberinde getirdiği menekşe rengine benzer metalik ton vardı.

Birkaç saniye sonra, aradığım binaya girdim, çantamı bir kenara fırlattım ve baskı için hazırlık yapmaya başladım. Parmaklarımı nefesimi hohlayarak ısıtmaya çalıştım ve cep telefonumdan çektiğim resimleri basmaya hazırlandım. Ellerim soğuktan hantallaşmıştı. Sanırım Buz Adam, iklimi de değiştiriyordu. Genelde mayıs ayında sıcaklıklar daha yüksek olurdu. Ve ben daha çok ısınırdım çünkü her yere koşarak giderdim. Fakat bugün hiç ısınmamıştım. Dışarısı şimdi çok soğuk olmalıydı. Keşke Mac'in dükkânındaki gibi bir şöminem olsaydı. Haftalardır dükkânın olduğu sokaktan geçmemiştim. Mac için ölü biri olduğumu bilerek, içeriye girip çıkışını izleyemezdim. Bir daha dükkâna giremeyeceğimi ve onunla birlikte kahkaha atamayacağımı bilmek çok kötüydü. Keşke benim de *Barrons'ın Kitapları ve Baloncukları* gibi bir yerim olsaydı.

"İstekler, arzular, boşa vakit kaybı." Çocukken de yalnızdım ve bazen geceleri televizyonda izleyecek bir şey

bulamazdım. Evdeki sessizlik her zamankinin on misline çıkardı. Ben de sessizliği bozmak için kendi kendime konuşurdum. Sürekli, bir kafesin içinde televizyon seyrettiğim için, en son haberlerden ve gelişmelerden haberdardım, bu yüzden konuşacak çok şeyim olurdu. Belki de yayıncılık aşkım o günlerden kalmaydı. Söyleyecek çok şeyim vardı ve birilerine anlatmalıydım. Şimdi hedef kitlem bütün şehirdi! Çalışırken kendi kendime konuşmaya başladım, son gelişmelerden duyduğum rahatsızlığı dile getirdim.

Eğlenceli bir hikâye çıkartacak zamanım yoktu, genelde *Dani Daily*'nin her baskısında bunu yapmaya çalışırdım çünkü iyi bir gazeteci, insanlara hayatlarını kurtaracak bilgilerle birlikte biraz da eğlence sunmalıydı. Yoksa gazetemi kimse okumazdı. Dokuz yaşındayken, nasıl hikâye yazılacağı, insanların ilgisinin nasıl çekileceği üzerine bir dizi seyretmiştim. Çok ilgimi çekmişti çünkü bir gün anılarımı yazacağımı biliyordum.

On üç yaşında bir gazetem olacağı ve on dört yaşında bir kitap basacağım, o dönemde aklıma bile gelmezdi.

Dani Daily

DUBLIN'DE YENİ YARATIK!!!!
BUZ ADAM yüzlerce insanı öldürdü!!!
SAKIN KAÇIRMAYIN!

BU ARADA, BEN SAVUNMASIZ DEĞİLİM, ÖYLE OLDUĞUMU

**DÜŞÜNENLER VARSA ŞANSINI DENESİN.
HEPİNİZİ BEKLİYORUM!
TÜRLÜ TÜRLÜ GİZLİ SİLAHIM VAR!**

İlk olarak benden duyuyorsunuz bunu!

Dublin'de büyük ve kötü bir Unseelie dolaşıyor, insanları buzlayarak ölüm saçıyor. Yanınıza geldiğini önceden fark etmeniz çok zor. Kiliselere, barlara, spor salonlarına, depolara, kırsal kesimdeki evlere ve sokaklara saldırdı. Hiçbir yer korunaklı değil! Gerçekten çok dikkatli olmalısınız. Etrafınıza dikkat eden biriyseniz havada ani bir parıltı fark eder ve açılan bir yarıktan sisin dışarı çıkmaya başladığını görürseniz, yaratık sizin oraya geldi demektir. İki saniye içinde etrafındaki her şeyi DONDURARAK ÖLDÜRÜR ve sonra ortadan kaybolur.

Gizlenin, sokaklardan uzak durun! Sizi gelişmelerden haberdar etmeye devam edeceğim Dublin.

Ah, bir de buzlanan yerlerden birine denk gelirseniz oradan uzaklaşın çünkü patlıyorlar!

"Buna değmezler." Çok sert sıkılmış bir diş macununun tüpünden fırladığı gibi, giysilerimin içinden fırlayabilirdim. Beni önce Ryodan'ın bulacağını düşünüyordum.

Süper hıza geçtim.

Christian'a çarptım.

"Artık ışınlanabiliyorum evlat. Bir daha benden kaçamayacaksın. Benden kaçabilmen beni deli ediyordu. Artık bu

mümkün değil." Beni bileklerimden yakaladı. Kurtulmaya çalıştım ama sanki bileklerimdeki parmakları değil çelikten kelepçelerdi. Suratına baktım. Boynunda belli belirsiz bir tork dikkatimi çekti. Gözlerinde yanardöner alevler dans ediyordu. Deliliğin bir rengi varsa, gözlerindeki renk olmalıydı.

Soğuk bir ses tonuyla, "İnsanlar," dedi. Yüzü buzdan yapılmış gibiydi ve çok soluktu. Boynunda dans eden parlak dövmeler ara sıra çenesine ve sırtına iniyordu. Derisinin altında rengârenk bir fırtına vardı. "Kafasız geri zekâlılar. Kendi gölgelerinden bile korkuyorlar. Neden onları dert ediyorsun? Neden vaktini onlar için boşa harcıyorsun? Sen bundan daha fazlasını yapacak birisin."

"Ahbap, ben de onlardan biriyim. Lanet olasıca kılıcımı geri ver. O benim."

"Hayır, sen onlardan biri değilsin. Sen insanlığın ötesine geçtin. Bence insanlar senin gibi olmaya özenmeliler." Eğildi ve saçlarımı koklayıp iç geçirdi. "Ryodan'dan uzak dur. Üzerinde onun kokusu olunca çok sinirleniyorum. Kokusu midemi bulandırıyor."

Christian'm elinden kurtulmanın yollarını düşündüm. Kılıcımı da almak istiyordum. Kılıç, üzerinde miydi? Bakışlarımı biraz aşağıya indirdim, vücudunun alt yarısına baktım. Adama niyetimi belli etmek istemiyordum. Kılıcı hiçbir yerde görmedim. Kot pantolon, dağcı botları, krem renginde ve omuz kısmı çok gerilmiş bir balıkçı süveteri gördüm. Süveteri, gelişmeye başlayan kanatlarını desteklesin diye mi giyiyordu? Kim olduğunun farkında değil miydi? O yüzden mi böyle giyiniyordu? Üzerinde hiçbir silah yoktu. Ama zaten çok fazla silaha ihtiyacı da yoktu. Adamın ken-

disi bir silahtı ve süveterinde kan lekeleri dikkatimi çekti. Sebebini bilmek bile istemiyordum. "Sen de insansın, hatırladın mı?" Beyninin bir kısmı buna hâlâ inanıyor olmalıydı. Unseelie Prensler insan kıyafetleri giymezdi.

"Artık değil tatlım Dani. Nasıl bu kadar emin olduğumu biliyor musun? Kendi kendime, *ben insanım,* dedim ve bunun bir yalan olduğunu anladım." Bir kahkaha attı, deliliğin sesi gibiydi.

"Ne olmayı seçersen o olursun," dedim. Birden nefesim kesildi çünkü ellerini kaburgalarımın üzerine koymuş beni öyle sıkıyordu ki kemiklerimin çatırdayacağını düşündüm.

"Ben *BU* olmayı asla seçmedim!"

"Of! Sesini kıs Christian! Bana yine zarar veriyorsun!"

Beni hemen bıraktı. "İyi misin evlat? Kulakların kanıyor mu? Son kadının kulaklarından kan gelmişti. Burnundan da. Ve... Pekâlâ, bir sürü yerinden kan gelmişti."

"Beni bırak. Yapacak işlerim var."

"Hayır."

"Bak, beni öldüreceksen, öldür." Yumruklarımla yüzümün önünde gard aldım. "Haydi!"

Bana baktı. "Bunu neden yapayım?"

"Merhaba, *Yatağının Yanında Ölü bir Kadınla Birlikte Uyuyan Adam*!"

"Sana açıklamaya çalıştım ama beni dinlemedin. Benden kaçtın. Benden neden kaçtın? Sana asla zarar vermeyeceğimi söylemedim mi?"

"Kadını sen mi öldürdün?"

"Hayır."

Bir bakış attım. Yalan söylediğini anlamak için yalan makinesi olmama gerek yoktu. Gözlerinden belliydi.

"Tekrar dene."

"Tamam. Pekâlâ. Onu öldürdüm ama isteyerek yapmadım. Ve onu öldürmedim... öldürdüm."

"Ah, anladım. Onu öldürmeyip öldürdüğün sürece sorun yoktur."

"Anlayacağını biliyordum," dedi. Sanki çok mantıklı cümleler kuruyorduk. İnsan esprilerini anladığına emin değildim. Bence çizginin ötesine fazla geçmişti.

"Seni dinliyorum."

Omzunu silkti. "Anlatacak çok fazla şey yok. Seks yapıyorduk ve birden öldü."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Yaşadığım en garip şeylerden biriydi. Ne yaptığımı bile bilmiyorum."

"Gırtlağını sıkmıyordun veya elinde bir bıçak yoktu, öyle mi?"

"Evet. Cesedi bu yüzden sakladım. Bunun tekrarlanmaması için, sorunun nerede olduğuna bakacaktım. Hayatımın sonuna kadar sekssiz kalacak değilim. Seks olmadan birkaç saati bile zor atlatıyorum. Bir saniye önce harika vakit geçiriyor ve çok ateşli sesler çıkartıyordu, ben de –özür dilerim, muhtemelen bu kısmı duymak istemezsin. Seni kıskandırmaya çalışmıyorum evlat. Sonra birden hareketsiz kaldı ve bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu bilemezsin. Pekâlâ, rahatsız edici olduğu kadar güzel olduğunu da söyleyebilirim. Çünkü dönüştüğüm Unseelie, onun hareketsiz kalmasını tahrik edici buldu ve..."

"Çok fazla bilgi veriyorsun! Seni duyamıyorum!" Kendi kendime bir şarkı mırıldanmaya başladım. Kıskanmak? Neden bahsediyordu?

"Dikkatim dağıldı ve onu daha sonra incelemek için yatağın üzerinde bıraktım. Sonra seni kan revan bir hâlde sokakta buldum ve evime getirdim. Onu görmeni ve hayal kırıklığına uğramanı istemiyordum. Ona ne olduğuna sen gittikten sonra bakacaktım."

"Baktın mı?"

"Hâlâ hiçbir fikrim yok. Hiçbir yerinde iz yok. Çok sert davranıp iç kanamaya sebep olabileceğimi düşünüyordum ama öyle olsaydı dışarıdan da belli olurdu ve hiçbir yerinde iz görmedim. Belki sen de incelemelisin. Bir otopsi yaptırmayı düşündüm ama hiç adli tabip tanımıyorum. Senin bildiğin biri var mı?"

Çok normal bir soruymuş gibi sormuştu. Sanki bir katil değil, cinayeti çözmeye çalışan bir dedektifti. "Hayır." Ne kadar delirdiğini merak ettim. "Onu öldürmek seni rahatsız etti mi?"

Afalladı. "Tabii ki etti! Ben hiçbir şeyi öldürmek istemem. Pekâlâ... Bu tam olarak doğru olmayabilir. Belirli şeyleri öldürmek istiyorum. Bir sürü şeyi. Özellikle de Ryodan'ı. O piç söz konusuysa, nasıl öldüreceğimi saatlerce hayal edebilirim."

"Bu konuda seninle tartışmam," dedim.

"Ben de aynı fikirdeyim ama şimdi sorunun ne olduğunu anlayamazsam, aynısını gelecekte de tekrarlayabilirim."

"Kılıcım nerede." Ryodan gibi, sonunda soru işareti olmadan dile getirdim bunu. Soru değil bir talep gibiydi. İnsanlar içgüdüsel olarak adama cevap veriyorlardı. Çünkü o Ryodan'dı ve her şeyi kendi lehine çevirebilen biriydi.

Christian gülümsedi ve bir saniyeliğine, önceden kim olduğunu gördüm. Artık yüzü Unseelie Prense geçişini

neredeyse tamamen tamamladığı için, yüz ifadeleri daha okunaklıydı. Sanırım kaslar birbiriyle savaşmıyor, bir şekil almaya çalışıyordu. Büyüleyici bir gülümsemesi vardı, öldürücü bir şeydi. Bununla istediği kadını elde edebilirdi. Ve isterse, o kadını anında öldürebilirdi.

"İtiraf etmelisin, alev makinesi harika bir fikirdi, değil mi? Buzları erittim ve Ryodan'ın adamlarını kızarttım. Hazırlıksız yakalandılar. Lanet olasıca geri zekâlılar. Bir şeyi istiyorsan gidip alırsın, bu kadar basit."

"Kılıcıma zarar verdin mi? Bir saniye!" Bana olanları (daha doğrusu *olmayanları*) fark etmem bu kadar uzun sürmüş olamazdı. "Yanında kendimi Pri-ya'ya dönüşüyormuş gibi hissetmiyorum!"

"Onu nasıl kısacağımı öğrendim. Gücü yeniden açmak kadar kolay. Tek yapmam gereken bu."

Gücü üzerime çarptığı anda öyle utanç verici bir ses çıkarttım ki utancımdan ölebilirdim.

Kendimi yere bırakmama engel oldu ve beni ayakta tuttu, bileklerimi bırakmadı. "Evlat, bana öyle bakmana gerek yok. Diğer taraftan, evet. Evet. Evet. Böyle bak. Prensesim, beni öldürüyorsun!"

"Kapat şunu Christian! İlk seferini kendim seçmek istiyorum!"

Kendimi yere bıraktım, gözlerimi kırpıştırdım, başım dönüyordu. Christian gitmişti.

Beni bırakınca, ıslak bir karton kutu gibi kendimi yerde bulmuştum. Oturduğum yerden etrafıma baktım ama bir şey göremedim, kafamı boşaltmaya çalıştım. Ya tamamen gitmişti ya da gücünü kısmıştı. Fakat gücünün artçı etkileri devam ediyordu.

Sesi tavana yakın bir yerden geldi. "İlk seferi, öyle mi? Ben emindim ama bunu senden duymak çok güzel oldu. Bekleyeceğim. Ben de seçimin sana ait olmasını isterim. Çikolatalar ve güller seni bekliyor olacak. Müzik ve tatlı öpücüklerle birlikte. Hayal ettiğin her şey olacak. Senin için kusursuz olmasını istiyorum."

Yüzüm kızardı. Bekâretim hakkında benden başka kimse konuşamazdı.

"Bu konu beni ve sadece beni ilgilendirir. Bu konuda konuşmayalım. Şimdilik."

Beynimin içine bir tava yemiş gibiydim. Benimle dalga mı geçiyordu? Christian, yarı-deli Unseelie Prensi hâliyle, benim erkek arkadaşım, hatta ilk erkeğim olacağını mı düşünüyordu? Ahbap, ben on dört yaşındaydım ve o bir Unseelie Prensiydi! Ve benden on yaş büyüktü! Ağzımı açıp düşüncelerimi dile getirmek istedim. Fakat sonra beni saplantı hâline getirmiş bir Unseelie Prensi'nin çok da kötü bir şey olmadığına karar verdim ve çenemi tuttum. Kontrol edilmesi zor olabilirdi ama bütün silahlar işe yarardı ve Christian böyle bir tasma takılırsa, kusursuz bir silahtı. Özellikle de Ryodan'a karşı.

Soru: Tasmayı takabilir miydim? Ve bunu başarsam bile ihtiyacım olduğunda ona güvenebilir miydim?

Kelimelerimi dikkatli seçtim. Prens ve yalan dedektörü bir aradaydı. Eğer bu adama tasma takabilirsem her şeyi becerebilirdim! Fakat bir mayın tarlasında yürümek gibi olacaktı. Fikir çok hoşuma gitti. Kendimi test etmek için harika bir yöntemdi. "Anlayışın için teşekkürler Christian," dedim.

"Sorun değil. Aslında sorun ama idare ederim. Şimdilik!"

"Diğer Unseelie Prensler beni korkutuyor."

"Korkutmaları gerek. Yürüyen kâbus gibiler! Yaptıkları pisliklerin bazılarına inanamazsın."

Ortadaki ironiyi gözden kaçırıyordu. Bir saniye önce Unseelie Prensi olduğunun farkındaydı, bir saniye sonra kendisinin konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi konuşuyordu. *Evet, inanamam, çünkü sen de onlar gibisin*, demek istedim. "Yanımda kılıcım olmayınca kendimi hiç güvende hissetmiyorum," dedim. Tavana doğru baktım. Bina eskiden depo olarak kullanılan bir yerdi, sonradan basımevine dönüştürülmüştü. Şimdi depodan geriye, çelik kirişler kalmıştı. Christian'ın nerede olduğunu göremiyordum.

Birden önümde belirdi, resmi bir selâm verdi.

"İşte kılıcınız leydim. Onu size geri getirmek için, gerekirse dünyanın ve cennetin altını üstüne getirirdim." Elleriyle tuttuğu kılıcı bana uzattı. Bana baktı ve ben de yüzüne bakıp gözlerindeki deliliğin derecesini anlamaya çalıştım. Gözlerim doldu, sanki kan ağlayacaktım. Burnumu çektim, bakışlarımı yüzünden ayıramıyordum. Gözleri sanki gökkuşağının üstünde duran sıvı gümüş gibiydi. Derisinin altındaki dövmeler de gökkuşağının altından akan ve içine girip yüzebileceğim nehirlere benziyordu. Başım döndü.

"Gözlerime bakma evlat. Yapma!" Çenemi havaya kaldırdı ve göz temasına son verdi. Parmaklarını yanağımda gezdirdi. Eli kanlanınca parmaklarını yaladı. "Asla gözlerime çok uzun süre bakma. Sana zarar verir." Sonra gülümsedi. "Kutsal olana dokunabiliyorum. Bunu yapamayacağımı düşünüyordum."

Ellerindeki Seelie kutsal nesnesine baktım, sadece insanların ve Işık Sarayı'ndan olanların dokunabileceği dört

Fae tılsımından biriydi. Kılıcı alıp kalbine saplayarak, ondan sonsuza kadar kurtulabilirdim.

Kılıcıma uzandım.

Geri çekildi. "Biraz teşekkür fena olmazdı."

"Christian, sen harikasın," dedim. "İlkinde hayatımı kurtardın ve şimdi de diğerleri bana yardım bile etmezken kılıcımı bana geri getirdin."

"Ryodan piçinin etmediğine eminim."

"Etmedi," diye onayladım. Kılıcıma tekrar uzandım. "Kimse bana senin gibi değer vermiyor."

Fısıltıyla, "Ah, kızım, sana ne kadar değer verdiğimi hayal bile edemezsin," dedi. "Senin içini görüyorum."

"Kılıcımı şimdi alabilir miyim?" Dokunmayı o kadar istiyordum ki avucum kaşınıyordu.

Başını yana yatırdı ve bana bir Unseelie Prensi gibi baktı, sanki başı ve boynu birbiriyle uyumsuz konumlardaydı. Tüylerim diken diken oldu. "Beni öldürmeyi aklından geçiriyor olamazsın, değil mi?"

"Tabii ki aklımdan geçti ama bunu yapmayacağım," dedim. En azından, şimdilik yapmayacaktım.

Gülümsemesi canımı yaktı. "Güzel, çünkü bu akşam sana bir hediyem daha var. İnsanları kurtarmayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden sana yardım edeceğim. Bunu erken evlilik hediyelerimden biri olarak kabul edebilirsin."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ne? Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Ya başardım ya da yüzümdeki ifadeyi yorumlayamadı çünkü konuşmaya devam etti.

"Unseelie Prensleri, deponun üzerinde havadaki yarığın içinden çıkan şeyin ne olduğunu biliyor. Ona Gh'luk-ra d'J'hai diyorlar."

"Bunun anlamı nedir?" Evlilik hediyeleri? Aklını tamamen mi kaybetmişti?

"Çevirmesi çok zor. Unseelie'nin buz için kırk dokuz kelimesi vardır ve d'J'hai kelimesinin bilmediğim birkaç anlamı daha olabilir. Kabaca, Kırağı Kralı diyebiliriz."

"Kırağı Kralı," dedim. "O nedir? Onu nasıl öldürebiliriz? Kılıç işe yarar mı?" Tabii eğer donmadan yakınına girebilen birisi varsa.

"Bilmiyorum ama sorularının cevaplarını alabileceğimiz bir yer biliyorum. Bu soruların cevapları varsa tek bir yerde olabilir. Kılıcını al evlat. Savunmasız olman hoşuma gitmiyor. Ve sürekli benim yanımda takılmak istemediğini de biliyorum. Nasıl bir yaratığa dönüştüğümü bildiğim için seni suçlayamam."

İki elimle uzandım. Kendime hâkim olamadım ve heyecanla titremeye başladım.

Eğildi ve kılıcı avuçlarıma bıraktı.

Gözlerimi kapattım ve rahatlayarak iç geçirdim. Çeliğin elimdeki soğukluğu... Seksten bile güzel olmalıydı! Sanki iki kolum birden kesilmiş ve onlar olmadan nasıl yaşayacağımı düşünürken, tekrar geri kazanmıştım. Kılıcımı çok seviyordum. Onunla, yenilmezdim. Kılıcım elimdeyken korku nedir bilmiyordum. İçimde bir yerlerde, kanımın diğer insanlardan farklı aktığı kısımda, vitesler değişti ve çarklar yerli yerine oturdu. Kılıcımla bütünleştim. Artık tamamlanmıştım.

Christian, "Ah, bir gün harika bir kadın olacaksın," dedi. "Bir orduyu yönetecek kadar tutkulu olacaksın. Gerçi benim ordum yok. Şimdilik."

Bir Unseelie Prensi'ne tasma takmak istiyor olabilirdim ama bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak gerekti.

"Hiçbir zaman evlenmeyeceğim."

"Evlenmekten bahseden kim?"

"Ahbap, erken evlilik hediyeleri diyen kimdi?"

Aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Evlilik hediyeleri mi?"

"Ve yönetecek bir Unseelie Ordusu da istemiyorum."

"Ordu? Dani, kuzum, sen neden bahsediyorsun? Ben sana Kırağı Kralı'nı anlatıyordum. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun? Çok güzel bir gece olacak. Yakalayacağımız bir yaratık var." Bana göz kırptı. "Ve bu akşam o yaratık ben değilim."

Ahbap. Bazen insana söyleyecek söz kalmıyordu.

28

UÇURUMUN KENARINA GİTMEKTEN KORKMAM

İyi bir lider dünyasını tanır.

Ben dünyamı tanımıyorum.

Pekâlâ, bu tam olarak doğru değil.

Rowena'nın giyinme odasında durduğum yerden 152 adım ötede, budanarak şekil verilmiş çalılardan huzurlu bir çardağın, taştan bankların ve su dolu bir süs havuzunun bulunduğu bir yer olduğunu biliyordum. Burası zor zamanlarda meditasyon için Yüce Sahibe Deborah Siobhan O'Connor tarafından yapılmıştı. Manastıra sıklıkla kullanılacak kadar yakın ama kafa dinlemeye izin verecek kadar uzaktı. Eskiden gümüş renginde suları olan havuzu, çok uzun zaman önce şişko kurbağalar işgal etmişti. Serin bir rüzgârın estiği yaz akşamlarında Rowena'nınkinden üç kat yukarıda ve iki kat güneydeki odamda, kurbağaların seslerini dinleyerek uyuyabiliyordum. Ayrıca, manastırda, herkesin kullanımına açık 437 oda olduğunu da biliyordum.

Giriş katına yirmi üç oda eklendiğinin, diğer katlara da eklentiler yapıldığının ve sayısını bilmediğim gizli odalar olduğunun farkındaydım. Manastır, gizli geçitler, paneller, hareket eden taşlar, zemin tahtaları ve şömineler ile doluydu. Bir de Yeraltı vardı. Manastırı hep böyle görmüştüm: Yukarıda pencerelerden içeriye güneş ışığı süzülüyor, sidhe kâhinleri ekmek pişiriyor ve temizlik yapıyor, normal kadınlar gibi görünüyordu. Yeraltı'nda ise dolambaçlı koridorlarıyla, karanlık bir şehir vardı: Mahzenler, mahzen mezarlar ve Tanrı bilir başka nelerle doluydu. Orada sidhe kâhinleri kanlarındaki kadim bileşen sayesinde başka bir şeye dönüşüyordu.

Manastırdan sekiz yüz metre geride, 282 ahır bölmesi olan, bir zamanlar inekler, atlar ve domuzlar için kullanılan bir çiftlik vardı. Çiftlikten biraz uzakta, kırk ineği barındıran bir mandıra olduğunu biliyordum. Orada eskiden tereyağı ve krema yapılırdı. Mandıranın da arkasında beşer tarhtan oluşan on yedi sıra olduğunu, bu seksen beş sebze tarhında bir zamanlar manastırda yaşayan bin kişiyi besleyecek ve hatta fazlasını civar köylere satmamıza imkân sağlayacak kadar çok ürün yetiştirildiğini biliyordum.

Fakat bunların hepsi farklı bir dünyaya aitti.

İçinde yaşadığım, artık bildiğim dünya değildi.

Saat sabahın dört buçuğuydu. Örtüye biraz daha sarındım ve uzun gölgeli, budaklı meşelere baktım. Kafes şeklindeki dalların arasından geçen ve ay ışığı ile aydınlanan kirişleri inceledim. Çardağın tanıdık görüntüsünü görmeme engel olan şey, Mac'in Boyutlar Arası Peri Çukurları ismini verdiği tehlikeli oluşumdu; biz bunlara kısaca BPÇ diyorduk. Bu BPÇ, kristalden bir tornado gibi, huni şeklindeydi

ve sütlü bir leylak gibi parıldıyor, donuk dış yüzeyi ay ışığını yansıtıyordu. Gün ışığında, saydam yüzeyleri ortamdaki diğer nesnelerden ayırt etmek zordu. Yüzeylerin şekilleri, dokusu ve büyüklükleri de çok çeşitliydi. Arka bahçemizden büyük ve elimden küçük BPÇ'ler görmüştüm. Şimdiki ise dört katlı bir bina yüksekliğinde ve genişliğindeydi.

Bana onlara verdiği ismi ilk söylediğinde çok gülmüştüm. O zaman ailem yeni öldürülmüştü ve ben özgürlük sarhoşuydum. Etrafımdaki herkes, serbest kalan yeni yaratıklar yüzünden endişelenirken, ben hayatımda ilk kez kendimi inanılmaz güvende hissediyordum. Benim yaratıklarım gitmişti. Bir süredir beni manastıra almaya çalışıyorlardı ama pazar kahvaltısında annemin gözlerindeki zafer parıltısını görünce, babam ile Rowena'yı çok istediği bir şeyden vazgeçirecek bir çözüm bulduğunu düşünmüştüm. Ufak tefek Yüce Sahibe, yıllar boyunca benimle ailem arasında dikilerek sadakatimi kazanmıştı.

BPÇ'ler artık gülünecek bir şey değildi. Her yerdeydiler. Şimdikini bir hafta önce bulmuştuk ve manastıra doğru ilerliyordu. İzlediği yolu takip ederek, yönünü nasıl değiştirebileceğimiz üzerinde planlar yapmıştık. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Sanki BPÇ'lerin yönünü devasa bir vantilatör ile değiştirmek mümkünmüş gibi. Ben bu grubun lideriydim ama manastırın peri gerçekliğinden geriye kalan bir parça tarafından yutulmasına engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu! Bir BPÇ, zeki bir düşman bile değildi. Sadece kazayla ortaya çıkan bir oluşumdu.

Bir de endişelenmemi gerektiren zeki düşmanlarımız vardı. Kıskanç olanların üst kattaki hâlleri, Yeraltı'ndaki hâllerine hiç uymuyordu. Şüphesiz kendi aralarında, kale-

mizin altına kilitlediğimizi bütün dünyanın bildiği sonsuz bilgilerden ve güçten bahsediyorlardı. Bütün bu hazineleri, yaşları yediyle yüz iki arasında değişen 289 yeteneksiz kadın koruyordu.

Sorumluluğunu üstlendiğim kişiler bunlardı.

Onlar için, acımasızca katledilmekten başka bir son göremiyordum.

Daha çok sidhe kâhine ihtiyacım vardı. Sayımızı artırmalıydım.

Dün akşam, BPÇ'nin manastıra ulaşmasına iki kilometre kala, kızları bir araya toplamıştım. Yolunu yüzde doksan dokuz doğrulukla öngörmüştük, evimize girecekti. Tek soru, Rowena'nın odasının yakınında, şapelin ne kadar güneyini içine alacağıydı. Manastırın her yerini yok edip geride bir enkaz ve belki de ara sıra olduğu gibi kırmızı bir duvar bırakacak mıydı?

Mevcut hızına bakacak olursak, bir uçtan diğerine ulaşması neredeyse bir saat alacaktı. Yıkımın zamanını ve yörüngesini önceden tahmin edebiliyorduk çünkü geride yüzlerce millik kurum ve kül bırakmıştı. Toz tarlalarının ortasında toprağı yakıp kavurduğu yarıklar görüyor, büyük binalardan geriye kor hâlinde küçük dağlar bıraktığını biliyorduk.

Hareket eden bir krematoryum gibiydi, manastırımıza doğru gelen ateş-dünyası parçasıydı ve betonu anında sıcak küllere dönüştürebiliyordu. Duvarlarımıza girecek olursa evsiz kalacaktık. Kalemizin altındaki özel bir buz küpüne neler yapacağını ise söylememe gerek yoktu.

Üzerine büyü yapmayı, yolunu değiştirmeyi, yok etmeyi ve olduğu yere bağlamayı denedik. Bütün günü Rowena'nın

odasındaki eski büyü kitaplarını inceleyerek geçirdim fakat bir işe yaramayacaklarını biliyordum. Gerçek kütüphanesini henüz bulamamıştım. Bildiğim şeylerden biri de kucağında taşıdığını gördüğüm kitaplardan bazılarının nerede olduğunu bilmediğimizdi. Şimdilik.

Kızlarım sürekli ağlıyorlardı. Yorgunduk ve yakında evsiz kalacaktık.

Sonra siyah bir Humvee geldi ve Ryodan'ın üç adamı araçtan indi.

Margery ile birlikte.

Adamlar güvenli bir mesafeye çekilmemizi söylediler. Bizi şaşırtan karanlık bir büyü kullanarak, BPÇ'yi duvarlarımıza otuz metre kala olduğu yere sabitlemeyi başardılar. Bize, BPÇ'nin yerinden hiçbir zaman kıpırdamayacağını garanti ettiler.

"Ama burada olmasını istemiyorum," dedi. "Bununla ne yapacağım? Yerini değiştiremez miyiz?"

Beş kafam varmış gibi bana baktılar. "Kadın, sizi tamamen yok olmaktan kurtardık ve şimdi bunu mu kafaya taktın? Lanet olasıca şeyi çöp öğütücü olarak kullanın. Düşmanlarınızın ve manastırınızın cesetlerini bununla yakın. Bunlardan bir tanesi Chester's kulübü yakınında olsa patron çok sevinir. Ateşi hiçbir zaman sönmüyor."

"O zaman oraya götürün!"

"Bunu yapmanın tek yolu, bağını çözmek. Bunu yaparsak manastırınızın içinden geçecek. Bence patron bunu istemediği için mutlu olmalısınız çünkü o zaman buranın yıkılması kaçınılmaz olacaktı. Dublin, duvarlarınızın diğer tarafında. Kapılarınızı açık tutun. Ryodan birkaç gün içinde gelip kendisine olan borcunuzu açıklayacak."

Adamlar gittikten sonra Margery yumruğunu havaya kaldırıp kutlama çağrısı yaptı. Tehlike geçmişti ve bir gün daha yaşayacaktık. Kızlarım neşeyle ona destek verdiler. Ben şaşkın gözlerle etrafıma bakınırken beni kimse umursamadı.

Ryodan birkaç gün içinde gelecekti.

Kendisine ne borçlu olduğumuzu söyleyecekti.

Yıllar boyunca bu duvarların arkasına gizlenip önemsiz görünmeye çalışmıştık. Dikkat çekmemek için uğraşmıştık. Tarlalarda yürür, Sean'ı hayal eder, geleceğimizi planlar, sidhe kâhini büyülerini çalışır ve ara sıra da bilgeliğimle kızlara kılavuzluk ederdim. Tanrı'ya, sahip olduğum şeyler için şükrederdim.

Manastırı seviyordum. Kızları seviyordum.

Arkama döndüm ve Cruce'un şeffaf görüntüsünün yanından geçtim. Saatler gece yarısını gösterdiğinden beri, dört buçuk saattir, giyinme odamdaki divanın üzerinde oturuyordu. Kanatlı ve her zamanki gibi çıplaktı. Alnımı bir mendille sildim, son zamanlarda sürekli terliyordum. Sean dün akşam yanıma gelemediği için iki gündür uykusuzdum. Cruce şimdi bana işkence etmenin başka bir yolunu bulmuştu. Neyse ki şimdilik sadece gerçek görüntüsünün ucuz bir taklidiyle geliyordu. Benimle konuşamıyor veya bana dokunamıyordu. Yoksa bunları çoktan yapardı. Yan gözle Cruce'a baktım.

Giyinmeye başladım.

Dün akşam ilk kuzenim, benden daha iyi bir lider olduğunu göstermişti.

Çünkü ben kendi dünyamı tanımıyordum.

Şimdi bunu değiştirmenin zamanı gelmişti.

*

Dublin yolu uzun ve sessizdi. Artık dinlediğim radyo istasyonları yoktu ve yanımda bir cep telefonu veya iPod taşımıyordum.

Çetin bir gündü, Margery manastırın içinde yönetimi devralmış gibi dolaşıyor, son dakikada manastırı kurtardığı için tebrikleri kabul ediyordu. Kızları tahrik etmeyi amaçlayan ateşli cümlelerle beni eleştiriyordu. Kızların, benim de Rowena gibi kendilerini kısıtladığımı düşünmesini sağlıyordu. Üç yüz çocuğu, genciyle ve yaşlısıyla, savaşa mı götürmeliydim? Margery ile daha sonra konuşacaktım. Korkusuzca saldırmak yerine, zekâmızı ve gücümüzü kullanmalıydık.

Zekâ ve gücün bizi evsiz bırakacağını söylüyor, manastır bugün ayakta duruyorsa bunu korkusuz olmamıza bağlıyordu.

Gerçi bu konuda şimdi haklı olabilirdi ama ikimiz arasında, kızların kaderini de ilgilendiren daha derin bir sorun vardı. Margery'nin umurunda değildi. Kontrolü ele geçirmek için, gerekirse sidhe kâhinlerini ölüme gönderirdi çünkü onun için liderlik, diğerlerinin değil kendinin güvende olmasıydı. İronik olan, kendini büyük görmesinin, şimdi onu benden daha karizmatik bir lider yapmasıydı. Şehre giderken, kızları yönetmek istiyorsam, onları etkilememem gerektiğini düşündüm. Bir karar verme zamanıydı: Ya liderliği devredecek ya da birçok şeyimi değiştirecektim.

Saat on civarı Chester's kulübüne vardım ama şehrin yıkık dökük sokaklarında üç blokluk bir sıra görünce çok şaşırdım. Dublin'de bu kadar genç insan olduğu veya onları sıradan bir sah akşamı şehirde her şey normalmiş gibi kuyrukta bulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dünyanın hastalıklı ve ölmek üzere bir yer olduğunu bilmiyorlar mıydı? Mahşerin Dört Atlısı'nın ayak seslerini duymuyorlar mıydı? Şimdilik birini atından indirmiştik ama son bıraktığımda, divanımdan bana baştan çıkarıcı bakışlar atmakla meşguldü. Yerine yenisi geliyordu. Yakında yine dört kişi olacaklardı.

Arabamı ara sokakta bıraktım ve sıranın sonuna geçtim. Yeni dünya hakkında ilk dersimin, sabaha kadar bir kuyrukta beklemek olacağı aklıma gelmezdi.

Sokaktakilere merhaba demeye yeni başlamıştım ki bir el arkamdan koluma uzandı.

"Ryodan seni şimdi görecek."

Adamlarından biriydi. Diğerleri gibi uzun boylu, kaslı ve yaralıydı. Sıranın önüne kadar bana eşlik etti. İnsanlar tehditler savurdu ve isyan ettiler. Kulübe inerken, kalbimin empatisini gizlemek için kalkanlarımı açtım.

Müzik, çekiç gibi beynime indi. Elimden geleni yapsam da duygular beni ısırmaya başladı. Öylesine çıplak bir açlık, öylesine derin arzular hissettim ki afalladım! Her şey yanlıştı. Deliliğin tanımıyla karşılaştım: Chester's kulübünde aşkı arayanlar vardı. Neden çöle gidip su bulmayı beklemiyorlardı?

Bir mağazayı yağmalamaya gitseler, kendileri gibi bir şeyler almaya gelmiş biriyle karşılaşabilirlerdi. Karşılarına çıkan, en azından bir şeyleri yeniden inşa etmeye niyetli veya sorumlu biri olurdu. Ya da bir kütüphaneye gidebilirlerdi! Okumayı seven birinden zarar gelmezdi. Bir kiliseye gidebilir ve insanlarla birlikte dua edebilirlerdi.

Yüzeyde, yanımdan geçen herkes, bir öncekinden daha mutlu görünüyordu ama acıyı, güvensizliği, yalıtılmışlığı

ve korkuyu hissedebiliyordum. Birçoğu, bu geceden sağ çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu. Bazıları o kadar sevdiğini kaybetmişti ki umurlarında değildi. İçlerinde televizyon olmayan, sürekli evrim geçiren tehlikelere karşı koyamayacakları yerlerde, terk edilmiş evlerde ve binalarda yaşıyorlardı. Ana motivasyonları aynıydı: Akşam yalnız uyumak istemiyorlardı. İnsanların büyük bir kısmı, duvarlar yıkılmadan önce, bir tuşa dokunarak istedikleri her şeye ulaşabilen tiplerdi. Şimdi, savunmaları kırılmıştı ve sahip oldukları her şeyi kaybetmişlerdi, akıntıyla sürükleniyorlardı.

Merak etmeden duramadım...

Ulaşabilir miydim bu insanlara? Onları tek bir yerde toplayıp bir amaç kazandırabilir miydim? Düşünürken başım döndü. Sidhe kâhini değildi bunlar. Genç ve güçlüydüler, kolay etkilenen tiplerdi.

Etrafı erkekler ve Unseelie ile çevrili bir kadın, başını geriye atarak zevkle kahkaha attı. Yanından geçerken kalbinin derinliklerini gördüm ve her daim memnun etmediği sürece bir erkeğin kendisini sevmeyeceğini düşündüğünü anladım. İhtiyaçları ve arzuları olan bir birey olmaktan çıkıp sevgilisinin ihtiyaçlarını gideren bir şeye dönüşmüştü. Bir kelebek gibi parlak ve çiftleşme mevsimindeki dişi aslanlar kadar seksiyse, mutluydu.

Yanından geçerken, "Bu, aşk değil," dedim. "Bu, pazarlık. Düşüncelerini değiştirmelisin. Verdiklerinin karşılığını almalısın."

Ben gençken insanları sayılarla sınıflandırırdım: Birden ona kadar, ne kadar kötü durumda olduklarını puanlardım. Kadın, yediydi. Kalbi iyileştirilebilirdi ama çok sadık ve zamanı olan bir erkeğe ihtiyacı vardı. Çok az kadın, böy-

le bir erkek bulabilirdi. Ben ve Sean gibi ruh ikizleri olanların sayısı daha da azdı.

İkinci kata çıkarken alt kulüplere baktım ve Jo'yu, okul çağında Katolik bir kız gibi giyinmiş vaziyette gördüm. İnançla dalga geçilmesinden hoşlanmazdım ve burada çalışmaya başlamasını hâlâ tasvip etmiyordum ama bunu çok istemiş, en zengin kaynaktan bilgi toplama görevine kendini adadığını söylemişti. Henüz bana, bu bok çukurunda yaşamasına değdiğini düşündürtecek bir bilgi getirmemişti. İnsanlar hakkında birkaç şey biliyordum: Etrafımızda kim ve ne varsa, biz de oyduk. İyi insanların yanında iyi olurduk. Kötü insanların yanında ise kötü olmak çok kolaydı.

Merdivenleri çıkarken gözlerim yine, garson kızların dar deri pantolonlar giydiği ve papyon taktığı alt kulübe kaydı. Esmer, kaslı derileri veya bazen de kalçalarının büyük bir kısmı açıktaydı. Sadece en nefes kesici olanlar burada çalışıyordu. Nefesimi tuttum. Erkek garsonlardan birinin harika bir sırtı vardı, hareket edişi bile hoştu. Yürüyüşünü saatlerce izleyebilirdim. Bir kadındım ve güzel sırtı olan bir erkeği takdir ederdim. Cruce'a bakmadığım için mutluydum. Beni insan erkekleri çekici bulmayacak hâle getirememiş, beynimi tamamen yıkayamamıştı.

Eskortum beni sağlı sollu cam kapıların önünden geçirdi. Koridordaki kapıların çerçevelerini görmek mümkün değildi. Şimdiki kattaki odaların hepsi çift taraflı camdan olmalıydı. Işığın kullanımına göre ya içeriden dışarıyı gösteriyor ama dışarıdan içeriyi göstermiyordu. Ya da tam tersiydi. Dani'den üst katların neye benzediğini duymuştum, bu yüzden camdan bir zemin bekliyordum. Fakat beklemekle, üzerinde yürümek farklı şeylerdi. İnsanlar altlarında

neler olduğunu görmekten hoşlanmazlardı. Fakat Chester's kulübünün sahibi sizi her adımınızda aşağıdaki manzarayı görmeye zorluyordu. Çıkarcı ve tehlikeli bir adamdı. Ben de borcumu ödemeye ve bu işi bitirmeye gelmiştim.

Eskortum kesintisiz bir cam duvarın önünde durdu ve avucunu üzerine koydu. Bir cam panel, hidrolik bir tıslamayla açıldı. Elini arkama koyup beni karanlık odaya soktu.

"Patron birazdan yanında olur."

Dört bir yanı, yukarıyı ve aşağıyı görebiliyordum. Ryodan camdan bir küpün içinde, dünyayı çıplak gözüyle ve kameralarla takip ediyordu. Odayı, tavana yakın bir hat üzerine yerleştirilmiş, yüzlerce küçük monitör çevreliyordu. Üç sıra monitöre göz gezdirdim. Neredeyse her oda, farklı açılardan izleniyordu. Benim beynimin algılayamayacağı iğrençlikte odalar gördüm. Kızlarıma önderlik etmek istiyorsam, öğrenmem gereken dünya buydu.

Kapı arkamda tısladı ve bir şey söylemeyip konuşmasını bekledim. Konuşmayınca, empatimle ne hissettiğini anlamaya çalıştım. Odada benden başka kimse yoktu. Demek ki birisi kapıyı açmış ve Ryodan yerine beni görünce yoluna devam etmişti. Ekranlardan gözlem yapmaya devam ettim, yüzleri ve eylemleri zihnime kazıdım. İnsanlar hakkında daha önce öğrenmediklerimi öğrenmek zorundaydım.

Omzuma bir el değince, içimden bir çığlık atmak geldi.

Korkuyla arkama döndüm ama Ryodan'ın göğsü tam karşımdaydı, kollarıyla beni nazikçe kucakladı. Konuşabilirdim ama kekeleyeceğimi biliyordum. Oysa odada benden başkasını hissetmemiştim. Kapının açıldığını da duymamıştım. O zaman nasıl oluyordu da odada benimleydi?

"Rahatla Katarina. Dün akşam hayatını bugün sana zarar vermek için kurtarmış olamam."

Okunması imkânsız yüzüne baktım. Onun yüzünün sadece üç ifadeye sahip olduğu söylenirdi: Alaycı, kayıtsız veya öfkeli. Bana, öfkeyi görürsem öleceğim söylenmişti.

Empati yeteneğimi serbest bıraktım.

Odada yalnızdım.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Aklıma ilk gelenlerde karar kıldım. "Bu odada yalnızım."

"Pek sayılmaz."

"Sen burada değilsin."

"Dokun bana Katarina. Sonra burada olmadığımı söyle." Dudaklarını yanağıma değdirdi ve ürperdim. "Başını bana doğru çevir ve seni bir kadının öpülmesi gerektiği gibi öpeyim." Bekledi, ağzı yanağıma değdi, benim dönüp dudaklarımı aralamamı ve dilini ağzıma almamı bekledi. Beni öpülmek istediğim gibi değil, kendi istediği gibi öpüyordu. Çok sert, çok talepkâr, çok tehlikeliydi. Aşk değildi bu. Tutkuydu ve yakıcıydı. İnsanı kavuruyordu. Dün akşam adamlarının manastırın dibine sabitlediği BPÇ gibi, geride küller bırakıyordu.

Ben geri çekilince bir kahkaha attı ve beni bıraktı. Gözlerine baktım. "Dün akşam Peri Diyarı'ndan, parçayı sabitlemeleri için adamlarını gönderdin, teşekkür ederim. Adamların bir ödemeden bahsetti. Çok fazla param yok. Manastırımız bu cömert yardımına karşılık sana ne verebilir?"

Hafifçe gülümsedi. "Ah, demek şimdi böyle olduk. Beş yaşına kadar hiç konuşmamış birisi için, oldukça akıcı konuşuyorsun."

Etkilenmedim. Demek benim yıllarca konuşamadığımı biliyordu. Gerçi bunu bilen çoktu. Dünyadaki duygular, doğumumdan beri beni çok etkiliyordu. Korkunç bir bebek, çok kötü bir çocuktum. Sürekli ağlar, hiç konuşmazdım. Dünyanın acılarından kaçmak için bacaklarımı karnıma çekerdim. Bana otistik diyorlardı. "Teşekkürler."

"Rowena gelip seni buldu ve ailenle bir anlaşma yaptı."

"Buraya kendimden bahsetmeye gelmedim, borcumuzu nasıl ödeyeceğimizi sormaya geldim."

"Seni otistik kabuğundan çıkarttı ama on sekiz yaşında ona aittin. Manastırda yaşamaya başladın. Ailen bu fırsatı kaçırmadı. Seni susturmayı bile düşünmüşlerdi."

Bazen Sean da yanıma gelirdi. Ben acı çekerken yanıma kıvrılır, "Kızım, neden ağlıyorsun?" diye sorardı. Birlikte geçirdiğimiz sessiz anları hatırlıyordum. Beni kollarına alır ve bir süre acılarımdan arınırdım.

"Evlenebilecek durumda olan tek kızları kusurluysa, daha büyük ve daha kötü suçlularla nasıl ittifak kurabilirlerdi?" diye sordum.

Bir kahkaha attı. "İşte bu, sonsuz huzurun arkasına gizlenenler. Hisseden bir kadın. Komik olan, benim de odada yalnız olduğumu hissetmem. Sen söyleyene kadar fark etmemiştim. Duygu yoksunluğu bana özgü bir şey değilmiş." Gülümsemesi soldu ve delici bakışlarını gözlerime odakladı. Kendimi parçalanıp incelenmek üzere bir tahtaya çivilenmiş bir böcek gibi hissettim. "Bana borcun yok."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ama henüz bir şey vermedim."

"Verdin."

"Hayır, vermedim."

"Bedeli senin ödemen gerekmiyor."

Ürperdim ve nefes alamadım. Tehlikeliydi bu adam. Zekiydi. Ürkütücüydü. "O zaman kimin ödemesi gerekiyor? Sorumlu olan benim. Başarısız olan benim. Kızları güvende tutması gereken benim. Bu yüzden, bir bedel ödenecekse ödemesi gereken kişi de benim!"

"Ödemelerin komik yanı, ödemenin miktarını malları veya hizmeti satın alanların belirlememesidir. Fiyatı satıcı belirler, o da benim." Yüzü şimdi sert ve soğuktu.

"Fiyatı ne olarak belirledin?" Cevabını beklerken, düzenli aralıklarla nefes almaya çalıştım.

Yanıma geçti, koluma girdi ve dikkatimi aşağıya çekti. "Son zamanlarda eleman bulmakta zorlanıyorum. Çalışanlarım ölüp duruyorlar."

Omurgamın üzerinde soğuk parmaklar gezindi.

"Kulüplerden bir tanesinde eleman açığım var. Smokin Kulübü'nde çalışanları sürekli yenilemek zorunda kalıyorum."

Çalışanların dar, siyah deriler giyip papyon taktığı ve üstsüz dolaştığı yerdi.

"Senin Sean'ın, bir süreliğine bu açığımı giderdi."

Midem ağzıma geldi. "Sean'ım buraya ait değil."

"Belki ama üniformanın içinde güzel göründüğünü kabul etmelisin."

İşaret ettiği yere baktım. Yukarıya çıkarken takdir ettiğim sırt, aslında içime girerken ellerimle okşadığım sırttı. Birçok akşam, o uykuya dalarken de sırtını okşardım. Balıkçı ağlarıyla boğuşmaktan yorgun geldiğinde sırtına masaj yapardım. Sırtının bütün kıvrımlarını ve kaslarını öpmüştüm. Sırtı gerçekten de çok güzeldi.

"Ne kadarlığına?"

"Henüz karar vermedim."

"Bunu bana yapma."

"Neden."

"O..." Sustum ve iç geçirdim. Söyleyeceğim hiçbir şeyi anlamazdı.

"Devam et."

"Sean benim ruh ikizim."

"Ruh ikizi."

Benimle dalga geçiyordu. Tanrı ile dalga geçiyordu. "Bu gibi şeyler kutsaldır."

"Kimin için? Tanrın ruh ikizlerini seviyor olabilir ama insanlar sevmezler. Böyle bir çift savunmasızdır, özellikle de dünyaya ne kadar mutlu olduklarını gösterecek kadar aptallarsa. Savaş zamanlarında bu risk on misline çıkar. Böyle bir çiftin bu tip bir dönemde yapabileceği iki şey var: Kırsal kesime gider ve insanlardan uzak bir yere gizlenir, kimsenin sizi bulmamasını ümit edersiniz. Çünkü dünya sizi paramparça edecektir."

Yanılıyordu. Ruh ikizleri hakkında bir şey bilmiyordu. Yine de soramadan duramadım. "Diğer seçenek?"

"Savaşın sebep olduğu pisliklere ve yozlaşmaya, boyunlarınıza kadar batarsınız..."

"Sıradan suçlular gibi davranırsınız demek istiyorsun. Acımasız hayvanlar olmamızı tercih mi edersin? Bunu neden yapıyorsun?"

"Şuna bir bak Katarina. Her şeyi olduğu gibi gör. At gözlüklerini çıkart ve lağıma bir bak; bokta yüzdüğünüzü kabul et. Üzerine gelen pisliği göremiyorsan ondan kaçamazsın. Sana meydan okuyan herkesle dövüşmek zorunda kalırsın. Çünkü dünya seni paramparça eder."

"Sen insanları manipüle eden, eleştirmeyi seven, sığ birisin."

"Yaptım, kabul ediyorum."

"Hayat senin gördüğün gibi değil. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Savaş zamanlarında kaderin kaprisleriyle çok haşır neşir oldum. En kötü ve en iyi yüzyıllarımdı."

"Bu, aşk değil."

"Öyle olduğunu söylemedim." Bana gülümsemesini gösterdi, gölgelerin içinde beyaz dişleri parıldadı. "Ben savaşı tercih ederim. Renkler daha parlaktır; yiyecekler ve içecekler nadir bulunur. Bu yüzden daha tatlıdırlar. İnsanlar daha ilgi çekici, daha canlıdır."

"Ve ölüdür," dedim. "Dünyanın neredeyse yarısı öldü ve sen bunu ilgi çekici mi buluyorsun? Sen bir domuzsun. Barbarsın ve zalimsin." Başımı yana çevirdim. Artık bu kadarı yeterliydi. Bedel buysa, gitmekte özgürdüm. Adama bir borcum yoktu. Alacağını zaten almıştı.

Kapıya doğru yürüdüm.

"Ona söylemelisin Katarina. Ümidin olsun istiyorsan, bunu yapmalısın."

Durdum. Biliyor olamazdı bunu. Mümkün değildi. "Ona neyi söylemeliyim?"

"Sean'a Cruce'dan bahsetmelisin. Ona anlatmalısın."

Arkamı döndüm ve elimi ağzıma götürdüm. "Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerini inceledim ve en büyük utancımı bildiğini anladım. Gözlerinde bir gülümseme ve alaycı bir ifade gizliydi. Sanki insanlığın aptallıklarına defalarca kez şahit olduğu için, bunlar adama artık acı vermiyor, ilgisini çekiyordu.

Sanki bir labirentte farelerin aynı duvarlar arasında dönüp durduğunu izlemekten sıkılmıştı. Empati yeteneğimi güçlendirdim ve var gücümle Ryodan'a odaklandım ama yine de odada benimle birlikte olduğunu hissedemedim. Durduğu yerde hiçbir şey yoktu.

"Sean'a Cruce'un uyurken seni becerdiğini söyleyemezsen, aranızdaki ilişkiye, kulübümdeki yaptığı işler değil, senin yalanın zarar verir. Aşağıda," derken, çok güzel ve neredeyse tamamen çıplak bir Seelie'ye hizmet eden Sean'ı işaret etti, "yola bir engel koyulduğunu, bunun bir sadakat ve baştan çıkartma testi olduğunu söylemelisin. Sean seni seviyorsa, bu testi geçecektir. Cruce, senin ruhunun en büyük testi."

Tartışmaya gerek görmedim. Biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama biliyordu. Belki de benim duyguları okuduğum gibi, o da düşünceleri okuyordu. Ürkütücüydü. "Seni neden hissedemiyorum?"

"Belki de eksiklik bende değildir. Belki de senin içindedir."

"Hayır." Bundan emindim. "Sende bir sorun var."

Yine aynı gülümsemeyi gösterdi. "Belki de yoktur."

Belki korkakların yolunu seçtim. Belki onurlu olanı seçtim. Kararsızdım. Kafam da çok karışıktı. Fakat Smokin Kulübü'nden uzak durarak başlığımı kafama geçirdim. Sean ile yüzleşmedim. Bana bir şey söylerse üzerinde konuşurduk. Söylemezse konuyu açmaya niyetli değildim. Sean'm sınırlarına saygı duyduğumu, onurunu koruduğumu kendi kendime tekrarladım. Geceler boyunca yatağımda değil burada olacaktı.

Manastırı kurtarmanın bedeli, kalbimin ve ruhumun bir parçası olmuştu. Ryodan'ın belirlediği bedel buydu.

Sean'ım Chester's kulübünde her gece kendisini baştan çıkartmak isteyenlerle mücadele edecekti. Ben de manastırdaki yatağımda aynı savaşı verecektim.

Bilmek istediğim bir dünya değildi bu.

29

BEYAZ MALİKÂNE

Bir akşam Mac ile sırt sırta verip Unseelie öldürüyorduk. Unseelie'yi kesip biçerken Mac bir kırılma anı yaşayıp ağlamaya ve bağırıp çağırmaya başlamıştı. Kendisinden değer verdiği her şeyi çaldıkları için hepsini cehenneme göndereceğini haykırmıştı. Kız kardeşi yanındayken sevginin ne demek olduğunu bildiğini, paylaşmanın ve bilmenin mutluluğunu tattığını söylemişti. Fakat sonra Alina'nın hiç bahsetmediği bir erkek arkadaşı ve hakkında hiçbir şey bilmediği ikinci bir hayatı olduğunu duymuştu. Sadece Alina'nın kendisini sevmediğini değil, varlığının bile büyük bir yalan olduğunu öğrenmişti. Ailesi kendi ailesi değildi. Kız kardeşi de gerçek kız kardeşi değildi. Kimse göründüğü gibi değildi.

Rowena'nın şeytani hükümdarlığı boyunca tuttuğu kayıtlar arasında, Mac'in kız kardeşinin günlüğünü de bulmuştum. Koyu yeşil deri kapakları üzerinde Yüce Sahibe'nin mührü olan ve kilitli bir yerde tutulan dört yüze yakın eser vardı. Rowena öldüğünde seksen sekiz ya-

şındaydı ama altmışından gün almış gibi bile durmuyordu. Çünkü manastırın altında, çok uzun süredir beslendiği bir Fae vardı. Ben bunu öğrenince Fae'yi öldürmüştüm.

Alina'nın günlüğünü bulunca sayfalarını yırtıp Mac'e götürmüştüm. Kız kardeşinin sesini susturduğum için kendimi affettirmek ve Alina'ya çok şey ifade ettiğini ispatlamak istiyordum.

Aksi bir ses tonuyla, "Neden buradayız?" diye sordum. Eğer burada olmasaydık Mac aklıma gelmezdi. Christian beni şehrin dört bir yanma ışınlıyor, gazetemi direklere yapıştırmama yardım ediyordu. Eli elime değiyor, sürekli bana sarılmaya çalışıyordu. Bizi son getirdiği yer, *Barrons'ın Kitapları ve Baloncukları*'nın karşısındaki köşeydi.

Kusacak gibi oldum.

Mac benim hakkımdaki gerçeği öğrendiğinden beri buraya gelmemiştim. O akşam bana bir kek yapmış, tırnaklarıma oje sürmüş ve beni Gri Kadın'dan kurtarmıştı. Fakat birkaç dakika sonra beni öldürmeye niyetlenmişti.

Harap olmuş şehrin ortasında, *Barrons'ın Kitapları ve Baloncukları* el değmemiş gibi duruyordu. Sessizce dua ettim: Hep böyle kalsın. Buranın farklı bir havası vardı. Sanki varlığı, dünyaya umut veriyordu. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum ama burayı ziyaret eden diğer sidhe kâhinleri de aynı şeyi söylüyordu. Şehirde, bu sokakta, bu yerde, farklı, sıra dışı bir şey vardı. Sanki çok uzun zaman önce bu enlemde ve bu boylamda çok kötü bir şey olmuş ama aynı şey tekrar yaşanmasın diye buraya *Barrons'ın Kitapları ve Baloncukları* inşa edilmişti. Duvarları ayakta durduğu sürece hepimiz iyi olacaktık. Tarih öncesi dönemlerde de şimdiki gibi göründüğünü

hayal edince kıs kıs gülmeye başladım. Kulağa çok olası gelmiyordu.

Kaldırım taşlı sokağın sağı ve solu temizlenmişti. Barrons'ın mekânının etrafında enkaz yığını yoktu. Gölgelerin geride bıraktığı kabuklar veya çöp de yoktu. Sokak boyunca yerleştirilen saksıların içinde küçük bitkiler büyümeye çalışıyor, cesurca sıra dışı soğukla mücadele ediyorlardı. Yüksek ve tuğladan binanın girişi pirinçtendi, yüzeyleri parıldayana kadar cilalanmıştı. Burası da Barrons'ın kendisi gibi Eski Dünya'ya aitti, sütunları ve dövme demirden kafesleri vardı, süslü yan lambaları olan büyük ve ağır bir kapıya sahipti. Kapı üstü penceresine asılı çanın çalması için sürekli içeriye girip çıkardım. Süper hızda içeriye girdiğimde çıkan ses harikaydı ve beni çok güldürüyordu.

Üstü elle boyanmış bir tabela kaldırıma dik duruyor ve rüzgâr estikçe sallanıyordu. Tabela zarif pirinçten bir direkle destekleniyordu.

Cam panellerin ardındaki kehribar renginde ışıklar, camlara yeşil bir ton kazandırıyordu.

İçimden, kapıyı çalmadan içeriye girerek, *ahbap, nasılsın,* demek geldi.

Fakat bu kapıyı bir daha asla çalamazdım.

"Bizi buradan götür," dedim.

"Yapamam. Olmamız gereken yer burası. Burayla sorunun nedir?"

Yüzüne baktım. Barrons'ın dükkânının çatısına, sokağı aydınlatan düzinelerce lambanın olduğu yere bakıyordu. Lambaların arkasında ne olduğunu görmek için birkaç adım geriledim ve neye baktığını anlamaya çalıştım. Ağzım açık kaldı. "Zombi Yiyen Hayaletler orada ne yapıyor?" diye

sordum. Çatının tamamı, Zombi Yiyen Hayaletlerle doluydu. Sırtı kambur anoreksik akbabaların, inanılmaz kasvetli bir görüntüsü vardı, siyah cübbelerine bürünmüşlerdi ve üstleri başları toza toprağa, örümcek ağına bulanmıştı. Hiç kıpırdamıyorlardı. Omuz omuza duran leş yiyiciler, sanki bir ölüm nöbetindeydi. Christian işaret etmeseydi orada olduklarını bile fark edemeyebilirdim. Cıvıldamıyorlardı ve sessiz kaldıklarında sanki daha ürkütücüydüler. "Neden bu şekilde Mac'in çatısına tünemişler?"

"Siktir, ben nereden bileyim? Özür dilerim, nereden bilebilirim?"

"Benim yanımda küfredebilirsin. Herkes ediyor. Ve sen Unseelie olduğun için, bunu yapabilirsin."

"Tamamen Unseelie değilim, henüz değil. Hâlâ eksiklerim var. Ve şehrin geri kalanındaki erkeklerin domuz olması benim de onlar gibi olmamı gerektirmiyor. Görüyorsun ki diğerlerinden farklıyım. Ve bu akşam, avlanan yaratık da değilim."

Yüzüne baktım, gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Gerçekten uçurumun kenarındaydı ve her an diğer tarafa düşebilirdi. "Öyleyse, burada ne yapıyoruz?" Konuşmayı belirli bir yere odaklamaya çalıştım.

Cevap vermedi. Yürümeye, dükkâna doğru adım atmaya başladı. Ben içeriye giremeyeceğim için süper hızda uzaklaşmaya hazırlanırken son anda yön değiştirdi ve *Barrons'ın Kitapları ve Baloncukları* ile komşu Karanlık Bölge'nin arasındaki sokağa girdi.

"Kırağı Kralı'nı durdurmak istiyorsan benimle gelmelisin evlat. Seni Unseelie Kralı'nm kütüphanesine götürüyorum. Cevapların bulunacağı bir yer varsa, orası olmalı."

Unseelie Kralı'nın kütüphanesi! "Lanet olsun, sen ciddi misin?" Zombi Yiyen Hayaletler'e son bir kez baktım ve süper hızda Christian'ın peşinden gittim. Mac içerideyse bile, kapının önünden geçen bulanık şekli fark edemezdi. Christian'ın peşinden giderken ürperdim. Hava çok soğuktu. Kırağı Kralı'nı durdurmalıydım, buna mecburdum. Dublin donmaya başlamıştı ve içimden bir ses, bunun daha da kötüye gideceğini söylüyordu.

Christian, Barrons'ın dükkânının arkasındaki binanın tuğladan duvarını itip -Karanlık Bölge'nin solundaki ilk binaydı- ortadan kaybolunca, ben kıkırdamaya başladım. Yok olduğu yere bir taş attım ve geri sekti. Kendimi Harry Potter'ın tren istasyonundaymış gibi hissettim, özellikle de duvardan kafasını çıkartıp benimle konuşunca. "Gel evlat. Burası içine girmek isteyeceğim en son yerlerden birisi," dedi.

Duvara doğru yürüdüm ve yüzeyini inceledim, nerede olduğunu bilmeden bir daha bulabilir miydim, merak ettim. Christian'ın kafası yine yok oldu. Belki bir daha ihtiyacım olur diye, üzerine büyük bir X çizmek istiyordum ama bu durumda herkesin ilgisini çekerdi. O yüzden geri çekilip sokağa göz gezdirdim ve her şeyi zihinsel haritama kazıdım. Hafızam çok güçlüydü. Bir şeyi kasıtlı olarak zihnime kazırsam hiçbir zaman kaybolmazdı. Zor olan, bunu bilinçli olarak yapmaktı. Genelde gördüklerim beni o kadar heyecanlandırıyordu ki zihnime görüntülerini kazımayı unutuyordum.

Ve Christian'ı takip ettim! Tanrım, bir duvarın içinden geçmiştim! Yaşadığım en ürkütücü deneyimlerden biriydi. Sanki duvar süngerdendi ve ben de süngerdim. Bir an

için süngerler iç içe geçmişti. Bir süre her şeyim karelerden oluşuyor gibiydi çünkü bir duvarın parçasıydım. Sonra her şey normale döndü ve duvar beni dışarıya tükürdü. Şimdi bembeyaz bir odadaydım.

Zemin beyazdı, tavan beyazdı, duvarlar beyazdı. Beyaz odanın içinde on ayna vardı. Hepsi bu kadardı. Havada asılı duruyorlardı. Yanlarından geçebiliyordum. Görebildiğim kadarıyla, aynaları tutan bir şey yoktu. Farklı büyüklüklerde ve şekillerde, değişik çerçevelere sahip aynalardı. Bazılarının yüzeyleri zifiri karanlıktı ve bir şey göremedim. Bazılarının içinde ise gümüş renkli bir sis dönüp duruyordu. Sisin içinde hareket eden şekiller çok hızlı oldukları için, ne olduklarını anlayamadım.

"Güzel," dedi. "Her şey bıraktığım gibi."

"Başka nasıl olabilirdi?"

"Aynalar daha önce duvarlarda asılıydı. Aynaların varlığından haberdar olan birileri daha varsa, hangi ayna neredeydi karışsın diye, onları bu hâle getirdim. Bizim gireceğimiz, eskiden soldan dördüncüydü. Şimdi sağdan ikinci."

Etrafıma bir kez daha bakındım, ne aradığımı bilmiyordum ama kayda değer bir şey görmedim, bu yüzden Christian'ın arkasında yerimi aldım. Aynanın içinden geçerken yine süngersi bir forma geçtim. Ve bu sefer, bir sürü şeyin içinden geçer gibiydim. Gerilmeye ve bütün parçalarımı geri kazanıp kazanamayacağımı merak etmeye başladığım anda Christian'ın sırtına çarptım. "Of! Neden aynanın çıkışında dikiliyorsun?"

"Şşş, bir şey duydum."

Süper kulaklarımı kullandım. "Ben bir şey duymuyorum ve ben her şeyi duyarım."

"Burada bir şeyler var. Karşına neyin çıkacağını asla bilemezsin."

"Kötü şeyler mi?"

"Tanımına göre değişir. Kim olduğuna göre değişir. Prens olmanın avantajları var."

Etrafıma bakındım. "Neredeyiz?"

"Beyaz Malikâne'deyiz."

"Bu ismi ben de takabilirdim," dedim. Çünkü her yeri beyaz başka bir odadaydık. "Buranın tamamı böyle sıkıcı mı? Fae, boya nedir biliyor mu? Ya da duvar kâğıdından haberdarlar mı?"

Çan sesine benzer bir ses çıkarttı.

"Ahbap, çınlıyorsun."

Birden durdu ve kahkaha attığını fark ettim. Bir Unseelie Prensi ile nasıl etkileşim kurulacağını anlamaya başlamıştım.

"Beyaz Malikâne sıkıcı bir yer değildir evlat. Hiç değildir. Burası Unseelie Kralı'nın, metresi için inşa ettiği büyük yer. Burası canlı ve nefes alan bir aşk hikâyesi, ırklarımızın en tutkulu aşkının en somut kanıtı. Zamanın varsa sahneleri takip edebilir ama bunu yaparken birkaç yüz yıl kaybolmayı da göze alabilirsin."

Beyaz Malikâne'den bahsedildiğini duymuş ama söylenenlere hiç kulak asmamıştım. Sinsar Dubh her zaman daha çok ilgimi çekerdi. "Sahneleri takip etmek ne demek?"

"Kalıntılar hâlâ burada. Birbirlerini o kadar çok sevdiler ki bazı anıları bu malikânenin özüne işledi. Bazıları, kralın burayı bu şekilde tasarladığını söyler, bir gün sevdiğini kaybederse burada anılarla yaşamak istediğini iddia eder. Bazıları, malikânenin anı-dokusundan yapıldığını ve canlı

olduğunu, bir yerlerde gizli bir beyni ve kalbi olduğunu söyler. Bu teoriye inanmak istemiyorum çünkü doğruysa, Beyaz Malikâne öldürülebilir ve bence asla ölmemeli. Burası ölürse tarihin en büyük aşk hikâyesi yok olur, bir daha asla bir araya getirilemeyecek farklı evrenlere ait sayısız kalıt ile birlikte. Burası bir ev, bir aşk hikâyesi ve aynı zamanda bir müze."

"Pekâlâ, kütüphane nerede?"

Nazik bir ses tonuyla, "Görüyor musun?" diye sordu. Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, aşk konusunda bir derse ihtiyacım varmış gibi devam etti. "Unseelie Kralı, ölümlü bir kadına âşık oldu. Kadın onun var olma amacıydı. Kralı tanımlayan an onun sayesinde yaşandı. Ve kral sadece onun yanında huzur buldu. O, kralın en parlak yıldızıydı. Kralı daha iyi birine, özünde kusurları olduğunu bilen bir erkeğe dönüştürdü. Karşı koyulmaz bir kadındı. Kral, kadının bir yüz yıldan daha az yaşayacağı düşüncesine dayanamadı, bu yüzden sonsuza kadar birlikte olabilmek için onu da Fae yapmaya karar verdi. Laboratuvarında Yaratılış Şarkısı'nı kusursuz hâle getirmeye çalışırken, kadını güvenli bir yerde tutmalıydı. Yaratılış gücüne hükmetmenin sonsuzluk kadar uzun süreceğini biliyordu."

Christian bir insan olsaydı, bana bakarken gözlerinde beliren parıltıyı farklı yorumlayabilirdim. Zaten gözlerine çok fazla bakamıyordum. Bir anlığına göz göze bile gelsek, benim gözlerim kanamaya başlıyordu. Christian'ın gücü, her geçen dakika artıyordu. Her geçen dakika daha da garipleşiyordu. Sanki bahsettiği kadın ile Unseelie Kralı'nı, kendisiyle bana benzetiyordu. Sanki efsanevi sevgililerdik. "Kütüphane nerede demiştin?"

"Sonsuz büyüklükte bir oyun parkı inşa etti. Böylece sevgilisi, gerçekliğin güvenli bir köşesinde, sonsuza kadar değişmeden, yaşlanmadan bekleyebilecekti. Güvende olacaktı. Kimse ve hiçbir şey ona zarar veremeyecekti. Onu kaybetmek gibi bir endişesi olmayacaktı." Yanında olduğumu unutmuş gibi, sesi şimdi bir fısıltıdan ibaretti. "Her zaman birlikte olacaklar. Ruh ikizleri. Asla yalnız kalmayacak. Asla deliliğin içinde kaybolmayacak çünkü sevgilisi hep yanında olacak ve her defasında onu geri getirecek."

"Ahbap, hikâyen harika ama kütüphane nerede? Vakit kaybediyoruz. Durdurmamız gereken bir Kırağı Kralı var."

"Sen burada olsaydın Dani, aşkım, hiçbir zaman ölmezdin. Sana birinin zarar vermesinden korkmazdım. Hiçbir zaman."

"Evet ve sonsuza kadar on dört yaşında kalırdım. Birkaç santimetre daha uzamak istiyorum," dedim. Büyüyecek bir sürü yerim vardı. Kraliçesi olduğumu düşünerek beni burada tutmayı hayal ediyordu! Böyle devam ederse buraya yeni anılar ekleyecektik ve hoş şeyler olmayacaktı.

"Bunu unutmuşum," dedi. İç geçirdi. "Gel evlat. Kütüphaneyi bulalım mı?"

"Ahbap, hiç sormayacaksın sandım."

Beyaz mermer zeminli odayı terk ettik ve yerden kubbeli tavana kadar camlarla döşenmiş, parlak beyaz bir koridora girdik. Tavan on iki metre yüksekliğinde olmalıydı ve ilk anı kalıntısını gördüm. Yüksek pencerelerin ardında güzel bir kadın karlı bir bahçede geziniyor, kan kırmızısı elbisesinin ipekten etekleri beyaz mermerleri süpürüyordu. Yüzünü elleri arasına almıştı ve ağlıyordu.

"Kralın metresi," dedi.

"Ben birbirlerine âşık olduklarını söylediğini sanıyordum. Neden ağlıyor?"

"Kral deneylerini yaparken, kadın yalnız olmaktan sıkılmış. Yüzlerce, binlerce sene onu bekledi. Kralın güvendiği yaratıklar hariç, buraya kimse giremezdi. Kral da ara sıra sevgilisini ziyaret ederdi."

Christian dolambaçlı koridorlarda ilerlerken bana hikâyenin geri kalanını anlattı. Çok şaşkındım. Dünyamızın dibinde böyle fantastik yerler olduğu kimin aklına gelirdi? Ve buraya, gizli geçitlerden ve aynalardan geliniyordu. Hayatım o kadar enteresandı ki yerimde zor duruyordum!

Limon renginde mermerlerle döşenmiş ve yüksek camlı odaları geride bıraktık. Bazı camlardan parlak yaz günleri görünüyor, bazılarında kuvars zemin taşları güneşin mor renkli ışınlarını yansıtıyordu. Penceresi olmayan ama bronz karolarla döşenmiş odaları, içinde krallara layık sandalyeler, yataklar ve kanepeler bulunan salonları geride bıraktık. Burada küçük bir ev büyüklüğünde şömineler görmek mümkündü ve tavanlar bazı yerlerde katedrallerinki kadar yüksekti.

"Burası ne kadar büyük?"

"Bazıları sonsuza kadar gittiğini söyler. Kralın sürekli büyüyen bir ev inşa ettiğini iddia ederler."

"O zaman yolunu nasıl buluyorsun?"

"Ah, işte o biraz zor, evlat. Her şey hareket ediyor. Kralın tuzakları işi daha da zorlaştırıyor. Tehlikeli eserleri daha iyi korumak için evin içinde birden fazla kütüphaneye ihtiyacı var. Barrons gerçek kütüphaneye sahip olduğunu dü-

şünüyor. Yanılıyor. Aşırdığı kitapları gördüm. Kralın Yeşil Çalışma Odası'ndan geliyorlar."

"Sen gerçek kütüphanenin hangisi olduğunu nereden biliyorsun?"

Duraksadı.

"İçinde beni çağıran bir şey var," dedi. "Kralın yatak odasında bir süre kapana kısıldım ve ardındaki evin çekimini hissedebiliyordum. Odasında anıların kalıntıları o kadar güçlüydü ki gerçekle illüzyon birbirine geçiyordu. Bazen uyurken fısıltılar duyuyordum ve o zaman koridorlarda kral olarak yürüdüğümü hayal ediyordum. Her şeyin yerini biliyordum çünkü evi ben yapmıştım. Nesnelerin nasıl yer değiştirdiğini bile anlıyordum. Bu anıların bir kısmı bende kaldı. Diğerleri ise çok güvenilir değil. Yine de kan kırmızı renkte bir koridordan geçip bronz koridoru geride bırakınca bir müzik odasına ulaşıldığını biliyorum. Kapıdaki bir deliğe anahtarı sokunca, içerideki binlerce enstrüman kendi kendine çalmaya başlıyor; oda devasa bir müzik kutusu gibi. Kobalt kanadında yer çekimsiz bir arena olduğunu biliyorum, orada dört bir yana yıldızlar boyanmış ve kral bazen sevgilisini oraya götürüp onu eğlendirmek için evrenler yaratırdı. Aynı zamanda diğer Fae'nin, günlüklerini, deneylerine ait notları bulmasından korkuyordu. Bu yüzden onları Beyaz Malikâne'ye getirdi. Yarattığı her bir Unseelie'ye ait tarifleri buraya kilitlediği söylenir. Bu odanın kapısına çıkarken bir uyarı astı. Odanın gerçek kütüphane olduğunu da tepesindeki bu uyarıdan anlıyorsun."

"Uyarıda ne diyor?"

Durdu. "Kendin bak evlat."

Kafamı kaldırdım ve biraz daha kaldırdım. Bizim manastırımızınkine benzeyen kapıların önünde dikiliyorduk, Cruce'un içinde hapsedildiği odanın kapıları da böyleydi. Yabancı semboller, ürkütücü bir siyah-mavi alevle parıldıyordu, kapının üzerindeki taştan kemerin üstüne ise keskiyle daha büyük semboller kazınmıştı.

"Okuyamıyorum. Benim dilimde yazılmamış."

Christian girişin bir yanından diğer yanına geçti, çeşitli sembollere dokundu ve kapılar bir süre sonra sessizce açıldı. "Üzerinde, *Oku ve ağla,* yazıyor. Gel evlat. Samanlıkta iğne bulmaya çalışacağız."

Kralın kütüphanesi, gördüğüm en çılgın yerdi.

Christian kapı açılır açılmaz ortadan kayboldu. Ben eşikte dikilip ağzıma sineklerin doluşmasını bekledim. Kitap rafları zikzaklar çizerek sonsuza kadar uzanıyor, kilometrelerce uzakta minik siyah noktalara dönüşüyordu. Büyülendim ve içeriye adım attım.

Kapılar ne kadar büyük görünse de kollarımı açınca parmak uçlarım iki yandaki kitap raflarına değiyordu. Küçük odacıklar, raflar ve gömme çalışma masaları, görünmez menteşelere asılı gibiydi. Masaların üzerinde kitaplar, kavanozlar ve ıvır zıvır vardı. Yatay yüzeyler, fiziğe meydan okuyan garip açılara sahipti. Aslında raflardaki nesnelerin oralarda duramaması gerekiyordu. Bazı yerlerde kitaplıklar üzerime düşecekmiş gibi eğiliyordu. Duvarlar benim sonunu göremediğim kadar yüksek bir tavana yükseliyordu. Kitaplarla dolu dipsiz bir kuyuya girmek gibiydi. İçeride farklı renklerde, şekillerde ve büyüklüklerde, milyonlarca kitap vardı.

Bazı yerlerde, rafların arasındaki koridor yedi metreye kadar çıkıyor, bazı yerlerde ise o kadar daralıyordu ki geçmek için yan dönmek zorunda kalıyordum. Çılgın mekânda gezinirken çikolataları ardı ardına mideye indirdim.

Bazı kitaplıklar dallanıyor, koridora dik bir açıyla uzanıyordu. Rafların arasının birkaç santimetreye indiği yerler gördüm. "Bunların bazılarından kitap almak mümkün değil!" dedim. "Aradığımızı nasıl bulacağız?"

"Bir Fae bulur." Sesi yukarılardan bir yerden geldi. Sanırım rafların arasında ışınlanıyordu.

Alçak bir eşiğin altından geçtim. Eşiğin üzerinde tepetaklak bir kitaplık duruyordu. Ben geçerken, kitapların kafama düşmesi gerekirdi. Tavana yakın bir yerde bronz bir plaka gördüm, muhtemelen bu kısımda hangi kitapların olduğuna ilişkin bir ipucuydu ama üzerinde yazanları, dili anlamadığım için okuyamadım. Uzanıp raftan bir kitap aldım. Kitabı çekmek zorunda kaldım çünkü yerine yapıştırılmış gibiydi, raftan ıslak bir ses çıkartarak serbest kaldı. Kapağı yumuşak ve yosunsu bir dokuya sahipti, bir bahar sabahı yağmur görmüş bir orman gibi kokuyordu. Kapağı açtım ve buraya gelmenin ne kadar anlamsız olduğunu fark ettim. Tek bir kelimesini bile anlamıyordum. Başka bir dilde yazılmıştı ve ne olduğunu bile bilmiyordum. Bence bunu Jo bile tercüme edemezdi.

Kapağı kapatmak üzereyken sayfanın en üstündeki cümle bir kırkayak gibi hareketlendi. Sayfanın kenarına doğru giderken sırıtıyordum ama sonra tek bir sıçrayışta koluma atladı. Cümleden kurtulmak için kolumu salladım ama harfleriyle bana tutundu. Diğer elimle cümlenin sonuna

bir fiske attım ve bir sülükmüş gibi kolumdan çekip aldım. Cümleyi sayfanın üstüne fırlattım ve kapağı kapattım. Bir kısmı hâlâ sayfaların arasından dışarı çıkıyor ve düşmanca kuyruğunu sallamaya devam ediyordu. Kitabı tepetaklak duran rafa geri koydum, yapıştırıcı etkisinin kitabı yerinde tutacağına güvendim. Şimdi en son ihtiyacım olan şey, sinir bozucu bir cümlenin beni kovalamasıydı.

Bir sonraki kitabın kapağını daha ihtiyatlı açtım. Aynı şey oldu ama bu sefer koca bir paragraf kitaptan dışarıya fırladı ve karnıma kondu. Bir fiske attım ama kelimeler örümcek ağı gibi yapışkandı, ben vurunca hepsi üzerime yapıştı. Derken harfler birbirinden ayrıldı ve sonraki birkaç dakikayı, harfleri üzerimden alıp kitaba geri koymakla geçirdim. Fakat sayfaları ne zaman açsam dışarıya bir şey fırlıyordu.

"Boora-Boora kitaplarını karıştırmıyorsun, değil mi Dani?" Christian'ın sesi yukarıdan bir yerden geldi. "Aşağıda çok sessizsin."

"Boora-Boora kitapları nedir?"

"İçlerindeki kelimeler dışarıya fırlar. Geldikleri dünyanın ismiyle anılırlar. Hiç olması gerektiği gibi değildirler." Boğuk bir kahkahaya benzer bir ses çıkarttı. "Dikkatli ol, kızarlarsa seni ateş karıncaları gibi ısırırlar."

"Ah! Daha önce söylemeliydin!" Isırırlar dediği anda harfler beni ısırmaya başladı. İçinde olmaları gereken kitapla, harflere vurmaya başladım. Kitapların arasına kaçtılar ve gözden kayboldular. İç geçirdim, sayfayı terk eden harflerin yüzlerce sene sonra birinin aramaya geleceği önemli bir kısma ait olmamasını ümit ettim. Kitabı, aldığım rafa geri koydum. "Pekâlâ, kitapların hepsi böyle değil, değil mi?"

"Bazıları sadece kitaptır ama bunların sayısı çok azdır."

"Bir şey bulabildin mi?"

"Henüz değil."

"Ahbap, ben tek bir kelimesini bile anlamıyorum. Burada hiçbir işe yaramam."

Bekledim ama cevap gelmedi. Gözlerimi kısıp tavana baktım. Raflar arasında ışınlanırken herhangi bir yerde olabilirdi. Beni Unseelie Kralı'nın kütüphanesine götüreceğini söylediğinde, bizim manastırdaki gibi bir şey hayal etmiştim. Gerçi Unseelie Kralı'nın kitaplarının dilini anlayabilsem de burada aradığımı sonsuza kadar bulamayabilirdim. Buraya gelmek büyük bir aptallıktı ama pişman değildim çünkü artık Beyaz Malikâne'ye nasıl gelindiğini biliyordum. Gerektiğinde gizlenmek için ne kadar mükemmel bir yerdi. Ve gezilecek bir sürü yer vardı. Burada işime yarayacak bir sürü şey bulabilirdim!

Rafların arasında gezinirken Christian'a seslenmeye devam ettim. Cevap vermedi. Bazı yerlerde kitaplar gelişigüzel, üst üste yığılmıştı ve onlara çarpmamaya özen gösterdim. İçimden bir ses, kitapları devirirsem yarısının kalkıp peşimden geleceğini söylüyordu. Böyle bir şey olursa süper hızım bile beni kurtaramayabilirdi.

Yolda meraktan birkaç kitap daha açtım. Birinin kapağını açtığım anda sayfalardan pis kokulu bir duman yükseldi, hapşırdım ve kitabı hemen kapattım. Bir diğerinin sayfalarından kıllı bacaklı, kocaman, kahverengi örümcekler fırladı! Dışarı çıkmayı başaranları ezdim. Bir başka kitapta ise harfler yerine video-klipler vardı ama görüntüler bana o kadar yabancıydı ki ne olduklarını anlayamadım.

Küçük bir laboratuvara benzeyen bir yer buldum. Kaplar, kavanozlar ve ağzı mantarlı şişeler gördüm. "Christian!" diye seslendim. O arada kapların içinde neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Christian cevap verdi ama o kadar uzaktaydı ki ne dediğini anlamadım.

"Ahbap, ilgi çekici bir şey bulamadıysan, daha fazla vakit kaybetmeye gerek yok! Dublin'e geri dönüp araştırmama devam etmeliyim."

"Biraz daha bekle," diye bağırdı. "Sanırım bir şey buldum."

Ağzı kapalı şişelerden birinin dibinde, kırmızı bir sıvı vardı. Şişeyi elime aldım ve baş aşağıya çevirdim, sıvının dalgalanışını seyrettim. Sıvının yüzeyinde rengârenk bir gökkuşağı dans ediyordu. O kadar güzeldi ki gözlerimi üzerinden alamadım. Şişeyi ters çevirip altındaki etikete baktım. Sembollerin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama şişeyi doğrulturken tıpaya değmiş olmalıydım ki burnuma içindeki sıvının kokusu geldi. Cenneti koklamak gibiydi. Yasemin, taze pişmiş ekmek, balık, cips, deniz havası ve annemin boynunun kokusu bir aradaydı. Sanki yeni yıkanmış pijamalarımın kokusuyla güneşlenirken Dancer'ın derisinin yaydığı koku da bunlara eklenmişti. En sevdiğim kokular bir araya gelmişti. Saçlarımın, kokunun rüzgârıyla dalgalandığına yemin edebilirdim. İnledim ve aç bir kurt gibi bir çikolatayı mideye indirdim.

İnsanın başına ne gelirse meraktan gelirdi.

Dersimi almış olmam gerekirdi.

Çikolatayı çiğnerken, şişenin tıpasını çıkarttım.

30

KIRMIZI CADI'NIN SARAYINDA

Christian, "O lanet olasıca koku nedir?" diye sordu.

Hayal dünyasında, "Çok harika, değil mi?" diye sordum. Şişenin içinde kırmızı bir sis dans ediyor, sisin uzantıları yukarı uzanıyor, aroma kütüphaneye doldukça ben de kıkırdıyordum. Uzanıp başımı ellerimin üzerine koymak ve kokunun keyfini çıkartmak istiyordum. Dancer ile paylaşmalıydım bunu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir koku almamıştım.

Christian'ın sesi bir süredir bu kadar yakınımdan gelmemişti. "Lanet olasıca şey, zehirli gibi kokuyor," dedi.

"Niye öyle diyorsun?"

"Çünkü öyle."

Koyu kırmızı uzantılar dışarı çıktı ve havada dönmeye başladı. Bir süre sonra birbirlerinin içine geçtiler ve daireler çizdiler. İleri geri giden kırmızı çizgiler bir araya gelerek dumanı bir şekli oluşturuyordu.

"Ahbap, cennet gibi kokuyor! Senin burnunda bir sorun var. Belki de artık sadece Unseelie kokularını sevi-

yorsundur." Ortaya nasıl harika bir şey çıkacak, merak ediyordum!

Tepemden, "Çürümüş bağırsaklar gibi kokuyor," dedi. "Neyi açtın? *Bir kitabı mı?*" *Yanıma düştü, kucağında kitaplar vardı.* Beni bulmasına sevindim. "Bir şişe mi? Yüce İsa adına, burada gelişigüzel şişeleri açamazsın! Onu bana ver. Bakalım şimdi ne yaptın."

Kırmızı duman, bir yüze dönüşüyordu; zarif ve sivri bir çenesi, köşeleri kısık büyük gözleri vardı. Kafamı yana çevirip Christian'a bakmak istedim. Ama kafam, beynime itaat etmedi. Ortaya çıkan yüze bakmaya devam ettim. Engel olmayı ne kadar istersem isteyeyim, bakışlarımı kaçıramıyordum. Beni büyülemişti. Daha önce hiç bu kadar güzel görünen ve kokan bir yüz görmemiştim. Ortasında durup kokusunu ciğerlerime çekmek istiyordum.

Şişeyi elimden aldığı anda büyü bozuldu. Tersini çevirip altındaki sembolleri okurken kırmızı sis dışarıya aktı ve rafların arasındaki koridora yayıldı. Uzantılar, küçük dilleri varmış gibi beni yaladı.

Birden her şey değişti.

Artık şişe elimde olmadığı için kokusunu alabiliyordum. Ağzıma tükürük doldu, midem kalktı ve az önce yediğim çikolataları kusacak gibi oldum. Artık sisin içindeki yüz de güzel değildi. Gözlerimin önünde, bir yaratığın yüzüne dönüştü. İnce dudakları aralanınca sivri dişlerini gördüm ve kırmızı saçları birer yılan gibi kıvrıldı. "Ahbap, ben neyi açtım?" diye sordum.

Şişe yere düştü.

Christian tek bir kelime söyledi ve tüylerim diken diken oldu.

"KAÇ."

Benim dünyamda değişmez kurallar yoktu ama listemin en tepesindekilerden biri şuydu: Bir Unseelie Prensi bir şeyden kaçıyorsa ben de kaçardım. Soru bile sormazdım. Kaçmaya başladım.

Yine de... Omzumun üzerinden geriye bakmadan duramadım. O şeyi dışarıya çıkartan bendim. Beni neyin avladığını ve öldürmek üzere olduğunu bilmeliydim.

Christian, "ARKANA BAKMA!" diye kükredi.

Başımı ellerimin arasına aldım ve korkunç baş ağrısı geçene kadar kafamı bir arada tutmaya çalıştım. "Bana bağırmayı bırak da bizi ışınla!" dedim. Süper hızda Christian'a eşlik etmeye çalışıyor ama bu koridorları tanımıyordum. Labirent gibiydi. Ara sıra yavaşlayıp etrafımda neler olduğuna baktıktan sonra yeniden hızlanmam gerekiyordu. Arkamdaki çürümüş et kokusu ise gittikçe yaklaşıyordu. Tüylerim diken diken oldu. Bizi kovalayan her neyse, pençesini enseme geçirmesini, kafamı omuzlarımdan ayırmasını bekledim. Artık Dancer ile birlikte seyrettiğim korku filmleri o kadar da komik gelmiyordu. Gözümün önünden, her biri öncekinden daha korkunç, milyonlarca ölüm şekli geçti. Peşimizdekinin ne olduğunu bilsem daha iyiydi. Geniş bir hayal gücüm vardı ve şimdi türlü türlü şeyler hayal ediyordum.

"Işınlanma, Beyaz Malikâne'nin içinde işe yaramaz. Elimi tut. Bu koridorları biliyorum."

Elini tuttum ve çıkarttığı iniltiyi umursamadım. Parmaklarını benimkilere kilitledi ve şehvet dalgaları yaymaya başladı. "Kıs şunu Christian. Şimdi öldüren seks gücünü üzerimde kullanmanın zamanı değil."

"Özür dilerim evlat. Elin elime değdi ve bir de tehlike var. Tehlike her zaman..."

"Şimdi!"

Yeniden nefes alabilecek duruma geldim. Gerçi aldığıma pişman oldum. Koku boğucuydu ve hâlâ peşimizdeydi.

"Bizi kovalayan nedir?"

"Tam tercümesini yapamam ama Kırmızı Cadı."

"Nasıl öldürülür?"

"Umarım hiç öğrenmezsin."

"Seni, bir Unseelie Prensi'ni öldürebilir mi?"

"Bizi canlı tercih eder. Kral onu durdurmadan önce prenslerden ikisini neredeyse yüz bin sene hapsetti. Başka korkunç şeylerin yanı sıra, bizimle çiftleşmeye çalışıyor. Kralın onu kütüphanede bir şişeye nasıl soktuğunu bilmiyorum. Herkes onu yok ettiğini sanıyordu."

"Sizi neden tutsak etmek istiyor?"

"Çünkü biz ölümsüzüz ve bizden istediğini alınca, vücudumuz o parçayı yenileyecek. Sonra tekrar alacak. Bitmek tükenmek bilmeyen bir tedarikçi gibiyiz. Bizi zincirleyip oturması ve örgü örmesi yeterli."

Örgü örmek? Bir Unseelie'nin örgü ördüğünü hayal etmek, beynimi aşan bir şeydi. "Sizden ne istiyor?" Omzuma kırmızı bir uzantı değdi. "Acele et Christian! Daha hızlı gitmeliyiz! Bizi buradan çıkart!"

Bronz koridorlardan geçtik, limon renginde mermerleri olan kanadı geride bıraktık. Sonunda beyaz mermerlere ulaştık. Cadının nefesini ensemde hissettiğime yemin edebilirdim.

Sonra yeniden beyaz odadaydık ve aynaya doğru koştuk. Kendime hâkim olamayıp arkama baktım.

Kırmızı Cadı, gördüğüm en iğrenç yaratıktı. Gri Kadın'dan, Unseelie Prenslerden, hatta Papa Roach'tan bile kötüydü ve ben böceklerden nefret ederdim. Böcekler yerde gezinirdi. Ve benim kafesim de yerde dururdu.

Kanlı ve birbiri içine geçmiş saçlar, gözlerinin yerinde siyah delikleri olan buz beyazı bir yüzü çevreliyordu. Benim baktığımı görünce kırmızı, uzun dişlerini yaladı ama en rahatsız edici şey, üzerindeki kıyafetti. Vücudunun üst yarısı balıketiydi, kemikler ve sinirlerden yapılmış bir korse giyiyordu. Vücudunun alt yarısı ise görebildiğim kadarıyla yerinde yoktu. Paramparça, kırmızı bir eteği arkasında sürüklüyordu.

Ve şimdi neden çürümüş et gibi koktuğunu biliyordum.

Bitmemiş elbisesi, bağırsaklardan yapılmıştı.

Midem yeniden kalktı. "Unseelie Prenslerin bağırsaklarını mı alıyor?"

"Başka şeylerin yanı sıra. Seninkini de alır. Gerçi seninki daha çabuk çürür."

"Daha hızlı gidemez miyiz?" Bağırsaklarımdan memnundum. Bir süre daha benimle kalmalarını istiyordum.

İkinci beyaz odadaki aynadan geçtik. Ve bir sonraki aynaya atladık. Sayısız koridoru geride bırakırken, çürümüş et kokusu bizi hiç terk etmedi. "Ah, Christian, o da dışarı çıkacak."

"Güzel. Dublin'de bir sürü av var. Başka birinin peşine düşer."

"Onu şehre salamayız!"

"Şişeyi açan sendin."

Her şeyi berbat etmiştim. Hatam çok büyüktü ama bir yolunu bulacaktım. Kadını tuzağa düşürecek ve öldürecek,

şehrimi kurtaracaktım. Kırmızı Cadı kimseye zarar vermeden bunu yapmam gerekiyordu. Masum insanların benim aptalca merakım yüzünden öleceğini düşünmek hiç hoş değildi. "Bir şeyleri açmamam kokusunda beni uyarmalıydın!"

"Uyardım. Bir de kapının üzerine kazınmış *oku ve ağla* mesajı var. Nesini anlamadın?"

"Kitaplarla ilgili olduğunu düşündüm, şişelerle ilgili olacağı aklıma gelmedi!"

"Bazı uyarılar evrenseldir."

Ve dışarıya fırladık. Duvarın içinden çıktığımız anda, soğuk yüzümde patladı. Soluğum kesildi ve kendime geldiğimde nefesimin buharlaştığını gördüm. Karların ve buzların üzerinde kayıp karşı duvara çarptım. Christian da bana çarptı. Birbirimize yardım ettik ve şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Zeminde on beş santimetre kar vardı!

Kırağı Kral birkaç saat içinde bu sokağa bir şey mi yapmıştı? Sıcaklık on dereceden fazla olamazdı ve rüzgâr, öldürücü bir soğuğa sebep oluyordu. Dublin'de geceleri bu kadar soğuk olmazdı! Ve hiçbir zaman, birkaç saat içinde bu kadar kar yağmazdı. Yakınlarda bir kardan adam olup olmadığına baktım.

"Ah, lanet olsun," dedim. Çünkü başımız beladaydı. Tek sorunumuz kar değildi. Ryodan ve Barrons, *Barrons'ın Kitapları ve Baloncukları*'nın arkasında, Barrons'ın Bugatti Veyron'undan iniyordu. İkisi birden bana baktı, bir an için gözlerine inanamadılar. Sonra Ryodan'ın bakışları, Christian'ın elini tutan elime odaklandı. Elimi hemen indirdim ama yüzündeki ifadeden bunu hoş görmediği belliydi. "Düşündüğün gibi değil! Benim süper kahraman erkek arkadaşım olup senin kıçını falan tekmelemeyecek–"

Christian, "Evet, tekmeleyeceğim," dedi.

Ryodan, "Hayır, buna izin veremem," dedi. "Ve sen nerelerdeydin? Başıma ne dertler açtığını biliyor musun?"

"Ahbap, sadece iki saatliğine ortadan kayboldum. Ve daha büyük sorunlarımız mı var?"

"Beni dinle, bütün şehir buzlanıyor."

Barrons, "Sizin Beyaz Malikâne'de ne işiniz var?" diye sordu. "İçeriye nasıl gireceğinizi size kim söyledi?"

Ryodan, "Bir daha asla bensiz bir yere gitmeyeceksin," dedi. "Eğer gidersen, seni çürüyene kadar bir zindana kapatırım."

"Çürümekten bahsetmişken..."

"Seni daha fazla dinlemeyeceğim. Bugünden sonra, senin yerine de ben düşüneceğim."

Tüylerim diken diken oldu. "Külahıma anlat."

Barrons, "Duvarı mühürle," dedi. "Ve onu da alıp git. İskoçyalının ölme vakti geldi."

Christian, "Deneyebilirsiniz," dedi.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedim. "Aslında hepimizin bir yere gitmesi lazım. Hepimiz buradan uzaklaşmalıyız." Süper hıza geçtim ama Barrons'a çarpıp geri sektim. Her şey o kadar hızlı oldu ki neler olduğunu anlayamadım.

Havaya çürümüş et kokusu doldu. Christian ile kendimizi farklı yönlere attık çünkü neyin geldiğini biliyorduk. Kırmızı Cadı duvarın içinden fırladı ve şimdi elinde, kemikten yapılmış, bir metre seksen santimetre uzunluğunda şişleri vardı. Şişleri, yanlarında birer mızrak gibi tutuyordu.

Şişlerle Barrons ve Ryodan'ı deşti, ardından bağırsaklarıyla birlikte gökyüzüne yükseldi.

31

KÖPRÜLERİ YAKMAK

Olduğum yerde dondum kaldım.

Aslında beni de hedef seçmeden kaçmam gerekirdi ama ayaklarım yere çivilenmişti.

Barrons ve Ryodan ara sokakta sırtüstü yatıyor, altlarındaki kan birikintisi gittikçe büyüyordu. Ağzım açıktı. "Onlar ölemez! Süper kahramanlar ölmez!" diye mırıldandım.

Ön yargılı inançlarımı bir kenara bırakırsam, bence gerçekten ölmek üzereydiler. Vücutları bu hâle gelen hiç kimse yaşayamazdı.

Kırmızı Cadı sadece vücutlarını deşmemiş, kasıklarından boyunlarına kadar bir yarık açarak kemikleri de etlerle birlikte parçalamıştı. Tek bir darbede bağırsaklarını ve iç organlarını bedenlerinden ayırmıştı. Yüz binlerce senedir üzerinde çalıştığı bir numaraydı. Deş, uç ve çek. Göğüs ve karın boşlukları açıktaydı, içleri boşaltılmıştı. Lanet olasıca cadının bunu yapabilmesinin sebebi, adamları hazırlıksız yakalamasıydı.

Kaçmak yerine bunları düşünerek ne yapıyordum? Sanki vaktimiz bolmuş gibi, kendi kendime durum değerlendirmesi yapıyordum.

Vücutlarına bakarken, "Son anda kenara çekileceğinizi düşündüm," dedim. Ya da en azından benim gibi süper hızda kaçabilirlerdi. Ya da Ryodan, Velvet'i öldürmek için kullandığı gizli silahı neyse, onu kullanabilirdi. Binlerce yıl geçse bile, birinin bu ikiliyi hazırlıksız yakalayacağı aklımdan geçmezdi.

Ama hiçbirimiz bir tepki veremeden elinde şişlerle duvardan dışarıya fırlamıştı. Vücutları hâlâ kıpırdıyordu. Ama bence bu, vücutlarının korkunç travmaya verdiği tepkiydi.

Beni, Zombi Yiyen Hayaletlerin sesleri gibi rahatsız eden, garip bir tıkırtı duydum, ilkel bir korkuydu. Şimdi de benim için mi geliyordu? Kılıcımı elime alıp arkama döndüm. Nerede olduğunu anlamam, bir saniyemi aldı. Kan lekelerini takip ederek kadını buldum.

Yukarıdaydı.

Kırmızı Cadı, Barrons'ın dükkânının arkasındaki binanın çatısındaydı. Uzun ve parlak bağırsaklar, bulunduğu yerden aşağıya kadar sallanıyor, kaldırıma değiyordu. Barrons ve Ryodan'ı şişlemek için kullandığı silahlar, aslında bacaklarıydı. Şimdi aynı bacaklar, garip bir açıyla bükülmüştü, bir peygamberdevesi böceğinin ön ayaklarına benziyorlardı ve uçlarında birer kanca vardı.

Böcek uzantılarına benzeyen uzuvlarıyla, bağırsakları elbisesine eklemeye başladı. Çıkan ses, kemiklerin birbirine çarpmasıydı, bu arada aşağıya sallanan kanlı bağırsaklar da yavaş yavaş kısalıyordu.

O kadar rahatsız edici bir sahneydi ki midem kalktı ve içimden hem ağlamak hem de kusmak geldi. Yutkundum ve öğürdüm.

Boğuk bir lıkırtı duydum ve arkama baktım.

Barrons, "Seni öldüreceğim çocuk," dedi.

Ryodan kanında boğulur gibi bir ses çıkarttı. Bence kahkaha atmasını sağlayacak kısımlarını kaybetmişti. "Sıraya gir."

İkisi de nefes verdi ve vücutları hareketsiz kaldı.

Boş gözlerle vücutlarına baktım.

Süper kahramanlar gibi espri yaparak ölmüşlerdi. Oysa her an yerlerinden kalkıp dövüşecekmiş gibi duruyorlardı. Doğrusu bu ikilinin korkusu yoktu. Her zaman sonuna kadar giderlerdi.

Sanki benim de bağırsaklarım dışarı döküldü. Artık cesetlere bakamadığım için başımı önüme eğdim ve gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Kafam çok karışıktı. Nasıl gelmiştim buraya? Unseelie Kralı'nın kütüphanesine gitmem, nasıl olmuştu da Barrons ile Ryodan'ın ölümüne sebep olmuştu? Hiçbir anlam veremiyordum. Demek istediğim, olaylar zincirini takip edebiliyordum ama yaptıklarımın bu kadar kanlı ve uğursuz bir sonucu olacağı kimin aklına gelirdi? Küçük bir kararın bu kadar büyük bir sonucu olacağını nereden bilebilirdim?

Christian, "Ne rastlantı," dedi. Cesetlerin yanından geçti ve yanıma geldi. "İkisi gitti, yedi tane kaldı. Acaba cadıya isimlerini söylesem, onları da benim için halleder mi? Mac'i de söyleyebilirim."

Kafamı kaldırdım. Gülüyordu. Adamlar ölmüştü ve Christian gülüyordu. Titremeye başladım. "Benden-uzak-dur."

"Ne yaptım ki?"

"Beni oraya götürdün, bunu yaptın! Beni uyarmadın! Ben on dört yaşındaydım! Her şeyi bilmiyorum! Her şeyi bilemem! Sen benden daha büyüksün! Beni uyarmalıydın! Ve şimdi de öldüklerine sevinmiş gibisin!"

"Ryodan'ı devre dışı bırakmayı senin de istediğini sanıyordum."

"Sadece beni rahat bırakmasını istiyordum! Barrons'ın ölmesini hiçbir zaman istemedim! Ah, lanet olsun, Mac!" Bir çığlık attım. Şimdi dükkâna bakmak eskisinden daha çok hüzün veriyordu. Mac içerideydi. Dışarıya çıkıp Barrons'ın öldüğünü fark etmesi ne kadar sürerdi? Onun ölümünün benim hatam olduğunu anlaması ne kadar sürerdi? Barrons'ı bulup cesedine sarılarak ağladığını hayal edebiliyordum. Hayatına trajik bir kayıp daha eklenmişti.

Çünkü ben, lanet olasıca bir şişeyi açmıştım.

Çünkü meraklıydım.

Alina'nın öldüğü akşam, kendimi sanki orada değilmişim gibi hissetmiştim. Bende bir sorun olduğu hissini üzerimden hiçbir zaman atamamıştım. Ro'nun günlüklerini baştan sona okumuştum ama benim hakkımda hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Belki de henüz bulmadığım günlükleri vardı.

Ama bu akşam buradaydım.

İçimde hoş olmayan bir değişim daha yaşandı, bir benzerini Jo'nun kulüpte çalışmaya başladığı akşam yaşamıştım. Sanki benliğim farklı bir yere adım atmıştı, kendime farklı bir açıdan bakıyordum ve gördüğüm şey hoşuma gitmiyordu. Sanki ben bir kayıktım ve benim yüzümden denize düşen bir sürü insan vardı. Hayır, bir kayık değil-

dim. Ryodan ne demişti? Bir tsunami. Evet. Bir şeylere çarpıyor ve onları yok ediyordum. Ryodan bunu söylediğinde, kendisinin de tsunami dalgalarının altında kalacağını hiç düşünmemişti. Artık, bir gün benim harika bir kadın olduğumu göremeyecekti.

Kafamın üzerinden kemiklerin tıkırtısı gelmeye devam etti. Duvarın dibinden yukarı çıkan bağırsakların ıslak seslerini de duyabiliyordum. Aslında korkmam gerekirdi. Aynısını bana da yapmasın diye kaçmam gerekirdi. Mac'in bulmaması için cesetleri bir yere gizlemeli ve bir plan mı yapmalıydım?

"Gel evlat. Hazır işi bitmemişken buradan uzaklaşalım. Cadı örgüsüne takıntılıdır ama işi birazdan biter."

Bacaklarım betondandı sanki ve ayaklarım birer demir parçası gibiydi. Sadece Barrons ve Ryodan'a bakıyordum. Önce Alina, şimdi Barrons. Gezegenin bu kısmı benim için güvenli bir yer olmayacaktı, Mac neler olduğunu öğrenince benim peşimi bırakmayacaktı.

Ryodan'a baktım. Nasıl ölebilirdi? Chester's kulübünün başına kim geçecekti? Fae'yi ve insanları kim sıraya sokacaktı? Barrons ve Ryodan öldükten sonra Dublin'de güvenli bir yer var mıydı? *Barrons'ın Kitapları ve Baloncukları* ile Chester's boşaltılacak mıydı?

Omzuma bir el dokundu ve havaya sıçradım.

"Buradan gitmeliyiz Dani. İşini bitirmek üzere."

Vahşice silkindim. "Sakın bana bir daha dokunma Christian MacKeltar!"

Karnına bir yumruk yemiş gibi nefesi boşaldı. "Ciddi olamazsın."

"Bir dene bakalım." Elimi kılıcıma attım.

"Onu sana geri veren benim evlat. Sana göz kulak olan benim."

"Beni ne kadar tehlikeli olduğunu bilmediğim bir yere götüren de sensin. Sırf bu yüzden insanlar öldü. En azından aldığın kitapları getirseydin."

"Aklımda başka şeyler vardı. Senin hayatın tehlikedeydi."

Demek ki hepsi, bir hiç içindi. Kitapları içeride unutmuştu. Duvara baktım. Tabii ki içeriye girip kitapları alabilir ama hiçbirini okuyamazdım. Öyleyse amacımız neydi? Ayrıca, içeride bir şeylere daha dokunursam neler olacağını kim bilebilirdi?

Kafamı kaldırdım. Binadan kanlar damlıyordu. Cadı, kanlı örgüsüne devam ediyordu. Bağırsaklardan birine saplanan küçük bir kemiği eline aldı ve korsesine taktı, insanlarınkine benzeyen göğüslerini düzeltti. Sonra durdu ve sokakta başka avlar da olduğunu fark etmiş gibi bana baktı. Bir süre sonra bakışlarını kaçırdı ve işine devam etti ama beni... Zihnine kazımış gibiydi. Sanki Unseelie beynindeki dosyalardan birinde artık ismim vardı.

"Onu nasıl öldürürüm? Kılıcım işe yarar mı?"

"Yarayabilir ama asla yakınına giremezsin. Şişler, kılıcından daha uzun. Sen kılıcını sallayamadan bağırsakların elbiseye eklenir."

"Örgüsüne takıntılı olduğunu söylemiştin."

"O kadar değil."

Ara sokaktaki ışık miktarı bir anda değişti ve sebebini anlamam birkaç saniyemi aldı. Barrons'ın dükkânının arkasındaki pencereden ışık geliyor ve kanlı karları aydınlatıyordu.

Ne anlama geldiğini biliyordum bunun. Mac içerideydi ve Barrons'ı arıyordu. Birazdan, arabası dükkânın arkasında mı diye dışarı çıkacaktı.

Mac o kapıdan dışarı çıkar ve bana saldırırsa, kendimi savunabileceğimi sanmıyordum.

Barrons ve Ryodan'a son bir kez baktım. Kesinlikle bu sorunu çözmem gerekiyordu. Teraziyi yeniden dengelemeliydim ve şimdi diğer kefede çok fazla ağırlık vardı.

Ryodan'ın yumuşak ses tonunu kullanarak "Bir daha yanıma gelirsen seni öldürürüm," dedim.

Süper hıza geçerek uzaklaştım.

32

ÇENEMİ TUTABİLİRSEM ŞANSLIYIM

Sonraki iki günü, Kırmızı Cadı'yı tasvir eden *Dani Daily* baskım üzerinde çalışarak, Dancer'ı arayarak ve diğer buzlanan yerlerden örnekler alıp çantamı doldurarak geçirdim (sadece Chester's kulübünün altındaki yere gitmemiştim ve şimdilik oraya gitmek için acelem yoktu). Hayatımın en kasvetli günleriydi. Psikopat bir çocuk tarafından kontrol edilen, düğmelerine gelişigüzel basılan, psikopat bir asansör gibiydim. Bir yukarı çıkıyor, bir aşağı iniyordum. Ruh hâlim çok değişkendi.

Bir an için aklıma bir daha çalışmak zorunda olmadığım geliyor ve neşeleniyordum. Artık hayatım bana aitti. Jo işten çıkabilirdi. Göğüslerine parıltılı şeyi sürmeyi ve kendini Ryodan'a becertmeyi bırakabilirdi. Sonrasında, patronlarının ölümünde parmağım olduğunu öğrenirlerse, Ryodan'ın adamlarının peşimi bırakmayacağı aklıma geliyordu. Bir de Kırmızı Cadı ve Kırağı Kralı vardı. İkisi de dışarıdaydı ve Kırağı Kralı şehrimi Antarktika'ya

çevirmekle meşguldü. Christian ile aram bozulmuştu ve Mac'in, gerçeği *biliyorsa beni öldürmek için bir sebebi* daha olmuştu.

Bilip bilmediği konusunda kararsızdım. Bir saniye önce Mac'in neler olduğunu bilemeyeceğini düşünürken, bir saniye sonra fikir değiştiriyordum.

Cesetler ortada yoktu. Gece yarısı onları gizlemeye gitmiştim. Aslında olaydan hemen sonra cesetleri gizlemem gerekirdi ama o akşam aklım başımda değildi. Ara sokaktaki kanlar dışında hiçbir iz yoktu.

Önce onları Mac'in bulduğunu ve gömmek için bir yere götürdüğünü düşünmüştüm ama sonra bu teorimden vazgeçmiştim. Çünkü dün Mac'i, soğukta titreyerek Chester's kulübüne giderken görmüştüm ve üzgün değildi. Mac'i görmüştüm ve ne durumda olduğunu biliyordum. Biraz gergindi ama bunun dışında normaldi. Peşinden cıvıldayan, Zombi Yiyen Hayaletler gidiyordu. Nereye gitse peşinde bu yaratıklar vardı. Onların da kargalar gibi, ölümün habercisi olup olmadıklarını merak ettim. Mac'i takip etmeleri endişe vericiydi. Fakat muhtemelen Dublin'e olanlar yüzünden endişeliydi. Gördüğüm herkes gergindi ve titriyordu. Dublin'de gündüzler on derece civarındaydı ve geceleri daha da soğuk oluyordu. Kar yağmaya devam ediyordu. Şehir böyle bir iklime uygun şekilde inşa edilmemişti. Hava koşulları böyle devam ederse insanlar uzun süre hayatta kalamazlardı.

Kırmızı Cadı'nın, Barrons ve Ryodan'ın cesetlerini yediğini düşündüm. Önce bağırsaklarını elbisesine ekleyip sonra onları mideye indirmiş olabilirdi. Sadece birkaç kemiği tükürmüştü belki. Ama kemikleri de korsesine ekleyebilir-

di. Sonra kanıtları gizleyenin Christian olabileceği aklıma geldi. Herhalde bana yaranmaya çalışıyordu.

Dancer'ın hangi cehennemde olduğunu merak ettim! Şehrimin bir buz dağına dönüşmesine engel olmak için süper beynine ihtiyacım vardı. Bir de insanların bir elbiseye malzeme olmalarına engel olmak için.

Dancer'ı arayabileceğim birkaç yer daha vardı ama bakabileceğim yerlerin sayısı azalıyordu.

O'Connell sokağında süper hızda ilerlerken, duvarlardaki SİZİNLEYİZ posterlerini yırttım. Lanet olasıca geri zekâlılar, gücü olmayan insanları kullanıyor, onları dua toplantılarına çağırıyordu. Böylece hem ısınacak hem de 'beyaz' olabileceklerdi. SİZİNLEYİZ'in sahiplendiği birkaç kiliseden çıkan insanları görene kadar, ne demek istediklerini anlayamadım. Fakat kiliseden çıkanların uzun beyaz cübbeler giydiklerini görünce jeton düştü.

Ellerindeki torbalarda yiyecekler vardı ve gülümsüyorlardı. Bence, annenizden başka biri sizi besliyorsa, sizden istediği bir şeyler olurdu.

Dancer'ın çatı katına doğru yoluma devam ettim. Burası birlikte güneşlendiğimiz, benim bubi tuzaklarını etkisiz hâle getirdiğim yerdi. Kafamı içeriye sokup seslendim. İçerisi boş ve sessizdi. Açlıktan ölmek üzere olduğum için yiyecek bir şeyleri olup olmadığına baktım. Kilere doğru yürürken, yerdeki konserve yiyeceklerin ortasında duran notu gördüm. Bir kriptogramdı. Birbirimize bu şekilde mesajlar bırakırdık.

Konservelerden birini açıp sosisleri mideye indirirken, benim için bıraktığı bulmacayı inceledim.

*

Dublin'de bir sürü gizli yer vardı, şehir de manastır gibiydi. Şehirde dolaşmaya başladığımda, turistler için basılan rehberlerden birini alıp popüler yerlerin hepsini ziyaret etmiştim. Kendi şehrime yabancı olmak utanç vericiydi ama kafesimden dışarıya çıkmamıştım. Diğer insanların bildiklerini bilmek, onların gördüklerini televizyon ekranından değil de kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Trinity Koleji'ne gidip çok havalı şeyler görmüştüm. Okula hiç gitmemiştim, bu yüzden sınıfları, laboratuvarları ve kütüphaneleri görmek çok farklı bir şeydi. İnsanlar her daim yalnız kalmak yerine sosyalleşiyorlardı. Böyle büyümenin ne demek olduğunu anlamakta zorlanmıştım. Annem bana okumayı öğretmişti, eğitimimin geri kalanını kendim halletmiştim.

Müzelere gittim, bira imalatçılarını gezdim, Temple Bar'da dolaştım. İsa Kilise Katedrali ve Aziz Michan Kilisesi'nin altındaki mahzen mezarları ziyaret ettim. Bu arada yer altı nehirlerini de buldum. Okula giden çocuklar en çok sevdikleri yerlerden bahsederken kulak kabarttım ve oralara da gittim. Sokakta yaşlılar şehrin eskiden nasıl olduğundan bahsedince, onları dinledim.

Dublin'i böyle öğrenmiştim. Liffey Nehri kıyısında dama oynayan ve eskiden gangster bir ailenin üyeleri olan yaşlı adamlar, şehir hakkında bir sürü ilgi çekici şey biliyorlardı. Rocky O'Bannion isminde bir adamın sahibi olduğu restoranın altında aradığımı bulmuştum. O'Bannion, duvarlar yıkıldıktan sonra ölmüştü ve restoranının altında tünellerle gizli mezarlardan oluşan bir labirent vardı. Girişteki enkazı ve tünellere girilmesine engel olan ızgaraları ancak benim gibi meraklı biri veya cesetleri bir yere gizlemeye

çalışan ya da bir şeyler zulalayan biri aşabilirdi. Dancer ile buranın bir haritasını çıkartmıştık ama hâlâ girmediğimiz yerler vardı.

Dancer'ı yerin altındaki bu labirentin içinde, çökmüş bir tünelin aşağısında (dolambaçlı yolu bilmiyorsanız gidebileceğiniz bir yer değildi), sürgülenmiş çelik kapıların ve bubi tuzaklarının ardında buldum.

Bulunduğu oda, uzun ve dardı, tamamen taştan yapılmıştı ve eski tarzda kubbeli tavanı vardı. Tavan devasa sütunlar tarafından destekleniyordu, böylelerini sadece eski mezarlarda ve manastırdaki kütüphanede görmüştüm. Jeneratör sesi duymadığım için, yaktığı ışıkların aküyle beslendiğini anladım. Buraya jeneratör kurmak kolay bir iş değildi. Eskiden üzerinde bir iskelet olan, şimdi defterler, zarflar, dizüstü bilgisayarlar, şişeler, beherler ve brülörlere ev sahipliği yapan büyük yassı bir taşın arkasındaydı. Evet, burası Dancer'ındı. İçeride sadece, izlenmeyi bekleyen bir televizyon, buzdolabı ve duş eksikti. Dancer'ı tanıdığım için buraya yakın bir yerde bunların hepsini barındıran başka bir yeri olduğuna emindim. Bir başka yassı taşın üzeri, yiyecek ve su şişeleriyle doluydu. Başını önüne eğmiş, düşünceli bir biçimde, bir şeyin üzerinde çalışıyordu.

"Ahbap, burası harika bir yer olmuş!" dedim. İçeriye adım attım.

Dancer kafasını kaldırdı ve gülümsemesi gözlerimi kör etti. Vücudunun duruşu değişti, sanki tavandan sarkan iplere bağlıydı ama beni görünce ipleri kesildi. Omuzları dikleşti, uzuvları düzleşti ve yüzündeki sert çizgilerin yerini tanıdık suratı aldı. "Mega!" dedi. Sonra tekrarladı. "Mega!"

"Evet, o benim ismim. Fazla söyleme, aşındıracaksın." Sallana sallana odaya girdim ve Dancer'ın da olay yerlerinden kanıtlar topladığını gördüm. Arkasında bir *pièce de résistance,* yani gizem tahtası vardı! Haritaları parçalayıp devasa bir yüzey üzerinde Dublin'in topografik analizini çıkartmıştı. Bazı bölgeleri işaretlemiş, her yere notlar yapıştırmıştı. Yüzüm aydınlandı. Ben bundan iyisini yapamazdım. "Burası harika bir yer," dedim.

"Seveceğini biliyordum." Taşın üzerine koyduğu gözlüklerini taktı, düzeltti ve bana bakıp sırıttı. Çok uzun süredir çalışıyormuş gibi gözleri kanlanmıştı. Uzun boylu, zayıf ve kusursuzdu. Sırıttım ve bir süre birbirimize sırıtmaya devam ettik, çünkü birbirimizi gördüğümüze çok sevinmiştik. Burası büyük bir şehirdi ve bazen kendimi çok yalnız hissediyordum. Dancer'ı görene kadar.

Çantamı yakındaki bir katlanır sehpanın üzerine bıraktım ve resimlerimle birlikte kanıt poşetlerimi çıkarttım. Yanıma geldi ve sessiz bir mutluluk içinde hepsini düzenledik, bunu yaparken omuzlarımız birbirine değdi ve kıkırdadık. Yanında olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. Sanki beni gerçekten özlemişti. Birbirimizi görünce her zaman sevinirdik ama bugün farklı bir şeyler vardı.

Panonun üzerine çektiğim resimleri raptiyelemeye başladım ve arkama baktım çünkü çok garip davransa da daha da garip olan bir şeyler vardı. Sonra panoyu işaret ettim. "Dublin'de bu kadar çok buzlanan yer yok!"

"Birkaç hafta öncesine kadar yoktu. Sayıları artıyor."

"Ahbap, sadece on yer buzlandı ama senin panonda yirmi beşe yakın yer işaretli! Son birkaç günde on beş yerin daha buzlandığını mı söylüyorsun?"

"Mega, seni en son bir ay önce gördüm. Kılıcını Jayne'den almaya çalıştığımız gün."

Ağzım açık kaldı. "Bir ay önce değildi. Birkaç gün oldu."

"Hayır. Seni üç hafta, dört gün ve..." Saatine baktı. "On yedi saattir görmedim."

Bir ıslık çaldım. Peri Diyarı'nda zamanın farklı çalıştığını biliyordum. Ama Beyaz Malikane'nin Peri Diyarı'na ait olacağı aklıma gelmezdi. Ryodan'ın bana çok kızmasına şaşırmamak gerekti! Haftalardır ortada yoktum. Sırıttım. Delirmiş olmalıydı. Sonra gülümsemem yarıda kaldı. Bir saniyeliğine, öldüğünü unutmuştum. Midem o kadar bulandı ki bir çikolatanın kâğıdını açıp ağzıma attım.

"Endişelendim."

Dancer'a baktım. Şimdi bana bakıyordu ve onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Rahatsız oldum. Sanki bir şey demem gerekiyor ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Birkaç saniye gözlerimizi kaçırmadık. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. "Ahbap, endişelenme. Ben Mega'yım. Beni dert etme. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bana güven." Yine tescilli sırıtmamı gösterdim.

Hafifçe sırıttı. "Mesajı aldım Mega. Gayet açık ve netti." Arkasına döndü ve yassı taşın üzerindekilerle ilgilenmeye devam etti. Artık çevik hareket etmiyordu, kukla iplerinin bir kısmı yeniden takılmıştı. Onu bu hâlde görmeyi sevmiyordum. Bana... Bilmiyorum, yetişkinleri hatırlatıyordu.

"Sana hep söylüyorum. Benim için endişelenmek aptallık. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Şimdi de aptal oldum."

"Sana aptal demedim, benim için endişelenmenin aptallık olduğunu söyledim."

"Demek ki eylem ile eylemi gerçekleştiren arasında bir bağ olmadığını iddia ediyorsun."

"Kesinlikle. Ben Mega'yım, unuttun mu? Dublin'de herkesin kıçını tekmeleyebilirim!" Sorunu neydi, bilmiyordum. Söylediklerime her zamanki gibi tepki vermiyordu.

"Senin kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmanın, sana değer verenlerin duygularıyla veya hissettikleriyle hiçbir ilgisi yok."

"Ne?"

"Bana ne hissetmem veya ne hissetmemem gerektiğini söyleme. Senin için endişeleniyorsam, endişelenebilirim."

"Ahbap, kızmana gerek yok."

"Kızmadım. Alındım. Neredeyse bir aydır ortada yoksun. Gece ve gündüz bir psikopat gibi seni aramanın yanı sıra her yerden kanıtlar toplayıp bu şehri kurtarmaya çalışıyorum. Buzlanan bütün yerleri ziyaret ettim. Hepsine her gün iki veya üç kez gittim. Nedenini biliyor musun?"

"Daha fazla kanıt toplamak için mi?"

"Eridiklerinde, buzlanan yerlerden birinde seni görmeyi bekliyordum. Ölü. Bir daha asla benimle konuşamayacak durumda."

Yüzüne baktım. Biz bu gibi şeylerden hiç bahsetmezdik. Benim için, kafes kokusu almak gibiydi. Sanki şimdi, sürekli haberdar etmem gereken biri daha vardı. Sanki hayatımı kontrol eden yeterince insan yoktu. "Artık kılıcımı geri aldım," dedim. "Buzlanmam."

"Geçersiz argüman. Bahsettiğin iki şeyin birbiriyle ilgisi yok. Hem de hiç. Kılıç seni buzlanmaya karşı korumaz. Gizlendiğim yerlerin hepsine senin için not bıraktım, se-

nin gittiğin yerlere de. Ne oldu biliyor musun? Hiçbir şey. Neredeyse bir aydır."

"Ahbap, anlıyorum. Beni bulamamak hoşuna gitmedi. Bana bir tasma takamaman ne kötü, değil mi? Belki de beni bir kafese kilitlemek istersin." Beni kızdırmaya başlamıştı. İlk kavgamızı bu akşam edecek gibiydik. Düşüncesi bile midemi bulandırdı.

"Sana değer verdiğim için özür dilerim."

"Ahbap, senin neyin var? Bu, bizimle ilgili değil. Neden her şeyi berbat ediyorsun?"

"Sana değer vermek her şeyi berbat etmek mi?"

"Değer vermek ayrı bir şey, beni bir yere kilitlemek istemek apayrı bir şey."

Bana, anlayamadığım bir bakış attı. Kendisi kalın kafalılık yaparken sanki kalın kafalı olan benmişim gibi. Ben ilişkimizde her şeyin açık ve tanımlı olduğunu sanıyordum. Biz süper kahramanlardık. Dancer ise senaryoya sadık kalmıyordu. Böyle giderse, çizgi romanlara dönmek zorundaydım.

"Benim hatam, bir daha olmaz." Ve bu cümlenin ardından normale döndü, işine odaklandı. "Beni kaleye götürdüğün gün, buzlanan şeyleri inceleyebildiğim ilk gündü. O günden beri çok şey oldu. Her gün yeni bir yeri donduruyor. Ryodan ve adamları seni ararken şehrin altını üstüne getirdi. Benim gizlendiğim yerlere de girdiler. Ben de adamdan kaçmak için buraya indim. Seni bulunca öldürecek."

Ağzım çikolatayla doluyken, "Tabii eğer ben onu önce öldürmezsem," diye mırıldandım. İnsanların sizi öldürmesine sebep olacak sırlarınız varsa bunları asla dile getirmez-

diniz. Herkesten gizlerdiniz. Tabii ki eğer hatalarımdan ders alıyorsam, Alina'yı yiyen ve Mac ile aramı bozan aptal perileri öldürmemiş olabilirdim ama Christian'ı öldürebilirdim. Hiç tartışmamışız gibi hemen konuya geri dönmesinden rahatsızdım. Çünkü Dancer ile tartışmak, benim için büyük bir şeydi. Saatlerce midem bulanacak ve kafam karışacaktı. Kafam karıştığında daha çok yerdim. Ağzıma bir çikolata daha tıktım.

"Barrons bile onlara katıldı. Bir de senin manastırda birlikte takıldığın kızlar var. Buzlanan yerlerin sayısı arttıkça şehirde sıcaklıklar da düşmeye başladı. İnsanlar çok kötü durumdalar. Kimse ne yapılacağını veya bunu nasıl durduracağını bilmiyor. Neresi güvenli, o bile belli değil." Geri çekildi ve haritayı inceledi. "Şimdiye kadar belirgin bir desen bulamadım. Neyin peşinde *olduğunu öğrenme*miz gerek."

"Peşinde olmak derken?" Sidhe kâhini hislerimin sorduğu ilk soru da buydu ama Dancer bu hislere sahip değildi. Midemin bulantısı biraz azaldı. Yediğim çikolatalar mı yoksa işe odaklanmak mı iyi gelmişti, bilmiyordum.

"Tamamen gelişigüzel, mantıksız bir biçimde hareket etmiyorsa, biyolojik bir dürtüsü de yoksa -ki bence zekâsı olan hiçbir canlı için mümkün olan bir şey değildir- bir amacı olmalı."

Yüzüm aydınlandı, kavgamızı unuttum. Böyle havalı cümleleri severdim. "Seninle takılmayı çok seviyorum!" dedim.

Bana eski Dancer'ınkine benzeyen ama biraz ihtiyatlı bir bakış attı, voltajını artırınca gülümsedi.

"Amacı bize çok yabancı bir şey olmalı ki şimdiye kadar ne olduğunu çözemedik ama bir amacı var. Eksik olan,

bizim yöntemlerimiz. Elimizdeki verileri ön yargısız incelemeli ve sıra dışı teoriler üretmeliyiz. Bu şey, bizim dünyamızdan değil. Bizim kurallarımıza veya fizik kanunlarımıza uymuyor. İstediği yere boyut kapısı açabiliyor. Şimdiye kadar iki kez bunu yaptığına şahit oldum."

"Onu tekrar mı gördün?" O kadar kıskanmıştım ki cümle ağzımdan kaçıverdi.

"SİZİNLEYİZ'i de gözetliyorum, bu hödüklerin başında kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kimse organizasyonu kimin başlattığını bilmiyor. Birkaç gece önce dua toplantılarından birine gittim. Toplantıyı yapacakları kilise, ben oraya varmadan buzlandı. Bir saniye önce dualarının sesi geliyordu, bir saniye sonra sesler kesildi. Sanki bütün dünya durdu ya da ben sağır oldum. Sokakta durup etrafıma bakındım. Dublin Kalesi'ndekinin aynısını yapmıştı. Bir yarıktan çıkıp her yeri buzladıktan sonra aynı yarıktan kaybolmuştu."

İrkildim. Dancer olay yerine çok yakındı! Ya oraya bir dakika önce gitseydi? Aklıma daha kötü şeyler geldi. Ya ben onu bir aydır bulamasaydım? Buzlu heykeller arasında gezinip hangisinin Dancer olduğunu anlamaya çalışsaydım? En iyi arkadaşımı bu şekilde arasaydım?

Birden utandım. "Ahbap. Çok uzun süre ortadan kaybolduğum için özür dilerim."

Kafasını kaldırdı ve kalbimi durduran bir gülümseme gösterdi.

"Ahbap. Teşekkürler. Geri dönmene çok sevindim."

"O gece kilisede hayatımı kurtaran senmişsin. Harikasın."

"Hayır, sen harikasın."

Birbirimize sırıttık ve bunu yaparken çok mutluyduk, sanki aramız yeniden düzelmişti.

Hiçbir şey olmamış gibi sohbetimize devam ettik. Şehirdeki yeni çetelerden bahsetti, ben de Dancer'a Unseelie Kralı'nın kütüphanesini anlattım. O kadar harika bir deneyimi kendime saklayamazdım. Gözlerinin parlaklığından, kütüphaneyi görmek için sabırsızlandığını anladım.

Bana devasa bir BPÇ'nin manastırı küle dönüştürmek üzere olduğunu söyledi. Demiri ve betonu eritebilecek kadar sıcak BPÇ manastıra ulaşırsa, geride hiçbir şey kalmazmış. Ama Ryodan'ın adamları bir şekilde BPÇ'yi sabitlemeyi başarmış. Bir yere sabitlensin veya sabitlenmesin, böyle bir şeyin manastırın hemen dibinde olması beni tedirgin etti.

Dancer'a Boora-Boora kitaplarını anlattım ve cümlelerin beni kovaladığını duyunca gülmekten karnına sancılar girdi. Dancer da bana SİZİNLEYİZ'in, kendilerinden olanların yaşadığı binaları beyaza boyamaya başladığını, toplantılarına katılır ve organizasyona üye olursan yiyecek-içecek verdiklerini söyledi. Ben de R'jan'ın Fae'nin başına geçmeye çalıştığını ve buz canavarının Kırağı Kralı diye bir ismi olduğunu anlattım. Sanırım ilk kez birbirimizle bu kadar çok şey paylaşıyorduk. Bana, yiyecek bulmanın gittikçe zorlaştığını söyledi. Fae'nin de buzlanan yerlerde öldüğünü, R'jan'a göre Seelie ve Unseelie'nin ölüden de ölü olduğunu, varlıklarının tamamen yok olduğunu söyledim. "Bence yaşam enerjilerini emiyor olabilir," dedim.

"Ama buzlayacağı yerleri nasıl seçiyor? Ve oraları neden buzluyor? İnsanların yaşam enerjilerinin peşindeyse, daha

kalabalık yerlere odaklanması gerekmez mi? Buzlanan yerlerin bazılarında sadece birkaç kişi vardı."

"Demek istediğin, Chester's kulübünün altında bir odayı dondurmak yerine neden bütün mekânı dondurmadı?"

"Chester's kulübünün altında bir yeri mi buzladı?"

"Benim bildiğim kadarıyla, ilk buzlanan yer orası. Ryodan da beni bu işin içine orası yüzünden çekti."

"Yaşam enerjilerinin peşinde olamaz. Bir kilise kulesini buzladı ve içinde tek bir insan veya Fae yoktu."

"Belki de sadece üzerinden geçiyordu ve kuleyi kazayla buzladı. Ya da birkaç fareninki gibi ufak tefek yaşam enerjileriyle idare etti. Belki de karnı açtı."

Sırıttı. "Belki."

"Ama pek sanmıyorum. Bence buzlanan yerleri sırasına göre etiketlemeliyiz. Belki bu sayede bir şey bulabiliriz."

"Sorun, bizim insanlara söyleyecek basit bir çözümümüzün bile olmaması. *Küçük gruplar hâlinde dolaşırsanız güvende olursunuz*, gibi bir şey bile söyleyemiyoruz. İnsanlar kendi gölgelerinden korkar oldu Mega. Bütün şehir diken üzerinde, moraller bozuk ve insanlar sudan sebeplerden kavga etmeye başladılar. Çok fazla şey kaybettiler ve çok uzun zamandır korkuyorlar. Sen yokken onları bilgilendiren *Dani Daily*'ler de çıkmadı ve bu gibi zamanlarda hiç haber alamamak en kötü şeydir. İnsanların, birilerinin dışarıda onlar için savaştığını bilmeleri gerek."

"Ya SİZİNLEYİZ? İşlerini ciddiye almıyorlar mı? Ahbap, ben yokken devreye girip daha fazla baskı yapmaları gerekmez miydi? Bir gazete, halka karşı sorumlu olmalı!"

"SİZİNLEYİZ'in insanlara söylediği tek şey *beyaza girmeleri* gerektiği ve her şeyin düzeleceği. Şehrin yarısı körü

körüne bu inancı kabulleniyor, diğer yarısı ise yemi yutmadı. Buna yiyecek içecek eksikliğini, soğuğu da eklersen, çok yakında isyanlar çıkabilir."

Yüzüme düşen saçlarımı geriye attım ve gizem tahtasına göz gezdirdim. Yirmi dört raptiye saydım. Benim dokuz olay yerinden aldığım örnekler, artık yeterli değildi. "Sen kanıt topladın mı?"

Bana *sen-beni-salak-mı-sanıyorsun* gibi bir bakış attı ve sırıttı. İçi taşın üstündekiler gibi sarı zarflarla dolu bir kutuyu havaya kaldırdı. "Olay yerinden aldığım örnekleri analiz ediyor, sınıflandırıyor ve ortak özelliklerine göre ayırmaya çalışıyorum. Resimler de çektim."

Sırıtarak karşılık verdim çünkü dehaların benzer şeyler düşünmesi güzel bir şeydi ve biz ikimiz gerçekten de çok zekiydik.

Dancer zarfları açarken ben de olay yerlerine ait resimleri gizem tahtasıyla eşleştirmeye başladım. İki noktaya işaret edene kadar, yaşam enerjisi emdiği teorim mantıklı geliyordu. Lanet olsun. Benim de kanıtlar toplamış olmam iyi bir şeydi. Sırıtmaya başladım ama sonra aklıma Ryodan'ın öldüğü geldi. Hatırlamak bazen zor oluyordu. Sanki sonsuza kadar bizimle olacağına kendimi inandırmıştım. Ne zaman aklıma gelse mideme bir tekme yemiş gibi oluyor ve bunun sebebini bilmiyordum. Tabii ki cadıyı dışarıya çıkartan bendim ama yaratıktan kaçamayan kendisiydi. Ben onun kadar hızlı değildim ama kaçmayı başarmıştım.

Sekiz saat sonra, görüşüm bile bulanıklaştı. Hem enkazlardan alınan parçaları incelemek hem de haritaya odaklanmak gözlerimi yormuştu.

Üç gündür ayaktaydım, sürekli olarak çikolatadan aldığım şeker ve soda ile besleniyordum. Ve bir de zihnimin üzerine düşen suçluluk gölgesi vardı. Suçluluk hissi, aslında kaybedenlere göreydi. Pişmanlıklar gibi aptalca şeyleri olanlar içindi. Belki de pişmanlıklar, zamanla bir şeylerin birikmesinin sonucuydu. İçi giysilerle dolu bir dolap ve içi çantalarla dolu bir tavan arası gibiydi. İnsanları yaşlandıran da bu gibi şeylerin birikmesi miydi? Eğer öyleyse, lanet olasıca tavan aralarını ara sıra temizlemeli, eşyaların bir kısmını ihtiyacı olanlara vermeli ve çocuklar gibi çıplak gezip gülmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu hatırlamaları gerekti. Kırmızı Cadı'yı öldürdüğüm anda, suçluluk hissimi cehenneme gönderecektim. Sorun, bunu yapana kadar kendimi suçlu hissedecek olmamdı ve bunun etkisi hormonal gelgitlerimden bile fazlaydı. Sorumluluk üstlenmeyi sevmezdim. Sorumluluklar, bir sonraki dalgada beni yeni maceralar beklerken, mutluluk denizimde bir yere sabitleyen çapalar gibiydi.

Plastik poşetlerin içinde türlü şeyler vardı. Cam parçaları, saçlar, kemikler, deri parçaları, toz, plastik, yiyecek, insan ve Unseelie etleri. Beyaz kristal topakları, yoga minderi parçaları, cep telefonu artıkları, dişler, mücevherler, demir parmaklıkların kırıntıları, üstünde çamaşır yıkanan oluklu tahtadan ve elektronik eşyalardan geriye kalanlar. Kâğıt ve plastik ambalajlar, ucunda tırnak olan bir parmak kemiği, bir işitme aleti, yarım bir ehliyet... Liste böyle uzayıp gidiyordu. Hepsinin bir listesini çıkarttık. Listeleri de tahtaya ekledik. Her kanıt poşetinde ortak olmayanların üzerini çizdik.

Şimdi geriye, her poşetin dibindeki metal ve plastik tozlar kalmıştı. Biz buna 'gizemli enkaz' ismini verdik.

"Bu şey... Sana da garip geldi mi Mega?"

Avucuma bir kristal parçası aldım ve birkaç saniye tuttum. "Olması gerekenden daha soğuk, sanki kısmen buzlanmış. Elinde tutsan bile ısınmıyor."

"Hayır, başka bir şey daha var. Tam olarak ne olduğunu açıklayamıyorum."

Bekledim. Okula gitmemiştim ve Dancer'ın bildiklerini bilmiyordum. Başka bir şey daha olduğunu söylüyorsa, başka bir şey olmalıydı.

Yüksek sesle düşünmeye başladı. "Yaşam enerjilerinin peşinde değilse, buzlayacağı yerleri nasıl seçiyor? Metalin veya plastiğin peşinde olamaz çünkü onlar her yerde var. Ama metalin veya plastiğin içindeki bir bileşen, ilgisini çekiyor olabilir. Bir şeyden geriye kalan kalıntıları arıyor olabilir."

Yassı taşın üzerindeki eski kemikleri bir kenara ittim. Sonra kemiklerin yanına uzandım. Başımı ellerimin arasına aldım ve patlamadan önce buzlanan yerlerin neye benzediğini hayal etmeye çalıştım. Bence paramparça olmadan önce ortak yönlerini bulmak daha kolay olmalıydı. "Bir şeyi yapabilmek için belirli bir vitaminin veya mineralin mi peşinde?"

"Ya da orada olduğunu ya da olabileceğini düşündüğü ortak bir elementin."

"Ha?"

"Bir balıkçı, tuzlu suyun olduğu yere gider çünkü bir balinanın peşindedir. Bizim bir balina bulmamıza gerek yok ama tuzlu suyu her zaman bulabiliriz. İlgisini neyin çektiğini bulursak, onu durdurmak konusunda yolu yarılamış oluruz."

"Örnek almadığımız üç yer daha var. R'jan'ın peri diyarında buzlandığını söylediği iki yer ve bir de Chester's kulübünün altındaki oda."

"Ryodan'dan bizim için örnek almasını isteyebilir misin? Bildiğim kadarıyla, o adama herkesin öyle veya böyle, borcu var."

Dancer ismi dile getirince zihnimdeki görüntülerin tamamı yok oldu ve yerlerini iki görüntü aldı: Ryodan dördüncü katta neşeli kahkahalar atarak seks yapıyor ve tanıdığım herkesten daha canlı görünüyordu. İkinci görüntüde ise bir ara sokakta kan kaybından ölüyor, bağırsakları binanın yanından yukarı yükseliyordu. Ölmeden önce son bir espri bile yapmıştı ve benim aklımda, lanet olasıca bir düşünce vardı –adamı yeterince tanıyamadım! "Evet, yaptım," diye mırıldandım. Yerimden kalktım çünkü eğer kusacaksam bunu yatarken yapmak istemiyordum.

Dancer, "Neyi yaptın?" diye sordu.

Hep onunla tartışır ve ondan nefret ettiğimi söylerdim. "Bunu hak etmişti! Tanıdığım en küstah, en sinir bozucu adamdı!"

"Neyi hak etti? Kimden bahsediyorsun?"

Sanırım Ryodan için de bir kısaltma bulmalıydım. Çünkü ne zaman ismi geçse karnıma sancılar giriyordu. Artık bu dünyada olmaması beni rahatsız ediyordu. "Artık kontratımın süresi doldu mu yoksa diğerleri kontratımı devam mı ettirecek?" O adamların ne yapacağı hiç belli olmazdı. Chester's kulübüne bir daha gitmek istemiyordum. Tıpkı Barrons'ın dükkânına gitmek istemediğim gibi. Çünkü iki yerde de mekânların kritik bir bileşeni eksikti.

Ryodan kulübü, Barrons ise dükkânı heyecanlı yapan kişiydi, onlar olmadan oraların bir anlamı yoktu.

"Hangi kontrat?"

Kritik bileşenleri kaybettiğimiz için, içimde Dublin ve hatta dünyanın geri kalanı için kötü hisler vardı. İki adamın ölümüyle, dünyayı garip ve yeni bir eksen üzerine oturtmuş olabilirdim. Dünya bu yeni ekseninde, eskisi kadar güvenli bir yer değildi.

"Mega." Dancer önümdeydi. "Konuş benimle."

"Ryodan'dan bir şey isteyemeyiz," dedim.

"Neden?"

Gözlerimi ovaladım ve iç geçirdim. "Çünkü onu öldürdüm."

Boynum uyuşmuş ve tükürüğümle yanağıma bir kanıt poşeti yapışmış biçimde uyandım. Kafamı birkaç santimetre kaldırdım ve saçlarımın arasından etrafıma bakındım. Dancer'ın beni bu hâlde görmemiş olmasını arzuladım. Gizem tahtasının başında olduğunu görünce, rahatlayarak iç geçirdim.

Kanıt poşetini yüzümden aldım ve tükürüğümü gömleğime sildim, yanağımı ovaladım. Poşetin içindeki bir yüzük ve poşetin ağzındaki kapanan kısım, suratımda derin izler bırakmıştı. Oysa ben uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum. Ama bir ara kanıtları incelerken başımı koyup kendimden geçmiş olmalıydım. Birkaç saat mi uyumuştum? Daha mı fazlaydı?

"Saat kaç?"

"Hangi gündeyiz demek istiyorsun."

"Ahbap, o kadar uzun süre uyumuş olamam."

"İhtiyacın vardı. Fakat hemen yerinden kalkabileceğini sanmıyorum. Bir taburede otururken başını bir taşın üzerine koyup on beş saat boyunca yerinden kıpırdamayan birini hiç görmemiştim. Seni daha rahat bir yere yatırmayı düşündüm ama fikrimi değiştiren sen oldun." Arkasına döndü ve sırıttı. Dudağı patlamıştı. "Yerinden kıpırdamaya niyetin yoktu. Uykunda bana yumruk attın."

"Ah, özür dilerim." Hiç hatırlamıyordum.

"Önemli değil Mega."

Midem, ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek sesle guruldamaya başladı. "Senin için sakladığım bir şeyler vardı." Yerdeki çantaları karıştırmaya başladı ve bir kutuyu çıkartıp bana fırlattı.

Bir Noel ağacı gibi aydınlandım. "Lanet olsun! En sevdiğim tartlar! Bunları nereden buldun? Aylardır bunları görmedim!" Duvarlar yıkılmadan önce bile bulunması zor bir şeydi. "Ve bunlar, en sevdiklerim. Üzerlerindeki sert çikolata kaplamaya bayılırım!" Birini açtım ve mutlu mutlu çiğnemeye başladım. İki tanesini çabucak mideye indirdikten sonra geriye kalan altı tanede her bir ısırığın keyfini çıkarttım. Duvarlar yıkılınca, bütün güzel şeyler -sağlığınız için kötü denen şeyler- raflarda ilk bitenler olmuştu. Soda ve içki hemen tükenmişti. Sonrasında şekerler, kekler, kurabiyeler, turtalar gelmişti. Bütün şekerli şeyler alınmıştı. Bunda benim de payım çoktu. Komik olan, şimdi ağır ateşte pişirilmiş ve yanında havuç, bezelye, et sosuyla servis edilen sıcak bir biftek için sağ kolumu bile verecek durumda olmamdı.

Yine de Dancer'ın bulduğu tartlar cennet gibiydi ve benim için bunları saklaması onları iki kat anlamlı kılıyordu.

Midemi doldururken, Dancer bana, ben uyurken üzerinde kafa patlattığı teorileri anlattı. Teorilerinde bir kusur olup olmadığını sordu. Konuşması bittiğinde, bir sonuca varmaya bir gün öncesine göre daha yakındık.

"Şimdiye kadar olay yerlerinde ortak olan tek şey, toz, bir tür plastik ve metal."

"Aslında toz, plastik ve demir diyebiliriz. Poşetlerdeki metaller çoğunlukla demir."

"Demiri Fae'yi tutsak etmek için kullanırız."

"Biliyorum. Dublin Kalesi'ndeki Unseelie'nin buzlanmadan önce ne kadar kötü durumda olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım. "Ben çok sayıda Unseelie bir arada olduğu için olabileceğini düşünmüştüm."

"Ama bir yerde çok fazla demir varsa da aynı etkiyi gösterir. Oradaki kafesleri yapmak için tonlarca demir kullanıldı."

"Diğer yerlerde demir neredeydi?"

"Kırsal kesimde çamaşır yıkadıkları yerin yakınından eski bir demir yolu geçiyor. Haritalara baktım ve olay yerlerinden dördünün yanından demir yolu geçtiğini fark ettim. Çantalardan ikisinde demir mermiler var. Kilise kulesinin devasa demir çanları vardı. Spor salonundan aldığımız örneklerde, demir bir çaydanlık ve demir bir zilden parçalar var. Bir başka olay yerinde, bazı parçaları demirden eski arabalar varmış. Artık arabalarda demir kullanılmıyor. Dublin Kalesi'nde demir kafesler vardı. Eski depolardan birinin çerçeveleri demirdendi." Detayları vermeye devam etti.

"Neden demir? Neden çelik değil? Çelik de demir değil mi?"

"Demiri çeliğe dönüştürürler. Ben işlenmemiş demirden bahsediyorum. Çanlar, parmaklıklar ve demir yolları gibi. Eski tarz şeyler. Artık bunları çok fazla görmezsin. Artık alaşımlar var. Çelik daha güçlü ve demir paslanır. Eski demir yollarının kırmızı bir renge büründüğünü bilir misin?"

"Sence olay yerlerine gidip demir var mı yok mu diye bakmalı mıyız?"

"Hayır. Ben tuzlu suda demir olup olmadığını merak ediyorum. Tabii eğer ilgisini çeken buysa."

"Ama neyin peşinde?"

Omzunu silkti. "Kim bilebilir? Kimin umurunda? Sadece iki şeyi bilmem gerekiyor: Onu bir yere nasıl çekeceğimizi ve ondan nasıl kurtulacağımızı. Geriye kalanlar, umurumda bile değil."

"Ama Fae demirden nefret eder."

"Biliyorum. Merak ettiğim şey de ilgisini çekmesinin sebebinin bu olup olmadığı. Demiri sevdiği için ilgisini çektiğini söylemiyorum. Belki de dondurarak demiri yok etmeye çalışıyordur. Belki de Fae'den biri, bizim onlara karşı tek silahımız olan demiri yok etsin diye, yaratığı buraya getirmiştir. Boyutlar arası kapı açabilen, gökyüzünde süzülebilen ve yine bir boyut kapısı açıp ortadan kaybolabilen bir yaratığın motivasyonunu anlamaya çalışmak, Tanrı'nın motivasyonunu anlamak kadar zor."

"Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Ahbap. Fiziği ancak Tanrı yaratmış olabilir."

Sırıttım. "Ya da bu tartları."

Sırıttı. "Bak, işte ilahi olanın kanıtı. Yüzüne yapışan çikolata parçaları."

"Yüzümde çikolata parçaları mı var?"

"Suratına kazınmış çizgiler yüzünden görmesi zor ama evet."

İç geçirdim. Bir gün, saçımda bağırsak, üzerimde garip kıyafetler, yüzümde ve gözümde kan veya çikolata olmadan Dancer'ın karşısına çıkacaktım. Muhtemelen beni tanımazdı. "Ama ya Peri Diyarı'ndaki iki yer?"

"Onlara ne olmuş?"

"Orada demir olamaz."

"Varsayım. Hatalı olman mümkün. Duvarlar yıkıldı. Her şey parçalandı ve Peri Diyarı dünyamıza akıyor. Belki de bizim dünyamız da oraya akıyordur ve akan parçalarda demir yolları veya çanlar da vardır. Oralardan da örnek almamız gerek."

"Bunu nasıl yapacağımızı söyler misin? Neden onu demir olan bir yere çekmeye çalışıp ne olacağına bakmıyoruz?"

"Bu B planı. Ama önce örnekleri alalım ve ben bunları incelemeye devam edeyim. Gözden kaçırdığım bir şey var. Adım gibi eminim. Daha fazla kanıta ihtiyacım var. Ayrıca, onu bir yere çeksek bile ne yapacağız? İlgisini neyin çektiğinin yanı sıra onu nasıl durduracağımızı da bilmeliyiz. Sen örnekleri al, ben çalışmaya devam edeyim. Peri Diyarı'ndaki örneklerden demir çıkmazsa birinci kareye geri döneriz. Böylece tonlarca demiri kimsenin zarar görmeyeceği bir yere taşımamıza gerek kalmaz."

Yerimden kalktım ve kapıya yürüdüm.

Ben giderken arkamdan, "Peri Diyarı'na sen gitme Mega," dedi. "Işınlanan biri senin için gitsin. Bir ay daha kaybedemeyiz. Buzlanan yerlerle ilgili içimde kötü bir his var."

"Patlamaya devam ediyorlar mı?"

Gözlüklerini çıkarttı ve gözlerini ovaladı. "Hayır. Sanki gittikçe kötüye gidiyorlar. Çok daha kötüye. Açıklayamıyorum, sadece bir önsezi."

Dancer'ı biliyordum. Bir önsezisi varsa, bilinçaltı, beyninin henüz algılayamadığı bir konuda Dancer'ı uyarmaya çalışıyor olmalıydı. Ne zaman bana bir önsezisi olduğunu söylese sonunda haklı çıkardı. Dancer'a kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum. Daha çok örnek istiyorsa, istediğini bulmalıydım.

Dışarıya, Dublin sokaklarına adım attım. Kar hız kesmişti ama ayın etrafında kan renginde bir halka vardı.

Işınlanan bir peri bulacaksam, gitmem gereken yer belliydi. Aslında, örnek almamız gereken üçüncü yer de oradaydı. Şansım yaver giderse, birkaç saat sonra üç olay yerinden aldığım örneklerle Dancer'ın yanma geri dönerdim.

Gerçi son zamanlarda şansım hiç yaver gitmiyordu.

33

PATRON KİM?

Chester's. Buradan, eskisinden daha çok nefret ediyordum. Dışarıda çılgın bir kuyruk vardı. Dublin'de sıcaklıklar çok düşmüştü ve her yere kar yağıyordu, öldürücü bir rüzgâr sokakları donduruyor ama yine de kulübün önünde beş blokluk bir kuyruk oluşuyordu. İnsanlar kalın kıyafetlerine bürünmüş ve birbirlerine sarılmış, içeriye girmeyi bekliyorlardı.

Süper hızla yanlarından geçtim, buzlanmış bir yerin etrafından dolaştım, Ryodan'ın korumalarından birini geride bıraktım. Adam insanları kontrol etmekle meşgul olduğu için beni durduramadı ve merdivenleri inip yüksek siyah kapılardan kulübe girdim.

Her zamanki gibi içerisi kopuyordu: Müzik gümbürdüyor, ışıklar yanıp sönüyor, insanlar parti yapıyordu. Şehrimizi buzlayan ve masum insanları öldüren, sokakları kutuplara döndüren bir yaratık vardı ama insanlar burada eğlenmekle meşguldü. Dans ediyor, gülüyor, sarhoş oluyor, sevişiyorlardı. Sanki duvarlar hiç yıkılmamıştı, sanki dün-

yanın yarısını kaybetmemiştik, sanki hiçbir şey değişmemişti.

Kapının içindeki platformun üzerinde bir saniye durup etrafıma göz gezdirdim, ellerimi ısıtmak için sıcak nefesimi parmaklarıma üfledim. Eldivene ihtiyacım vardı. Bir de atkıya ve başlığa. Kaşlarım uzun süre çatık kalmadı çünkü çalan şarkı dikkatimi dağıttı. Birkaç sene öncesinde en sevdiğim şarkılardan biriydi, bası çok fazlaydı ve sesi o kadar açıktı ki askeri botlarımın tabanları titreşiyordu. Müzik, matematik gibiydi. Ve matematik, her şeyin yapısında vardı, kusursuzdu. Her şey çığırından çıkmadan önce, Dancer bana matematik hakkında harika şeyler öğretiyordu.

Kaşlarım yeniden çatıldı.

Jo hâlâ çocuk alt kulübündeydi, yanındaki garson kızın söylediği bir şeye gülüyordu. Masadan masaya giderken salına salına yürüyor, müşterilerle sohbet ediyor ve ara sıra etrafına bakınarak gözlem yapıyor veya birini arıyordu. Yine göğüslerine o parlak şeyden sürmüştü ve ağır bir makyajı vardı. O şeylerden arınıp tanıdığım Jo olduğunda çok mutlu olacaktım.

Bugün işi bırakmasını sağlayacaktım. Ölü bir adama borcumuz olamazdı ve diğer adamlar kontratı devam ettirmek istese bile buradan elimizi kolumuzu sallayarak çıkacaktık. İstiyorlarsa bizi durdurmaya çalışabilirlerdi.

İnledim ve gözlerimi devirdim, bu akşam işi bıraktıramazdım çünkü ona Ryodan'ın öldüğünü söyleyemezdim. Kimseye söyleyemezdim. Sadece ben, Christian ve cesetlerin yerini değiştiren -tabii eğer Christian değilse- gerçeği biliyordu. Sadece üç gün olmuştu. İnsanlar henüz öldüğü-

nü düşünmüyor olabilirlerdi. Jo'yu tanıyordum, geri dönmesini ümit ederek birkaç hafta daha beklerdi.

Kendimi garip hissettim. Bir aydır ortalıkta yoktum ve üzgün görünmüyordu. Beni özlememiş miydi? Endişelenmemiş miydi?

Zihnimden bu düşünceyi uzaklaştırdım ve tavana baktım, Chester's yapılırken ne tarz metallerin kullanıldığını merak ettim. Burası göründüğü kadar eskiyse, bence demir de kullanılmış olmalıydı çünkü eskiden demirden nasıl çelik elde edileceği bilinmiyordu. Tabii eğer burası göründüğü kadar eskiyse. Sonra demirin ne kadar eski olduğunu düşündüm. Ardından Ryodan ve adamlarının malzemeleri kendilerinin getirip getirmediklerini merak ettim. Belki de kendi metallerini yaratmışlar ya da doğdukları gezegenden özel bir metal getirmişlerdi.

Barrons ve Ryodan öldüğüne göre, kulübün başında kimin olduğunu merak ettim. Lor?

Düşüncelerim adamı çağırmış gibi sesi arkamdan, kulağımın dibinden geldi. "Ah tatlım, buraya geldiğine göre çok cesursun."

Şüpheyle arkama döndüm. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ama ben dönmemi tamamladığımda Lor da yer değiştirmişti. Hayal mi görmüştüm yoksa suçluluk hissim mi benimle konuşuyordu, bilemedim. Ama sesini gerçekten duyduysam ve o cümleyi söylediyse, bir ay ortadan kaybolduğumda Ryodan'ın çılgına dönmesinden bahsediyordu herhalde. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi içeriye giriyordum ve uzun süredir işe gelmediğim için Ryodan'ın canıma okuyacağını düşünüyordu. Çünkü Lor da diğerleri gibi, Ryodan'ın öldüğünü bilmiyordu.

Yalanları bu yüzden sevmezdim. Bir tanesini söylediğiniz anda diğerlerinin bilmediği bir şeyi bildiğiniz için, sürekli bildiğinizi bilmiyormuş gibi rol yapmak zorunda kalırdınız. Bir açık vermemeye çalışırdınız çünkü bir şey bildiğinizi düşünmelerini istemezdiniz. Bir şey bildiğinizi düşünürlerse sizi bir duvara yapıştırır ve ne bildiğinizi öğrenmek isterlerdi. Ağzınızdan bir şey kaçıracak olursanız, başınıza daha da büyük bir bela açardınız. Sonra bildiklerinizi dökülmek zorunda kalırdınız ve bela on misline çıkardı! En başından yalan söylememek en iyisiydi.

Sanırım bu iş düşündüğümden de zor olacaktı çünkü her yerde Ryodan'ı hatırlatan bir şeyler vardı. Tanrım, Chester's kulübü demek Ryodan demekti! Hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğim en son yerdi ama örneklere ihtiyacım vardı. Dünyamız her gün daha da buzlanıyor ve Dancer her şeyin daha da kötüye gideceğini düşünüyordu.

Smokin Kulübü'nde ışınlanan birini gördüm ve sırıttım. Gri Kaltak. Kılıcımı gırtlağına dayayıp emir verebileceğim biriydi.

Mac kadının peşine düşmeyeceğine söz vermişti ama ben böyle bir yemin edecek kadar aptal değildim. Ayrıca, onun peşine düşmeyecek, sadece onu benim için bir şey yapmaya zorlayacaktım. Elimi kılıcıma attım, ortamdaki nesneleri zihinsel haritama kazıdım. Hareket edenler vardı ama gerekirse, karşıma çıkan geri zekâlıların böğrüne bir dirsek geçirebilirdim.

Süper hızda aşağıya indim, son saniyede fikir değiştirip Smokin Kulübü yerine Jo'nun yanına gittim. Beni görünce ne tepki vereceğini merak ediyordum. Hayatta olduğumu

öğrenince çok sevinecekti. Dancer gibi çok endişelenmiş olmalıydı ve içini rahatlatmalıydım.

"Dani! Burada ne işin var?" Ben önünde belirince, Jo'nun beti benzi attı. "Sen delirdin mi?"

Beklediğim tepki bu değildi. Rahatlayıp bana sarılmamıştı, beni gördüğüne memnun değil miydi? "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ryodan bir aydır seni arıyor! Kontratını bozdun!"

"Öyle bir şey yaptıysam senin ölmen gerekirdi ama ölmemişsin," dedim. "Aslında, tam tersine çok iyi görünüyorsun. Sanırım onunla düzüşmek seni canlı tutuyor. Bir aydır bunu mu yapıyordun? Senden henüz sıkılmadı mı?"

Yüzü kızardı. "Sana olan kızgınlığını benden çıkartmanın adil olmayacağını söyledi. Ryodan zeki bir adam, yerinde kararlar veriyor. Bazıları gibi içgüdüleriyle hareket etmiyor." Bakışlarını benim üzerime dikti.

Midem bulandı. "Ah, o bir... O bir aziz, öyle mi?"

"İyi bir adam. Ona bir şans vermelisin."

"O ölü bir adam, başka bir şey değil!" Ağzımdan kaçtı çünkü Jo'nun adamı savunmasından nefret ediyordum.

"Ne zaman gelsen onun hakkında tehditler savurmaktan vazgeçsen iyi olur. Artık canımı sıkıyor." Sesini alçalttı. "Seni yakalamadan buradan çıkmalısın. Ryodan'ı daha öonce hiç o kadar öfkeli görmemiştim."

"Ryodan'dan korkmuyorum." Keşke Jo'ya her şeyi anlatabilseydim.

"Korkmalısın. Bu sefer şansını fazla zorladın Dani. Seni görünce ne yapacağını bilmiyorum ve onu durdurabileceğimi sanmıyorum. Söz konusu olan sensen, beni bile dinlemez."

Hiçbir zaman beni bulamayacaktı çünkü ölmüştü ama üzerinde durduğum bu olmadı. "Bir saniye, *beni bile* derken ne demek istiyorsun? Onun için özel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yüzü kızardı ve âşık bir sevgili gibi gözlerindeki bakış yumuşadı. "Biz bir çiftiz Dani. Neredeyse bir ay oldu ve birlikteyiz. Bütün çalışanlar bundan bahsediyor. Kimsenin onun gibi bir adama sahip olacağına inanmıyorlardı ama oldu."

Gözlerimi kırpıştırıp yüzüne baktım. Ryodan kimseye ayrıcalık yapacak biri değildi. Bir kadınla çift mi olacaktı? Balıklar ağaca çıkar mıydı? Mümkün değildi. İmkânsızdı. Midem bulandı, Ryodan ve Jo'nun aynı evde yaşayıp gelecek planları yaptığını düşünmek bile iğrençti. Böyle bir şey olsa ben ne olacaktım? Getir götür işleriyle uğraşan köpek mi? Başımı iki yana salladım ve Ryodan'ın öldüğünü kendi kendime hatırlattım. Dikkatimi böyle dağıtmayı nasıl beceriyordu? Hâlâ Ryodan hayattaymış gibi konuşuyordu.

"Seninle daha fazla konuşamam. Yapacak işlerim var. Belki de Dublin'in Kuzey Kutbu'na benzediğini fark etmişsindir."

"Tabii ki ettim. Bir ay önce ortadan kaybolan ve Christian ile Peri Diyarı'na gittiğini kimseye söylemeyen sendin."

"Ne?" Şaşkın gözlerle yüzüne baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Christian anlattı."

"Ürkütücü Unseelie Prensi Christian, uğrayıp sana bunları mı anlattı?"

"Neden geldiğini bilmiyorum ama dün akşam Smokin Kulübü'nde Tormac ile konuşurken söylediklerimi duymuş. Ben senin için endişelendiğimi söylüyordum ve Christian ikinizin Peri Diyarı'ndan yeni döndüğünü, senin iyi olduğunu söyledi. Birbirimize her şeyi söyleriz ama bundan Ryodan'a bahsedemem. Beni ona yalan söylemek zorunda bırakman çok kötü. Şimdi Ryodan aşağıya inmeden buradan uzaklaş! Bu akşam burası çok sakin ve öyle kalması daha iyi olur."

Birbirlerine her şeyi söylüyorlar mıydı? Jo çok yanılıyordu. Ryodan bildiklerinin büyük bir kısmını kendine saklayan biriydi. Ayrıca, burası sakin falan değildi, büyük bir felaketle karşı karşıyaydık. Ve aşağıya inmesi imkânsızdı.

Jo'dan uzaklaştım ve Gri Kaltak'ın hizmetlerinden faydalanmak için Smokin Kulübü'ne doğru yürürken biri bana o kadar sert çarptı ki havada uçup çocuk alt kulübünün çıkışındaki sütunlardan birine yapıştım. Sütunu kucakladım ve dibine çuval gibi yığılmamak için kendimi zorladım. Bir gözüm yine moraracak ve yüzümün sol tarafı yeni bir haritaya dönüşecekti. Ben ortalıkta gezinirken bana saldırmaya kim cesaret edebilirdi? Mac? Çünkü onu aptal yerine koyduğum için benden nefret ediyordu. İçeriye girerken kılıcımı gizlememiştim. Deri ceketimi aralayıp silahımı herkese göstermiştim!

Sütundan uzaklaştım ve arkama dönmeye hazırlanırken aynı sütuna tekrar çarptım. Yıldızları gördüğüme ve guguk kuşlarının sesini duyduğuma yemin edebilirdim. Elimi kılıcıma bile atamadım, o kadar şaşkındım. Jo'nun sesini duydum. "Yapma! Ona zarar verme! Yapma!"

Hareket ettiğim anda yine sütuna çarptım ve dudağım patladı. O kadar sinirlendim ki süper hıza geçip kılıcımı çektim. Mac ise ona zarar vermek istemiyordum, sadece kaçmak istiyordum. Fakat bunca insanın önünde beni zorlamaya devam ederse, korumam gereken bir itibarım vardı.

Kılıç, arkama dönemeden elimden fırladı. Bir darbe daha aldım ve sütunla dördüncü kez bütünleştim.

"Bir kez daha hareket edersen lanet olasıca kalbini sökerim."

Buzlanan yerlerdeki Unseelie gibi hareketsiz kaldım. Arkamdan benimle konuşan Ryodan olamazdı çünkü karnı deşilmişti ve ölmüştü. Demek ki halüsinasyon görüyordum. Ya hayal görüyordum ya da adamın hayaleti peşime düşmüştü. Hayatımı çekilmez hâle getirmek için, ölümden sonra bile beni bulmuştu. Zaten hayattayken bunu kusursuz bir biçimde yapıyordu.

Sütunla arkamdaki adamın arasına sıkışıp kaldığım için, nefes almakta bile güçlük çekiyordum.

"Burada olamazsın," dedim. "Sen öldün."

Beni sütuna bir kez daha çarptı ve istemeden ciyakladım.

"Senin varlığını ilk kez sen dokuz yaşındayken öğrendim," dedi. "Fade bana, sokaklarda bizim gibi hareket eden bir çocuk olduğunu söyledi. Diğer adamlarım gibi seni hemen öldürmeyi teklif etti. Ben, gerekmedikçe insan çocukları öldürmem. Zaten çok uzun süre yaşamazlar."

Ryodan gibi konuşuyordu. Ses tonu soğuk ve vurgudan yoksundu. Belki de Ryodan'ın bilmediğim bir ikizi vardı. Ya da tamamen delirmiştim ve suçluluk hissi bana çok gerçekçi bir biçimde işkence ediyordu. Ryodan ölmüştü. Kendi gözlerimle görmüştüm. Yanılmış olamazdım. Elimi

hareket ettirmek ve yüzümdeki kanları silmek istedim. Elime öyle sert bir darbe indirdi ki kemiklerim birbirine geçti.

"Sana kıpırdama dedim. Tek bir saç telin bile kıpırdamasın. Anladın mı?"

Bir başka Ryodan karakteristiğiydi. Cümlenin sonunda soru işareti yoktu. Böyle tehdit edilmeyi sevmezdim ama bir şey demedim. Küçük parmağımı nazikçe bükmeye başladı. Sanki bana, gerekirse bütün parmaklarımı teker teker kıracağını göstermeye çalışıyordu. Dişlerimi sıktım. "Anladım."

"On yaşma geldiğinde, Kasteo bana bir şekilde kılıcı aldığını söyledi. Adamlarım yine kılıcı almamı ve seni öldürmemi istediler. Yine, miyavlayan kedinin yakında öleceğini düşündüm."

"Ben bir kedi değilim ve miyavlamam. Ah! Hareket etme demiştin. Etmedim. Sadece konuştum!"

"Konuşma. Ve gece sona ermeden miyavlayacaksın. Birazdan geri çekilip seni bırakacağım. Arkanı dönüp beni takip edeceksin. Kimseyle konuşmayacaksın. Kimseye bakmayacaksın. Seninle konuşan olursa cevap vermeyeceksin. Vücudunun gerekmeyen hiçbir parçasını hareket ettirmeyeceksin. Kuralların herhangi birine uymazsan herkesin gözü önünde sol bacağını kırarım. Beni yine kızdırırsan sağ bacağını da kırarım. Sonra seni yukarı taşırım. Şimdi sana kendi ayakların üzerinde yürüme şansı veriyorum. Umarım mesajım gayet açıktır. Cevap ver."

"Anladım." Ryodan yaşıyor olamazdı. Cadı iç organlarını dışarıya döküp elbisesine eklemişti. Bacaklarımı gerçekten kırmazdı, değil mi?

Arkamdaki baskı azalınca ne kadar soğuduğumu fark ettim. Ne kadar sıcaklık yaydığını geri çekilince anladım.

Hayatta olması mümkün değildi. Arkamdaki Ryodan olamazdı. Barrons da yaşıyor muydu? Nasıl olabilirdi bu? Öldürülmelerinin zor olduğunu biliyordum ama içleri dışlarına çıkmıştı! Yeni bağırsakları nereden bulmuşlardı? Birisi cadıdan bağırsakları geri alıp adamlara mı dikmişti? Frankenstein gibi mi görünüyordu?

Arkama dönmek istemiyordum. Karşılaşabileceğim olasılıklar hoş değildi. Karşımdaki Ryodan değilse delirirdim. Ryodan ise ölmüştüm.

"Arkana dön çocuk."

Ayaklarımı hareket ettiremedim. Beynim, arkamda dikildiğini algılayamıyordu. Bir yaprak gibi titriyordum. Ben! Benim neyim vardı? Ben en sert cevizdim! Hiçbir şeyden korkmazdım.

"Şimdi."

Derin bir nefes aldım ve arkama döndüm. Yüzüne, vücuduna, duruşuna, gözlerine, küstah gülümsemesine baktım.

Ya Ryodan'dı ya da kusursuz bir klondu.

İnanamadığım bir şey yaptım. Hormonlardan nefret ediyordum, Chester's kulübünden nefret ediyordum ve en çok da Ryodan'dan nefret ediyordum. Bununla yaşayamazdım!

Gözyaşlarına boğuldum.

Ryodan arkasına döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Ben de başımı önüne eğip peşinden gittim. Bütün kulüp, Dani Mega O'Malley'in ağlayarak Ryodan'ın peşinden gidişini seyrediyordu, itaatkâr bir köpek gibiydim. Olanlara

inanamıyordum. Hayatımdan nefret ettim. Kendimden nefret ettim. Aptal yüzümden nefret ettim. İçimden, *kaburgalarımı kırdı ve bir tanesi ciğerimi deldi, bu yüzden ağlıyorum. Ama ben sert cevizim ve onun kıçını tekmeleyeceğim, sonra da gelip sizinkileri tekmeleyeceğim*, demek geldi. Fakat ağzımı açarsam bacaklarımı kıracağına emindim. Öfkeyle gözlerimi sildim. Geri zekâlı gözlerim ve aptal gözyaşı bezlerim bana ihanet ediyordu.

Bütün kulüp sessizdi. İnsanlar ve Fae kenara çekilip bize yol verdi. Daha önce hiç bu kadar utanç verici bir yürüyüşe çıkmamıştım ve çok kötüydü. Beti benzi atmış Jo'nun gözleri, benimle Ryodan arasında gidip geliyordu. Ryodan'ın bu ayki sevgilisi olabilirdi ama adama bir şey diyecek cesareti bulamıyordu. Dudaklarıyla, *özür dile, boyun eğ, yoksa seni parçalayacak,* dedi.

Cesedimi çiğnemesi gerekirdi. Mega boyun eğmezdi. Merdivenlerin dibinde Lor'un yanından geçtim. Suratımı diğer tarafa çevirdim çünkü beni bir bebek gibi ağlarken görmesine dayanamadım. Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Tatlım, o gözyaşları hayatını kurtarmış olabilir. Çok fazla egon ve çok az sağduyun olduğu için, gözyaşlarını ne zaman dökeceğini bilmediğini sanırdım. Ağlayan bir kadına dayanamaz. Onu perişan eder."

Yüzüne baktım. Bana göz kırptı.

Dilimi kullanmama izin olmadığı için sert bir bakış attım. Adeta, *ben senin tatlın değilim, ağlamıyorum ve hiçbir şeyden korkmuyorum*, dedim.

"Diğerlerini seni kontrol ettiğine inandırırsan seni kontrol edememeyi kabullenebilir. O buraların kralı tatlım. Krallara herkesin önünde meydan okuyamazsın."

Gözlerim yine mesaj verdi. *Beni kimse kontrol edemez. Ve ben kime, nerede istiyorsam meydan okuyabilirim.*

Sırıttı. "Seni duyuyorum çocuk. Mesajını aldım. Ama dediklerimi unutma."

Dişlerimi sıktım ve Ryodan'ı takip ettim.

Odasına girip kapıyı kapattığım anda bana döndü.

"Kes şunu. Ağlama. Bunu yapacağın aklıma gelmezdi. Kes, hemen şimdi."

"Ben ağlamıyorum! Beni sütuna çarptığında gözüme bir şey kaçtı. Ve senin öldüğünü düşünüyordum! Sanırım ikimiz de hayal kırıklığına uğradık, değil mi?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Hayal kırıklığına mı uğradın? Bağırsaklarımın dışarıya dökülmesini ve ölmemi seyrettin ama şimdi hayatta olduğumu görünce hayal kırıklığına mı uğruyorsun?"

"Az önce üç tane soru işareti mi kullandın?"

"Şimdi benimle oyun oynanacak zaman değil!" Beni duvara öyle sert çarptı ki arkamdaki panel sarsıldı.

"Ne hissettiğime önem vermezsin! Hiçbir zaman vermedin. Sadece bana emirler veriyor ve itaat etmemi bekliyorsun. Ben etmeyince de kızıyorsun. Senin için hiçbir şeyim, bu yüzden hislerimi önemsiyormuş gibi rol yapma!"

"Sadakat, hislerinden doğar. Veya doğmaz. İnce bir buz tabakasının üzerinde değilsin evlat. Suyun altındasın ve benim elim, kafanı suyun altında tutuyor. Bu yüzden kelimelerini dikkatli seç: 'H' hayal kırıklığına uğradığın anlamına geliyorsa *Hapı* yuttun demektir. S ise sadakati temsil ediyor bu günü *Sağ* salim atlatabilirsin. Beni, seni öldürmemeye ikna et."

Yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı. Hızlı nefes alıp veriyordu ve vahşi bir havası vardı. Lor, gözyaşlarımı

kullanarak adamı manipüle edebileceğimi söylemişti. Ama ben küçük bir kız gibi ağlayacak değildim. Ben de Ryodan kadar sert ve güçlü biriydim.

Hayattaydı. Yaşıyordu. Kabadayılık taslıyordu. Şüphesiz, beni öldürdükten sonra, ertesi gün saat sekizde rapor vermemi isteyecekti.

Yeniden bir aradaydık. Batman'in Robin'i olacaktım.

Yaşıyordu.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Kes şunu!" Beni duvara tekrar çarptı ve dişlerim takırdadı ama aptal gözyaşları akmaya devam etti.

Duvardan sektim ve Ryodan'a doğru fırladım. Kendisine çarpınca bileğimi tuttu ve geriye giderken beni de beraberinde götürdü. Masasına çarptık. Ben masanın üzerinden geçtim, bir takla atıp ayağa kalktım ve yüzüme düşen saçları geriye attım.

Avuçlarımı masaya geçirip hırladım. "Gözyaşlarımı durdurabilsem durdurmaz mıyım? Lanet olasıca kulübünün önünde bu hâle düşmekten memnun muyum? Senin önünde ağlamak hoşuma mı gidiyor? Lanet olasıca! O duvarın önünde ne işin vardı? Biz dışarıya çıktığımız anda tam orada olmak zorunda mıydın? Demek istediğim, böyle şanssızlık olur mu? Seninle takılmaya başladığımdan beri hayatım kâbusa döndü! Ölü kalsaydın olmaz mıydı?"

Ellerini masaya öyle bir vurdu ki masa çatırdadı. "Hiç-inandırıcı-değil."

Gözyaşlarım akarken öfkeli bir bakış attım. "Olması da gerekmiyor! Kimseyi bir şeye inandırmak zorunda değilim. Ya beni böyle kabul edersin ya da etmezsin! Senin için veya bir başkası için değişecek değilim, rol de yapmıyorum.

Kemiklerimi kırmanın kemiklerimi kırmaktan başka bir şeye yarayacağını düşünüyorsan, sana bol şans dilerim!"

Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve bunu neden yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sanki duvardan dışarıya çıkıp cadının Barrons ve Ryodan'ı öldürüşüne şahit olduğumdan beri içimde düğümlenen kocaman bir şey vardı. Hayatta ve gerçekten hayatta olduğunu anladığım anda bu düğüm çözülmüştü. Hayatım boyunca ölümünün sorumluluğunu sırtımda taşımayacak, kendini beğenmiş gülümsemesini yine görebilecektim. Düğüm çözülünce de içimde her şey parçalanmış ve bütün vücudum rahatlayarak iç geçirmişti. Sanırım bir yerlerde gözyaşlarım birikmişti ve bir insan, içinde çok fazla gözyaşı biriktirirse bir tanesi aktığı anda diğerleri de onu takip ediyor olmalıydı. Bir baraj kapağının açılınca kapanmaması gibiydi. Neden kimse bana hayatın kurallarını öğretmiyordu? Böyle olduğunu bilseydim ara sıra ücra bir köşede ağlar ve biriken gözyaşlarımdan kurtulurdum! Böylesi, süper hızda bir yerlere çarpmaktan bile kötüydü. Duygusal yıkımım üzerinde hiç kontrolüm yoktu.

Yüzüne bakarken, Alina'nın da son anda geriye çekilmiş olmasını arzuladım. Böylece Mac'in kardeşi hâlâ hayatta olurdu. Ve ben de her günümü ve her dakikamı kendimden nefret ederek geçirmek zorunda kalmazdım. Ro'nun o akşam bana bir şey yapıp beni bir robota dönüştürdüğünden emin olmama rağmen, orada olduğumu biliyordum. Oradaydım! Kıza yalan söyleyerek onu öleceği yere götürmüştüm ve ben bir çocuk olduğum için bana güvenmişti! Ara sokakta dikilip Mac'in kardeşinin Fae tarafından öldürülüşünü seyrederken harekete geçsem bir şeyler yapa-

bilirdim ama hiçbir şey yapmamıştım. O sahne gözümün önünden hiç gitmiyordu. Hayatımın sonuna kadar ruhuma kazınmış olarak kalacak ve hiçbir zaman yok olmayacaktı!

Mac'e herkesten çok zarar vermiştim ve her şeyi tersine çevirmem mümkün değildi.

Yine de... Bir ümit vardı: Ryodan ölmediyse, Barrons da yaşıyor olabilirdi. En azından Mac'in Barrons'ı vardı.

Ryodan, "Mac'in kız kardeşini öldürdün," dedi. "Lanet olsun."

Bir şey diyemedim. "Lanet olasıca kafamın içinden çık!"

Masanın üstünden üzerime atladı. Beni duvara çarptı ve başımı ellerinin arasına alıp beni kendisine bakmaya zorladı. "Benim öldüğümü düşününce ne hissettin?"

Gözlerime bakışından, cevaba ihtiyacı olmadığını anladım, düşünmem yeterliydi. Düşüncelerimi sezmemesi için iki büklüm olmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Beni olduğum yere sabitlemişti ama şimdi biraz daha nazikti. Nazik olduğunda ondan daha da çok nefret ediyordum. Dövüşmeyi tercih ederdim. Dövüştüğümüzde, nerede olduğumu biliyordum.

"Cevap ver."

Cevap vermedim. Hiçbir zaman cevap vermeyecektim. Ondan nefret ediyordum. Çünkü öldüğünü düşündüğümde, kendimi hiç olmadığı kadar yalnız hissetmiştim. Sanki içinde olmadığını bildiğim bir şehirde yürüyemeyecektim. Sanki bir yerlerde olduğunu biliyorsam, başım belaya bile girse nereye gideceğimi biliyordum. Tam olarak istediğim şeyleri yapmasa da beni hayatta tutacağını biliyordum. Bir gün daha yaşamam için ne gerekiyorsa onu yapacağını biliyordum. Sanırım şanslıysanız, çocukken aileniz için de

benzer şeyler hissederdiniz. Ben o kadar şanslı değildim. Annem parfümünü sıkıp makyajını yaparken kafesin içinden onu izler ve bu sefer unutarak beni öldüreceğini düşünürdüm. Erkek arkadaşıyla kavga etmesini ve eve erken dönmesini arzulardım. Ryodan başıma bir sürü dert açsa bile beni asla unutmayacaktı. Titiz bir adamdı. Detaylara önem veriyordu. Benim dünyamda önemli bir şeydi çünkü ben öyle değildim.

Bakışlarımı kaçıramadım. Hayatta kalmayı nasıl başarmıştı? Sanki beynimin içindeydi. Gözlerindeki ışığın kaybolduğunu görmek, beni öldürmüştü. Ryodan'ı özlemiştim. Lanet olsun ki adamı özlemiştim.

Ryodan yumuşak bir ses tonuyla, "Hayal kırıklığı mı, sadakat mi?" diye sordu.

Hiç niyetim olmasa da, "Sadakat," dedim.

Beni bıraktı ve uzaklaştı. Kendimi duvarın dibine bırakıp gözyaşlarımı sildim. Her yerim, yüzüm, ellerim, göğsüm ve kaburgalarım acıyordu. "Ama şimdi..."

"Şimdi benimle pazarlık etmeye kalkma."

"Ama bu hiç adil..."

"Hayat adil değil."

"Ama her akşam çalışmak çok kötü bir şey!"

"Alışsan iyi olur."

"Beni delirtiyorsun! Herkesin yalnız kalmaya ihtiyacı vardır!"

"Çocuk, hiç pes etmiyorsun."

"Çünkü yaşıyorum, nasıl pes edebilirim?" Ayağa kalktım ve üstümü başımı düzelttim. Gözyaşlarım, geldikleri gibi birden yok olmuştu.

Bir sandalyeyi bana doğru tekmeledi.

"Otur. Yeni kurallar var. Not al. Bunlardan bir tanesini bile ihlal edersen ölürsün. Anladın mı?"

Gözlerimi devirdim ve kendimi sandalyeye bıraktım. Münakaşa, benim işimdi. Huysuz bir ses tonuyla, "Dinliyorum," dedim.

Kurallardan nefret ederdim. Hep başıma dert olurlardı.

34

NEREYE GİTTİĞİNİ SANIYORSUN? DIŞARISI KARANLIK, BİLMİYOR MUSUN?

Ağır çekimde koridorda yürürken Ryodan'a küfürler ediyor ama tam yanımda yürüdüğü için bunu içimden yapıyordum.

Yeni kurallar, hayatım boyunca duyduğum en saçma şeylerdi. O kurallara uymak beni öldürecekti. Gerçekten ölecektim çünkü benden yapmamı istediği her şeyi hatırlamama imkân yoktu. Üstüne üstlük, bir de yapmamı istemedikleri vardı. Ayrıca, "Her akşam sekizde rapor ver," kuralının yanına bir de en büyük hakaret eklenmişti: "Chester's kulübünü yanında bizden biri olmadan asla terk etmeyeceksin."

Afallayıp, "Öyleyse, hiçbir zaman yalnız kalmayacağım, öyle mi?" diye patlamıştım. "Ahbap, benim de yalnız kalmaya ihtiyacım var." Hayatımın büyük bir kısmında yalnızdım. Yanımda bir sürü insan olması, bir süre sonra beni sıkmaya başlıyordu. Tedirgin oluyor ve garipleşiyordum.

Ve yoruluyordum, sanki insanlar beni yoruyordu. Kendi başıma olmalı veya Dancer gibi beni şarj edecek biriyle takılmalıydım.

Bana cevap vermemişti.

Kurallardan bir tanesi de bir daha asla Ryodan ile başkalarının yanında tartışmamak ve söylediklerini sorgulamamaktı! Sabaha kadar ölmeyi bekliyordum. Kuralların hepsine uyabilmem için ya ağzım bağlanmalı ya da dilim kesilmeliydi.

"Yalnız kaldığımızda istediğini söyleyebilirsin," dedi. "Bu ayrıcalığa sahip olanların sayısı çok azdır."

"Ben seninle yalnız kalmak istemiyorum."

"Çok kötü," dedi. "Çok sık yaşayacağın bir şey."

"Bunu neden yapıyorsun? Neden beni unutup kendi hayatımı yaşamama izin vermiyorsun?" Dokuz yaşımdan beri gözünün üzerimde olması çok garipti. Ben Ryodan'ı o zamanlar fark etmemiştim. Ryodan ise beni annemden daha çok gözlemlemişti.

Yine cevap vermedi.

Üçüncü katta koridorun sonuna kadar gittik. Dumanlı siyah bir panelin önünde durdu ve cebinden bir başlık çıkarttı. Bana uzanınca geri çekildim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başlığı elinden alıp kendi kafama geçirene kadar bana baktı, sonra elimden tutup bana yolu gösterdi.

Kafama bir çuval geçirse daha iyiydi ama bu hakarete katlanırken, bir yandan da detaylara odaklandım. Adımlarımı saydım. Başlığın kokusunu burnuma çektim. Kulak kabarttım. Asansöre ulaşıp aşağıya inmeye başladığımızda, beni hangi kata götürdüğünü anlamak için saniyele-

ri saydım. Yalnız kalınca buraya tekrar gelecektim. Günün her dakikası yanımda biri olamazdı. Dancer'ın yanına geri dönmeliydim! Ryodan ile buzlanan yerlerden örnek alma işini konuşmam gerekti ama Buz Canavarı konusunu açtığımda bana susmamı söyledi.

Hedefe ulaşınca başlığı kafamdan aldı. Şimdi Ryodan'ın kendi Savaş Odası'ndaydım ve tabii ki burası, son teknolojiyle donatılmış, kusursuz bir yerdi. Bizimki, Ryodan'ınınkinin yanında aptal görünüyordu! Bir kez daha adamı kıskandım. Her yerde bilgisayarlar vardı. Monitörleri ve klavyeleri gördüm. Odadakilerin yarısının ne işe yaradığını bile bilmiyordum ve ben çok şey bilirdim. Dancer burayı görse çıldırırdı!

Bizimki gibi bir haritası da vardı ama Ryodan'ınki kâğıttan değildi. Tavana asılı cam bir panel üzerindeki elektronik harita, yedi metre genişliğinde ve üç metre yüksekliğindeydi. Bir bilim kurgu filminden çıkmış gibi duruyordu. Üzerinde bir sürü çizgi ve nokta vardı, bazı yerler farklı renklerde üçgenlerin içine alınmıştı.

"Otur."

Haritaya bakan büyük bir masanın dibindeki sandalyelerden birine oturdum. Masanın dokuz sandalyesi vardı. Böyle bir odanın ne zamandan beri burada olduğunu merak ettim. Ölmek nedir bilmeyen bu adamlar, kaç yüz yıldır burada oturup planlar yapıyordu? Ne gibi planlar yaptıklarını merak ettim. Darbe? Ekonomik felaketler? Dünya savaşları?

"Öyleyse Barrons da yaşıyor," dedim.

"Evet."

"Ahbap, sizin neyiniz var? Süper gücünüzün ne olduğunu bilmiyorum ama sizdekinden ben de istiyorum."

"Sen öyle san."

"Bir gücünüz olduğunu biliyorum."

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun ama sahip olmak istiyorsun."

"Hiç ölmemek? Tabii ki isterim!"

"Ya bir bedeli varsa."

"Ahbap, ölümsüzlükten bahsediyoruz. Daha büyük bir ödül olamaz!"

Hafifçe gülümsedi. "Biraz daha büyüdüğünde bana hatırlat."

"Ha?" dedim. "Gerçekten mi? Ne kadar büyümem gerekiyor? Kaç yaşında olmam gerek? On beş olur mu?"

"Bu güce sahip olabileceğini söylemedim, sadece hatırlat dedim. Ve hayır, on beş olmaz."

"Ahbap, bana biraz ümit versen olmaz mı?"

"Az önce verdim."

Bir uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve artık Dublin'e bakmıyordum. Görüntüyü uzaklaştırdı ve şimdi bir sürü ülkeye bakıyordum. İngiltere, İskoçya, Fransa, Almanya, İspanya, Polonya, Romanya ve Yunanistan'da noktalar olduğunu gördüm. Bakış açısını biraz daha uzaklaştırdı ve Fas'ta iki tane, Norveç'te bir tane nokta gördüm.

Korkarak bir ıslık çaldım. Dancer ile küçük resme bakıyorduk. "Birden fazla Buz Canavarı var."

"Öyle olması gerekmiyor. Birden fazla olsaydı dünyanın dört bir yanından raporlar gelirdi ama gelmiyor. Şimdiye kadar, bu bölgeye sıkışıp kalmış durumda."

"Peri Diyarı'nda buzlanan yerlerden ve Chester's kulübündeki yerden örneklere ihtiyacım var."

"Açıkla."

"Dancer ile kanıtları gözden geçirdik. Tüm poşetlerden demir çıktı ve..."

"Hayır."

"Bitirmeme izin vermedin."

"Gerek yok. Demirin konuyla ilgisi yok."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Chester's kulübü veya yakınında, tek bir damla bile demir yok."

"O zaman bu lanet olasıca yeri neyden yaptınız?"

"Konuyla ilgisi yok," dedi. "Ayrıca, demir konuyla ilgili olsa, Dublin Kalesi'ndeki kafesleri alırdı ama bunu yapmadı. Orayı buzladı ve ortadan kayboldu. Haritayı ve buzlanan yerleri haftalardır inceliyoruz. Belirgin bir desen veya ortak nokta bulamadık. Bu işe en iyi adamımı verdim, kilit adamımı. Bu kargaşanın içinde bir düzen bulmayı başaramadı."

"Kilit adamın kim?" Onunla konuşmak istiyordum. Adama bu ismi vermesi ilgimi çekti. Dominoları nereden yıkmaya başlayacağını bilirsen, taşların sahibi olurdun! Tabii ki Ryodan bu soruma da cevap vermedi. O yüzden, Dancer'ın tuzlu su ve balina teorisini anlattım. Belki de başka bir şey arıyor ve bir şey ilgisini çekiyordu.

"Olabilir ama demir değil."

"Siz milyonlarca yıldır perilere ev sahipliği yapıyorsunuz, değil mi? İçinde hiç demir olmayan bir yer inşa etmenizin sebebi bu olmalı."

"Demiri sevmeyen başka varlıklar da var. Sadece Fae değil. Zeki biri Chester's kulübünde başka şeylerin de eksik olduğunu görebilir." Dudaklarında hafif bir gülümseme gezindi ve bana meydan okuduğunu anladım.

"Ahbap, burada yeterince kalırsam eksikleri belirleyebilirim." Haritayı işaret ettim. "Bana Dublin'i tekrar göster." Haritayı açtı. "Uzaktan kumandaya ihtiyacım var."

Üzerinde birkaç tuşa bastı, herhalde belirli özellikleri kilitlemişti. Ardından kumandayı bana uzattı.

"Bir süre haritaya bakmama izin ver."

Dışarı çıkınca kapıyı üzerime kilitledi.

Birkaç saat sonra hâlâ haritaya bakıyordum ve bir aydınlanma yaşamadım. Sonra dünyanın en harika kokusunu aldım. Haritaya odaklanmaya çalıştım ama başaramadım. Ağzıma bir çikolata attım ama tadı suni köpük gibiydi. Taze pişmiş biftek kokusu almayalı herhalde seneler olmuştu. Manastırda bile bu kokuyu duymamıştım! Chester's kulübünde bir yerde, lanet olasıca biri ziyafet yapıyordu. Ağzıma tükürük doldu. Sandalyeye kendimi bırakıp başımı geriye attım ve kokuyu yavaş yavaş burnuma çektim. O arada şanslı müşteri olduğumu hayal edip dudaklarımı yalamaya başladım. Türlü baharatların da kokusunu alıyordum! Etin yanında patates püresi ve yeşillikler de vardı. Sarımsak, tuz ve karabiber, tereyağı kokusu alıyordum! Soğan, biberiye ve kekik! İçimden ağlamak geldi, bunun nasıl bir yemek olduğunu merak ettim. Sürekli çikolata, protein çubukları ve konserve yiyecekler yemekten bıkmıştım. Ev yapımı, sıcak bir yemeği o kadar özlemiştim ki Dancer'ın bulduğu tartlar bile ilgimi çekmiyordu.

Kapı açıldı ve Lor içeri girdi. Otellerdeki oda servisi gibi, tekerlekli bir arabayı itiyordu. Lor'a baktım ve bunun yeni bir işkence olup olmadığını merak ettim. Yerimden kıpırdamadım. Bir aptallık yapmayacaktım.

Ryodan muhtemelen, bana acı çektirmek için bunu önümde yiyecekti.

Lor arabayı ayaklarımdan birkaç santimetre uzakta durdurdu. Yerimden fırlayıp tepsinin üzerine atlamamak için sandalyenin kollarını kavradım.

"Patron yemek yemeni söyledi."

Gördüğüm en büyük kapağı kaldırdı. Şimdi karşımda, patates püresi ve sebzelerle servis edilmiş, ızgaradan yeni çıkmış bir biftek vardı! Bir kâsenin içinde, fırından yeni çıkmış ekmekler duruyordu. Ve tereyağı! Heyecandan kalbim duracak gibiydi. Hepsi gerçekti ve bir sürahinin içinde de süt vardı! Gördüğüm en güzel manzaraydı ve nefesimi tuttum.

"Çok zayıfsın," diye ekledi.

Hayretle, "Bunlar benim için mi?" diye sordum. Yerimden hâlâ kıpırdamamıştım. Bir hile olabilirdi. Biftek, sığırın kaburgasının dış kısmından çıkartılmıştı. Kalındı ve üzerinde ızgara izleri vardı, kusursuz bir kıvamda pişirilmişti. Böylesini hayatım boyunca iki kez yemiştim. Bir tanesi, annem nişanlandığındaydı -işe yaramamıştı, adam sonunda annemi terk etmişti- ve diğeri ise üç sene boyunca çalışıp para biriktirirse, bizi İrlanda'dan kurtaracağına inandığı işe girdiğindeydi. Bir ay sonra kovulmuş ve bir hafta boyunca her gece ağlamıştı. İrlanda'dan gidebilirsek her şeyin daha kolay olacağına inanıyordu. Diğer sidhe kâhinlerinin ailelerinin kaçtığını biliyordum. Mac'inkiler de öyle yapmıştı.

Lor başıyla onayladı.

Sandalyemden süper hızda kalktım.

"Yavaş ol evlat. Tadını almak isteyebilirsin."

Çatalı elime alırken elim titredi. Doğrudan bifteğe saldırdım ve büyük bir dilim kestim. İlk ısırıkta tadı ağzımın içine doldu, biftek çok lezzetliydi. Kendimi sandalyeye bırakıp gözlerimi kapattım ve yavaş yavaş çiğnedim, her bir saniyesinin keyfini çıkarttım. Patates püresinden bir çatal aldım ve sanki cennetteydim! Ekmeğin dışı çıtır, içi yumuşaktı ve anneminkiler gibi biberiyeliydi. Kimin pişirdiğini merak ettim. Mutfağın nerede olduğunu bile bilmiyordum. Yerini bulursam, içindeki her şeyi mideye indirebilirdim. Ekmeğin üzerine tereyağı sürdüm. Dilimin ucuyla tadına baktıktan sonra biraz daha sürdüm. Soğuk sütten bir yudum aldım. Her yudum veya ısırık arasında, beşe kadar sayıyordum. Ryodan'ı yemek yerken görmediğim aklıma geldi. Muhtemelen ayrı bir yerde yiyordu. Her gün biftek ve sütle ziyafet çekiyordu!

Lor, "Kar yağmaya devam ediyor ve sıcaklıklar düşüyor," dedi. "Dışarıdaki kuyruk, beş blok uzunluğunda. Jeneratörler ve gaz çok değerli. İnsanlar donarak ölüyor. Dublin'de temmuz ayındayız. Böyle bir şey kimin aklına gelirdi?"

Lor'u dinlerken boş gözlerle etrafıma bakınıp yemeğimi yemeye devam ettim. "Belki de demir veya onun gibi bir elementin peşinde değildir. Belki de bir hissin peşindedir. Belki her olay yerinde biri seks yapıyor ya da bir şeyler yiyordur. Kavga edenler veya dua edenler de olabilir. İlgisini çeken bir şey var."

"İşe yaramaz. Çan kulesinde kimse yoktu."

Evet, bunu biliyordum ama unutmuştum. "Öyleyse cansız bir şey olmalı."

"Öyle görünüyor."

Yemeğim kısa sürede bitti. Damağımda, hayatım boyunca aldığım en güzel tat vardı. Gerekmedikçe uzun süre bir şey yemeyecek ve dişlerimi fırçalamayacaktım. Bir daha böyle bir yemek yiyemeyebilirdim. Ben bifteğin suyunu geriye kalan ekmekle sıyırdıktan sonra, Lor tekerlekli arabayı alıp dışarıya çıktı.

Böyle bir yemeğin ardından kendimden geçebilirdim. Yediklerimi sindirmek vücudumu afallatacaktı ve bir süre yere uzanıp haritaya baktım.

Hâlâ büyük resmi göremediğimi hissediyordum. Yere uzanmış, devasa bir haritaya bakıyor ama gözden kaçırdığımız veya yanlış yorumladığımız bir şey olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum. Dancer gibi önsezilerim vardı ve onları dinlerdim. Çocukken etrafımda duyduğum bütün sesler yüzünden bir şeye odaklanmakta güçlük çekerdim. Ro beni yanma aldığında kulaklarımı tıkamayı, gürültüyü azaltıp odaklanmayı öğretmişti. Yaşlı cadı bana işe yarar birkaç numara göstermişti ama yaptığı kötülükleri unutturacak şeyler değildi.

Çantamdan kulak tıkaçlarımı çıkarttım. Dancer bunları özel bir malzemeden yapmıştı ve sesleri normal tıkaçlardan daha fazla emiyordu. Tıkaçları takıp dünyayı susturdum ve elimdeki verileri gözden geçirmeye başladım.

Birincisi: Demirin peşinde değildi. Chester's kulübünde demir yoktu. Hemen bunu Dancer'a haber vermeliydim.

İkincisi: Yaşam enerjilerinin peşinde olamazdı çünkü çan kulesinde kimse yoktu ve bir farenin enerjisiyle doyacağını sanmıyordum.

Üçüncüsü: Toz, metal ve plastik, olay yerlerinden alınan örneklerde ortak olan tek şeydi.

Ziyaret ettiğim yerleri yeniden gözden geçirdim, hepsini etiketleyip beynimin dosyalama sistemi içinde daha kolay ulaşılan bir yere yerleştirdim. Şimdi Dancer ile satranç oynadığımız zamanların hemen yanında duruyorlardı. Beyninizle bu şekilde egzersiz yapmak çok önemliydi. Zeki olmak faydalıydı ama zihniniz çevik değilse hiçbir yere varamaz ve elinizdeki verileri analiz edip dururdunuz.

İlk yer, buranın altındaki odaydı. İçeride yüzden fazla insan ve Fae vardı, sosyal ve cinsel aktivitelerle meşguldüler. Odayı zihnimde canlandırdım, işkence aletlerini ve kanepeleri gözümün önüne getirdim, köşede seks yapanları ve masanın üzerinde duran yiyecekleri düşündüm, duvarlardaki aynaları ve halıları hatırladım. Burada diğer buzlanan yerlerle ortak bir şey aradım. Belki de bir tür aynanın veya duvar halısının peşindeydi. Kulağa aptalca geliyor olabilirdi ama böyle bir yaratığın ilgisini neyin çekeceğini kim bilebilirdi? Belki de lanetliydi ve laneti bozmak için bir cisme ihtiyacı vardı. Söz konusu olan Fae ise asla bilemezdiniz.

Sonra buzlanan depoyu düşündüm, içeride sadece Unseelie, sandıklar ve silahlar vardı. Burada olup da kulüpte de olan ne vardı? İçeride ayna veya duvar halısı yoktu ama belki de sandıklardan bazılarının içinde ses sistemleri ve elektronik cihazlar vardı.

Yerin altındaki iki barda neler olduğunu düşündüm. Ahşap bir bar, şişeler, içkiler, tabureler, devasa bir ayna, dans eden insanlar, köşede bilardo oynayan birkaç kişi, bir diğer köşede dart oynayanlar. Elimizdeki tahta örnekleri herhangi bir yerden gelebilirdi: Tabureler, bar, duvarlardaki çerçeveler, zemin. Plastik için de aynısı geçerliydi: Sandalyeler, tabaklar, cep telefonları... Liste uzayıp gidiyordu.

Spor salonunda üç kişi, yürüyüş bantları, mekik masaları, ağırlık sehpaları ve yirmi kadar kristal meditasyon kâsesiyle bir aradaydı. Oradaki tahta parçaları, camların çerçevelerinden gelmiş olmalıydı. Her bir olay yerini tekrar gözden geçirip ortak bir şey bulmaya çalıştım.

"İmkânsız," diye mırıldandım. Samanlıkta iğne aramaktan daha kötüydü. Bir düzine samanlıkta bir düzine iğne aramak gibiydi ve samanlıklar artık yerinde bile değildi çünkü hepsi patlamıştı. Bir de bu yerlerle, Fas'ta buzlanan bir yerin ortak noktası ne olabilirdi?

Diğer buzlanan yerleri de gözümün önünden geçirdim. Ben ortada yokken buzlanan yerler hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu anladım. Ryodan'ın havalı bir Savaş Odası olabilirdi ama Dancer her şeyi listelemişti.

Odaya kilitli olmam çok kötüyü.

Kapıya baktım. Lor'un kapıyı kilitlediğini hatırlamıyordum. Lor işleri karıştırmayı seven biriydi.

Süper hızda kapının yanma gittim ve kolu çevirince sırıttım.

Jo, "Dani, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Bana, *Bizden biri yanında olmadan dışarıya çıkamazsın*, dedi. Seni dinliyor, siz ikiniz adeta bir ruh ikizisiniz. Demek ki onlardan birisin. Çünkü bu adam seni her gün beceriyorsa ve hâlâ bu sınıfa sokmuyorsa, sadece boşuna becerilmiyorsundur, aynı zamanda aptalsındır." Jo'yu kullanmak hoşuma gitmiyordu. Söz konusu olan Jo'nun kalbiyse, işim çok kolaydı. Ve Ryodan ismi geçtiğinde, Jo'nun kalbi göğsünden aşağıya sarkıyordu. "Ahbap, son zaman-

larda hiç dışarı çıktın mı?" diye ısrar ettim. Hemen gitmemiz gerekiyordu. Savaş Odası'ndan Chester's kulübünün ana salonuna çıkmam, yirmi dakikamı almıştı. Ryodan'ın beni içeride uzun süre yalnız bırakmayacağına dair içimde kötü bir his vardı. Ben olsam, beni içeride o kadar bilgisayarla yalnız bırakmazdım. Gerçekten içeride sıkışıp kalmış olsaydım, şimdi bilgisayarları karıştırıyor, sisteme girmeye çalışıyordum. "Dünya yıkılıyor! İnsanlar ölüyor! Sadece bir mesaj iletmem gerek. Hepsi bu. Çok büyük bir şey değil. Çok fazla zamanımızı almayacak."

"Önce ona sormam gerek."

"Nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ben onu saatledir görmedim. Hâlâ gündüz, değil mi? Henüz merdivenlerin tepesine çıkmadı mı? Hâlâ seni masasının üzerinde becermek için çağırıyor mu yoksa statü atlayıp yatağına girebildin mi? Söz konusu olan Ryodan ise puanlama sistemi de çok zorlu olmalı. Bir hafta geçtiyse sandalyede yapmalısın, iki hafta geçtiyse..."

"Çok kabasın," dedi. "Kes sesini."

"Sadece aklımdan geçenleri dile getiriyorum. Gerçekten romantik bir ilişkin olmasını çok isterdim Jo. Bunu hak ediyorsun. Sen buranın en güzel kızısın ve herkes seninle çıkmak için can atıyor. Bifteği, sütü, ekmeği ve tereyağı olduğunu biliyor muydun? Bugün hayatımın en güzel yemeğini yedim. Seni de böyle besliyor mu?"

Şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Sana hâlâ kızgın değil mi?"

"Benim bulunduğum yerden öyle görünmüyor."

"Biftek?"

Dudaklarımı yaladım, tadı hâlâ damağımdaydı.

"En güzelinden."

"Süt?"

"Ahbap," dedim. "Bak, tek yapmam gereken, Dancer'a uğrayıp listelerini almak."

"Gerçekten sana biftek ve süt mü verdi?"

Gülerdim ama çok üzücüydü. Hepimiz ev yapımı yemeklere açtık. Bahar gelip manastırın etrafı yeşillendiğinde, kızlar yeniden sebze ekmekten bahsediyordu. Fakat bütün ekinler, duvarlar yıkıldıktan bir ay sonra tükenmişti. Bir şey pişirmek için ocağı çalıştıracak bir jeneratöre ihtiyaç vardı. Ya bir jeneratörünüz olacak ya da Ryodan kadar zengin olacaktınız. Jeneratörünüz olsa bile tereyağı veya süt ya da yumurtanız olmazdı. Jo kendisine biftek verilmemesine, romantik bir ilişki yaşamamasından daha çok üzülmüştü.

"Dancer'ı arayıp listeleri bana getirmesini söylerdim ama cep telefonları çalışmıyor ve kuryelerimiz yok. Gidebilir miyiz? Kimse anlamadan geri döneriz. Ve siz Ryodan ile gerçekten sevgiliyseniz sana kızmaz. Biraz cesareti olan özgür bir kadını takdir edecektir!" Evet, tabii ya. Ryodan cesaretten ve özgürlükten nefret ederdi. İnsanları robotlar gibi görmeyi seviyordu.

"Sana başka bir şey verdi mi?"

Ben biriyle seks yapsam ve o da bir başkasına güzel yiyecekler verse, buna çok kızardım. Bence yakınlığın getirdiği ayrıcalıklar olmalıydı. Böyle ayrıcalıklar yoksa, TV'de gördüğüm, sürekli partner değiştiren ve birbirine zarar veren çiftlerden bir farkınız kalmazdı. "Taze çilek ve dondurma," dedim.

"Dondurma mı? Şaka mı yapıyorsun? Neli?"

*

Dışarı çıktığımızda yağmur yağıyordu. Terk edilmiş arabaların üzeri, ince bir buz tabakasıyla parlıyordu. İskelete benzeyen ağaçlar, üzerlerine elmas tozu dökülmüş gibi ışıldıyordu. Bazı yerlerde kar tepeleri oluşmuştu. Kulübün önünde bekleyen insanlar vardı ama bunlar sessiz ve asık suratlıydı. Bunlar parti yapmaya gelen değil, hayatta kalmaya çalışanlardı. Parti için gelenler çoktan içeriye alınmış olmalılardı. Battaniyelere sarınmış, şapkalar ve eldivenler takmış, atkılara bürünmüş insanların evlerinde jeneratör yoktu. Hava tehlikeli derece soğuyunca, hepsi çok geç olmadan ısınacak bir yer aramaya başlamıştı.

İnsanlar, yanlarından geçerken bana ve Jo'ya baktılar.

"Bizi içeri alın," dediler. "Sadece ısınmak istiyoruz."

Kulübün sıcak olduğu belliydi çünkü Chester's kulübünün üzerinde hiç buz yoktu. Kaldırım alttan ısıtılan bir çatı gibiydi ve sıcaklık, karı eritmeye yetiyordu. O kadar sıcaklık bile, insanların oturup beklemesine yetiyordu.

Burada yaşlı insanlar da vardı, yiyecek, içecek ya da başka bir ihtiyaçları için verebilecekleri hiçbir şeyleri yoktu. Ryodan'ın kulübünün kapısında bekleyen korumalar, bu insanları asla içeriye almazlardı. Kalabalık, kulübün ısıttığı, karsız bölgeye yığılmıştı. Tenekelerin içinde ateşler yanıyordu. Yakındaki binalardan aldıkları tahtaları yakıyorlardı. Hepsi uzun süre beklemeye hazır gibiydi. İçeriye alınana kadar bekleyeceklerdi. Dövüşecek durumda değillerdi ve bir grup, şarkı söylemeye başladı. Bir süre sonra elli kişi şarkıya eşlik ediyordu.

"Belki de erkek arkadaşınla konuşup onu bu insanlara yardım etmeye ikna edebilirsin," dedim.

"Denerim," dedi. "Ya da onları manastıra götürebiliriz."

"Ya SİZİNLEYİZ? Bizimle değiller mi? Sağa sola jeneratör dağıtmıyorlar mı?"

Jo, "Dağıtsalar bile," dedi. "Bu insanlardan bazıları dışarıya çıkıp mazot bulamayacak kadar yaşlı. Sen haftalardır yoktun. Bu süre içinde çok şey değişti. Artık herkes sadece havayı konuşuyor. Geçen kışı atlatmak çok zor olmamıştı çünkü marketler hâlâ doluydu ve geceler çok soğuk değildi. Ama şimdi marketlerde bir şey kalmadı ve temmuzda kışın bastırmasını kimse beklemiyordu. Bütün jeneratörler gitti. İnsanlar değişiyor. Hayatta kalmak için birbirleriyle savaşıyorlar. Bir dahaki kışa kadar, bir şeyler ekebileceğimiz ve yiyecek stoklayabileceğimiz kadar uzun bir yaz olmalı."

"Ölecekler Jo. Biz Kırağı Kralı'nı durdurmazsak, dünyanın geri kalan yarısını da kaybedeceğiz." Kulübün önünde bekleyen ateşlerin başına toplanmış kalabalığa baktım. Bir anne, elleri ısınsın diye çocuklarını varillerden birine yaklaştırmaya çalışıyordu. Çocuklara yan gözle bakan yaşlılar bu kadar karın ve buzun üzerinde yürüyebilecek durumda değillerdi ve son yüz yılın dörtte üçünü görmelerine rağmen, geçen Cadılar Bayramı'ndan sonra yaşananlar gibisine tanık olmamışlardı. Duvarlar yıkılmadan önce, şirketlerde masa başında çalışıyormuş gibi duran erkekler, çocuklara, kadınlara ve yaşlılara kol kanat geriyordu. Artık hepsinin hayatı değişmişti. İşleri yoktu. Maaşları yoktu. Eskiden uydukları kurallar geçerli değildi. Yorgun görünüyorlardı. Çaresizdiler. Ve bu durum beni sinir ediyordu. Başka bir şarkıya geçtiler. İnsanların bu gibi zamanlarda inanca ihtiyacı vardı. Kimseye inanç aşılayamazdınız. İnancınız ya vardı ya yoktu. Ama insanlara ümit verebilirdiniz.

Jo bana doğru hüzünlü bir bakış attı. "Harika bir fikirle bizi şaşırtacağın bir gün varsa, o gün bugündür."

"Üzerinde çalışıyorum ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Gidelim. Kimse gittiğimizi fark etmeden geri döneriz."

Arkamızı döndük ve sokakta yürümeye başladık. Jo'yu yerin üstünde bırakmak zorundaydım. Kimseye Dublin'in yer altı sırlarını açıklayacak değildim. Ama onun için, korunaklı ve mümkün olduğunca yer altı sığınağımıza yakın bir yer bulacaktım. Karlar ayağımın altında iki kez çatırdıyordu, önce kar sonra buz tabakasını eziyordum. Jo üç tabakayı kırıyordu çünkü benden daha ağırdı. Lapa lapa yağan kara uzun süre bakarsanız gözleriniz kamaşıyordu. Karlar yüzümde eriyordu ve vücudumun açıkta kalan tek kısmı suratımdı. Dışarı çıkmadan önce Chester's kulübünün vestiyerine girip kendimize şapka, eldiven ve bot bulmuştuk. Hava böyle devam ederse, birkaç gün içinde kar kalınlığı üç metreyi bulur ve şehre giriş çıkışlar tamamen kapanırdı. Isınacak bir yer bulmak için dışarıya çıkmayanlar evlerinde donar, gizlendikleri deliklerde ölürlerdi. Güneş yeniden ortaya çıkmazsa bu karlar hiçbir zaman erimez, yığılmaya devam ederdi. Zaman, her geçen gün daha önemli hâle geliyordu. Christian ile Beyaz Malikâne'de bir ayı boşa harcadığıma inanamıyordum. Christian deyince, ihtiyatlı gözlerle çatılara göz gezdirdim. Cadıyı çatılardan birinde örgü örerken veya daha da kötüsü bize saldırmaya hazırlanırken görmeyi bekledim. Lanet olasıca kan ve bağırsak kaltağı, tüylerimi diken diken ediyordu. Ürperdim. "Süper hıza geçmemiz gerek Jo. Elimi tut."

Çıldırmışım gibi bana bir bakış attı. "Bunu bana yaptığına inanamıyorum! Özellikle de her yerde buz varken.

Yüzünün yarısı mosmor ve diğer yarısı yeni kendine geliyor. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?"

"Yüzümün bu hâli, benim beceriksizliğimle ilgili değil. Lanet olasıca Ryodan yüzünden böyle."

Ryodan arkamızdan, "Bir adım daha atarsan, lanet olasıca Ryodan bacaklarını kıracak," dedi.

Arkama döndüm. "Neden hep beni takip ediyorsun?"

"Beni mecbur bırakıyorsun."

"Beni nasıl buluyorsun?"

Kafamda görünmeyen bir fener mi vardı? Ne zaman bir emre karşı gelsem, Ryodan'a sinyal mi gönderiyordu? Beni ısırdığından beri, inanmak istemesem de istediği zaman izimi sürebiliyordu. Boğucu bir düşünceydi. Hiç adil değildi ve çok yanlıştı.

"İçeriye girin. Şimdi."

"Beyaz Malikâne'de beni bulamadın." Beynimde bir ampul yandı. Başka dertlerim olmasaydı gerçeği çok daha önce fark ederdim. "Peri Diyarı'nda izimi süremiyorsun!" Kızmasının sebebi buydu. Mutlulukla yumruğumu havaya kaldırdım. Güvenli bir bölgem vardı. Ryodan'dan kaçmam gerekirse Peri Diyarı'na gidebilirdim. "Beni, senin istemediğin şeyleri yapmak zorunda bırakan sensin. Bu benim hatam değil. Sadece sana tepki gösteriyorum."

"İşte senin ilk hatan. Nasıl davranacağını öğren artık."

"Ben bir şey yapmıyorum, sadece sorunlarımızı çözmeye çalışıyorum."

"Ve sen Jo," dedi. Yumuşak bir ses tonuyla ekledi. "Bunun hoşuma gitmeyeceğini bilmeliydin."

"Onu bu işe karıştırma," dedim.

"Emrime karşı gelmene yardım etti."

"Etmedi çünkü ben emrine karşı gelmedim. Sizden biri olmadan dışarıya çıkamayacağımı söyledin. Sen her gün Jo'yu beceriyorsun. Eğer buna rağmen sizden biri değilse onu becermeyi bırakman gerek. Ya sizdendir ya da değildir, ikisi birden olamaz. Dışarıda bıraktığın insanlarla seks yapamazsın. Pekâlâ, söyle bakalım, Jo sizden biri mi? Yoksa kullandığın kadınlardan biri mi?"

Jo, "Dani, sus," dedi.

"Hayır, susmayacağım," dedim. O kadar öfkeliydim ki titreşiyordum. "Seni hak etmiyor ve sen daha iyisini hak ediyorsun!" Ryodan'ın arkasındaki insanların şarkıyı değiştirip yeni bir şarkıyla el çırpmaya ve ellerindeki tahtaları tenekelere vurmaya başlamasının da hiç yardımı olmuyordu. Sesleri yükseldikçe benim sinirim kalkıyordu. "Sürekli herkese istediğini yaptırıyor ama ondan kimse hesap sormuyor. Bence zamanı geldi de geçiyor bile. Onun için ya önemlisindir ya da değilsindir, hangisi olduğunu söylemesi gerek. Ben bilmek istiyorum."

Ryodan, "Jo değerli," dedi.

Jo şaşkındı.

Daha da kızdım. Jo'nun gözleri sulandı ve yine saf âşık rolüne büründü. Herkes, Jo'nun Ryodan'ın tipi olmadığını ilk bakışta anlayabilirdi.

"Yalancı."

Jo, "Dani, yeter," dedi.

Ryodan'ı tanıyordum. Beni nasıl kandırdığını biliyordum. Şimdi de aynısını yapıyordu. Tabii ki değerli olacaktı ama 'benim için değerli' dememişti. Kulüp için değerliydi, ticaret için değerliydi, çünkü bir garsondu. "Senin için değerli mi? Onu seviyor musun?"

Jo korkuyla, "Dani, bu kadar yeter!" diye haykırdı. Ryodan'a dönerek, "Lütfen ona cevap verme, çok üzgünüm. Söylediklerini duymamaya çalış. Bu çok utanç verici," dedi.

Ryodan'a, "Cevap ver," dedim. İnsanlar şimdi hem şarkı söylemeye hem de dans etmeye başlamışlardı, bu yüzden sesimi duyurmak için bağırmak zorunda kalmıştım. Sorun değildi, bağırmak iyi gelmişti.

Ryodan, "Lanet olsun," diye gürledi. "Gidip başka bir yerde şarkı söyleseler olmaz mı?"

"İçeri girmek istiyorlar," dedim. "Kapının önünde ölecekler çünkü sen onları içeri almayacak kadar pisliksin."

"Dünyanın tamamından ben sorumlu değilim."

"Tabii ki." İki kelimenin içine bütün öfkemi sığdırmayı başardım.

Jo, "Sadece Dancer'ı bulmak istiyor," dedi. "Bence önemli bir şey. Bazen ona güvenmelisin."

"Onu seviyor musun?" diye ısrar ettim.

Jo utancından ölecekmiş gibi inledi. "Ah, Tanrım. Dani, kes sesini!"

Beni azarlamasını veya tehdit etmesini bekledim ama tam tersi oldu. "Sevmeyi tanımla."

Berrak ve soğuk gözlerine baktım. Bir tür meydan okumaydı. Anlamıyordum bu adamı. Ama istediği tanım kolaydı. Kafeste, üzerinde düşünmek için bolca vaktim olmuştu. Bir gün, bir televizyon programında kusursuz bir tanım yapmışlardı ve aynı tanımı tekrarladım: "Bir başkasına aktif olarak değer vermek, onun vücudunun ve kalbinin sağlığıyla, mutluluğuyla ilgilenmek. Aktif olarak, pasif olarak değil." Bir başka deyişle, bu kişi hep aklınızda olurdu.

Hiçbir zaman unutmazdınız. Günün her saatinde varlığını yanınızda hissederdiniz, işiniz ne olursa olsun. Ve asla, onu ölmesi için bir yere kilitlemezdiniz.

"Bir düşünelim," dedi. "Yiyecek. Bir barınak. Düşmanlara karşı koruma. Dinlenecek ve iyileşecek bir yer."

"Kalp kısmını unuttun. Ama senden de bu beklenirdi. Çünkü senin bir kalbin yok. Sadece kuralların var. Ve tabii ki başka başka kuralların."

Jo, "Dani, lütfen..." dedi.

Ryodan sözünü yarıda kesti. "Bu kurallar insanları hayatta tutuyor."

Jo tekrar şansını denedi. "Bakın, bence artık..."

"O kurallar nefes almaya çalışanları boğuyor," dedim. Jo'nun üzerinden konuşmaya devam ettim. Zaten nasıl olsa onu dinleyen yoktu.

Birden beni yakamdan kavradı ve havaya kaldırdı. Şimdi ayaklarım havada sallanıyor ve burunlarımız birbirine değiyordu.

"Senin tanımına göre," dedi. "Sen de kimseyi sevmiyorsun. Şöyle bir argüman ortaya atabilirim, seni sevenlerin başına üç şeyden biri geliyor: Ya düşmanın oluyorlar ya onları öldürüyorsun ya da ölümlerine sebep oluyorsun. Dikkatli ol. Senin üzerinde yürüdüğün buz, benimkinden ince."

Havalı bir biçimde, "Sana Jo'yu sevip sevmediğini sorduğum için mi?" diye karşılık verdim. Sanki havada asılı duran ben değildim. Sanki az önce belden aşağı vuran kendisi değildi.

Jo, "Bu konu seni hiç ilgilendirmez," dedi. "Ben kendi başımın çaresine..."

Ryodan, "Kafanı kıçından çıkart ve dünyayı kendi gözlerinle gör," dedi.

"Ben dünyayı görüyorum," dedim. "Birçok insandan daha iyi görüyorum ve bunu sen de biliyorsun. Beni aşağı indir."

Ryodan, "İşte bu yüzden herkesten daha körsün," dedi.

"Bu, hiç hoş bir şey değil ahbap. Hâlâ havada sallanıyorum," dedim. Parmaklarımı yere uzattım ama sanırım fazla yukarıdaydım.

"Ağaçlardan ormanı görmüyorsun."

"Orman yok. Gölgeler yedi. Beni bırak. İstediğin zaman istediğin kişiyi yakasından tutup havaya kaldıramazsın."

Beni birden bırakınca buzun üzerinde tökezledim ve az kalsın düşüyordum. Ama beni yakaladı ve ayaklarımı yere basmama yardım etti. Kolunu bir kenara ittim.

Jo, "Her zaman aşk olmak zorunda değildir," dedi. "Bazen başka şeyler istersin."

"O zaman onunla yatmaman gerek!"

Jo, "Kiminle düzüştüğüm seni ilgilendirmez," dedi.

Ryodan, "Ben düzüşmem, beceririm," dedi.

Aksi bir ses tonuyla, "Konuyu açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim," dedim. "Duydun mu Jo? Seni beceriyormuş. Düzüşmek kelimesi bile daha iyiydi. Ya da becermek. Ama hayır çok daha basit ve etkili olanını seçti."

Öfkenin ötesine geçmiştim ve her şeyi kırmızı renkte görüyordum. Lanet olasıca insanlar o kadar yüksek sesle şarkı söylüyorlardı ki doğru düzgün düşünemiyordum. Dancer'ın yanma gitmek istiyordum. Ryodan beni delirtiyordu. Jo ümitsiz vakaydı. Dublin ölüyordu.

Daha fazla dayanamadım ve Ryodan'ın burnuna bir yumruk attım.

Hepimiz bir saniyeliğine, olduğumuz yerde donduk kaldık. Hiç uyarmadan Ryodan'a bir yumruk attığıma ben bile inanamadım. Adamın bana yaptığının aynısını yapmıştım.

Sonra Ryodan beni kollarımdan tuttu ve Chester's kulübüne doğru sürüklemeye başladı. Onu hiç bu kadar delirmiş bir vaziyette görmemiştim ama Jo, diğer kolumdan tutup adamı durdurmaya çalıştı. Hem Ryodan'a hem de bana bağırıyordu. Ben buzun üzerinde kayıyor ve ikisinden de kurtulamıyordum.

Karların üzerinde birbirimizle dövüşürken birden her yer sislendi ve çıkarttığımız hiçbir sesi duyamadım. Ağzım hareket ediyor ama hiç ses çıkmıyordu. Ateşin başındaki insanların şarkısını da duyamıyordum. Kendi nefesimi bile duyamıyordum. Paniğe kapıldım.

Ryodan ile birbirimize baktık ve bir an için Dancer ile kurduğum iletişimi Ryodan ile de kurdum. Kelimelere gerek yoktu. Biz aynı türden insanlardık. Savaşta, yanımda olmasını daha çok isteyeceğim biri yoktu. Ne Christian ne Dancer.

Ryodan'ı tuttum, o da beni tuttu, Jo'yu ortamızda sandviç yaptık.

Sonra şeytan bizi kovalıyormuş gibi, süper hızda koşarak uzaklaştık.

Peşimizdeki şeytan değil, Kırağı Kralı'ydı.

35

GÖZLERİMİ KÖR ETTİ

Birbirimize zincirlenmiş gibi, Ryodan ile sokağın diğer ucunda durduk. Tehlikeden kaçacak kadar uzaktık ama Chester's kulübünü görebileceğimiz bir yerdeydik.

Arkamıza baktığımızda, iş işten geçmişti. Bulunduğumuz yerde bile sıcaklıklar çok düşmüştü. Kırağı Kralı yüz metre ötede, gökyüzündeki yarığın içine giriyor, sis geri çekiliyordu. Yaratıktan sonra yarık da gözden kayboldu ve sesler dünyaya geri döndü.

Ya da biz döndüğünü sandık. Jo ağlıyor ama sesi sanki battaniyelerin altından geliyordu.

Bir gün manastırın yakınındaki tarlada bir inek bana kafa atmıştı. Çünkü süper hızla ineğe çarpıp hayvanı şaşırtmıştım. Şimdi de benzer bir deneyim yaşıyordum: Ciğerlerime havayı doldurmakta güçlük çekiyordum. Ciğerlerim bir türlü şişmiyor, sanki birbirine yapışmış, ayrılmıyordu. Sonunda nefes alabildiğimde emiş gücümle öyle boş ve öyle garip bir ses çıkarttım ki kendim de inanamadım. Ve hava öyle soğuktu ki ciğerlerim yandı.

Boş gözlerle sokağa baktım.

Hepsi ölmüştü.

Geriye bir kişi bile kalmamıştı.

Chester's kulübünün önü, sessiz ve buzdan heykellerle doluydu.

"Hayır!" diye patladım ve bağırmaya başladım.

Birkaç saniye önce birbiriyle sohbet eden ve şarkılar söyleyen ama en önemlisi hayatta olan insanlardan geriye, en ufak bir yaşam kıvılcımı bile kalmamıştı. Bütün erkekler, kadınlar ve çocuklar, oldukları yerde donup kalmıştı.

İnsan ırkından birkaç yüz kişi daha eksilmişti.

Kırağı Kralı: 25. İnsan Irkı: 0.

Böyle devam ederse, Dublin lanet olasıca bir hayalet kasabaya benzeyecekti.

Bakmaya devam ettim. Beyaz yumrular, çıkıntılar ve sütunlar gördüm. İnsanların üzeri önce kırağı ile kaplanmıştı. Ardından kırağı, kalın ve parlak bir buz tabakasına dönüşmüştü. Ellerinden ve dirseklerinden buzlar sarkıyordu. Nefesleri havada kristalleşmişti. Olay yerinin yaydığı soğuk, acı vericiydi. Sanki Dublin'in bu sokağı uzay boşluğuna fırlatılmıştı. Çocuklar, içinde ateş yanan varillerin başında donmuşlardı. Birbirine sarılan, el çırpan ve ayakta sallanan insanlar, şimdi buzdan birer heykelden ibaretti. Ortamda ürkütücü bir sessizlik vardı. Sanki bütün sesler emilmiş ve geriye bir şey kalmamıştı.

Arkamda Jo sessizce ağlamaya devam ediyordu. Gecenin tek sesi buydu. Aslında, bütün dünyadan çıkan tek ses buydu! Jo'nun ağlaması da narin bir kedi gibiydi. Ben, büyük ve ıslak sesler çıkartır, salya sümük ağlardım. Jo gibi miyavlamaz ve inlemezdim. Sessizce sokakta dikilirken dişlerimi

sıktım ve ellerimi yumruk yaptım, saçma sapan bir şey söylemek istemiyordum.

Karşılaştığım şeyler beni aşacak gibiyse kendi içime çekilirdim. Buz tabakalarının altındakilerin insan olmadığını düşündüm. O korkunç sahnenin beni etkilemesine izin vermedim çünkü Dublin'i kurtaracak şey, yas tutmak değildi. Sokaktakileri, bir yapbozun parçaları olarak gördüm. Hepsi birer kanıttı. Bıraktıkları ipuçlarını doğru düzgün inceleyebilirsem, bunun bir daha yaşanmamasını sağlayabilirdim. Başarırsam, bugün ölenlerin insan olduğunu kabul edip onlar için bir tür anıt dikebilirdim.

O insanlar sadece ısınmak istiyordu.

"Onları içeri almalıydın," dedim.

Ryodan, "Neden burayı seçtiğiyle ilgili teori üret," dedi.

"Kıçımın teorileri. Ahbap, sen onlardan daha soğuksun! İşte sana bir milyon dolarlık soru." Yüzüne bakamadım. İnsanlar kulübe girmiş olsalardı ölmezlerdi. Ben burada saçma sapan bir tartışmaya girmeseydim ve Ryodan'ı insanları içeri almaya ikna etmeye çalışsaydım, belki de ölmeyeceklerdi. Ürperdim ve ceketime biraz daha sarındım, yakamı havaya kaldırdım, burnumun ucundaki buzlanmış sümükleri sildim. "Seslerimiz sana garip geliyor mu?"

"Her şeyin sesi garip geliyor. Sokağın kendisi bile garip geliyor."

Dancer arkamdan, "Çünkü öyle," dedi. "Hem de çok garip."

Arkama döndüm. "Dancer!"

Bana gülümsedi ama yüzü, beni her gördüğünde olduğu gibi aydınlanmadı. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında siyah halkalar vardı. "Mega. Seni görmek güzel. Geri

döneceğini sanıyordum." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle, önce bana sonra Ryodan'a baktı.

Başımı iki yana salladım ve omzumu silktim. En son açılmasını istediğim konu, Ryodan'ın öldüğünden Dancer'ın haberinin olmasıydı. Her zamanki gibi beni doğru okudu. Ryodan'ın nasıl hayatta kaldığını sonra tartışabilirdik. "Geri dönüyordum..."

Ryodan, "Hayır," dedi. "Artık Chester's kulübünde yaşıyorsun."

"Bunu yapma."

Dancer, "Bir yere gitmem gerekiyordu," dedi. "Belki beni aramaya gelir ve bıraktığım notu görmezsin diye ben sana geldim."

Dancer'ı gördüğüme ne kadar memnun olduğumu gösterecek bir gülümseme takınmaya çalışsam da beceremedim.

"Ben de Mega."

Sırıttım çünkü her zaman aynı dalga boyundaydık.

Christian tepemizden bir yerden, "O benimle yaşıyor," dedi. "Onunla ilgilenebilecek tek kişi benim."

Kafamı kaldırdım ama nerede olduğunu göremedim. "Ben kendi başımın çaresine bakarım. Kimseyle yaşamıyorum. Kendi sığınaklarım var. Senin orada ne işin var?"

"Cadıyı takip ediyorum. Onu tuzağa düşürmenin bir yolunu arıyorum. Çok hızlı ama ışınlanamıyor."

İrkildim ve etrafıma bakındım. Şimdi buna ayıracak zamanımız yoktu. "Cadı burada mı?"

Ryodan, "Çılgın kaltağı yine benim yanıma getirdiysen," dedi. Cümleyi bitirmedi, zaten buna gerek yoktu.

"Onu şehrin güneyinde bıraktım. Örgü örüyor. Bir süre meşgul olacak."

Hava birden dalgalanıp ıslık çalınca, içgüdüsel olarak yere çömeldim. Sanırım Vahşi Av'ın uçan avcıları da sidhe kâhinlerinin bilinçaltına kazınanlar arasındaydı. Üstüm başım kar oldu. "Christian, kanatların çıkmış!" Devasa ve inanılmaz kanatlardı. Uçabiliyordu. O kadar kıskandım ki söyleyecek bir şey bulamadım.

Başını yana yatırdı ve bana baktı. Suratında artık insanlıktan eser kalmamıştı. "Harika bir şey görmüşsün gibi söyleme. Çanların tıngırtısını duymadım. Çıkan ses, bir meleğin kanatlarından değil, yeni doğmuş bir şeytanınkinden geldi." Bana öyle bir bakış attı ki herhalde gülümsemekle eşdeğerdi. "Ah, sen tatlı kızım, anne sütü gibisin."

Şimdi karşımda, hayatım boyunca gördüğüm, en yakışıklı ve çekici erkek duruyordu, gözlerimi kırpıştırdım. Karşımda, iki metrelik, siyah saçlı ve bronz tenli bir Unseelie Prens vardı. Üstelik kanatlıydı. Yanardöner gözleri ürkütücüydü ve derisinin altındaki parlak dövmeler, bir fırtınaya kapılmış gibi hareket ediyordu. Karşımda harika bir İskoçyalı duruyordu. Yeni bir şeydi bu. Doğal seks ile öldüren Fae gücü değildi.

"Cazibe büyüsü yapıyorsun!" Üzerime bir erotizm dalgası gelince dizlerimin bağı çözüldü. Güçlerini kontrol etmeyi çabuk öğreniyordu. O kadarı benim için rahatsız ediciydi. Kılıcıma uzandım. "Kapat şunu!"

"Senin için. Bugünlük. Ama her zaman olmaz. Ve onu sana kimin geri verdiğini unutma."

Ryodan, "Ona dokunursan kanatlarını keser ve onlarla Chester's kulübünü süpürürüm," dedi.

Christian, "Ah, ona dokunacağım. Ve bunu yaptığımda, sen beni durdurmak için hiçbir şey yapamayacaksın."

"Kimse bana dokunmayacak," dedim. "Ben istemediğim sürece. Ben orta malı değilim."

Jo, "Sizin neyiniz var?" diye sordu. "Az önce gözünüzün önünde insanlar öldürüldü ama siz hâlâ..."

Christian, "İnsanlar," diye araya girdi. "Boşa vakit kaybı." Ryodan'a baktı. "Yaşıyorsun. Çok yazık. Cadının, işini bitirdiğini düşünüyordum."

"Hiç şansı yok."

Jo, "Onları içeri almalıydın," dedi. "O zaman ölmezlerdi."

Ryodan, yumuşak bir ses tonuyla, "Bana ne yapacağımı söyleme," dedi.

"Jo haklı," dedim. "Onları içeri almalıydın." Jo'nun gözlerindeki hüzün beni delirtiyordu. "Ve ona bağırma."

Christian, "Haklılar geri zekâlı," dedi. "Onları içeri almalıydın." Ben bir bakış atınca omzunu silkti. "Destek olmak, sağlıklı bir ilişkinin vazgeçilmezlerinden biridir."

Gözlerimi devirdim. "Seninle bir ilişkim yok ve desteğine de ihtiyacım yok."

Ryodan, "Onları içeri alsaydım, o şey, ilgisini çeken her neyse onların peşinden içeriye girebilirdi ve o zaman bütün kulüp buzlanırdı," dedi.

Haklıydı ama bunu itiraf edecek değildim. "Jo'ya böyle bağıramazsın," dedim. "Ona kibar davranacaksın."

Jo, "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi.

Dancer, "Hepiniz inanmakta güçlük çekebilirsiniz ama egolarınızdan daha büyük sorunlarımız var," dedi. "Dinleyin. Konuşmamız gerek. İçeriye girelim. Burası çok soğuk."

Ryodan çocuğa bir bakış attı ve yüzündeki ifadeden, X-ışını görüşüyle gördüklerinden memnun olmadığını

anladım. "Her ne söyleyeceksen burada da söyleyebilirsin. Şimdi."

Dancer, "Tam bir pisliksin," dedi. "Periyodik olarak akıllandığını düşünerek kendimi aldatıyorum. Çok kısa süreliğine de olsa."

Jo ve Christian şimdi Dancer'a öyle bir bakıyorlardı ki zeki arkadaşım sanki ölüm fermanını imzalamıştı. Sırıttım ama bunu çok fazla belli etmedim. Ryodan kızgındı ve beni sırtına vurmasını istemiyordum. Dancer her ne söyleyecekse duymak istiyordum çünkü buraya kadar geldiğine göre önemli bir şey olmalıydı. Buzlanan yere tekrar baktım. Ölü insanları görmek, midemi bulandırdı. Bir saniye içinde, sebepsiz yere ölmüşlerdi. Ölmeleri yeterince kötüydü ama boş yere ölmeleri daha da kötüydü.

Buzdan heykellere göz gezdirdim. Kanıtlar hiç bu kadar taze olmamıştı. Dublin Kalesi'nde Unseelie buzlandığında, orayı inceleme şansım olmamıştı. Bugün buzdan heykellerin yanına gitmek istiyor ve bunu süper hızda yapmak istemiyordum. Çünkü kilisede süper hızımı kaybedip neredeyse öldüğüm akşam, her şeyi çok daha güçlü hissetmiştim.

Sokakta yürümeye başladım ve peşimden kimlerin geleceğini doğru tahmin ettim. Dancer bana bir şeyler söyleyeceği için benimle geldi; Jo... Pekâlâ, Jo olduğu için geliyordu; Ryodan ve Christian satın almak istedikleri bir spor arabaymışım gibi üzerimde hak iddia ettikleri için beni yalnız bırakmadılar. İkisi bir hayal dünyasında yaşıyordu ve düşündükçe içimden gülmek geliyordu.

Sidhe kâhini duyularımı açtım. Bir terslik hissettim ama boğucu bir şeydi. Sanki buzlanan şeyler, hayati bir bi-

leşenden yoksundu. Sanki artık üç boyutlu değillerdi, kartonlara çizilip sokağa serpiştirilmişlerdi.

Ryodan, Dancer'a döndü. "Konuş."

Ryodan'ın Dancer'ı sinir ettiğini biliyordum. Dancer konuşmaya başladığında bana hitap etti. "Sen gittikten sonra Mega, saatlerce panoya baktım. Bir şey eksikti. Sanki doğru açıdan bakmıyordum. Geçen sene Trinity'yi ve Fizik Bölümü'nü görmeye geldiğimde ne durumda olduğumu düşündüm. Profesörleri ve laboratuvarları sevip sevmeyeceğimi merak ediyor, uzmanlaşmak istediğim konuda yeterli teçhizatları olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Gerçi artık bunların hiçbirinin önemi kalmadı, fizik artık benim için bir hobi. Orayı tamamen gezme fırsatım olmamıştı çünkü ben geldikten iki gün sonra duvarlar yıkıldı ve üniversiteye yazılmama gerek kalmadı."

Ryodan, "Lanet olsun, senin kim olduğun ve ne yaptığın umurumda mı sanıyorsun," dedi.

Dancer, "Adam, dediğin kadar kötüymüş Mega," dedi.

Donmuş adamlara elli metre kala durup etrafıma bakındım. Jo ve Dancer on metre arkamda çaresizce titriyorlardı. Ryodan bir yanımda, Christian diğer yanımdaydı. Ryodan'ın hepimizden daha ileri gidebileceğinden emindim ama gitmedi. Nefesim, havada buzlu bir buluta dönüştü. Kemiklerim soğuktan acıyor ve ciğerlerim yanıyordu. Süper hıza geçmeden bir adım daha atamazdım. Ürperdim ve kendimi toplamaya çalıştım. Olay yerinde diğer buzlanan yerlerde de olan ne vardı? Cevap tam karşımdaydı ve bana bakıyordu ama ben ön yargılarım yüzünden göremiyordum.

Her yerde tahta, plastik, metal ve toz vardı. Ama bu kadar basit değildi.

Burada ayna yoktu. Duvar halısı yoktu. Duvar yoktu. Halı yoktu. Mobilya yoktu. Unseelie yoktu. Çok basit bir yerdi. İnsanlar varillerin başında, ısınmak için birbirine sarılmışlardı. Diğer yerlerde de ateş var mıydı? Doğuştan sahip olmadığı tek şeyi arayan Gri Kadın aklıma geldi, güzelliğin peşindeydi. Buz Canavarı da hiç sahip olmadığı sıcaklığa mı gidiyordu? "Öyleyse, hiç gidemediğin okuluna bakmaya gittin, öyle mi?"

"Evet. Optik analiz laboratuvarına gittim. Hayal gibi bir yer. Buzlanan şeylere moleküler seviyede ne olduğunu merak ediyordum. Neden soğuk hissi verdiklerini, neden bir terslik olduğunu düşündürttüklerini öğrenmek istiyordum."

Bir süre düşündükten sonra ateş teorisini eledim. Şimdiden içinde ateş olmayan beş yer hatırlamıştım. Anılarıma göz gezdirdim, buzlanan yerlerin görüntülerini sakladığım dosyaya uzandım ve zihnimde bir slayt gösterisi başlattım. Resimleri teker teker inceledim ve analiz ettim. "Ne buldun?"

"Trinity çok değişmemiş. İnsanlar zaruri ihtiyaç olmayan şeyleri dışarıya çıkartmamışlar. Kendim için istediğim her şeyi, asma kilitlerle güvenceye aldım. Ultra hızlı lazer sistemleri var! Harika bir kurulum. Orada, oynamak istediğim bütün oyuncaklar var. Donanımları görsen çok şaşırırsın!"

Takdir edercesine, "Ahbap," dedim. Gerçi neden bahsettiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Gözümün önündeki slaytlara göz gezdirmeye devam ettim. Diğerleri gibi, bu insanların da neyin geldiğini görüp görmediklerini merak ettim. Görmüş olmalıydılar. Buzların altında, ağızları açık

ve yüzleri gergindi. Çığlık atıyorlardı. Sesleri duyulmasa bile.

Dancer, "Yeterince jeneratör olursa, yapamayacağım spektroskopi yok," dedi.

Christian, "Spektroskopi de ne?" diye sordu.

Dancer, "Madde ile yaydığı enerjinin analizi," dedi. "İnceleyebilmek için molekülleri uyarmak istiyordum."

Ryodan, "Ne kadar... heyecan verici," dedi.

Christian, "Ben kadınları uyarmayı yeğlerim," dedi.

"Beni çok uyarıyorsun," dedim. "Dancer ile dalga geçme. Senin düşünemediğin şeyleri düşünür. Muhtemelen senin moleküllerini de uyarır ve sana kısa devre yaptırmanın bir yolunu bulur."

Dancer, "Uyarmayı birkaç farklı şekilde yapabilirsin," dedi. "Ben özellikle sıcaklık ve hız ile ilgileniyorum, topladığımız parçaların kinetik enerjilerini merak ediyorum. Atomların hâlinin bize bir şey söyleyeceğine inanıyorum."

Kinetik enerji ve atomlardan bahseden birini sevmemek mümkün değildi.

Jo, "Kinetik enerji nedir?" diye sordu.

"Her şey sürekli titreşir. Hiçbir şey hareketsiz değildir. Atomlar ve iyonlar sürekli olarak denge konumlarını bozar. Kinetik enerji, bir maddenin hareket sayesinde sahip olduğu enerjidir."

"Ses de bir tür kinetik enerji," dedim. Ben her zaman süper hızımın özelliklerini merak ediyordum. Neden ben enerjiyi bu şekilde kullanıp istediğim yere gidebiliyordum? Neden bunu sadece benim bedenim kaldırabiliyordu? Farklı enerji tipleri ve neler yapabildikleri, hep ilgimi çekerdi. Her şeyin moleküler seviyede hareket hâlinde ol-

ması, heyecan verici bir şeydi. "Bir gitarın teline vurunca moleküller yer değiştirir ve o andaki koşullara uygun bir frekansta titreşir. Kinetik enerjileri ses yaratır."

Dancer, "Kesinlikle," dedi. "Bir başka örnek de belirli bir şekilde kamçının şaklatılmasıdır. Kamçının bir kısmı sesten daha hızlı hareket ettiği için küçük çapta sonik bir patlama açığa çıkar."

"Bunu bilmiyordum," dedim. Şimdi bir kamçıyı kıskanıyordum! Ses, saniyede 343 metre katederdi! Ben sonik patlamalara sebep olmuyordum. Bir kamçım olmasını istedim. Gittiğim her yerde sonik patlamalar çıkartmak eğlenceli olabilirdi. Bana bunu daha önce söylememiş olmasına inanamadım.

Ryodan, "Konuyu bir yere bağlasan çok iyi olacak," dedi.

"Bağlayacak, Dancer kimsenin vaktini boşa harcamaz," dedim.

"Benimkini harcıyor."

Beynimi kemiren bir şey vardı. Şu insanlar çabuk ve acı çekmeden öldükleri için mutluydum çünkü ortadan kaybolduğu yere bakarak Kırağı Kralı'nın olası yörüngesini hesaplamıştım ama ilk teorimde yanılıyordum. İnsanlar, yaratığın geldiğini göremezlerdi. Hiçbiri, yaratığın bulunduğu tarafa bakmıyordu. Anında ölmüşler ve neden öldüklerini bile anlayamamışlardı. Rahatladım. Benim dışımda hiç kimse ölümü ağır çekimde, canlı canlı yaşamak istemezdi. Annem hep, uykusunda, acı çekmeden ölmek istediğini söylerdi. Öyle ölmemişti.

Dancer, "Ne bulduğuma inanamazsın," dedi. "Sonuçlara bakıyor ve gördüğüm şeyi kabullenmeyi reddediyordum.

Bakmaya devam ettim, farklı testler yaptım, farklı nesneleri inceledim. Gidip birkaç kanıt poşeti daha aldım ve onları da inceledim ama sonuçlar hep aynı çıktı. Sen mutlak sıfırın ne olduğunu bilir misin Mega?"

"Bulunduğum yer gibi mi?" diye sordum. Ama ciddi değildim. Çünkü öyle olsaydı, hâlâ hayatta olmazdım. Ölmüş olurdum. Kaşlarım çatıldı, buzlanan yere bakıp bir sonuca varmaya çalıştım. Geldiğini görmedilerse neden çığlık atıyorlardı? Dublin Kalesi'ne geldiğinde, yaratığı görmeden neden paniğe kapılmıştık?

Christian, "Mutlak sıfır, teorik bir şey değil mi?" diye sordu.

"Teknik olarak, evet, çünkü bir şeyin bütün enerjisini alamazsın. Temel durum enerjisi hâlâ kalır. Gerçi lazer soğutma teknolojileri ile bir Kelvin'in milyarda biri, sıcaklıklar yaratmayı başardı."

Ryodan, "Tekrar soruyorum, konuyu bir yere bağlayacak mısın?" diye sordu. "Bu yerlerin mutlak sıfıra indiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Mutlak sıfır örneğini vermemin sebebi, aşırı soğuk ile moleküler aktivite arasındaki bağı açıklamak. En düşük sıcaklıklarda bile, bütün nesnelerin öyle veya böyle enerjisi vardır."

Jo, "Ve?" diye sordu.

"Moleküler seviyede, Kırağı Kralı'nın geride bıraktığı enkazın hiç enerjisi yok. Sıfır."

"Bu imkânsız!" dedim.

"Biliyorum. Testleri defalarca kez yaptım. Farklı yerlerden alınan farklı örneklerle tekrarladım. Dublin Kalesi'ne gittim, karların altından Unseelie parçaları çıkartıp onları

da test ettim. Enerjileri yok Mega. Titreşmiyorlar. Hiçbir şey. Hareketsizler. Ölüden daha ölüler. Böyle bir şeyi test ediyor olamam ama ediyorum! Bildiğim fiziği yeniden yazmak zorundayım. Yeni bir dünyanın eşiğinde duruyoruz."

Jo, "Öyleyse, sence ilgisini çeken şey, enerji mi? Enerji mi yiyor? Belki de boyutlar arasında gidip gelebilmek için enerjiyi yakıt olarak kullanıyordur," dedi.

Dancer başını iki yana salladı. "O kadar basit olduğunu sanmıyorum. Buzlanan yerlerden bazılarında çok fazla enerji yoktu. Enerjinin peşindeyse, çok daha fazla yakıt elde edebileceği bir sürü yer var. Bence enerji yokluğu birincil amacı değil. Esas amacının tamamen istem dışı ortaya çıkan bir yan etkisi."

Dublin Kalesi'nde sidhe kâhini hislerim de benzer bir şeyi söylüyordu. Kötü niyetli veya kasıtlı olarak yıkıma sebep olan bir şey değildi bu yaratık. Aşırı zekiydi ve bir şeyin peşindeydi.

Ryodan, "Öyleyse esas amacı nedir?" diye sordu.

Dancer omzunu silkti. "Keşke bilseydim. Henüz bunu bulamadım ama üzerinde çalışıyorum."

Jo etrafına bakınarak "Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Yapılacak bir şey olması gerek."

Christian tiksinmiş gibiydi. "Ortalıkta gezinip lanet olasıca şeyin gözümüze kestirdiğimiz yerde açığa çıkmasını ve dünyamızda bulunduğu zaman dilimi içerisinde kafasına sert bir cisimle vurmayı mı bekleyeceğiz? En azından Kırmızı Cadı'nın ne istediğini biliyorum. Bağırsaklar, tercihen ölümsüzlerinki." Ryodan'a bir bakış attı. "Ve yem olarak kimi kullanacağımı biliyorum."

Ryodan, "Ben de," dedi.

Jo, "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu. Christian ve Ryodan'a baktı. "Kırmızı Cadı nedir?"

Dani Daily'mi okumadığını fark ettim. Ryodan'ın öldüğünü bile bilmiyordu. Erkek arkadaşının ölümsüz olduğundan bihaberdi. Bu bombayı kusursuz bir ana saklamaya karar verdim. Aynı zamanda, Christian ve Ryodan ile daha fazla vakit geçirmenin mantıklı olduğunu düşündüm çünkü cadı peşlerine düşebilirdi. Cadıyı ben serbest bırakmıştım. Onu cehenneme ben geri göndermeliydim.

Ryodan, Dancer'a döndü. "Daha çok çalış. Laboratuvarına dön ve bana bir cevap bul. Dublin, Sibirya'ya dönüşmek üzere ve bu şey kulübümün üzerini buzla kapladı."

"En azından kapıyı buzlamadı," dedim. "O zaman içeriye de giremezdik."

Ryodan'ın bana attığı bakıştan, arka kapıyı bilmediğimi düşündüğünü anladım.

Christian, "Alev makinesini deneyin," dedi. "İşe yarıyor. Her şey patlayana kadar."

Dancer'a döndüm. "Lafı açılmışken, buzlanan yerler neden patlıyor?" diye sordum.

"Ardında dengesiz bir enerji vakumu bırakıyor. Dediğim gibi, fizik kuralları bizim bildiğimiz gibi işlemiyor. Muhtemelen, enerjisi kalmayan nesneler çok kırılgan oluyor ve etraflarındaki nesnelerin titreşimlerinden etkilenince patlıyor. Enerji yokluğu, molekülleri bir arada tutacak bir yapıştırıcının da yokluğu demek. Fakat burada her şey buzla kaplı. Kabuk kırıldığı anda her şey parçalarına ayrılıyor. Moleküller ne kadar çok rahatsız edilirse, patlama o kadar şiddetli oluyor. Senin süper hızda buzdan

heykelleri incelemen, bu nesneler için aşırı bir hareketlilik demek."

Bazen apaçık ortada olanı göremiyordum. Biz süper hızda içine dalınca kaç yer patlamıştı? İkiyle ikiyi toplayamamış mıydım? Dancer'ın bana anlattıklarını özümseyip başka gerçeklerle birleştirdim ve elde ettiğim sonuca baktım.

Kırağı Kral ortadan kaybolunca, geride hiç enerji kalmıyordu. Buzladığı şeyler enerjisizdi.

R'jan, Seelie diyarında da iki yeri buzladığını söylemişti. Ölen Fae sadece ölmekle kalmıyor, hiç var olmamış gibi silinip gidiyordu.

Yaratığın açığa çıktığını iki kez görmüştüm ve ikisinde de sesler kesilmişti. Hiçbirimiz bir şey duyamamıştık. Dancer benzer bir sessizliğe bir kez başka bir yerde şahit olmuş, ziyaret ettiği SİZİNLEYİZ merkezinde seslerin kesildiğini fark etmişti.

Sesler neden kesiliyordu? Çünkü yaratık açığa çıktığı anda hiçbir şey titreşmiyor muydu? Cisimlerin titreşmesi neden kesilirdi? Enerjileri emildiği için miydi? Yaratık tam olarak ne yapıyordu? İlgisini çeken şey neydi? Buzlanan yerlerin ortak özelliği var mıydı? Soruların cevaplarını alana kadar bu şeyi durdurma şansımız yoktu. Birinci karede yerimizde sayıyorduk.

Önümdeki buzlu tabloyu inceledim. Cevaplara ihtiyacım vardı ve hemen vardı. Beyaz Malikâne'ye girmeden önce vaktimiz boldu ama ben gittikten sonra durum kritik bir seviyeye gelmişti. Çok fazla kar vardı ve sıcaklıklar çok düşmüştü. İnsanları Kırağı Kralı öldürmese bile soğuk öldürecekti.

Biz yaratığı nasıl durduracağımızı bulana kadar, kaç yüz veya kaç bin kişi daha ölecekti? Ya manastıra giderse? Ya Jo'yu benden alırsa? Ya herkesin jeneratörleri tükenirse ve insanlar kendi deliklerinde yalnız can verirlerse?

İç geçirdim ve gözlerimi kapattım.

Ürperdim. Görmem gereken şey, önümdeydi. Hissedebiliyordum. Sadece doğru gözle bakmıyordum, başka bir açıyla bakmam gerekiyordu. Benimki gibi bir beyne ve Ryodan'ınkiler gibi gözlere ihtiyaç vardı.

Göz kapaklarımın ardındaki griliğe odaklandım ve beni kuşatmasına izin verdim. Silme sürecini başlatmak için kendimi kozaya aldım, vücudumu dünyadan soyutladım. Var olduğum dünyanın gerçekliğinin bir parçasıydım ve gördüğüm her şeyi, düşüncelerimle hislerim renklendiriyordu.

Kendime ait olan her şeyi bir kenara bıraktım ve maddeselliğin, acının hiç olmadığı sessiz mağarama çekildim.

O gölgeli yerde, üzerimde uzun deri bir ceket veya kafatasları ve kemiklerle süslenmiş iç çamaşırlarım yoktu. Bir süper kahraman olmayı sevmiyordum. Dancer'ın havalı olduğunu düşünmüyordum ve bakire değildim çünkü henüz var olmamıştım.

Henüz doğmamıştım. Ölmeyecektim.

Her şey kendi özüyle damıtılmıştı.

Kafamın içinde, diğer benliğimle bütünleştim. Kimseye bahsetmediğim benliğimle buluştum.

Gözlemci.

Gözlemci, karnımdaki açlığı veya günlerdir bir kafeste olmanın sebep olduğu sancıları hissetmezdi. Dani değildi. Her şeye dayanabilirdi. Hiçbir şey hissetmezdi. Önünde

duranı, olduğu gibi görürdü. Annesi gidince kalbi kırılmazdı ve hayatta kalabilmek için hiçbir bedelin çok fazla olmadığını düşünürdü.

Kendimi bırakıp Gözlemcime çok fazla dönüşmezdim çünkü bazen kontrolü ele geçirir ve öyle şeyler yapardı ki...

Bir daha eski Dani olamamak korkusunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordum.

Fakat çok zekiydi! Sertti. Her şeyi görürdü. Onun gördüklerini görmek zordu. Onun yanında kendimi ucube gibi hissederdim. Dani'nin zavallı bir yaratık olduğunu düşünürdü. Fakat yanına gittiğimde, hiçbir zaman beni terslemezdi.

Gözlerimi açtım ve olay yerini inceledim. Bir alıcıydı. Sinyalleri alıyor ve serbest bırakıyordu. Bilgileri işliyordu. Hiç egosu veya iç beni yoktu. Karşısındaki bir bulmacaydı ve bütün bulmacalar çözülebilir, bütün şifreler deşifre edilebilir, bütün hapishanelerden kaçılabilirdi. Başarı için hiçbir bedel çok fazla değildi. Başarıya giden yolda her yol mübahtı.

Duygudan yoksun olunca, gerçekler farklı görünüyordu.

Tavalara vuran insanlar. Havaya kalkan yumruklar. Alkış tutanlar. Kendilerini ısıtanlar. Görüntüleri seçiyor ve bir kenara atıyordum. Her şeyin özüne iniyordum.

Vücutlarının duruşundan ve bükülme şeklinden, rahat hareket ettiklerini anladım. İçgüdüsel olarak kasılmamışlardı, iskeletlerinde paniğin izleri yoktu. Hepsinin ağzı açıktı ve sanki hepsi bir E sesi çıkartıyordu. Gözleri neredeyse kapalıydı ve boyunlarındaki kaslar gergindi.

Ben bunları göremiyordum ama o görebiliyordu.

İşte tam önümüzde duruyordu. Bunca zamandır karşımızdaydı. Her şeyin çok basit ve benim çok aptal olduğumu düşündü. Ben ise onun işine takıntılı bir sosyopat olduğunu düşündüm.

Cevabımı almış ama sevinememiştim çünkü o bir şey hissetmiyordu. Ondan kopmak için gözlerimi kapattım ama bana izin vermedi. Kalmamı istiyordu. Benden daha donanımlı olduğunu düşünüyordu. Mağaradan çıkmak istedim ama bütün kapılar kapandı. Mağaranın içinde Barrons'ın dükkânındaki gibi parlak ışıklar hayal ettim ama hepsini söndürdü.

Gözlerimi açtım çünkü karanlığa daha fazla tahammül edemedim.

Ryodan bana bakıyordu. "Dani," dedi. "Sen iyi misin?"

Tam ve eksiksiz bir soru işareti kullandı. Sıradan bir insan gibi bir şeyleri sorguladı ve bu gerçek, bana etki etti. Onu neyin etkileyeceği hiçbir zaman belli olmuyordu. Benim üzerimdeki kontrolünü kaybetti ve kaçıp kurtuldum. Sanırım mizah anlayışım daha çok Dani'ye aitti çünkü Ryodan, beni güldürdüğü anda ortadan kayboldu. Birkaç saniye sonra ben de onu unutacaktım. Sanırım buna o sebep oluyordu. Ve bir daha ona ihtiyacım olana veya çizginin ötesine geçene kadar onu hatırlamayacaktım.

Sonra bu gerçeği bile unuttum.

Dosyalanmış olay yeri resimlerine geri döndüm ve çok uzun zamandır göremediğim ortak özelliği gördüm. Onca zamandır gözümün önündeydi ama ben ön yargılarımı bırakamamıştım. Görmem gerekeni gördüm ve beklediğim gibi bir şey değildi. "Lanet olasıca frekanslar Dancer," dedim. "Sesleri mideye indiriyor."

Dancer, "Ne?" diye sordu.

İnsanların hiçbiri çığlık atmıyordu. Korkuyla bağırmıyor, aslında şarkı söylüyorlardı.

Ayaklarımın altında müzik değişti ve Chester's kulübünde bir heavy metal şarkısı çalmaya başladı. Titreşimler, tempoyla şiddetlendi. Kan, yüzümden çekildi.

Haklıysam...

Ve haklıydım.

Altımızda binlerce insan eğleniyordu ve ben yaşam tarzlarını tasvip etmesem bile, şimdi insanlardan geriye kalan herkese ihtiyacımız vardı.

"Hemen kapatmamız gerek!" dedim. "Müzik sistemini ve her şeyi kapatmamız gerek! Ahbap, Chester's kulübünü kapatmalıyız!"

36

AH, DIŞARISI ÇOK SOĞUK

Odamın buzlanmış camının ardında, kar taneleri ağır ağır yere düşüyordu. Benim aksime, onların acelesi yoktu. Manastırda karlar tek bir direktife uyuyordu: Hiç durmadan yağ. Sean, Chester's kulübünde çalışmaya başlamaya gittiğinde, kar iki gün önce başlamıştı. Yirmi üç saattir de aralıksız yağıyordu.

Kalbim de benzer bir durumdaydı. Soğuk, vadilerime doluyordu. Tüm mücadelemize rağmen kış, her geçen gün dünyamızı daha çok ele geçiriyordu. Hayatımız, belimize kadar gelen beyaz duvarların arasında kürek sallamakla geçiyordu. Şu yeni ortamda nasıl hayatta kalınacağını bile bilmiyordum.

Sean manastıra haber gönderememiş ve ben de on beş gündür dışarıya çıkamamıştım. Elimizde baltalar ve testerelerle kırsal kesime gidiyor, ateşlerimizi canlı tutmak için buzlanmış ve devrilmiş ağaçlardan faydalanıyorduk. Mazotumuz bitmek üzereydi; jeneratörler artık sahip olmadığımız lükslerin sessiz yadigârıydı. Mumumuz çok

fazla yoktu. Mum yapacak malzemelere de sahip değildik. Dani'nin Gölgelerden korunmak için obsesif bir çabayla manastıra yığdığı bataryalar olmasa, şimdiye kadar çoktan ölmüştük. Duvarlarımızın içinde amorf hayaletler hâlâ dolaşıyor muydu bilmiyorduk ama Cruce'un yer altı kabrinde hapsedildiği geceden beri hiç Gölge görmemiştik. Bazıları Unseelie Kralı'nın onları beraberinde götürdüğünü söylüyordu. Ümit böyle bir şeydi.

Gece, eldeki kaynakları idareli kullanmak için bir yerde toplanıyorduk. Karın ne zaman duracağını bilmek imkânsızdı. Gökyüzü ya gece gibi karanlık ya da fırtınalıydı, sadece arada bir, bulutların arasından güneş görünüyordu. Çatılarda biriken yükten kısa zamanda kurtulmazsak hem damımızı hem de odalarımızı kaybedebilirdik. Böyle bir durumda buzlar sunağımızı ezebilir ve koridorlarda kar fırtınası çıkabilirdi. Sabah erken saatte çatı kirişlerinin gıcırdadığını duyduğumda sessizce dua etmiştim: Tanrım, bana huzur, bilgelik, güç, cesaret ve dayanıklılık ver.

Ama manastırımızda her yer kardan ibaret değildi. Ah, hayır.

Her şey soğuktan ibaret değildi.

Manastırın benim bulunduğum kanadında sıcaklıklar, tek bir ateş yanmamasına rağmen yüksekti.

Benim odamda ise sıcaklık çok daha fazlaydı, Zümrüt Ada'da doğan ve büyüyen bir şey yüzünden ter döküyordum. Alnımı sildim ve terden ıslanmış saç tellerimi kulaklarımın arkasına attım. Bluzumun en üstteki düğmesini açtım ve göğsümdeki terleri de sildim.

Pencerenin ardında alev-dünyasının kristalimsi şekli manastırımıza tepeden bakıyor, güneşin altındaki elmaslar

gibi ışıl ışıl parıldıyordu. Alev-dünyası kesitiyle benim odamın arasında hiç kar yoktu.

Dar bir alanda çimenler bile büyüyordu.

Çimenler, Aziz Patrick'in dört yapraklı yoncaları gibi yeşildi! Düzenimizin misyonunu ve bütünlüğünü temsil eden şekilsiz yonca gibi yeşildi. O yonca amacımızı temsil ediyordu: Gör, Hizmet Et ve Koru.

Odamın ufalanmaya başlamış duvarı dibinde her renkte çiçekler göze çarpıyordu. Böğürtlen, orkide ve incecik dalların ucunda sallanıp bükülen kiraz kırmızısı çiçekler, ruhumla tam bir tezat içinde, tatlı bir görüntü oluşturuyordu. Ruhum ise bir saniye önce ısınırken, bir saniye sonra buz kesiyordu.

Pencereyi aralarsam, içeriye giren koku boğucuydu. Çiçeklerden gelen baharat kokusuyla, aklıma İran halıları, haremi olan sultanlar, nargile içilen diyarlar ve tembel, ahlaksız, kısa bir hayat geliyordu.

Ama Cruce olsa, güzel yaşanmış bir hayat olduğunu söylerdi.

Avucumdaki terleri sildim ve Rowena'nın masası üzerindeki bir taslağı düzelttim. Bilmeliydim ama şüphelerim doğruysa bilmek istemiyordum.

BPÇ dümdüz ve porselen siyahlığında parlak bir toprak parçasına demirlenmiş olsa da yaklaştığınızda sıcaklık hissetmiyordunuz. Ateş dünyası, BPÇ'nin içine hapsedilmişti.

Yine de BPÇ ile manastırımızın arasında yağan karlara rağmen, yeşillikler büyüyordu. Rüyalarımda Cruce beni bu çimenlerin ve hoş kokulu çiçeklerin üzerine nazikçe yatırıyor, bana gün doğduğunda pişmanlık duymama sebep olacak şeyler yapıyordu.

Coğrafya konusunda çok bilgili değildim. Güneşin doğudan doğduğunu ve batıdan battığını biliyordum.

Rowena sırlarının büyük bir kısmını saklar, bileğindeki güç bileziğinde bir sürü anahtar taşırdı. Ölene kadar da bu anahtarları başlarımızın üzerinde sallamıştı. Dört akşam önce, yatak odasında gizli bir bölme bulmuştum. Cruce'un beni baştan çıkartmasına engel olmak için, kendimi Yüce Sahibe'nin odasını karış karış aramaya vermiştim. Sahte panelleri veya hareket eden yer döşemelerini arıyordum. Yüzlerce yıllık bir gardırobun sahte zemini altında haritalar, çizimler ve planlar bulmuştum. Bunların birçoğu beni aşan şeylerdi, ne işe yaradıklarını bilmiyordum.

Belgelerin arasında, manastırın parşömenler üzerine çizilmiş ve kalın kitaplar oluşturacak şekilde ciltlenmiş çizimleri de vardı. Hem yerin üstünü hem de altını gösteriyorlardı. Sinsar Dubh'un bir zamanlar gizlendiği yer altı odasının ve bu odaya bağlanan koridorların çizimleri üzerine, benim bulunduğum kanadın şeffaf taslağını yerleştirdim.

Köşelerin denk gelmesi için üzerlerine bastırdım ve bunu yaparken sessizce isyan edip dilimi damağıma yapıştırdım. Çocukken bir başkasının duygularına tahammül etmekte zorlandığımda, çığlık atmamak için hep bunu yapardım.

Cruce'un odası, yatak odamın altındaydı.

Önemli olan soru ise şuydu: Çimenleri büyüten ve çiçekleri açtıran sahte yaz, dibimizdeki alev dünyasından mı yoksa altımızdaki buz prensinden mi geliyordu?

Ryodan'a en azından bir günlüğüne daha tahammül edebileceğimi düşündüm çünkü Chester's kulübünün kapatılması gerektiğini söylediğimde bana hiç soru sormadı!

Buzlanan yerin etrafından dolaştı ve yerdeki metal kapıya gitti. Buz, kapıdan on beş metre uzakta sonlanıyordu. Ben bunu görünce çok sevindim çünkü yerini bilmemem gereken arka kapı, buraya çok uzaktı. Yerin altında uzun süre yol almayı gerektiriyordu. Fakat Ryodan'ı tanıyordum, muhtemelen adamlarına o tünelleri kapattıracak ve kendine yeni bir gizli geçit yaptıracaktı. Ama ben onu da bulacaktım. Benim için bir oyun gibiydi. O bir şeyler gizlemeye çalıştıkça benim gizlenenleri bulma kararlılığım artıyordu.

Sözüme güvendiği için mutluydum ve peşinden gittim. Jo ve Christian mutlu değillerdi. Arkamdaydılar ve bana sorular sorup duruyorlardı. Dancer da sorulara cevap vermiyordu çünkü o da benim gibi, az önce öğrendiklerimizi yorumlamaya ve denklemi çözmeye uğraşıyordu. Ya böyleydi ya da Dancer da benim gibi civardaki bütün her şeyi kapatmamız gerektiğini düşünüyordu.

Bütün buzlanan yerler patladığı için, artık elde edemeyeceğim kanıtlar vardı. Spekülasyon ile idare etmek zorundaydım. Kırağı Kralı'nın dondurmayı sevdiğini biliyordum ama neli dondurma sevdiğini öğrenememiştim. Fakat seçici olduğuna hiç şüphem yoktu. Yoksa hepimiz aylar önce buzlanırdık.

Ryodan'ı ofisine kadar takip ettim, bütün alt kulüplerin gücünü kesti. Bilgisayar ekranına her bir dokunuşunda, bir alt kulüp güçsüz kaldı. Mutluluktan çığlık atmak istiyordum, özellikle de çocuk alt kulübü karanlıkta kalıp sesleri kesilince.

Işıklar kısıldı. Müzik sustu.

İnsanlar -haftalarca önce başlarını kıçlarından çıkartıp şehri kurtarmak için bir araya gelmesi gerekenler- gürül-

tüyle bu durumu protesto ettiler. Bazıları hiçbir şey olmamış gibi dans etmeye devam etti, sanırım kafalarının içinde müzik hâlâ çalıyordu.

Diğerleri omzunu silkti ve dans pistinde yarı çıplak endamını göstermeye devam etti. Sanki herkese vücutlarını göstermek zorundaydılar.

"Bütün kulüplere birden hitap edebilir miyim?" diye sordum. "Burada öyle bir sistemin var mı?"

Bana attığı bakıştan ne düşündüğünü anladım: *Güzel denemeydi ama seni asla müşterilerimle konuşturmam.*

Sırıttım. Haklıydı. Çünkü bu adamlara saatlerce vaaz verebilirdim. "Açıklamak zorundasın," dedim. "Neyle karşı karşıya olduklarını bilmeleri gerek. Onlara Kırağı Kral'ı anlatıp dışarıya çıkamayacaklarını ve ses çıkartırlarsa ölebileceklerini söylemelisin. Buzlanan yerlerin patladığını, dışarıya çıkan olursa buzlanan insanların yanma gitmelerinin çok tehlikeli olacağını anlatmalısın! Ve burada kalsalar bile çok sessiz olmaları gerektiğini..."

Ryodan bir düğmeye bastı. "Bir sonraki duyuruya kadar elektrik ve müzik olmayacak," dedi. Düğmeyi bıraktı.

"Bu kadar mı?" diye sordum.

İçinde bulunduğumuz durumun açıklaması bu muydu? Cam zeminden öfkeli bakışlar atan insanlara baktım. Birçoğu sarhoştu ve bu yeni gelişmeden hoşlanmamıştı. Gösterinin devam etmesini istiyorlardı çünkü buraya bunun için geliyorlardı. "Patron, bu da neyin nesi? Belki de onlara dışarıya çıkmamaları gerektiğini, yoksa ölebileceklerini söylersin."

Yeniden düğmeye bastı. "Kulübü terk etmeyin, ölebilirsiniz."

Ryodan'ın Tanrı veya başka bir şey mi olduğunu düşünüyorlardı bilmiyordum ama kulübü birden sessizlik kapladı. İnsanlar ve Fae, yaptıkları işi bırakıp bir yere oturdu. Bir süre sonra, kendi aralarında kısık sesle konuşmaya başladılar.

Jo, "Bence kapıları kilitlemelisin," dedi. "Dışarıya çıkmalarına izin verme."

"Onu buraya çekmektense onların gitmesini yeğlerim."

"Sana mekânının nasıl güvende olacağını söylememi istiyorsan, bu insanların da güvende olması gerek," dedim.

"Kulübüme gelen insanlardan tiksindiğini sanıyordum."

"Ama yine de insanlar."

Yeniden düğmeye bastı. "Dışarı çıkarsanız ölürsünüz. Ses çıkartırsanız dışarı yollanacaksınız. Beni sinirlendirmeyin."

Chester's kulübüne ölüm sessizliği çöktü.

3. Kısım

Ne çocukları uyutan bir ninni,
Ne ölülerin ardından edilen dualar,
Ne acıları dindirecek bir blues,
Ne de moralimizi düzeltecek bir rock şarkısı,
Müzik olmazsa hepimiz,
Ya sosyopat oluruz ya da ölürüz.

- Yağmur Kitabı

37

SESSİZLİĞİN SESİ

Gıcırdayan saçakların altında sidhe kâhinlerini şapelde toplantıya çağırdım.

Şapel sadece yarımızı içine alacak kadar büyüktü. Görkemli fildişi sütunların arasına oturanlar şimdi uğursuz ve sessiz bir bekleyiş içerisindeydi. Sadece çatı kirişlerinin çatırtısını ve kilisenin doğusuna yürürken çıkarttığım ayak seslerini duyuyorlardı.

Ben yürürken donuk ve çaresiz gözler beni seyretti. Uzun ve dar orta kısımdaki on bir sıra, kızlarımla doluydu. Çok sevdiğimiz arkadaşlarımızın hayaletleri sanki bizimleydi. Sert geçen bir kışın ardından bahar yeni başlamıştı.

Ama şimdi de kar yağışı durmadan devam ediyordu.

Şapelde kendimi daha güçlü hissediyordum.

Buranın kapısında, ilahi olan şeytana meydan okuyordu. İnanç, kalbimde alevi sönmeyen bir ateşti. Cruce iki kez beni buraya kadar takip etmiş olsa da buranın kutsallığı benim için kirletilmemişti. Sonrasında bir daha buraya girememişti.

Sunağın üzerinde, değerli taşlarla süslenmiş, altın ve fil dişinden kalıtlar vardı. Diğer kalıtlar ise bir zamanlar mumlara ev sahipliği yapan bölmeleri süslüyordu. Mumları daha çok işe yarayacakları yerlere taşımak zorunda kalmıştık. Ayaklı vazoların ve kutuların içindeki azizlerin kemikleri ve giysi parçaları, bizden çok daha kadim bir kilise tarafından kutsanmıştı. Bizim saygı gösterdiğimiz kemiklerin yanında durmaları beni rahatsız etmiyordu. Kemikler kemikti ve iyi insanlar da iyi insanlardı. Zor zamanlarda bize göz kulak olacaklarına inanıyordum.

Tapmaktaki mihrap yerinin yükseltilmiş platformu üzerine çıktım ve kürsüye yürüdüm. Mikrofon için elektriğimiz yoktu ama artık buna ihtiyaç kalmamıştı. Sesim, öndeki sıralara yetecek kadar güçlüydü.

Geriye iki yüz seksen dokuz kişi kalmıştık.

Gözyaşlarım kalmış olsaydı ağlardım ama her şafak vakti benim olmayan sperm ile lekelenerek uyanıyordum ve ağlamaktan göz pınarlarımı kurutmuştum. Spermin sahibi, parmaklarını kutsal suyun içine sokan ve alnının, dudaklarının, kalbinin üzerinde istavroz çıkartan biriydi.

Kutsal olanımı lekeliyordu. Ayinlerimle dalga geçiyordu.

Ne kutsal suya soktuğu parmakları yanıyor ne de gökyüzünden tepesine yıldırımlar düşüyordu. Aslında şeytan gibi cehenneme sürülmesi gerekirdi ama şimdi de kapının dışında durduğunu biliyordum. Beni kandırmak hoşuna mı gidiyordu yoksa artık kendi projeksiyonunu yaratacak kadar güçlenmiş miydi?

Ana koridordan yürürken bana göz kırptı. Durdu ve kanatlarını açtı.

Kara bir melek gibiydi. Kanatları da ruhu gibi simsiyahtı.

Kilisedeydi.

Benim kilisemdeydi!

Kızlarım yerlerinde kıpırdandılar. Bakışlarımın, şapelin ortasında kanatlarını açmış dikilen çıplak Cruce'un üzerine kilitlendiğini fark ettim. Kanatları cennete doğru uzanıyor ve sıraları altına alıyordu, ilk tepkim, panik oldu. Cruce'u gördüğümü bilmemeliydiler yoksa Margery yerimi alırdı!

Sıralara göz gezdirdim ve kalplerinden geçenleri anlamak için kalkanlarımı kaldırdım. Aylardır duygularından kendimi soyutlamıştım çünkü çok fazla acı çekmişlerdi, öfkeliydiler ve korkuyorlardı. O duygulara her gün katlanamazdım.

Endişe bir tokat gibi yüzümde patladı. Utanç nefesimi kesti. Titreyen parmaklarımı, nefes alıp vermemi kontrol eden bir vanayı açmak ister gibi gırtlağıma götürdüm.

Aylardır ilk kez, her şeyi olduğu gibi görüyordum.

Cruce'u gören sadece bensem sorun yoktu.

Ama diğerleri de onu görüyorsa ve benim bunca zamandır sessizliğimi koruduğum anlaşılırsa o zaman lanetlenirdim.

Çünkü savaş ne ile tanınırdı?

Bölerdi. İnsanların arasına girer, kardeşleri ve aileleri birbirine düşman ederdi. Savaş, ben doğduğumdan beri ailemin arasına giriyordu. Belki de benimle özel olarak ilgileniyordu.

Bir grubu bölmenin en iyi yolu neydi?

Sean'ın kuzeni Rocky'nin, altından bir saati vardı ve elmas taşlarla üzerine sembolü kazılıydı. Eğitimi, soyu ve

serveti ne olursa olsun, herkesin basit bir stratejiye kurban gittiğini söylerdi: Hedefi izole et.

Sessizlik, birini izole etmek için en kusursuz yöntemdi.

Ben Cruce'un istediğini mi yapmıştım?

Benden çok emin gibiydi, yaşadıklarımızın bende kalacağını biliyordu. Dünyamızı korkunç bir kış ele geçirirken benim her sabah sessizliğe bürünmem, Cruce'u çok memnun ediyor olmalıydı?

Kızlarıma döndüm. "Koridorda dikilen Cruce'u kimler görüyor?"

Ryodan ikinci kattaki odalardan birinde herkesi toplantıya çağırdı. Kulüpte hiç böyle bir sessizliğe şahit olmamıştım. Herkes tek başına oturuyor ve hiç konuşmuyordu. Işıklar kısılmış ve müzik kapatılmıştı. Ayaklarımın altında en ufak bir titreşim bile yoktu. Tavanı ve zemini yumuşak bir ışık aydınlatıyordu. Kapıların arkasında bir tür aydınlatma vardı. Ben hep bir yerlerde devasa jeneratörleri olduğunu ve müziğin gürültüsü yüzünden jeneratörlerin sesini duyamadığımı düşünmüştüm. Jeneratör yoksa, bu ışıklar nasıl yanıyordu?

"Ahbap, her şeyi kapattığını sanıyordum."

"Her şeyi kapattım."

"O zaman bu ışıklar nasıl yanıyor?"

"Chester's kulübü jeotermal güçle çalışır."

Elimi alnıma vurdum. Tabii ki. En iyi oyuncakların sahibiydi. Dünyanın merkezine kadar bir tünel kazıp gezegenin gücünü kullanacağını nasıl düşünmemiştim? Ryodan sonsuzluğu seven biriydi.

Ben, Jo, Dancer ve Christian bir aradaydık. Bize Ryodan'ın altı adamı da katıldı. Her kapı açıldığında ve

içeriye girenin Jerricho Barrons olmadığını anladığımda, rahatlayarak iç geçiriyordum. Bir gün bunu yaşayacağımı biliyordum. Kaçınılmazdı. Muhtemelen Mac de yanında olacaktı. Hayatımın büyük bir kısmını, buna benzer günleri bekleyerek geçirmiştim. Bütün süper kahramanlar böyleydi.

Ryodan, adamlarından üçünü düzeni sağlamaları için aşağıya gönderdi ve diğerlerini de sokaklarda gezinip bütün sesleri kesmekle görevlendirdi. Jo araya girdi. "Ve bulduğunuz insanları kulübe getirin ki hayatta kalabilsinler."

Jo emirlerine bu tarz eklentiler yaparken gözlerimi Ryodan'dan ayırmıyordum. Sanki Jo kız arkadaşıydı ve biz de bir takımdık, birlikte dünyayı kurtaracaktık. Adamlar Jo'nun emirlerine itaat edecekler miydi, bilmiyordum. Yanlarında insanlarla dönerlerse bundan etkilenebilirdim. Ryodan'ın yüzünü yine okuyamadım. Sanki duyguları bana kapalıydı.

Bir *Dani Daily* baskısı yapıp sokaklara asma teklifimi reddetti. Ben ısrar ettim ama Jo güzel bir noktaya parmak bastı: Gerekmediği sürece kimse dışarıya çıkmayacaktı, gazete basmak ve dağıtmak için harcanacak zamanı, bir plan yaparak herkesi buraya getirmek için kullanabilirdik. Ne zamandan beri Bayan Sağduyu'ydu? Ah, bir de Bayan Cazibe! Ceketini çıkartıp eşarbını çözünce göğüslerinin ışıl ışıl parlamadığını gördüm. Ama göğüslerini daha dolgun gösterecek bir sütyen giydiğini fark ettim!

Jo, "Seslerle ilgili teorin nedir? Dani, neler oluyor?" diye sordu.

"İlgisini çeken şey, müzik," dedim. "Önce şarkılara geldiğini sanıyordum ama öyle değil. Müziğin bir bileşeninin

peşinde. Ses dalgalarının. Frekansların. Bilmiyorum, belki de tek bir notanın. Ve bu sesi bir insanın çıkartması gerekmiyor. Bir müzik sisteminden, enstrümandan, kilise çanından veya araba radyosundan bile geliyor olabilir. Bir Unseelie'nin camları çatlatacak kadar tiz bir sesle çığlık atması bile ilgisini çekebilir."

Christian, "Orayı buzladığı gün Dublin Kalesi'nde olduğu gibi," dedi. Sakin görünüyordu ama içinde fırtınalar koptuğunu biliyordum. Kontrolünü sağlamakta güçlük çekiyordu.

"Kesinlikle. Ya da kristal kürelerin çıkarttığı ses gibi."

Ryodan, "Spor salonu," dedi.

"Evet. Ya da çamaşır yıkanırken çıkan sesler gibi."

Dancer, "Kırsal kesimdeki aile," dedi.

"Ve oradaki adamın kafasındaki garip telli mekanizma, yaralı boynu için kullandığı tıbbi bir cihaz değildi. Bir armonika tutucusuydu," dedim. "İlkel bir grup gibi, Kırağı Kral'ın hoşuna giden ses her neyse, onu çıkartmayı başarmışlar."

"Öyleyse, benim alt kulübümde de aynısı oldu."

Christian, "Neden bütün kulübü buzlamadı?" diye sordu.

"Sanırım ilgisini çeken, belirli bir ses. Benim, mısır gevreğini sevmem ama her markayı sevmemem gibi. Birbirlerine benziyor olabilirler ama bazılarının tadı hiç bana göre değil. Ve depodaki müzik sistemini bir şekilde çalıştırmış olmalılar. Benim neredeyse öldüğüm kilisede ilahiler söyleyip org çalıyorlardı. Yerin altındaki barlarda da ya canlı bir grup ya da kayıtlı müzikler çalıyordu."

Dancer, "SİZİNLEYİZ'den olanlar da şarkı söyleyip org çalıyordu," dedi.

Jo, "Öyleyse, hangi sesin hoşuna gittiğini nasıl anlayacağız?" diye sordu. "Buzlanan yerlerin hepsi patladı, değil mi?"

Dancer, "Bence buna ihtiyacımız yok," dedi. "Sadece bir yerde bir müzik sistemi kurup farklı sesler çıkartmalıyız. Sonra da gelmesini bekleriz."

Christian, "Harika bir fikir evlat," dedi. "Sonra da hepimiz buzdan heykellere dönüşürüz."

Ryodan, "Öyle olmak zorunda değil," dedi.

Jo, "Ne demek istiyorsun? Aklında ne var?" diye sordu. Ryodan hayatı boyunca karşılaştığı en zeki insanmış gibi, adama bir yavru köpek bakışı attı. Tanrım! Benim tanıdığım en zeki insan Dancer'dı. Ve Dancer'dan sonra ben geliyordum.

Aklındakini söyleyince başımı iki yana salladım. "İşe yaramaz," dedim.

Dancer, "Aslında Mega," dedi. "İşe yarayabilir."

"Lanet olsun. Bir sürü varsayıma bağlı."

Dancer, "Denemeye değer," dedi.

"Onu mu savunuyorsun?" diye sordum.

"Sadece fikri," diye cevap verdi.

Ryodan'a, "Bu işi becerebileceğine emin misin?" diye sordum. "Ne kadar çok terslik çıkabileceğinin farkında mısın?"

Ryodan bana bir bakış attı.

Jo'nun yüzü bembeyazdı. "Sen delirmişsin. Bir yaratığı yok etmek için başka bir yaratığı serbest bırakmaktan bahsediyorsun."

Ryodan, "Dünya buzlanıyor," dedi. "Böyle devam edersе Kırağı Kralı eninde sonunda Cruce'un başladığı işi bitirecek: Dünya yok olacak. Bazen sadece teknedeki deliği

tıkarsın ve tamir etmeyi sonraya bırakırsın. Seçeneklerimiz bugün veya yarın ise, ben yarını tercih ederim."

Bazen düşünce şeklimiz birbirine çok benziyordu. Fakat bunu ona hiçbir zaman söylemeyecektim.

Bana döndü. "Sen ve çocuk, gidip ihtiyacımız olanları getirin. Gece yarısına kadar hazır olmak istiyorum."

Margery'nin karmaşık öfkesi sıcak bir rüzgâr gibi yüzüme vurdu.

Hemen ayağa kalkıp Yüce Sahibe'likten çekilmemi istedi ama Margery ortalığı karıştıramadan başlar teker teker sallandı ve eller teker teker havaya kalktı. Sonunda, bir kişininki hariç, bütün eller havadaydı ve herkes teslim bayrağını çekmişti. Kuzenim sıralardaki yerine geri döndü ama sıkmaktan bembeyaz olmuş yumrukları kucağındaydı.

Dar bir alanda kuzenime odaklandım. Öfkesi sonsuzdu ve tamamen banaydı. Cruce'un sadece kendisine ait olduğuna inanıyordu. Düşmanın ahlaksız oyunları için beni devre dışı bırakmak istiyordu. Birçok açıdan aptalın tekiydi. Sadakatsizlik bunlardan biriydi. Bir erkek bir başka kadına gidiyorsa, bu birlikte olduğu kadının hatası değildi. Değerli bir kalp, baştan çıkartmaya karşı koyabilirdi. Demek ki benim kalbim değersizdi.

Margery'yi bir kenara bıraktım ve kızlarımın pişmanlıklarıyla kararlılıklarına odaklandım.

Sessiz kalarak kızlarımı yüzüstü bırakmıştım. Sadece kendimi izole etmemiştim. Kızlarımı da birbirinden ayırmıştım.

"Bunu başka birine söyleyeniniz var mı?"

Hiç cevap gelmedi ve gerek de yoktu. Yüz ifadelerinden, kimsenin bu konuda konuşmadığını anladım. Utancımız

yüzünden birbirine çok yakın adalara dönüşmüştük, yan yana çalışıyor ve yemek yiyorduk ama aslında birbirimizle bağlantımız yoktu. Bir aydan fazla bir süredir herkes kendi cehennemini yaşıyor fakat bu yükü paylaşmak yerine, tek başına sırtlanıyordu.

"Bizi birbirimizden ayırmasına izin verdik," dedim. "İstediği de buydu. Ama artık bitti. Blöfünü gördük ve artık ona karşı birlikteyiz."

Cruce'un devasa kanatları hışırdadı. Projeksiyonunun ilk defa bir ses çıkarttığına şahit oluyordum. Ah, evet, düşmanımız her geçen gün güçleniyordu!

Yine, çimenlerin büyümesine BPÇ'nin mi yoksa Cruce'un mu sebep olduğunu merak ettim. BPÇ ise, alevlerin Cruce'un kafesine yakınlığı, buzdan parmaklıkları da zayıflatıyor muydu? Sean ile geçirdiğim son geceden beri, Cruce'un yanma gitmeye cesaret edememiştim. Yanımda ruh ikizim olmayınca kendimi riske atmak istemiyordum.

Peki bu zeki prens, serbest kalmak için ateşli dünyanın bir parçasını manastırımızın yakınına mı getirmişti? Bugün yerin altındaki mağaraya insem ne bulacaktım?

Karanlık, yosunlar ve kemikler mi?

Kafesin parmaklıkları erimiş olabilir miydi?

Tanty Anna, "Manastırı terk etmeli miyiz?" diye sordu. "Ondan kaçmanın tek yolu bu mu?"

Josie, "Burası bizim evimiz! Burayı terk edemeyiz!" diye itiraz etti.

Margery, "Nereye gideceğiz ve nasıl gideceğiz? Köpeklerin çektiği kızaklara mı bineceğiz?" diye sordu.

Lorena, "Artık köpeğimiz yok, Gölgeler hepsini yedi," dedi.

Margery, "Bir şakaydı. Söylemeye çalıştığım şey, biz hiçbir yere gidemeyiz," dedi. "Burası bizim evimiz. Hiçbir şeyin bizi buradan kovmasına izin veremem!"

Yine Margery'ye odaklandım. Bizim ortadan kaybolmamızı istiyor ama bunun nasıl olacağını veya nedenini bilmiyordu. Önemli olan, Cruce'un kendisine kalmasıydı. Cruce'un ona karşı hislerinden hâlâ emindi, fikri hiç değişmemişti.

Alnıma ve enseme dokundum. Şapelin sıcaklığı yükseliyordu. Çiçeklerin tatlı ve baharatlı kokusunu aldım.

Cruce'un yerini değiştiremezdim ama BPÇ ile ilgili ne yapacağımı biliyordum ve yapacaktım.

Ryodan ve adamlarıyla bağlantıya geçmenin bir yolunu bulmalıydım. Sean'ım zaten elindeydi. Benden daha ne çalabilirdi?

Alev dünyasının yerini değiştirip onu geldiği yere gönderirsek sorularımın cevabını alırdım, tabii eğer çimenler ölürse. Evimizi ısıtan Cruce muydu yoksa BPÇ miydi, bilmem gerekiyordu. En büyük düşmanımızı manastırın altında donduranlar, tepesine de büyük bir ısıtıcı mı yerleştirmişti?

Peri diyarının kırıntılarının, tek yönlü olduğuna inanmıyordum.

Bir yere demirlenebiliyorsa, başka bir yere de çekilebilirdi.

38

KENDİ EVİNİ YAKMAK

Dublin'den göçümüz kasvetliydi.

Şehri terk etmek kolay değildi. Savaşarak dışarıya çıkmak için küçük bir orduya ihtiyacımız vardı.

Gitmeden önce, şehrin kuzeyine, güneyine ve batısına, artık kimsenin yaşamadığı terk edilmiş mahallelere ses tuzakları kurduk. Bunları Dancer kurdu ve yayını tek bir merkezden radyo frekansı ile yaptı. Ryodan bile, Dancer'ın yeteneklerinden etkilendi. Ben de Dancer en iyi arkadaşım olduğu için gururluydum! Buzlu bir hapishaneye dönüşen Dublin'den kaçarken kurduğumuz tuzakların, çıkarttığımız sesleri gizlemesini ümit ediyorduk.

Yolda bir bara uğradım ve Dancer bahsettiğinden beri sahip olmak için can attığım bir şeyi duvardan söküp aldım. İçinde kamçı olan tek yerdi, devasa boynuzların üzerine bir sanat eseri gibi yerleştirilmişti. İşime yarayacağından emindim. Yaramasa bile ne fark ederdi? Bir şeyi sesten daha hızlı hareket ettirmek için can atıyordum. Sonik patlamalar bana göre bir şeydi!

Kamyonların motorları kükrüyor, Humvee ve otobüsler taş gibi sert buzlaşmış karların içinde açılmış yolda ilerliyordu. Sokaklar kar yüzünden geçilmez durumdaydı. Ama kar hâlâ yağmaya devam ediyor, arabalarımızın camlarına düşüyordu. Önde kar temizleme araçları ve tuzlama yapan kamyonlar gidiyordu. Bunları nereden bulduklarını bilmiyordum. Biz böyle kar bilmezdik. Fakat söz konusu olan Ryodan ise bir depoya bunları saklayıp her tür afete, hatta en imkânsız olanlara karşı önlem almış olabilirdi.

İtiraf etmeliydim ki bu özelliğini seviyordum. Zorluklarla karşılaşacağımızı düşünen tek kişi olmaya alışmıştım ve her daim olasılıkları lehime çevirmeye çalışırdım. Şimdi bir başkasının da hazırlıklı olduğunu bilmek güzeldi.

Haklıydı. Deliği tıkamalıydık çünkü tekne batıyordu. Birkaç gün sonra şehirden çıkmak mümkün olmayabilirdi. Hepimiz buz kesebilirdik. Açıkçası bu plandan nefret ediyordum ama uygulamak zorundaydık. Bazen cehennemin kapıları aralandıysa, yapabileceğiniz tek şey, kapıları sonuna kadar açmaktı.

Çok geç olmadan.

Manastıra ulaşıp ne yapacağımızı söylediğimizde, Kat şoka girecekti.

Gece, şehrimizin üzerinde mor renkli kuzey ışıkları belirdi. Parlak kar tepelerinin üzerinde patlıcan ve kantaron renginde alevler dans etti, kar tepeleri şimdi saydam bir okyanusa benziyordu.

Mor renkli ışıkların dansını seyretmek için pencerelerin önünde toplandık. Son bir ay içinde ne kadar çok zamanı odamda geçirdiğimi fark etmemiştim. Hepsi Cruce'un zi-

yaretlerini belli etmemek içindi. Hepimizin benzer sebeplerden dolayı yalnız kaldığını görmemiştim. Manastırımızı uğursuz bir sessizlik kaplamıştı ve ben liderleri olmama rağmen bundan bihaberdim. Bir daha asla, izolasyonun yenilginin ilk adımı olduğunu unutmayacaktım.

İstenmeyen ziyaretçimiz bu akşam ortalıklarda yoktu. Haftalardır ilk kez kapıma dayanmamıştı. Öfkeli olduğumuzu ve varlığının bizi daha da kızdıracağını biliyordu. Margery de ortalıkta yoktu. Kovanımızdaki eşek arısıyla sabah yüzleşecektim. Ya uzlaşacaktık ya da Margery manastırı terk edecekti.

Akşam, geçen yaz hava geçirmeyecek şekilde kavanozlara mühürlediğimiz mısırları patlatıyorduk. Geceyi bir kutlamaya çevirdik, tarçın ve karanfil ile tatlandırılmış son elma şarabımızı içtik. Birliktelik, sıcaklık ve güzel kokular ümidimizi artırdı, aile bağlarımızı yeniden güçlendirdik. Artık Cruce'un hepimizi baştan çıkartmaya çalıştığını bildiğimiz için, suçluluk duygusu içimizi kemirmiyordu.

Yaklaşan motorların sesini duyunca kızlarımın güvenliğini düşünerek kafeteryaya çekilmelerini istedim ve kapıya yürüdüm. Haven'da hizmet eden ve Rowena'nın çemberinden olan üç kişi, gitmeyi reddetti. Üç kişi daha benimle kalmaya gönüllü oldu. Tanty Nana en öndeydi, kırışıkların arasından bilge gözleri parıldıyordu. Bana cesaret veriyorlardı. Şimdi bir liderin çemberinin olmasının amacını anlıyordum.

Dördümüz pelerinlere, eşarplara ve eldivenlere sarındık. Karların üzerine adım attık. Karların üzerine düşen menekşe renginde ışıklar, gerçeküstü ve hayal gibi bir ortam yaratıyordu. Devasa sabanları olan araçların yol açışını sey-

rettik, kar küreyen araçların ardından gelen dört cipi ve iki otobüsü gördük.

Kamyonlardan birinin şoför koltuğundan Ryodan inince, bir an için bunun ne güzel bir tesadüf olduğunu, artık BPÇ'yi alıp götürmesini isteyebileceğimi düşündüm.

Ardından sağduyu devreye girdi ve ürperdim.

Evet, adamı görmek istiyordum ama gecenin bu saatinde makinelerle kar tepelerinin arasından kendine bir yol açıp evimize kadar geldiğine göre, bizden istediği bir şey vardı.

Ve belli ki çok istiyordu.

Gözlerimi kısıp adamı süzdüm. Toynakları veya kuyruğu ya da boynuzları olmasa da kapıma bir şeytan dayanmıştı. Ryodan karın üzerinde kendinden emin adımlar attı. Yakışıklı bir adamdı ama benim Sean'ımın aksine, hayvani bir zarafeti vardı, sanki insan değildi. Tabii bir de gerçekten bizimle olmadığı gerçeği vardı. Bulunduğu yerde, bir şey hissedemiyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Şok edici bir şeydi. Sanki hislerin antiteziydi. İtiraf etmesi zor da olsa, aslında rahatlatıcı bir şeydi! Ryodan'dan hiç sinyal almıyordum. Bana böyle mutlu bir duygusal sessizlik sunan birine daha önce hiç denk gelmemiştim.

İki elimi de tuttu ve eğilip beni yanağımdan öptü. Yüzümü yana çevirdim ve dudaklarımı kulağına götürdüm. "Her ne istiyorsan, alamazsın. Cevabım hayır."

Nefesini kulağımda hissettim. "Kurtulmak isteyeceğin bir şey için geldim."

Hep böyle konuşup konuşmadığını merak ettim. Şeytan gibi, asimilasyon ustasıydı. Böyle güven kazanıyor, kendini bir dost gibi gösteriyordu.

"Yine de hayır." Belki de takas yapabileceğimiz bir şey vardı. Belki de BPÇ'yi götürmesi koşuluyla ona istediğini verebilirdim ama teklifi şimdiden reddetmek en iyisiydi.

Ellerini kollarıma götürdü ve beni nazikçe kendine çekti. "Pazarlık yapabiliriz."

Düşüncelerimi mi yoksa yüz ifademi mi okuyordu? "Bana Sean'ımı geri ver," diye fısıldadım. Sakalı yanağıma değdi.

Kulağıma, "Sevgili Sean'ın haftalardır gitmekte serbestti," diye fısıldadı.

İrkildim ve isyan etmemek için kendimi zor tuttum. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Bir yalansa, çok acı bir yalandı.

"Yalan değil." Ellerini indirdi ve bir adım geriledi. Dokunduğu yerler çok soğuktu.

Otobüslerden birinden Dani indi. Sıkıntılı kalbimdeki bulutlar dağıldı ve bir anlığına neşem yerine geldi. Parıldayan, narin ve sürekli yaralı yüzünü, ışıl ışıl parıldayan kırmızı saçları çevreliyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Dani'yi çok özlemiştim!

Kollarımı açtım ama ben istesem bile bana koşmayacağını biliyordum. Ona sarılmanın tek yolu, bunu zorla yapmaktı. Sert ve yaralı kabuğu, altın renginde bir parlaklığa sahipti. Daha önce kimsede görmediğim bir ışıkla dolmuş gibiydi. Bunu görünce hem ona karşı daha sert hem de daha yumuşak olmayı istedim. Sinir bozucu, huysuz ve aksi bir genç kız olsa da içinde hiç kötü niyet barındırmazdı. Aslında, hâlâ hayatta olmanın heyecanı ve mutluluğundan başka bir şey yaymazdı. Ryodan'ın, Dani'ye bakışımı gözlemlediğini fark ettim. Yine düşüncelerimi

okuyup okuyamadığını merak ettim. Okuyorsa bu işte ne kadar iyiydi?

"Sen neden geldin?" diye sordum.

Dani buzun üzerinde tam önümde durdu ve heyecanla nefes verdi. "Hey, Kat, nasılsın? Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, değil mi? Burada her şey yolunda mı? Yiyecek bir şeyleriniz var mı? Gelip hâlinizi hatırınızı soramadığım için üzgünüm ama Peri Diyarı'nda kapana kısıldım. Ahbap! Başımıza gelenlere inanamayacaksın! Brrr, burası çok soğuk! Oh, sanırım dünyamızı kuzey kutbuna çeviren Unseelie'yi durdurmanın bir yolunu bulduk. Hey, donuyorum, bizi içeriye almayacak mısın?"

Yeniden, dinlenme salonunda pencerelerden dışarıya bakıyorduk. Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf ittifak, ortak bir amaç için hepimizi yok etmeye hazırlanıyordu.

Başka bir açıdan bakamıyordum. Yanılıyorlardı. İşe yaramazdı. Çok tehlikeliydi.

Var olmayan beş adamın yanı sıra, yanımızda bir de vahşi, inanılmaz güçlü, seks düşkünü ve Dani'ye âşık olduğuna inanan bir Unseelie Prens vardı. Jo çok mutlu ve heyecanlıydı. Genç, yakışıklı ve gözlüklü bir oğlan için, Dani'nin güneş, ay ve yıldızlar olduğunu fark ettim. Bana Sean'ımı hatırlattı ama bu çocuğun öyle karanlık ve derin sırları vardı ki yeteneklerimi kullanarak bile ne olduklarını sezemedim. Tuhaf ekip, otobüslerden cihazlar indirirken birbirine yardım ediyor ve aletleri karların üzerinde seçilen yere taşıyordu.

Dani, Kırağı Kral'ı BPÇ'nin içine hapsetme planlarından bahsederken Ryodan sessiz kalmıştı ve bunun mantıklı

bir sebebi vardı. Nelere itirazım olduğunu biliyordu ve hiçbirine verilecek çok mantıklı cevaplar yoktu. Sonunda, izin vermek veya vermemek arasında bir seçim yapmam gerektiğinde -ben vermeme taraftarıydım- Ryodan bana, işbirliği yapmazsam manastırı yok edip planına devam edeceğini söylemişti.

"Zaten yok edeceksin," dedim.

Dani heyecanla, "Hayır, etmeyeceğiz. İşe yarayacak Kat!" dedi.

"Bunu bilemezsin. Kırağı Kral'ın öldürülebileceğini bile bilmiyorsun."

Ryodan'ın bakışından, başarı şansının düşük olduğunu anladım. "Kar yağışı bu şekilde devam ederse, sen ve kızların ne kadar dayanırsınız."

Sorularını sonuna soru işareti koymadan, sinir bozucu bir biçimde soruyordu.

Bir yaratığı serbest bırakmayı düşünüyorlardı.

"Varsayalım işe yaradı ve Kırağı Kral öldü. BPÇ'yi yeniden nasıl kontrol altına alacaksınız?"

Dani bile bakışlarını kaçıracak kadar akıllıydı.

Ryodan'ın yüz ifadesini okuyamadım. Hiçbir zaman da okuyamayacaktım. Ama geriye kalanlar için aynı şey geçerli değildi.

Çünkü bunu yapabileceklerine inanmıyorlardı.

39

KIŞ ÇİÇEKLERİYLE DOLU KRİSTAL BİR DÜNYA HAYATIMI DONDURDU

Hayatım boyunca hiç heavy metal konserine gitmedim ama televizyonda birkaç tane seyrettim. Dancer, türlü konserlere giden biriydi. Kafeste büyümenin ciddi dezavantajları vardı. Dışarıya çıktığımda yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki hepsini yapamamıştım. Şimdi bütün iyi gruplar ölüydü ve bu akşam görebileceğim en iyi konseri görecektim. Gökyüzündeki mor ışıklar, bir rock konserine çok uygundu, sanki kendi lazer gösterimiz vardı! Televizyonda bu gösterileri görmüştüm ve bence çok havalıydılar.

Dancer ile bu kadar çok hoparlörü, kabloyu ve aleti bir araya getirmek çılgıncaydı. İşimizi biraz abartmış olabilirdik ama girdiğimiz mağazaya hiç dokunulmamıştı ve içerisi aletlerle doluydu. Pencereleri bile kırılmamıştı ve kasası para doluydu. Sanırım savaş zamanı kimse gidip bir stereo

ses sistemi çalmayı düşünmüyordu. Biz de ses ne kadar yüksek çıkarsa o kadar iyi olur mantığıyla, bulduğumuz her şeyi almıştık.

Manastırın yanında, duvarlar ile BPÇ'nin ortasında, bir sahne kuruyorduk.

BPÇ'nin bu kadar yakınında çalışmak rahatsız ediciydi çünkü yanlışlıkla içine düşersek öleceğimizi biliyorduk. Çok ürkütücüydü ama hoparlörleri benim bağlamam gerekiyordu, Dancer da bu arada diğer aletlerle uğraşıyordu. BPÇ'nin ardında bıraktığı uzun, geniş, kararmış izler, dokunacak olursam bana ne olacağının habercisi gibiydi. BPÇ sıcaklık yaymasa da çıplak toprağın üzerinde hiç kar yoktu. Sanki geçtiği yerlerdeki toprak, soğuktan etkilenmiyordu.

Bacaya benzeyen BPÇ, manastırdan daha yüksekti ve en tepede, otuz metre genişliğindeydi. Tabanı da on beş metreye yakın olduğu için Kırağı Kral'ı yutmaya yeterdi. Burada toprak, kaygan ve parlak bir siyahlığa sahipti ama ateş-dünyasından kopan parça, hiç sıcaklık yaymıyordu. Altında parıldayan semboller vardı ve BPÇ'yi, siyah bir halkayla on metre ötedeki siyah kutuya bağlamışlardı. Şüpheyle siyah kutuya baktım. *Ve bu büyüklükte bir* kutunun, bir BPÇ'yi bir yere nasıl sabitlediğini merak ettim. Ağırlığı birkaç kilogramdan fazla olamazdı. Ne kadar uzağa gideceğini merak ederek kutuya nazik bir tekme attım ve az kalsın parmaklarımı kırıyordum! Kutuyu yerinden kaldırmaya çalıştım.

Yerinden bile oynamadı!

Huysuz bir ses tonuyla, "Ne? Sen benim hiç bilmediğim aşırı yoğun bir malzemeden mi yapıldın?" diye mırıldan-

dım. Fakat beni duyduysa da bir şey söylemedi. Nasıl oluyor da en havalı şeyler Ryodan'ın elinde oluyordu? Nereden buluyordu bunları?

Bacaya tekrar baktım. Ürkütücü güzellikteki kristal yüzeyleri, gökteki göz kamaştırıcı, mor renkte kuzey ışıklarını yansıtıyordu. Evrene sessiz bir düşünce gönderdim: Planımız işe yarasın. Son dönemde hepimiz zor zamanlar geçirmiştik. Artık bu akşam kimseyi kaybetmek istemiyordum.

Kat yeniden dışarıya çıkmış, bizi seyrediyordu. Ryodan, işe koyulduğumuzda, sidhe kâhinlerinin dışarı çıkmaları gerektiğini söyledi! Kat bunu duyunca çıldırdı. Sanırım söylenenleri, manastırın gözden çıkartılması olarak algılamıştı ama Ryodan'ı tanıyordum. Söylemeye çalıştığı bu değildi. Sadece bütün olasılıkları gözden geçiriyor ve bir kriz anında üç yüz kadını dışarıya çıkartmanın ne kadar zor olacağını biliyordu. Ben, barış ve sükûnet zamanlarında sidhe kâhinlerini dışarıya çıkartmaya çalışmıştım ama şansım yaver gitmemişti, bu iş deveye hendek atlatmak gibiydi. Koyunlar gibi sidhe kâhinleri de sürü olarak hareket ederdi; bir yere gitmelerini istemediğiniz sürece. Tüylü kıçları ve kırık bacakları olsaydı işimiz daha kolay olabilirdi.

Başlamak üzereydik, sanırım hepsi manastırın içinde örtülere bürünmüş vaziyetteydi. Soğuktan titrememe engel olan şey, cihazları süper hızda taşımamdı. Tabii bir de bir hata yaparsam BPÇ'nin içine düşüp kömür olma korkusu vardı. Ve bu korku da içimi ısıtıyordu. Ryodan'ın adamlarından bazıları ateşler yaktı ve sidhe kâhinlerinden birkaçı yanlarına gitti.

Manastırdan bana doğru yürüyen Kat'e baktım. Saçları rüzgârda dalgalanırken gözüme çok narin göründü, kolay-

lıkla kırılabilecek bir saz gibiydi. Kat için endişelendim. Manastırın başına geçmek istemediğini biliyordum ama herkes ısrar etmişti. Kat'in güçlü ve huzurlu bir havası vardı, en olmadık zamanlarda bile yanında kendinizi güvende hissederdiniz. İnancın bir kaya olduğunu ve ayaklarınızı yere sağlam bastığınız sürece düşmeyeceğinizi söylerdi.

"Dani."

"Hey, Kat."

"Manastıra çok yakınsınız. Bunu BPÇ'nin yakınına kurun."

"Yapamayız. Kırağı Kral gelince, BPÇ hoparlörlere çok yakınsa, biz ipini kesemeden donabilir."

"Şimdi de Kırağı Kral ortaya çıkıp her yeri buzlar ve BPÇ yanına ulaşmadan ortadan kaybolabilir."

Bir şey demedim. Dancer ile hesaplamalar yaparken bu olasılığı da gözden geçirmiştik.

"Sence bunun işe yarama şansı var mı?"

İki hoparlörü jeneratöre taktım ve bağlantılarla uğraşmaya başladım. "Hangi kısmı?"

"Herhangi bir kısmı."

"Onu buraya çekmeyi başaracağımızı biliyorum. Tam olarak hangi sese geleceğini bilmiyorum ama bu sesi enine sonunda çıkartacağız. Dancer işini bitirince, müzik korkunç desibellere çıkacak. Şehir ve civarındaki her şeyi kapattık. Dancer, biz buraya gelirken geride bıraktığımız tuzakların da sesini kıstı. Bu şey sesleri yemekten hoşlanıyorsa -bu konuda yanılıyor olamam- karnı çok acıkmış olacak ve şimdi tek bir yiyecek kaynağı var. Bence onun ilgisini çekme ihtimalimiz yüzde doksan dokuz."

"Onu yok etme şansınız?"

Üzerinde düşündüm. Benim de kafamı kurcalayan bir soruydu. "BPÇ'nin, yoluna çıkan her şeyi, kayaları ve beton binaları bile yok ettiğini duydum."

Başıyla onayladı.

"BPÇ dediğimiz, Peri Diyarı'nın bir parçası. Bu yüzden bir Peri Canavarı'nı insan ateşiyle yakmaya çalışmıyoruz. Onu kendi dünyasının aleviyle kavurmayı düşünüyoruz. Bence bu durumda başarı şansımız artıyor."

"Ama ateşin buza galip geleceğini kim söylüyor? Onun buzdan yapılmadığını söyledin. Ya ateşten etkilenmeyen bir şeyse? Ya Kırağı Kral gelince BPÇ'yi buzlarsa?"

Doğrusu bu olasılığı düşünmemeye çalışıyordum. "O zaman hepimizin işi biter ve muhtemelen ölürüz Kat."

Bana bir bakış attı.

Sırıtarak karşılık verdim. "Ama en azından BPÇ'den kurtulmuş oluruz!"

Bana bir bakış daha attı.

Ellerimi iki yana açtım. "Ne söylememi bekliyorsun? Sana yalan söyleyecek değilim. Christian gibisin. Bunu zaten biliyorsun."

"Kusursuz bir zamanlama gerektiğinin farkındasın, değil mi? Onu belirli bir yere çekip, ipi tam zamanında kesmeniz gerek. Böylece Buz Canavarı'nı bizim dünyamızda kaldığı birkaç saniye içinde öldürebilirsiniz. Ve ipi kesen her kimse, buzlanacak."

"Ahbap, birkaç saniyede bu işi halledebiliriz! Birçoğumuz süper hıza geçebiliyoruz ve Christian ışınlanabiliyor. Biz aşırı hızlıyız! BPÇ'nin üstünde hazır bekleyeceğiz. Kırağı Kral ortaya çıktığı anda ipi keseceğiz ve hem sahne hem de Buz Canavarı yok olacak."

Bakışları sahneden on beş metre ötedeki duvara odaklandı, eskiden Ro'nun ama şimdi kendisinin olan odaya bakıyordu. "Ve manastır da yok olacak."

"Öyle bir şey olmadan ipi yeniden bağlayacağız!"

"Yine de kusursuz bir zamanlama gerekecek."

"Ahbap, bizim süper hızımız var. Ayrıca, BPÇ'nin çok hızlı hareket etmediğini duydum. Ryodan, otuz saniyesi olursa manastıra ulaşmasına engel olabileceğini söylüyor."

"Ya manastıra ulaşırsa?"

"Ulaşmayacak."

"Ya ulaşırsa?" diye tekrarladı.

"Bak, manastırın duvarına çarpana kadar neredeyse bir dakikamız var. Manastırı yok etmesine izin vermeyeceğiz." Ryodan bana, manastırın içine girecek olursa diğer taraftan çıkana kadar BPÇ'ye hiçbir şey yapamayacağını söylemişti ama bunu Kat'e söyleyecek değildim. Yapılması gereken büyü, nesnenin dört bir yanını kuşatabiliyorsanız işe yarıyordu.

Kat, "Bir dakika," dedi. "Burayı yok ederse, düzenimizin bir milenyumdur sahip olduğu her şeyin yok olacağının farkındasın, değil mi? Bütün kitaplarımız, kutsal nesnelerimiz, tarihimiz, evimiz. Duvarın dibindeki çimenleri ve çiçekleri görüyor musun? BPÇ manastıra ulaşırsa, sıcaklığın Cruce'un buzlarını da eritebileceğinin ve adamı serbest bırakabileceğinin farkındasın, değil mi? Sinsar Dubh serbest kalır ve bir Unseelie Prensin vücudunda dünyamızda dolaşır!"

"Bak Kat, kusursuz bir plan olduğunu söylemiyorum. Daha iyi bir fikrin varsa söyle, yoksa bırak da işimizi yapalım." Kar tepelerine, buzlanan ağaçlara ve rüzgârda sav-

rulan kar tanelerine baktım. "Sence bu iklimde ne kadar dayanabilirsin?"

İç geçirdi. "Sizi durdurmamamın tek sebebi bu."

"Bizi durdurmadın çünkü durduramazsın!" dedim. "Sen sadece bir kişisin ve biz hepimiz süper kahramanlarız!"

"Manastırımı ele geçirmesine izin vermem Dani. Bu kızların, sahip oldukları tek evden yoksun kalmalarını istemem. Tıpkı senin gibi, ben de inandığım şeyler için her şeyimi feda etmeye hazırım."

Uzaklaşırken arkasından baktım ve beni endişelendirmeye başladığını düşündüm.

Konserimiz başladığında saat neredeyse sekizdi. Ses sistemlerini taşıyacak kontrplakları karların üzerine koyup biraz ötede jeneratörler için ikinci bir platform kurmuştuk. Üçüncü platformun üzerinde müzik kaynağımız vardı ve Kırağı Kral ortaya çıktığında cihazların buzlanmaması için, bu platform daha uzaktaydı. Birkaç ateş yaktık ve yakına odunlar dizdik. Saçlarım ve kıyafetlerim duman kokuyordu, bir an için ailemle tatilde olduğumu düşündüm. Altı süper hızlı adamla bir arada olmama rağmen, kar topu savaşı bile yapmamıştık!

Ryodan, Christian ve Jo ile birlikte platformun üzerine çıktım, zamanı gelince ipi kesmeye hazırlandım.

"Jo'nun burada olmaması gerek," dedim. "Süper hıza geçemez."

Jo, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Ryodan'a, "Ona gitmesini söyle," dedim. "Tabii eğer onun ölümünden sorumlu olmak istemiyorsan."

Jo, "Ryodan başıma bir şey gelmesine izin vermez," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Ahbap," dedim. "Onu buradan uzaklaştır."

Ryodan, "Kendi kararlarını verebilecek bir kadın," dedi. "Ve kararını verdi."

Jo'nun yüzü aydınlandı.

Kusmak üzereydim. "Pekâlâ, sen bilirsin." Canları cehenneme. Şimdi bunca işimin arasında bir de Jo'yu dert etmek zorundaydım.

Kat, sidhe kâhinleri ve Ryodan'ın adamlarından birkaçı, manastırın diğer tarafında, gölün kıyısında yakılan ateşlerin başındaydı. Sessizce bekliyorlardı. Konuşmaları yasaktı. Hiç ses çıkartmayacaklardı.

Onlara bakarken, içimde kötü bir his vardı. "Sence orası güvenli mi?" diye sordum.

"İkiye ayrılmamız gerek, en kötü senaryo gerçekleşirse hepimizi buzlanmayalım diye."

Dancer bize katıldı ve yanımıza geldi. "Hazır mıyız?"

Ryodan, "Git buradan evlat. Senin hiç süper gücün yok," dedi.

Dancer, "Tabii ki var," dedi. "Siz onu öldürmek üzereyken Dani'nin hayatını kurtaran bendim, hatırladın mı?"

"Jo kalıyorsa," dedim. Yüzümde meydan okur bir ifade vardı. "Dancer da kalacak." Harikaydı. Şimdi, süper hıza geçemeyen ve göz kulak olmam gerekenlerin sayısı ikiye çıkmıştı.

Dancer ile sırtımızı, platformun üzerine koyduğumuz yedek hoparlörlere dayadık. "Aç şu sesi," dedim. "Parti başlasın." Dancer'a iPod'umu verdim, içine bu akşama özel şarkılar yüklemiştim. Cihazda on bine yakın şarkı vardı!

Motorhead'den Mozart'a, Linkin Park'tan Liszt'e, Velvet Revolver'dan Wagner'e, Puscifer'den Pavarotti'ye kadar her çeşide sahipti. Televizyon dizilerinin ve çizgi filmlerin jenerik müzikleri bile vardı.

Lor on dakika sonra, "Bu boktan şey nedir?" diye sordu. "Şarkıları onun seçmesine neden izin verdiniz?"

"Çünkü kimsenin yanında iPod yoktu. Ben harika şarkılar seçtim."

Lor, "Bu şeyin içinde Hendrix var mı?" diye sordu. Aleti alıp menüde tuşlara bastı. "Buna müzik mi diyorsun?"

Jo, "Muse var mı?" diye sordu. "Muse favori gruplarımdan biridir."

"Bu kadar berbat müzik zevkleriniz olduğunu bilseydim yanımda kulak tıkacı getirirdim," dedim. "Bir de benimkileri beğenmiyorsunuz. Sanki Hendrix dinlenebilir bir şeymiş ya da Muse harika şarkılar yapıyormuş gibi."

Jo, "Disturbed?" diye sordu. "Grubun ismi sana çok uygun."

Dancer, "Godsmack'i yemek üzeresin," dedi. "Umarım bu akşam olmaz."

Lor, "Mötley Crüe veya Van Halen var mı?" diye sordu. "Ya da belki, *Girls, Girls, Girls*?"

Christian, "Flogging Molly'ye ne dersiniz?" diye sordu. "Dani, hayatım, nasıl olur da *Devil's Dance Floor* koymazsın? Ya Zombie?"

Kendimi savunurcasına, "İçinde *Dragula* ve *Living Dead Girl* var," dedim.

Christian, "Vay canına, *Living Dead Girl* en sevdiğim şarkılardan biridir," dedi. Cihazı Lor'un elinden aldı ve listeye göz gezdirmeye başladı.

Cihazı aldım ve arkama sakladım. "Listemi karıştırmayın. Kimsenin aklına iPod getirmek gelmemiş. Bu yüzden şarkıları ben seçeceğim."

Ryodan cihazı bir saniyede elimden aldı ve ortadan kayboldu.

"Hey, onu geri ver!"

Listeye göz gezdirdi. "Bu kadar çok Linkin Park da neyin nesi? Lanet olsun."

"Beyler, sese ihtiyacımız var. Şu aleti dokun üzerinden almayın." Dancer cihazı Ryodan'ın elinden aldı ve dokun üzerine koydu. "Ve Mega'nın favorilerinden biri, Chester'dır."

"Hayır!"

"Yalan söyleme Mega."

"Onlar çok eski."

Christian, "Ne kadar eski?" diye sordu.

"En az otuz seneleri var!"

Lor bir kahkaha attı. "Tarih öncesine aitler."

"Ahbap," dedim. Lor'u seviyordum.

Jo ümitle, "Adele var mı?" diye sordu.

"Tek bir şarkısı bile yok," dedim. "Ama birkaç tane Nicki Minaj olabilir."

Ryodan, "Biri beni öldürsün," dedi. Gözlerini kapattı.

Dört saat sonra başım ağrımaya başladı.

Altı saat sonra başımla birlikte kıçım da ağrıyordu ve çikolatalarım bitmek üzereydi.

Sekiz saat sonra Nicki Minaj'dan midem bulandı.

Dokuz saat sonra biraz sessizlik için her şeyimi vermeye hazırdım.

Christian ve Dancer ile birlikte, bir şişe aspirini bitirmiştik. Çantamda kulak tıkaçları vardı ama bu akşam, bir şeyi kaçırmayalım diye onları kullanamazdık.

Manastırın diğer tarafında sidhe kâhinleri battaniyelerine sarılmış uyuyordu. Çünkü bizim bulunduğumuz yerdeki gibi, müzik onların kemiklerini titretmiyordu! Sidhe kâhinlerini o kadar kıskandım ki içimden yere tükürmek geldi. Lanet olasıca çikolatalardan bir tanesini daha yemeye başladım. Çikolatadan nefret ediyordum.

Jo huysuz bir ses tonuyla, "Bunun işe yarayacağını söylemiştiniz," dedi.

Yorgundum. Günlerdir uyumamıştım. Gözlerimi ovaladım. "Bir süre daha plana sadık kalmalıyız."

Christian, "Ne kadar daha?" diye sordu. Sesi garip geliyordu. Yüzüne baktım ve manastırın diğer tarafındaki sidhe kâhinlerine odaklandığını gördüm. Yüzünde, sekse aç bir Unseelie Prensi ifadesi vardı. Derisinin altındaki yanardöner dövmeler dalgalanıyordu. Pantolonu... Pekâlâ, oraya bir daha bakmama gerek yoktu.

Muhtemelen, aylardır dokuz saat boyunca sekssiz kalmamıştı.

"Arkadaşlarıma öyle bakamazsın," dedim. "Onlar Unseelie Prenslerin menüsünde yok!"

Bana baktı ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Patlamak üzere olan bir volkan gibi enerji yayıyordu. Gözlerine bir saniyeliğine bakmama rağmen, yanaklarımda kanın sıcaklığını hissettim.

Boğuk bir ses tonuyla, "Ne kadar?" diye tekrarladı.

"Pekâlâ, Chester's kulübünde, sadece bir yeri buzladı. Demek ki çalman şarkıların büyük bir kısmı ilgisini çekmi-

yor. Gidip birini... Bilirsin işte, bir şeyler yapman gerekiyorsa gidebilirsin. Ama kimseyi öldürmemeye çalış."

Bana bir bakış attı. Ben ona bakmıyordum ama bunu hissettim.

Lor, "Bu nasıl olabilir? Hayatım boyunca dinlediğim en boktan şarkıları dinledim," dedi. "Bu şey, nasıl olur da bu sesin kaynağını öldürmek istemez? Saatler önce burada olmalıydı! Başım çatlıyor, ağrısı uzun süre geçmeyecek."

Christian, "Seni güvenli bir yere götürene kadar burayı terk edemem," dedi.

Ryodan, "Ne güzel! Ölüm penisine sahip Unseelie Prensi tam bir centilmen çıktı," diye dalga geçti.

Christian, "Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," dedi.

"Herkesin şarkılardan yakınmasından sıkılmaya başladım!" dedim.

Lor, "Pekâlâ, o zaman şarkıyı değiştireyim," dedi.

"O alete dokunursan parmaklarını kırarım!"

"Denemek bedava evlat." Bir sonraki şarkıya geçti.

Ellerimi kulaklarıma götürdüm. "Ah, Hendrix'ten nefret ediyorum."

"O zaman buraya neden koydun?"

"Bilmiyorum! Sadece *Purple Haze* şarkısının bugüne çok uygun olabileceğini düşündüm ve listeye ekledim, sonra da silecek zamanım olmadı. Bu şarkının aptal sözlerini kim yazmış?"

Jo, "O kadar kötü değil," dedi.

"Ne? Bana hiç mantıklı gelmiyor. *Purple Haze* de neyin nesi?"

Lor kulaklarına inanamamış gibi, "Jimi'yi silecekmiş," dedi. "Saygısız."

Dancer, sesi biraz daha açtı.

"Hain!"

"Özür dilerim Mega, ama bu konuda Lor ile aynı fikirdeyim."

Yardım etmesini bekliyormuş gibi Ryodan'a baktım ama yerinden bile kıpırdamadı. Jo adamın geniş omuzlarından birinin altına girmişti. Ryodan'ın gömleğinin manşeti, Jo'nun gırtlağına yakın bir yerde parıldıyordu. Kolunu Jo'ya doladığını görünce içimden kendi kafamı kopartmak geldi ama sebebini bile bilmiyordum. Ryodan sanki, gerekirse Jo'nun kemiklerini kürdan olarak kullanacak vahşi bir yaratık değil de bir kız arkadaşı olan gerçek bir insandı. Ve Jo bu yemi tutuyordu. Ah! İkiliye daha fazla bakamadım! "Buraya kamp yapmaya ve birbirinize sarılmaya gelmediniz!" dedim.

Ryodan bana, sözlerimi komik bulmuş gibi bir bakış attı.

O kadar öfkeliydim ki arkamı dönüp uzaklaştım.

Dancer, "Endişelenme Mega," dedi. "Tuzağı kurduk. Yaratık eninde sonunda gelecek."

Haklıydı.

Yaratık geldi.

Ama beklediğimiz yaratık değildi.

40

SONA ULAŞTIK MI DOSTUM? ŞEYTAN KÖŞEYİ DÖNMEK ÜZERE

Kırmızı Cadı gecenin içinden fırladı, mor ışıkları yayarak kokuşmuş bir bulutun üzerinde geldi. Arkasında bağırsaklardan yapılmış elbisesinin etekleri sallanıyordu ve bu manzara, çalan *Purple Rain* şarkısına çok uygundu. Bize doğru inişe geçti ama sonra yükselerek manastırın çatısına kondu ve tepeden bize baktı.

Hepimiz tetikteydik. "Bizi nasıl buldu?" diye sordum. "Sizce sesler onun da mı ilgisini çekiyor?"

Bir sağa bir sola sallandı ama bunu yaparken hareket merkezi beliydi. Ürkütücü bir sürüngene benziyor ve gözlerinin olması gereken yerdeki siyah deliklerle bizi süzüyordu.

Christian, "Bence bu kaltak benim peşimde," dedi. "Ölümsüz bağırsakları olan en zayıf prens benim. En azından bir süre daha."

"Bir yarasa gibi, değil mi? Sanki biz yeterince ses çıkartmıyoruz. Bu gürültüde yerimizi belirleyemiyor!"

Christian, "Bilmiyorum, umurumda bile değil, bence işini bitirelim," dedi.

Ryodan, "Bacaklarının yanından nasıl geçeceğiz?" diye sordu. Suratına baktım. Kadını öldürmeyi kişiselleştirdiğini fark ettim.

"Ne? Bugün bir kez daha ölmek istemiyor musun?" derken Jo'ya baktım.

Bir an sonra Ryodan, artık Jo'nun yanında değildi. Üzerime geldi ve gözlerimi bile kırpamadan beni yirmi metre öteye taşıdı. "İskoçyalı bu konu hakkında bir şey söylerse Jo ona inanmaz. Ama sana inanır. Jo bunu öğrenirse, adamlarım onu öldürür. Ve onları ben bile durduramam."

Yüzüne sert bir bakış attım ve ilk kez bana her şeyi apaçık anlattığını fark ettim. "Senin ölümsüz olduğunu bilmemesi mi gerekiyor?"

"Evet."

"Ben neden biliyorum?"

Ryodan ortadan kayboldu. Yeniden Jo'nun yanındaydı ve kolunu beline dolayarak kadını rahatlattı.

Ve cadı inişe geçti!

Sanki garip bir rock-opera savaşının ortasında değilmişiz gibi, Lor bir sonraki şarkıya geçince her şey daha da garipleşti. Şimdi Black Sabbath grubu *Black Sabbath* şarkısını zilyon desibelde söylüyordu. Kırmızı Cadı yeterince ürkütücü değilmiş gibi, bir de arka planda ürkütücü bir şarkı çalıyordu. Beni yanlış anlamayın, şarkıyı listeye koymuştum çünkü bazen dinlemek hoşuma gidiyordu. Ama gerçekten havamda olmam gerekiyordu çünkü şarkı beni rahatsız ve

huzursuz ediyordu. Şarkıyı bilen herkes, benimle hemen hemen aynı fikirdeydi.

Aklıma ilk gelen şey, Dancer oldu! Dancer'ı tuttum ve ne olursa olsun bana tutunmasını söyledim. Cadı üzerimizden geçerken birlikte başımızı öne eğdik, ardından süper hızda farklı yönlere gittik.

Son saniyede Christian'a döndü ve adamın haklı olduğunu anladım. Christian'ın peşindeydi ama sonra kemik şişlerinden biriyle Lor'u deşti. Sanırım bu şişleri, bulduğu herkese batırmayı çok seviyordu.

Hepimiz süper hızda kaçıyor veya ışınlanıyor ya da kenara çekiliyorduk. Ben hem Dancer'ı tutmaya hem de Jo'ya göz kulak olan Ryodan'dan gözlerimi ayırmamaya çalışıyordum.

Jo'nun bizimle burada olması bile çok sinir bozucuydu. Ryodan'dan başka bir süper gücü yoktu ve bu kadarı benim için yeterli değildi.

Hem Jo'ya bakıp hem Dancer'ı tutarken yeterince hızlı hareket edemiyordum. O yüzden Dancer'ı diğer tarafa götürdüm ve sidhe kâhinlerinin ortasına bıraktım.

"Mega, ne yapıyorsun?"

"Ona karşı hiç şansın yok. Benim bile yok. Senin için endişelenirken ölmek istemiyorum."

Çok soğukkanlı bir biçimde, "Sana yük olmak istemezdim," dedi.

"Ama öylesin, bu yüzden daha fazla olma," dedim. Dancer'a bir şey olursa ölürdüm.

Tiksinerek başını iki yana salladı. Tek amacım onu korumakken, bana bir hain muamelesi yapması sinirimi bozdu.

"Beni geri götür. Kabloları yeniden bağlayabilirim. Elimizdeki malzemelerle ona elektrik verebiliriz, kablolardan birini boynuna dolayabiliriz."

"Elektrik vermek işe yarar mı, bilmiyorum! Belki elektriği alıp enerji olarak kullanır."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz!"

Burun buruna birbirimize bağırıyorduk.

Jo birden kendini yanımızda buldu. Ryodan'ın uzaklaşan sırtına doğru, "Hey!" diye bağırdı. "Beni öylece buraya atamazsın!"

"Siz ikiniz yerinizden kıpırdamayın!" dedim.

Hemen hoparlörlerin olduğu yere geri döndüm. Bir yandan tepemde uçan cadıdan kaçmaya çalışıyor, bir yandan da havada ıslıklar çalan kemikten şişlerden nasıl kurtulacağımı düşünüyordum.

Ozzy şarkısına devam ediyordu. Şarkıyı yüzlerce hoparlörden sesi gelirken hiç dinlememiştim ve bu kadar yüksek seste Black Sabbath, tüylerimi diken diken etti. Sanki efsanevi konserlerinden birindeydim, ya da Aleister Crowley yanımda belirse hiç şaşırmazdım. Şarkıların insanların ruh hâlini bu kadar etkilemesi çok komikti. Kırağı Kral hangi sesin peşindeyse, bu ses de ona bir şey hissettiriyor olmalıydı. İşte bu yüzden peşindeydi.

Zikzaklar çizerken Unseelie Kralı'nın yarattığı şeylerin neden bu kadar çirkin ve kusurlu olduğunu, Seelie'nin nasıl bu kadar güzel ve kusursuz olduğunu düşündüm.

Neden bütün Unseelie bir şeyin peşindeydi ve genelde peşine düştükleri, sahip olmadıkları bir şeydi? Kırağı Kralı neden sesleri kovalıyordu? Ortaya çıktığında tüm sesler kesiliyordu. Çünkü seslerin hepsini alıyordu. Ya da varlığı,

sesleri yok ediyordu. Yoksa her şey daha mı karmaşıktı? Ya Kırağı Kralı, tüm Unseelie'nin en ilkel seviyede yoksun olduğu şeyin peşindeyse? Ya sorunu kökünden çözecek kadar akıllı tek Unseelie ise ve hayatını asla kendine ait olamayacak güzelliklerin peşinde koşarak boşa harcayan Gri Kadın'ın veya hiç tamamlanmayacak bir elbiseye bağırsaklar eklemeye çalışan Kırmızı Cadı'nın tam tersiyse? Belki de ondan yoksun olarak yaratıldıkları şarkının peşindeydi. Yaratılış Şarkısı'nı arıyor olabilir miydi? Şarkıyı parça parça sindirmesi mümkün müydü?

Lor, "Başını eğ geri zekâlı!" diye kükredi. Yerde yuvarlandım ve süper hıza geçtim. Farklı yönlerden birilerine çarptım ve kendimi yerde buldum. Kaburgalarımdan birkaçı, isyan edercesine sesler çıkarttı.

"Hey, beni rahat bırakın!" Hem Christian hem de Ryodan beni olay yerinden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. "Ciddi bir şey düşündüğüm için birkaç saniyeliğine konsantrasyonumu kaybettim! Bir daha olmaz!"

Ryodan, "Bahse girerim olmaz," dedi.

Sonra kendimi bir omuzda buldum ve saçlarım rüzgârla dalgalandı, ardından eskiden koyunların otladığı yere atıldım.

Ben! Mega! Çayırdaydım!

Meydan okurcasına, "Beni burada tutamazsın!" diye bağırdım. Ayaklarım yere basar basmaz süper hıza geçmek istedim ama Christian'a çarptım. Beni omzuna vurdu ve Ryodan'a geri verdi, Ryodan da beni çayıra yeniden fırlattı!

"Durun!" Kaburgalarım acıyordu. Beni bir yerlere fırlatmaktan vazgeçmeleri gerekti.

Ryodan, "Bize yük olma," dedi. Ve ortadan kayboldu.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Dancer bana soğuk bir bakış atıp, "İnsan kendini çok iyi hissediyor, değil mi Mega?" diye sordu.

"Ben kimseye yük olmam!" Hepsi yerine geri dönene kadar bekledim ve süper hızda platforma doğru koştum. Ben bir süper kahramandım ve aksiyon varken bir kenarda bekleyemezdim.

Cadı, Christian'ın işini bitirmeye çalışıyordu.

Ve Lor ile Ryodan ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorlardı! Aslında, ne yapmaya çalıştıklarını anlayamadım. Cadının farklı yönlerinde kalmaya özen gösteriyorlardı, birisi öndeyse öbürü arkasındaydı. Ara sıra içeriye girmeye çalışıyor ama ölümcül bacaklar her defasında bunu yapmalarına engel oluyordu. Geri çekiliyor ve şanslarını tekrar deniyor, saldırı işe yaramayınca aynı süreç tekrarlanıyordu. Soğukkanlı ve metodik bir saldırıydı, sonsuz vakitleri olsa işe yarayabilirdi.

Cadı eninde sonunda bir açık verecekti.

Ve açık verse ne olacaktı? Kadını nasıl öldüreceklerdi? Bana süper bir plan gibi gelmedi. Üzerlerinde silah görmüyordum.

Cadı saldırıya geçti, yerden yükseldi ve Christian'a doğru inişe geçti. Christian buzda tökezledi ve yere düştü.

Önce ışınlandı ama sonra ışınlandığı yere geri döndü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı çünkü böyle olmaması gerekiyordu.

Bir saniyeden daha kısa süren bu şaşkınlık, Cadı için yeterliydi!

Cadı bu sefer işini bitirecekti! Ve kimsenin umurunda değildi. Kimse adamı kurtarmaya çalışmıyordu.

Black Sabbath'ın sesi her saniye kulağıma daha şeytani bir şeymiş gibi geliyor ve sinirimi bozuyordu. Kılıcımı çektim ve cadının kafasına doğru fırlattım. Kılıcın havadaki ıslığını duydu ve çevik bir manevrayla kenara çekildi. Derken Lor'a çarptı. Ve Lor geriye uçtu.

Cadı birden ortadan kayboldu!

Kılıcım karlara saplandı. Elim, şimdiden kılıcımın yokluğuyla ağrımaya başlamıştı.

Christian önce kılıca sonra bana baktı, yanardöner gözleri çok parlaktı. "Benim için kılıcını fırlattın." Şaşkındı.

Ben de şaşkındım. Kılıcımı asla bırakmazdım. Mac gibi silahımı paylaşmazdım. Hiçbir zaman.

Ryodan başını önüne eğdi ve kaşlarının altından, daha önce bir kez şahit olduğum bir bakışı attı. Lor da öfkeliydi.

"Ahbap," dedim. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. "Kılıcı bana geri fırlatır mısın?"

Christian uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ve bana öldürücü gülümsemesini gösterdi. "Prenses, senin için bir Beyaz Malikâne inşa edeceğim." Kılıcım havada süzülürken, çeliğin üzerinde mor alevler dans etti.

Lor, "Lanet olasıca kaltak nereye gitti?" diye sordu. "Ondan bir parça alacağım."

"Hiçbir fikrim yok," dedim. İhtiyatla etrafıma bakındım.

Ve sonra, sidhe kâhinleri çığlık atmaya başladı.

41

KAMÇILA, GÜZEL KAMÇILA

Cadı bizimle başa çıkamayınca daha kolay avların peşine düşmüştü.

Hepimiz ya süper hıza geçtik ya ışınlandık. Olay yerine son giden bendim. Ne zamandan beri en yavaştım?

İki sidhe kâhini anında öldü ve bağırsakları gökyüzüne yükseldi. Bir süre sonra bağırsakları karların üzerine fırlattı. Şimdi ıslak ve parlak bir yığından ibarettiler.

Çenem kilitlendi ve boğazıma bir şey düğümlendi. Dişlerimi o kadar çok sıktım ki acımaya başladılar.

Cadı, sidhe kâhinlerinin peşinde değildi. Onlarla işi yoktu. İki kişiyi gelişigüzel seçip öldürmüş ve birer çöp gibi kenara fırlatmıştı!

Christian'ı istiyordu. Ve istediğini alana kadar herkesi öldürmeye niyetliydi.

Sidhe kâhinlerine, "İçeriye girin!" diye bağırdım. Onları manastıra sürmeye çalıştım. Sidhe kâhinleri çitaların saldırısına uğramış zürafalar gibi sağa sola kaçıştı. Aptal koyunların bir sürü gibi davranıp birlikte aynı yere kaçması gerekirdi!

Cadı inişe geçti ve iki kız kardeşim daha öldü! Kan her yerdeydi ve kızlar deli gibi çığlık atıyorlardı.

O kadar öfkelendim ki titremeye başladım. Daha öncesinde sadece kendi başımızın çaresine bakıyorduk. Şimdi ise cadı yüzlerce savunmasız insanın arasına dalıyordu ve ben kurbanın kim olacağını tahmin edemiyordum.

Ryodan şimdi Jo, Kat ve bir düzine kızın yanındaydı.

Lor bir grup sarışını savunuyordu.

Christian'ın yanında elli kadar kız vardı. Sanırım öldürücü seks gücünü açmıştı ve işe yarıyordu. Kızlar, bir mıknatısa doğru çekilen iğneler gibiydi. Şimdi sidhe kâhinlerinden ikinci bir derisi vardı. Christian'ın bunu kasıtlı olarak kendine bir kalkan yapmak için mi yoksa gücünü artık daha fazla bastıramadığı için mi yaptığını bilmiyordum. Cadının kendisine ulaşmaması için kendine sidhe kâhinlerinden bir kalkan yaptıysa, onu kendi ellerimle öldürürdüm.

Biz cadıyı nasıl öldürecektik? Hiçbirimiz yakınına giremiyor, ölümcül bacakları geçemiyorduk. Kılıcım bile işe yaramıyordu. Kılıcımı fırlatabilirdim ama bu lanet olasıca cadı çok hızlıydı! Dancer'ın kadını bir kabloya dolayıp elektrik verme fikri gözüme güzel gözükmeye başladı. Bulunduğumuz tarafta kablo olmaması çok kötüydü.

"Kutsal sonik patlamalar adına!" dedim. Bir kablom olmayabilirdi ama uzun ve ince bir şeyim vardı. Indiana Jones, zor zamanlarda bunu çok kullanırdı.

Kamçımı çıkarttım ve uygun bir açı bulmak için kalabalığın kıyısına kadar gittim. Kamçıyı havada şaklattım!

Kamçı kafama geri düştü ve vücuduma dolandı. Lanet olasıca şeyi üzerimden alamıyordum. Gözlerinin olması

gereken yerdeki siyah deliklerin bana odaklandığına ve gülümsediğine yemin edebilirdim. Demek ki kamçı şaklatmak çok kolay bir şey değildi ve öğrenmem zaman alacaktı. TV'de çok zor görünmüyordu.

Dancer, "Mega!" diye bağırdı. İnsanların arasında, kollarını havada sallıyordu.

Kamçıdan kurtuldum, ağırlık olsun diye ucunu düğümledim ve Dancer'a fırlattım. Kamçıyı yakaladı ve hemen cadıya doğru savurdu.

Kamçı, cadının ölümcül sol bacağının dibinde şakladı ve küçük bir sonik patlamaya sebep oldu.

Cadı ıslak ve korkunç bir çığlık atıp gökyüzüne yükseldi. Bir şeyin bacağına bu kadar yaklaşabilmesine mi şaşırmıştı yoksa sonar patlama yüzünden migreni mi tutmuştu, bilemiyordum. Sebebi ne olursa olsun, kamçı hoşuna gitmemişti.

Tekrar inişe geçtiğinde Dancer kadının başını hedef aldı ve kamçıyı kulağının dibinde şaklattı.

Cadı irkilerek geri çekildi ve mor ışıkların arasında gözden kayboldu.

Dancer ile birbirimize bakıp sırıttık.

Dancer kamçıyı zafer kazanmış gibi havada şaklattı.

Ama bu sefer sesi duyulmadı. Hiç ses yoktu. Kamçı havada süzülürken, en ufak bir tıslama bile gelmedi.

Çünkü bütün sesler yok olmuştu.

Sonunda bir yarıktan sisler boşalmaya başlamıştı ama hepimiz oyun sahasının yanlış tarafındaydık.

42

GECEYİ ATEŞE VERMEK

Sanırım bu sefer Kırağı Kral'ı görünce paniğe kapılmamamın sebebi, zaten çok fazla paniğe kapılmış olmamdı. Kırmızı Cadı'nın sidhe kâhinlerini öldürdüğünü görmek çok kötüydü, kanlı manzarayı izlerken neden buraya geldiğimizi bile unutmuştum.

Biz buraya Kırağı Kral'ı çağırmaya gelmiştik.

Ve gelmişti.

Birinin lanet olasıca ipi kesmesi gerekiyordu çünkü BPÇ serbest kalmazsa, Kırağı Kral hoparlörleri de dondurup ortadan kaybolacaktı. Ve bu durumda, hiçbir şey başaramayacaktık! Daha da kötüsü, düşündüğüm kadar zekiyse, aynı numaraya ikinci kez kanmazdı. Muazzam bir zekâ seziyordum. Karşımızdaki, aptal bir Unseelie değildi. Henüz bütün Unseelie türleriyle karşılaşmamıştım ama kralın yarattığı en karmaşık şey olabilirdi. Belki de bunu yaratırken, içine kendinden bir şeyler koymuştu.

Sonrasında yaşananlar ağır çekimde gibiydi ama çok fazla zaman geçmediğinin farkındaydım.

Ryodan ve Lor ortadan kaybolup sahanın diğer tarafına koştular. Bakışlarımı sidhe kâhinlerinden çekip açılan yarığa baktım. Bir yandan kız kardeşlerimi korurken bir yandan da ipi nasıl keseceğimi düşündüm. Yanımda dikilen çok sevdiğim kardeşlerimi mi yoksa dünyayı mı kurtaracaktım? Bir süper kahraman olabilirdim ama benim de her insan gibi duygularım vardı.

Christian'a döndüm ve göz göze geldik. Hiçbir ses çıkartmadan mesajını iletti. *İkisini birden yapamazsın Dani aşkım.*

Biliyorum, diye düşündüm.

Benim peşimde.

Ne demek istiyorsun?

Ortadan kayboldu.

Bir saniyeliğine, Christian'ı hiçbir yere göremedim.

Sonra, bulunduğum yerle hoparlörlerin durduğu platformun arasında bir yerde açığa çıktı. Kollarını iki yana açtı, başını geriye attı, adeta *gel ve beni al* diyordu.

Ne yapıyorsun, diye çığlık atmak istedim ama sesim çıkmadı.

Kırmızı Cadı inişe geçti.

Sanki bağırsaklarını alacağı benmişim gibi, olduğum yerde irkildim.

Fakat Cadı, Christian'ı beklediğim gibi deşmedi. Bacaklarından birini Christian'ı şiş kebap yapmak istermiş gibi vücuduna geçirdi ve adamı eteğine doğru çekti. Christian, Kırmızı Cadı tarafından kucaklanırken bana bir bakış attı. Hiç anlamlı değildi. Anlamıyordum. Neden yapıyordu bunu? Anlayamıyordum! Neden biri bu kadar aptalca bir şey yapardı?

Ve cadının korkunç bacakları arasında göğe yükseldi. Gözlerimi kapattım ve yaptığı şeyi düşünmemeye çalıştım. Artık sidhe kâhinleri güvendeydi ve onları yalnız bırakabilirdim. Neler olduğunu sonra da düşünebilirdim.

Tabii eğer sonrası olursa.

Süper hızda Kırağı Kral'ın üzerine yürüdüm. En ufak bir ses bile duyamamak garipti. Hiçbir titreşim de hissetmiyordum. Sağır insanlar, en azından titreşimleri hissederlerdi. Böylesi, sessiz odada olmaktan bile kötüydü, duyulardan tamamen yoksun kalmak gibiydi.

Yakına girince Lor ve Ryodan'ın siyah kutuya doğru gittiklerini gördüm, sanki ağır çekimdeydiler. İkisinin de üzeri kalın bir buz tabakasıyla kaplıydı ve buzlar, hareket ettiklerinde çatlayarak kırılıyordu. Ortam, kilisedeki kadar soğuktu.

Kırağı Kral hoparlörlerin üzerinde sessizce duruyor, hepsini teker teker buzluyordu. Dünyamızda, düşündüğümden daha çok kalmıştı, sanırım bu kadar desibel sesi zenginleştiriyordu. Yaratık için, çikolataya bulanmış parmaklarını yalamak gibiydi.

Süper hızda arkasına geçtiğimde Ryodan bana döndü ve sessizce kükredi: *Lanet olsun, git buradan!*

Her nefeste ciğerlerime buzdan mızraklar saplanıyor, kalbim kan pompalamakta zorlanıyordu. Başım ağırlaşmış gibiydi ama sonra saçlarımın buzlandığını fark ettim. Saçlarımı geriye attım ve buzlar kırılınca etrafa minik kristal parçaları yağdı.

"Bensiz başaramayacaksınız!" diye bağırdım, Buz Canavarı ile BPÇ arasındaki mesafeye baktım. Yarığı açıp

dünyamıza adım attığında, olabilecek en kötü yerde çıkmıştı. Hoparlörler ile manastır arasında değil, hoparlörler ile BPÇ arasındaydı. BPÇ'yi buzlamamış olsa da kutunun yanı, ipi kesemeyeceğimiz kadar soğuktu.

Ryodan'a baktım. O, bu soğukta hayatta kalabilirdi ama ben yapamazdım. Sebebini bilmiyordum. Sanırım iç organları dışarıya dökülmesine rağmen ölmediği içindi. Her zaman buzlanan yerlerde benden çok ilerlediği içindi.

Ama sebebini bilmesem de ben süper hızda daha hızlıydım. Soğuğun merkezine yaklaştıkça yavaşlıyordu. Sanki bir bataklığa batıyordu.

Durup düşünmedim. Mümkündü ve sahip olduğum tek plandı, tartışacak vakit yoktu.

Ryodan'ın sırtına vurdum ve adamı itmeye başladım. Siyah kutuya doğru hızlanırken benim dalga boyumu kazandı: Ben onun lokomotifiydim ve o da benim kalkanımdı. Ben itici güçtüm ama Ryodan direksiyonun başındaydı.

Uzanıp kılıcımı çektiğini ve ilerlemeye devam ettiğini hissettim. Defalarca kez buzlandı ve buzları kırıldı, hepsinde ıslak bir köpek gibi silkinerek etrafa kristaller saçtı. Ben de defalarca kez buzlanarak öldüm ve yeniden canlandım. Ciğerlerim her nefeste kanlanıyor ve yanıyordu. Kemiklerim acıyordu. Gözlerimin yuvalarında donduğuna yemin edebilirdim. Görüşüm fraktallere ayrıldı.

Yine de Ryodan'ı acının merkezine doğru itmeye devam ettim çünkü bu benim dünyamdı ve bunu benden hiçbir Fae alamazdı. Ağzımı açıp sessizce uludum. Ryodan buzdan merkeze doğru ilerlerken vahşice titredi.

Kılıcı savurdu ve ipi kesti.

BPÇ'nin ağır çekimde hareket etmesini bekliyorduk.

Kat'in bize anlattığı kadarıyla, sidhe kâhinleri manastıra doğru gelirken hızını ölçmüştü. Hesaplara göre, ipi kesildikten sonra manastırın duvarına çarpması bir dakika sürecekti. Biz de bu sayede BPÇ'yi yeniden bağlayabilecektik çünkü çok fazla zamanımız vardı.

Hesaplamaları yanlıştı. Hem de çok yanlıştı.

Kırmızı bir spor araba gibi birden öne atıldı ve Kırağı Kral'a çarptı.

Her şeyi ağır çekimde görebilmek için, hızlanabildiğim kadar hızlandım.

Alev-dünyası parçası, Kırağı Kral'ı yuttu.

İçine aldı.

Sesler geri döndü.

Hırıltıyla nefes alıp verenleri duydum. Bazıları nefesini tuttu. Bir yerlerde birileri ağlıyordu.

Gitmişti.

Kırağı Kral artık yoktu.

Hepsi bu kadardı.

Her şey beklediğimiz gibi olunca, yaşananlara inanmakta güçlük çektim. Şaşkın gözlerle etrafıma bakındım. O hâlde olan tek kişi ben değildim. Ryodan da şüpheyle gözlerini kısmıştı. Lor, gökyüzünün tepesine inmesini beklermiş gibi yere çömelmişti. Sırıtırdım -çünkü hikâyemiz mutlu sonla bitmişti ve bu hâldeyken sevinmemek olmazdı- ama başka sorunlarımız vardı. BPÇ, buzlanmış hoparlörleri mideye indirdikten sonra manastıra doğru yoluna devam etti.

Kat, Dancer ve diğer sidhe kâhinleri bize doğru koşuyorlardı. Kat, "Cruce manastırın altında!" diye bağırdı. "Onu durdurmalısınız!"

Ryodan ve Lor ilahiye benzer bir şey söylemeye başladılar. Ama Ryodan'ın yüz ifadesinden, büyüyü zamanında bitiremeyeceğini düşündüğünü anladım. Duvara çarpmasına on veya on iki saniye vardı, ihtiyacı olan otuz saniyeye bile sahip değildi.

Kat, Ryodan'ın büyüyü yetiştiremeyeceğini anlayınca bağırmaya başladı. Jo, elinden gelen her şeyi yaparken Ryodan'a bağırdığı için Kat'e bağırdı. Sonra bütün sidhe kâhinleri seslerini yükseltti. Ryodan ve Lor bağlamaya çalıştıkları ipe bakıyor ve kimse BPÇ'ye bakmıyordu. Neler olduğunu ilk fark eden ben oldum.

Çok kolay öldüğünü biliyordum!

Şimdi alev-dünyası parçasının altı buzlanıyordu.

BPÇ'nin altı mavi bir renge büründü ve kırağı ile kaplandı.

BPÇ, Buz Canavarı'nı yutmuştu. Ama şimdi de Buz Canavarı, BPÇ'yi buzluyordu!

Ben bakarken buzlar BPÇ'nin yüzeyine yayıldı.

"Ah, çocuklar," dedim.

Dancer, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. "Geri mi geliyor?"

Lor kafasını kaldırdı. "Ah, lanet olsun."

Ryodan, "Orospu çocuğu," diye onayladı.

Kırağı Kral, BPÇ'yi içten donduruyordu.

Ateş dünyasındaki kükreyen alevlerin, Kırağı Kral'ın istediği sesleri çıkartıp çıkartmadığını bilmiyordum. İçeride ateş ve buz savaş hâlindeyse, görünüşe göre savaşı buz kazanıyordu.

BPÇ çatladı ve tısladı, süper alevler soğurken buharlar saçtı.

Buz ağırlığını arttırdı ve BPÇ durdu. BPÇ artık ilerleyemeyecek kadar ağırdı ve gökyüzünden inmiş bir buz saçağı gibi karlara saplandı.

Hepimiz yere saplanmış buzdan oluşuma bakıyor, olayların nasıl bu hâle geldiğini anlamaya çalışıyorduk. Önce Buz Canavarı ölmüştü ama manastır tehlikedeydi. Şimdi manastır güvendeydi ama Buz Canavarı hayattaydı.

Yaratığı öldürememiştik ve şimdi burada süper hıza geçemeyen herkes, Buz Canavarı dışarıya çıktığı anda ölecekti.

BPÇ'nin duvarları titremeye ve sarsılmaya başladı. Sanki Kırağı Kral, buzdan yumurtayı çatlatacak en uygun yeri arıyordu.

Gözlerimi kıstım.

Yumurtalar narin olurdu. Kırılgan. Ama bu bir yumurta değildi. Şimdi alev dünyasının içi sert bir buz tabakasıyla kaplanmış olmalıydı.

Demek ki Kırağı Kral şimdi kendi buzdan heykellerinden birinin içinde kapana kısılmıştı.

Kusursuz bir biçimde savunmasızdı.

Belki de daha önce hiç bu kadar savunmasız kalmamıştı.

Buzlanan yerlere titreşince ne olduğunu biliyordum.

Patlıyorlardı.

"Dancer," diye bağırdım. "Kamçıyı kullan! Sonik patlamalar yarat!" Ryodan ve Lor'a döndüm. "Etrafında süper hızda dönün!" Sidhe kâhinlerine döndüm. "Siz de hemen buradan uzaklaşın!"

Ardından ben de süper hıza geçtim ve yakıt tankım boşalmak üzere olsa da hareket edebildiğim kadar hızlı hareket ettim.

Dancer kamçıyı şaklatmaya başladı ve geriye kalanlar süper hızda BPÇ'yi tavaf etti.

Hareketsiz BPÇ titredi ve yüzeyinde milyonlarca çatlak açığa çıktı.

Yer sarsıldı, sanki BPÇ'nin içinden galaksi boyutlarında bir gök gürültüsü geldi.

Ardından, hayatım boyunca duyduğum en korkunç sesi duydum. Belki de Kırağı Kral'ın şimdiye kadar emdiği bütün sesler bir bütün hâlinde açığa çıkmıştı. Tanrım, süper kahraman olmayı çok seviyordum. Tam bunu düşündüğüm sırada, buzdan yumurta, içindeki yaratıkla birlikte patladı!

43

KUTLAMA ZAMANI

Parlıyordum. İnkâr edemezdim bunu. Bütün hücrelerimle parlıyordum. Hayatım boyunca bu kadar harika bir macera yaşamamıştım ve yaşadığım maceralar az buz değildi.

Manastırın büyük salonunda, ateşlerin önünde ısınmaya çalışıyorduk. Bir çaydanlığın içindeki sıcak çikolata (gerçi suyla yapılmıştı) ana ocakta ısıtılıyor, içeriye harika bir çikolata kokusu yayılıyordu. Kat gizli zulasından biraz *hatmi* -bayattı *ama kimin umurundaydı*- ve özel günler için sakladığı, kaya kadar sert bisküvilerden getirdi. Biraz da jelatinimsi balımız vardı. Tadı cennet gibiydi. Yedikçe, bunlardan uzun süre yiyemeyeceğim aklıma geliyordu.

Kazanmıştık! Şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en kötü yaratığa karşı verdiğimiz savaştan zaferle çıkmıştık. Oysa bu bölgedeki son büyük savaşta tam tersi olmuştu ve ben neler olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm. Olayı ertesi gün bizzat şahit olanların ağzından dinlemek zorunda kalmamıştım. Ve bu sefer, son anda gelip bizi

kurtaran Unseelie Kralı olmamıştı. Biz kendimiz başarmıştık!

Kırağı Kral'ı içine alan BPÇ patladığında, gökyüzüne ve her yere buz parçaları saçılmıştı. Hepimiz bir kenara çekilmiş ve kendimizi yere atmış, bunu yaparken de süper hıza geçemeyenlerden bazılarını yanımıza almıştık. Manastıra girdiğimizde perişan bir hâldeydik, hepimizin üzerinde çizikler ve kesikler vardı. Patlamadan zarar görmeden çıkmak mümkün değildi.

Birkaç saniye içeride dikilip enkazın yere inmesini beklemiştik. Sonra kafalarımızı dışarıya çıkartıp tehlikenin gerçekten bitip bitmediğine bakmıştık. Dancer buz parçalarını beş dakika boyunca inceledikten sonra bana enkazın enerjiden yoksun olduğunu söylemişti. Örnekler alıp Trinity'deki laboratuvara götürecekti ama bu kalıntılardan canlı bir şeyin çıkmayacağına yüzde doksan dokuz emindi.

Jo, "İşe yarayacağını nereden biliyordun?" diye sordu.

Ağzım ballı bisküvilerle doluyken, "Bilmiyordum," dedim. "Ama Kırağı Kral ateş dünyasını içten dondurunca, kendi kozasına bürünmüş bir böcek gibi, buzdan bir heykelin içine sıkıştığını anladım. Ryodan ve ben ne zaman buzlanan yerlerde süper hızda dolaşsak, her yer patlıyordu." Omzumu silktim. "Kim bilir? Belki de beklesek buzlu bir heykel olarak kalacak ve zamanla patlayacaktı. Ama bana dışarıya çıkmak üzereymiş gibi geldi."

Lor, "Bana da öyle geldi," dedi. Herkes aynı fikirdeydi.

Dancer, "Kamçı fikri de çok iyiydi Mega," dedi.

Sırıttım.

Kat, "Sonumuz gelmişti. Çok şanslıydık," dedi.

"Ne şansı? Biz süper kahramanlarız!" Süper kahramanlık kusursuz bir zamanlama ve hassas manevralar anlamına geliyordu ve hepsinin bir şans olduğunu düşünüyorsa, enerjimi boşa harcayarak Kat ile tartışmaya hiç niyetim yoktu.

Ryodan, "Bugün Bayan Şans'ın bir ismi vardı," dedi. Bana baktı.

Lor, "Evet," diye onayladı. "İyi iş çıkarttın tatlım."

Bisküvileri yerken o kadar çok parıldadım ki canım yanmaya başladı. Sanırım cildim ışık saçıyordu.

Ocağın yanına gittim ve ateşin üzerinden üç şekerlemeyi alıp mideye indirdim.

Gotik bir genç kıza benzeyen Josie, "Unseelie Prens'in bunu yaptığına inanabiliyor musunuz?" diye sordu.

Son şekerleme gırtlağıma takıldı. Süper hıza geçip öksürmeye çalıştım yoksa boğulacaktım. Fakat süper hıza geçmek çok zekice bir fikir olmayabilirdi. Sürtünme ve tükürük gırtlağıma yayılıp şekerlemeyi bir tampona dönüştürdü. Şekerleme gırtlağımda şişti ve nefes borumu da kapattı.

Göğsüme bir yumruk attım. İşe yaramadı. Kendimi bir sandalyenin üzerine atıp kendi sırtıma vurmaya hazırlanırken Lor yumruğunu arkama geçirdi ve şekerleme, şöminenin üzerinde bir yere yapıştı.

Dancer, "Ahbap, çok sert olmana gerek yok," dedi. "Bunu sürekli yapıyor. Sanki yerken çiğnemeyi unutuyor."

Arkama döndüm ve Dancer'ın yerden kalkmaya çalıştığını gördüm. Yorgun görünüyordu. Önceki akşam uyuyup uyumadığını merak ettim. Bizim gibi süper güçlere sahip olmadığını unutuyordum. Fakat süper bir beyni vardı.

Kat, "Şekerlemeyi oradan al Dani," dedi. "Yapışırsa çok zor çıkar."

Tepsiden bir peçete alırken artık kendimi harika hissetmiyordum. Kayıplar vermiştik. Birkaç saniyeliğine bunu unutmuştum. "Christian kendini feda etti çünkü ben bir karar veremedim."

Kat, "Kendini feda eden bir Unseelie Prens?" diye sordu. Sanki bundan ne anlam çıkartacağını bilemiyordu.

Ben de bilemiyordum. Neden karar vermemi kolaylaştırmak için bunu yapmıştı? Birkaç saniye içinde kararımı verecektim. Sadece Kırmızı Cadı'ya birkaç sidhe kâhini daha kaybedecektik. Henüz tam bir Unseelie olmadığını böyle mi kanıtlamıştı? Belki de birlikte olup öldürdüğü kadın yüzünden kendini affettirmeye çalışıyordu. Ya da evlilik hediyesi böyle bir şeydi.

Lor, "Sana kafayı taktığını biliyoruz tatlım," dedi.

Ryodan, "Takmıştı," diye düzeltti. "Cadı, işini bitirdi. Böylece benim Christian ile uğraşmama gerek kalmadı."

Şimdi cadının izini sürüp onu öldürmek için bir sebebim daha vardı. Christian'ı kurtarabilirsem, adamla ödeşebilirdim. Böylece bir Unseelie Prens'e borçlu kalmazdım. "Sidhe kâhinlerini de kaybettik," dedim. "Bir tanesi Tanty Nana'ydı. Çok yaşlıydı. Aslında hiç bizimle olmaması gerekirdi."

Hepimiz bir süre sustuk, kaybettiklerimizi düşündük.

Sonra Ryodan ayağa kalktı ve bana döndü. "Gel evlat. Gidiyoruz."

"Ha? Nereye?"

"Artık benimle yaşıyorsun."

"Siktir!"

Kat, "Bizimle manastırda yaşayacak," dedi.

"Sen de siktir!"

Dancer, "Mega kendi başının çaresine bakabilir," dedi. "Siz lanet olasıcalar bunu göremediyseniz körsünüz. Ona nefes alacak yer bırakın."

"Sen siktirme!" Aynı fikirdeydim. Dancer'ı seviyordum. Dancer'a bunu belli eden bir bakış attım ve hislerimi gizlemeye çalışmadım.

Ryodan, "Kurallara ihtiyacı var," dedi.

Lor, "Patron, sadece biraz eğitilmeye ve sahip olduğu sonsuz enerjiyi..." diye başladı.

Kat, "Onun esas ihtiyacı olan..." diye araya girdi.

Hepsi benim ihtiyaçlarımı tartışmakla meşgulken ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorken, süper hızda kendimi dışarıya attım ve bu arada kapıyı da çarpmayı ihmal etmedim.

Ryodan'ın Humvee'sini çaldım ve şehre doğru yola çıktım.

Manastırda sadece otobüsler ve kamyonlar vardı, onlarla beni asla yakalayamazdı.

Keşke Dancer'ı da yanıma alsaydım ama bunu yapsam dışarıya çıkamazdım çünkü yavaşlardım.

Kimse neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi bilemezdi. Muhtemelen hâlâ konuşuyor, beni nasıl kontrol edeceklerini tartışıyorlardı.

Sırıttım. "Bu-hiçbir-zaman-olmayacak."

44

BU BİR SON DEĞİL, BİR BAŞLANGIÇ

Humvee'yi, Chester's kulübüne geri dönerken Ryodan ve adamlarının görebileceği bir yere bıraktım çünkü ne kadar büyük bir baş belası olursa olsun, adama ait bir şeye el koymak gibi bir niyetim yoktu. Dublin sokaklarında yürüdüm. Muhtemelen benim izimi sürecek ve bana patronluk taslamaya devam edecekti. Adamın radarında eskisinden daha büyük bir nokta hâline gelmek istemiyordum.

Chester's kulübünde yaşamak, lanet olasıca petunya!

Kaşlarımı çatıp "Piç," diye mırıldandım. Petunya, Mac'in kelimelerinden biriydi. O ve Alina o kadar harika bir ortamda büyümüşlerdi ki yirmili yaşlarda Fae'yi görene kadar hiç siktir çekmemişlerdi. Sonrasında, kendilerine özel, sevimli kelimeler kullanmaya başlamışlardı. Sevimli kelimesinden nefret ediyordum. Mac'i düşünmekten nefret ediyordum. Onu ilk gördüğüm günü hatırladım. Trinity'de bir bankta oturuyor, yumuşak, güzel ve işe yaramaz görü-

nüyordu. Sonra ben ve kılıcım gibi çelikten yapıldığını öğrenmiştim. Sonunda dünyamın değiştiğini düşünmüştüm, geçmiş mazide kalacaktı.

Mac'i özlüyordum. Şehrimizde bir yerlerde benim gibi yürüdüğünü, Fae'yi veya beni nasıl öldüreceğini ve dünyayı nasıl kurtaracağını düşündüğünü bilmek sinir bozucuydu. O başka bir sokaktaydı ve ben başka bir sokaktaydım. Sokaklarımız kesişmemeliydi çünkü birimiz ölürdü.

Böylesine harika bir günün ardından bile, kasvetli düşüncelere daldığıma inanamadım. Temple Bar'a yöneldim. Arabaların, sokak lambalarının ve karların arasına gömülmüş cisimlerin yanından geçtim. Artık Kırağı Kral gittiğine göre, karlar eriyecekti. Yaza hazırdım! Bronzlaşan biri değildim, çillerim çıkardı. Fakat Dancer çillerimi seviyordu.

Sırıtarak "Yaz," dedim. Hemen gelse ne güzel olurdu! Manastırın bahçesine çiçekler ekecek, sebze yetiştireceklerdi. Böylece Chester's kulübünde yediğim sebzelerin tadına bir daha bakabilecektim. Bir şeyler büyümeye başlayınca manastıra tekrar uğrayacaktım! Aslında yanıma bir sürü çikolata alıp süper hızda İrlanda'ya da gidebilir, orada inek, keçi veya koyun olup olmadığına bakabilirdim. Belki de domuzları vardı. "Biftek!" diye mırıldandım. Ağzım sulanmaya başladı.

Şimdi yapacak bir sürü işim vardı ve bu kadar karın içinde hepsini yapmam imkânsızdı. Uzun süre süper hızda kalamıyordum çünkü arada durup etrafımda neler olduğunu zihnime kazımam gerekiyordu. Dün sokaklarda olmayan ama bugün ortaya çıkan bir sürü kar tepesi vardı. Ne zaman hızımı azaltsam, parmaklarım donmaya başlıyordu. Geceydi ve okyanustan sert bir rüzgâr esiyordu. Dondurucu bir havaydı.

Etrafıma göz gezdirdim, çeyrek blok ilerledikten sonra durdum ve zihinsel haritamı yeniden düzenledim. On metre gittikten sonra köşeyi döndüm ve bir kara yığınına çarptım, daha fazla ilerlemeden önce sokağı tekrar inceledim. Süper hızda bir binanın yanına çarpınca, ciğerlerimdeki hava buharlaşarak dışarı fırladı. Küfrettim ve kaburgalarımı ovaladım. Yarın yine kocaman bir morluğum olacaktı.

İlk yapmam gereken şey, yaşananları çarpıtmadan, *Dani Daily*'ye yeni bir baskı yapmaktı. İnsanların, neler olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Her şeyi buzlayan yaratık ölmüştü ve yeniden ses çıkartmaya başlayabilirdik. Karlar eriyecekti ve her ne kadar öyle gözükmese de yaz gelecekti. Kılıcımı geri aldığımı ve savunmasız olmadığımı bilmeleri gerekiyordu. İşime geri dönebilir, insanlara göz kulak olup bir yandan da Kırmızı Cadı'yı avlayabilirdim. İşini nasıl bitireceğimi ve Christian'ı nasıl kurtaracağımı bulduğumda, cadının sonu gelecekti.

Yarın sıradan bir insan hızında Dublin sokaklarında dolaşıp hayatta kalanları arayacak, onlara yiyecek ve sığınacak bir yer bulacaktım. Demek ki Ryodan, kulübüne daha çok insan almak zorunda kalacaktı. Şehrimiz, duvarların yıkılması, her yerin yağmalanması ve yiyeceklerin çalınması gibi sorunlarla boğuşurken, bir de yaz mevsiminde kışı yaşamıştı. Hiçbir şeyin eskisi gibi öngörülebilir olmadığına alışmamız gerekiyordu. Her şey normale dönene kadar bir sürü insan kaybedecektik. Değişim bir sürü insan için çok zordu. Benim için değildi. Ben kendimi yenilemeyi seven biriydim. Değişim, yeni bir seçim demekti. Yeni bir şeye dönüşmek demekti. Alina gibi ölmediğiniz sürece sorun değildi. Ölürseniz bir daha seçim yapamazdınız.

Ryodan'dan sırrımı saklamasını isteyecektim çünkü sonsuza kadar yaşamak istiyordum.

Üzeri buzla kaplı bir kar tepesinin yanında yavaşladım. Bazen, böyle dikilirken, bu şehrin sokaklarında gördüğüm bütün hayaletler gözümde tekrar canlanıyordu. Kasvetli düşüncelere dalarken, sırtımda sivri ve sert bir şey hissettim.

Mac arkamdan yumuşak bir ses tonuyla, "Kılıcını bırak Dani," dedi.

"Evet, tabii ki. Sanki ben bu numarayı yerim." Sırıttım. Hayal gücüm çok genişti. Mac, süper kulaklarım hiçbir şey duymadan arkamdan bana yaklaşabilir miydi? Kafasına bir MacHalo takmadan gece dışarıya çıkabilir miydi? Benim MacHalo'm vardı ve ne kadar parlak olduğunu biliyordum. Gerçekten arkamdaysa, şimdikinin iki misli ışık yayıyor olmalıydık.

Süper hıza geçtim.

Ya da denedim.

Hiçbir şey olmadı. Ryodan'ın yanında birden enerjimin tükendiği anlardaki gibiydi. Sanki depom boştu ve motorum yerinde değildi.

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım ve tekrar denedim.

Hâlâ aynı yerdeydim.

Sırtımda mızrağın ucunu hissetmeye devam ediyordum.

Mac, "Sana o lanet olasıca kılıcı bırakmanı söyledim," dedi.

Devam edecek...

ÖLMEK, İŞİN KOLAY KISMI.
ESAS BERBAT OLAN, HAYATA YENİDEN DÖNMEK.

MacKayla Lane yıllarca Karanlık Fae'ye karşı savaştı. Ancak savaşma sırası artık cesur Dani "Mega" O'Malley'de. Dani şimdiye kadar hep kendi kurallarıyla oynadı. Ne var ki devir değişti ve Dani'nin en büyük kuralı, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmak! Ender görülen yeteneklere ve gücü tartışılmaz Işık Kılıcı'na sahip olan Dani, kendini Unseelie'lere karşı koruyabilecek az sayıda insandan biri. Yine de beklenmedik bir şekilde buza hapsolan insanlarla çevrili bu yeni dünyada kendini koruyabilecek mi?

Dublin'in en baştan çıkarıcı gece kulübü buzlarla örtülünce, Dani'nin kaderi, kulübün ölümsüz sahibi Ryodan'ın insafına kalacak. Dani bir yandan kurşunlardan, sivri dişlerden ve yumruklardan kaçarken bir yandan da korkunç pazarlıkların ortasına düşüp sevgili Dublin'ini kurtarmak için çaresiz iş birlikleri yapmak zorunda. Yoksa tüm şehri buz gibi bir son bekliyor.

"Mükemmel bir hikâye. Zeki, cesur ve dokunaklı bir başarı."
Kirkus Reviews

ATEŞ SERİSİ

BUZ

KAREN MARIE MONING, baş karakteri MacKayla Lane olan "Ateş" serisinin *New York Times* çoksatarı yazarı. Purdue Üniversitesi'nde toplum ve hukuk eğitimi aldı. Şimdilerde "Ateş" dünyasında geçen yeni bir kitap üzerinde çalışıyor.

THG
D96892O
EBA

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari
ISBN 978-605-142-725-6
ARTEMIS
9 786051 427256
Kapak: photoRepublic, 2015
Görsel: shutterstock